
#1 New York Times Bestselling Author of
THE HOUSEMAID
FREIDA McFADDEN
THE WITCH

CADİ

FREIDA MCFADDEN

Cadı
FREIDA McFADDEN

Telif hakkı © 2026 Freida McFadden'e aittir.

Kapak ve iç tasarım © 2026 Sourcebooks'a aittir.

Kapak tasarımı Erin Fitzsimmons/Sourcebooks tarafından yapılmıştır.

Kapak görselleri © Mara Fribus/Getty Images, Shaiith/Getty Images, Dina Belenko/Trevillion, Xpixel/Shutterstock, Leonardo Alpuin/Arcangel, wacharagorn worasit/Shutterstock

Sourcebooks, Poisoned Pen Press ve logo, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla, yayıncısı Sourcebooks'tan yazılı izin alınmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks'un bir yayın markası olan Poisoned Pen Press tarafından yayınlanmıştır.

1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-2773

(630) 961-3900

kaynakkitaplar.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

XX 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Büyükanne Edna ve Büyükanne Louise için

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Epilog

Teşekkürler

Sonsöz
Boşanma
Freida McFadden'in diğer eserleri
Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

Kitaplarım gerilim türünde olsa da, ki bu tür geleneksel olarak karanlık unsurlar içerir, onları olabildiğince aile dostu tutmaya çalışıyorum. Şiddet veya cinsel içerikli açık sahnelerle karşılaşmayacaksınız. (Çünkü aile üyelerimin de okuyacağını biliyorum!)

Ancak, insanların farklı şeylere karşı farklı duygusal tepkileri vardır ve bazı kitaplarım daha tartışmalı konulara değiniyor. Bu nedenle, tüm gerilim romanlarım için bir içerik uyarıları listesi oluşturdum ve bu listeye web sitemin en üstünden ulaşabilirsiniz:

freidamcfadden.com

Bu kaynak, hem ruh sağlığını korumak isteyen okuyucular hem de çocukları kitaplarımı okuyan yetişkinler tarafından kullanılabilir. Ayrıca, bazı durumlarda bu içerik uyarılarının kitapta gerçekleşen önemli olaylar hakkında büyük spoiler içerdiğini lütfen unutmayın.

Bunu göz önünde bulundurarak, hayal dünyama yaptığınız bu yolculuğun tadını güvenle çıkarmanızı umuyorum!

ÖNSÖZ

1692

CAROLINE

HER ZAMAN GENÇ YAŞTA ÖLECEĞİMİ BİLİYORDUM .

Annem doğum sancıları sırasında hayatını kaybetti. Birkaç kayıptan sonra, sonunda babama bir varis verebildiği için çok sevinçliydi. Üç gün sancı çekti, ancak bir kız çocuğu dünyaya getirdiğinde, kan yatak çarşaflarını ıslatmıştı. Henüz yirmi yaşındaydı.

Bundan böyle bakımım, kendi kocası olmayan, güçlü bir kadın olan annemin ablası Prudence'e emanet edildi. Prudence'i çok sevgiyle hatırlıyorum, ancak yedi yaşındayken uzun süren bir ateşe yakalandı ve hastalığın beşinci gününde nefes almayı bıraktı. Yirmi dokuz yaşındaydı.

O zamana kadar kendi başımın çaresine bakabilecek ve ev işlerine yardımcı olabilecek yaşa gelmiştim. Babam bana mısır unu ve buğday unu sağladı, başımı sokacak bir yer verdi ve daha sonra beni saygın bir tüccarla evlendirdi. Bir yıl sonra babamda korkunç bir öksürük ve ardından ateş gelişti ve kısa süre sonra vefat etti. Otuz sekiz yaşındaydı, ancak başındaki tüm saçlar çoktan beyazlamıştı.

Ailemden kırk yaşını geçmiş tek bir kişiyi bile sayamam.

Kırışıklıklarımın veya yaşlılık lekelerimin olmasını asla planlamamıştım. Saçlarım beyazlarsa, bunun tek sebebi erken beyazlaması olurdu. Bu, kabullendiğim ve kucakladığım bir kaderdi.

Ama kasaba meydanında katledileceğimi hiç beklemiyordum. Hele de cadı olduğum için hiç beklemiyordum.

1

GÜNÜMÜZ

JULIA

HAYALETLERE İNANIYORUM.

Yalnız değilim. Okuduğum bir araştırmaya göre, insanların %41'i paranormal olaylara inanıyor. Çoğunluk olmayabiliriz, ama oldukça büyük bir azınlığız.

Yine de -ve bunu, hayaletlerin gerçek olduğuna inanan nüfusun %41'ine kesinlikle hiçbir hakaret etmeden söylüyorum- ben tipik bir "inançlı" değilim. Her zaman son derece mantıklı bir insan oldum; Tanrı aşkına, *matematik* öğretmeniydim. Küçükken bile arkadaşlarıma, kırmızı paltolu iri bir adamın bacadan inip bize hediyeler getirmesinin imkansız olduğunu söylerdim. *Elbette bunlar bizim anne babalarımız, arkadaşlar.*

Ve eğer çok uzun zaman önce, tam bu noktada başıma gelen bir şey olmasaydı, hayaletlerin tamamen saçmalık olduğunu düşünen o %59'luk kesimin içinde olurdum.

Bu geçmiş deneyimim -ki bundan *asla* bahsetmem- en azından kısmen son yirmi dakikadır Massachusetts'in kuzeyindeki Woodhaven adlı küçük bir kasabada, büyükannemin evinin önünde arabamda oturmamın nedenini açıklıyor. Aslında, ev bir evden çok bir *malikaneye* benziyor. Hatta bir adı bile var: Pemberton.

Bir zamanlar, *"Bir daha asla Pemberton'a ayak basmayacağım. Asla, asla."* demiştim.

Ve işte buradayım, bunca yıl sonra, taşınıyorum. Ya da en azından, Ford'umdan inmeye cesaret edebilirsem taşınacağım.

Ev, arazinin üzerine 1660 yılında inşa edildi. Ülkenin en eski evlerinden biri olan bu ev o kadar büyük ki, büyükannem gençliğinde bile temizliğine yetişemediği için en uzak köşelerinde örümcek ağları oluştu.

Babam—onun oğlu—ben büyürken yılda iki kez bizi oraya götürürdü. Başlarda çok severdim, ama sonra bir şeyler değişti. Ergenlik çağına geldiğimde, arka koltukta somurtarak oturur, her kırmızı ışıkta kaçıp kaçmamayı düşünürdüm.

Şimdi kapıyı çalmak için cesaret toplamaya çalışıyorum. Direksiyonu sıkıca tutan ellerim gözle görülür şekilde titriyor. Yirmi yedi yaşında olup hala büyükannemin gıcırdayan eski evinden korktuğum için utanıyor muyum? Biraz. Ama er ya da geç, şu lanet arabadan inmem gerek.

Sürücü koltuğundan evin tüm uzunluğunu görebiliyorum. İki katlı ve üstünde bir çatı katı var. Çatı katının pencerelerinden birini zar zor seçebiliyorum ve bir an için tavus kuşu mavisi bir parıltı görüyorum.

En azından birileri evde.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Bir süre sonra Ford'umdan indim ve bagajdan iki bavulumu aldım. Manhattan'daki dairemi kaybettikten sonra eşyalarımın bir kısmını depoya koymuştum, ama çoğunu atmıştım. Craigslist'teki ücretsiz ilanlardan ve bazen de kaldırımdan mobilya kapma alışkanlığım vardı, bu yüzden hiçbir şeye sahip olmaya değmezdi.

Tekerlekli bir valizi sürükleyerek ve omzuma astığım bir spor çantasıyla ön kapıya doğru yürüyorum. Kaldırım taşlarının etrafındaki çimler çok uzamış, kapıya giden yola kadar uzanmış; buradayken onları budamayı kendime hatırlatıyorum. Geçimimi sağlamak için yapmam gereken tüm işleri aklımda tutuyorum. Büyükannemin kız kardeşi Ethel şu anda onunla kalıyor, ama ikisi de seksenli yaşlarında ve yardımımı takdir edeceklerini tahmin ediyorum.

Bu düşünce moralimi yükseltiyor. Büyükannemle o olaydan beri daha fazla vakit geçirmediğim için hep suçluluk duydum. Onu telefonla arıyorum ama Pemberton'a asla ziyarete gelmiyorum. Son zamanlarda durumu kötüleşti ve çok uzun süre yaşayamayacak. Bana ihtiyacı var ve bu, tekrar faydalı hissetme şansı. Ve tesadüfen şu anda evsizim, yani her şey yoluna girdi.

Evin ön kapısı, sanki bir dev için inşa edilmiş gibi, etkileyici derecede büyüktür; bu durum, 17. yüzyılda insanların genellikle çok daha kısa boylu olduğu düşünüldüğünde garip görünmektedir. Sağlam kestane ağacından yapılmıştır, ancak Pemberton'ın kapısıyla ilgili en dikkat çekici şey, evin orijinal yapımının bir parçası olan kapı tokmağıdır. Ağzı sonuna kadar açık ve dişleri görünen bir ayı başı şeklinde kalıplanmış siyah metal bir tokmaktır.

Çocukken o kapı tokmağı beni çok korkuturdu. Ayının kapıdan fırlayıp beni tek lokmada yutacağından emindim.

Kapıya uzanmadan önce, kapı aniden kendi kendine hareket etmeye başladı. Çığlık attım—aşırı ve saçma bir tepkiydi bu. *Birinin kapıyı açmasından* bu kadar korktuğum için kendimi tamamen aptal hissettim. Dahası, kapıyı benim için açan adam da benim kadar korkmuş görünüyordu. Kapıdan uzaklaşıyor, göğsünü tutuyordu.

Büyükannemin hizmetçisi ve bahçıvanı Mick Wheeler'ı tanımam bir saniyemi aldı. Hatırladığım kadarıyla hep onunla birlikteydi. Bu da demek oluyor ki artık çok, *çok* yaşlı ve hatırladığımdan bile daha zayıf ve kırılgan görünüyor. Çığlığım kalp krizi geçirmesine neden olmuş olabilir.

“Mick!” diye bağırdım. “ *Çok* özür dilerim!”

Mick göğsünün sol tarafını ovuşturuyor. Ben buraya küçük bir kızken geldiğimde kızıl saçları gürdü, ama şimdi sadece karahindiba tüyü gibi birkaç beyaz tutam kalmış. "Tamamen benim suçum," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Sizi pencereden gördüm ve kapıda karşılayayım dedim. Çantalarınıza yardım edebilir miyim?"

Çantalarımı taşımama yardım eder misin? Mick nefes nefese kalmış ve kimsenin çantalarını taşımasına yardım edebilecek gibi görünmüyor. Çantalarım *onu* taşıyabilir, o ise çantaları taşıyamaz.

"Belki de otursak iyi olur?" diye öneriyorum.

"Evet," diye mırıldandı. "Aslında... bu... güzel olurdu."

Mick'in peşinden eve giriyorum; evin içinde çocukluğumdan beri alışık olmadığım küf kokusu var. Sanki ev uzun zamandır boşmuş ve ben onlarca yıldır içeri giren ilk kişiymişim gibi kokuyor. Korktuğum gibi, evin tamamı kapsamlı bir temizliğe ihtiyaç duyuyor.

Salonda, Mick'i dört sağlam ahşap ayak üzerinde duran çiçek desenli kanepeye götürüyorum. Çok solgun görünüyor, ama oturduktan sonra nefes alışverişi yavaşlıyor. Çocukken ziyaret ettiğimizde Mick babamla aynı

boydaydı, ama şimdi bir iki santim kısalmış ve otuz kırk kilo vermiş gibi görünüyor. Çimlerin bu kadar uzamasına şaşmamalı.

"Size biraz su getireyim mi?" diye sordum.

"Evet, lütfen."

Mutfakta, lavaboda yığılmış bulaşıkları görünce aceleyle oraya koştum. Dolapları kontrol ettim ve bir sürü bardak buldum, hiçbiri tamamen temiz değildi. Birini hızlıca ovdum, sonra suyla doldurdum. Bardağı Mick'e geri getirdiğimde, yüzündeki çizgilerin daha da derinleşmesine neden olan cesur bir gülümseme sundu. *Bu* adam büyükannemin evine bakmakla mı görevliydi? Umarım büyük teyzem Ethel daha iyi durumdadır.

Mick'in kendine gelmesini beklerken, odadaki büyük duvar saatinin tıkırtısını duymaya başladım. Kapı tokmağı kadar eskiydi neredeyse; uzak atalarımın zamanından kalma bir başka antika. Çıkardığı neredeyse hipnotik sesi unutmuştum.

Tik tik tik tik…

Başımı salladım ve dikkatimi tekrar Mick'e ve olası kalp krizine verdim. "112'yi aramalı mıyım?"

"Saçmalama," diye ısrar etti, terli alnını silerek. "Sadece biraz hazımsızlık."

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ama hiç çekim olmadığını görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Şimdi düşününce, gençken ne zaman ziyarete gelsek, telefon hizmeti hep kesintiliydi. Ne zaman şikayet etsem, annem "gayet iyi çalışan bir sabit hat" olduğunu söylerdi. Sonra da oturma odasındaki çevirmeli telefonu gösterirdi ve ben de insanların eskiden nasıl barbarca yaşadığına dehşete kapılarak ona bakardım. Oturma odasında hala bir sabit hat var ve tarih öncesi kadranın yerini düğmeler almış olsa da, ahizeyi telefona bağlayan bir kablosu olan eski tip bir model.

“İyiyim Julia.” Mick’in sesi bu sefer daha güçlüydü. “Sadece biraz korktum. Beni sürekli tetikte tutman çok hoş!”

Yüzüne biraz renk gelmiş. Çok şükür, Mick'i öldürmeyi başaramamış gibiyim.

“Büyükannen senin burada olmana çok sevindi,” diye devam ediyor. “Günlerdir bundan bahsediyordu.”

Bir saniye sonra, Gram yalınayak odaya girdi; üzerinde gecelik mi yoksa gerçek bir elbise mi olduğundan emin olamadığım bir şey vardı. Soluk pembe renkteydi ve ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Saçları gümüş rengiydi ve her zaman dağınık ve uzun bırakmıştı, sırtından aşağı

dökülüyordu. Eğer büyükannem bir gün Pemberton'a bir hayalet olarak geri dönerse, tıpkı böyle görünürdü; hiçbir şey değiştirmesine gerek kalmazdı.

Büyükannemin bakışları üzerime dikildi. Ayağa kalktım, kollarını açıp bana sarılmasını bekliyordum ama bunun yerine, dudaklarındaki gülümseme soldu. Ayakları üzerinde sendeledi. Bir an için, çok korkmuş görünüyordu.

“Ethel,” diye mırıldandı. “Burada ne yapıyorsun?”

Beni *kız kardeşi* mi sanıyor? Bu hiç iyiye işaret değil. Buraya geleli beş dakikadan az oldu ve bu süre içinde bahçıvanı neredeyse öldürdüm ve seksen yaşında bir kadın sanıldım.

“Letty.” Mick eğlenerek başını salladı. Aramızdan *birinin* bunu komik bulmasına sevindim. “Bu da *Julia* , torununuz.”

“Ah.” Rahatlamış bir şekilde göğsünü tuttu. “Tabii ki. Özür dilerim Julia. Bir an için Ethel'e çok benziyordun.” Yüzümdeki dehşet ifadesini fark etmiş olmalı, çünkü hemen ekledi, “Tabii ki gençken.”

İşte bu kadar. Banka hesabımda biraz para biriktirir biriktirmez o pahalı yaşlanma karşıtı nemlendiriciyi alacağım.

Tabii ki, bu muhtemelen asla olmayacak, çünkü resmen iflas ettim. Büyükannemle birlikte yaşamaya başlamamın sebebi, yakın zamanda bir sivil toplum kuruluşundaki işimden çıkarılmış olmam. Bu kuruluşun amacı, şehir merkezindeki çocuklara özel ders vermekti, bu gerçekten harika bir şeydi, ancak Nisan ayında tüm fonlarımızı kaybettik ve faaliyetlerimiz durduruldu. Sonunda çocukların yarısına kendi başıma ücretsiz ders vermeye başladım, bu harika bir çözüm gibi görünüyordu ta ki bir gün bir baktım ki birikimlerim tükenmiş. Babam büyükannemin hafızasının zayıfladığını ve onun için endişelendiğini söylediğinde, yardım etmeyi hemen kabul ettim.

Artık büyükannemin kız kardeşi olmadığımı açıklığa kavuşturduğumuza göre, narin kollarıyla beni kucaklıyor. Büyükannem bu yıl seksen beş yaşına girdi ve her geçen gün daha yaşlı görünüyor. Sarıldığımızda, omurgasındaki ve kaburgalarındaki tüm kemikleri hissedebiliyorum. Ethel büyükannemin iyi olduğunu iddia etse de, ailem ve ben o kadar emin değiliz. Parasız olmaktan memnun değilim ama çok geç olmadan büyükannemle vakit geçirme fırsatı bulduğum için minnettarım.

“Getirdiğin tek şey bu mu?” Gram, ikisi de çok büyük olmayan iki bavuluma baktı. “Barbara birkaç ay kalacağını söyledi.”

Gülümsemeye çalışıyorum. "Hafif seyahat ederim."

"Geçen yıl Noel'de bize gelen o iyi çocukla hâlâ birlikte misiniz?" diye soruyor büyükanne. "Birlikte taşınmayı düşündüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. Hatırlaması gereken onca şey varken, neden *bunu* hatırlamak zorundaydı ki? Perili bir eve taşınmaktan daha kötü tek şey, aşk hayatım hakkında konuşmak zorunda kalmak. Ya da aşk hayatımın yokluğu hakkında. O ilişki yaklaşık dokuz ay önce, aramızda yeterince "kimya" olmadığını düşündüğü için sona erdi ve o zamandan beri sadece bir dizi kötü ilk randevu yaşadım.

"Adı neydi yine?" diye soruyor Gram. "Wyatt mıydı? Watley miydi? Westmore mu?"

"Aslında John'du."

“Ah.” Başını kaşıdı. “Westmore adını nereden aldım acaba?”

Bunu hayal bile edemiyorum.

"Peki, John'un durumu nasıl?" diye soruyor. "Yakında torun çocukları olacak mı?"

"Hayır, olmadı. İşler yolunda gitmedi."

“Ah hayır!” Gram'ın yüzü asıldı. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

"Evet…"

"Onu öldürmemi ister misin?"

Ona bakakaldım, doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Ne?"

"İsterseniz onu sizin için öldürebilirim," diye açıklıyor. "Seksen beş yaşındayım! Yakalanırsam ne yapacaklar ki? Ömür boyu hapse mi atacaklar?"

“Şey,” dedim. “Hayır. Onu öldürmeye gerek yok ama, şey, teşekkürler.”

“Pekala, eminseniz.” Gram hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. “Mickey, Julia'yı odasına götürür müsün lütfen?”

Mick hâlâ göğsünü ovuşturuyordu ama bavullarıma doğru ilerleyip spor çantasını kaptı. Çok ağır değildi ama ağırlığı onu yana doğru sendeletmeye yetecek kadar ağırdı. Nefesimi tuttum ve çantayı ondan geri almaya çalıştım.

"Mick, lütfen," diyorum, "Bunu ben taşıyabilirim."

“Kesinlikle hayır.” Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Tüy kadar hafif.”

Çantamı taşımama izin vermeyeceği çok açık, bu yüzden bıraktım. Bir adım atmaya çalıştı ama bagajın ağırlığı onu yana sürükledi. Ama sonra dengesini sağladı ve cesurca merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Arkasından, gerekirse onu yakalamaya hazır bir şekilde gittim. Arkamda,

büyükannem basamakları teker teker çıkarken can havliyle tırabzana tutunuyordu. Üçümüzün de kollarımız, bacaklarımız ve beyaz saçlarımız birbirine karışmış bir halde merdivenlerden aşağı yuvarlandığımız bir senaryoyu hayal ederken göğsüm sıkıştı.

Ama bir mucize eseri, sağ salim tepeye ulaştık. Mick koridordan aşağı inmeye başladı, ama o başlamadan önce sağımda, muhtemelen çatı katına çıkan bir merdiven gördüm. Ama bunlar gerçek dünyadaki diğer merdivenlere benzemiyordu. Her basamak düz bir seviye olmak yerine, her iki taraf da yükseklik bakımından farklılık gösteriyordu, böylece her ayak biraz daha yüksek bir basamağa basıyordu.

Küçük bir kızken büyükanneme onları sormuştum. Bu soruyu duyunca nasıl muzipçe gülümsediğini hatırlıyorum.

Julia, bunlar cadı merdivenleri. Massachusetts'te 17. yüzyılda evlere inşa edilmişler. Cadıları uzaklaştırmak için yapılmışlar, çünkü cadılar bu tür merdivenlerden çıkamazlar.

Pemberton'ın efsanesinin bir parçasıydı, tıpkı malikaneyi saran gizli köşeler, kuytular ve tuzak kapıları gibi. Ama her şeyden çok, o yamuk merdivenlerde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Bunu düşünmeye fırsat bulamadan Mick döndü ve beni koridordan son odaya kadar götürdü. Kapı kapalıydı ve kolu çevirip açmaya çalıştığımda, kolu sallasam bile kapı yerinden oynamadı.

"Yapışıyor," diyor Mick bana. "İyice itmen gerekiyor."

Dediğini yapıyorum ve kapı acı verici bir gıcırtıyla açılıyor. Oda, daha önce hiç kalmadığım, çocukken kaldığım küçük odadan çok daha büyük bir oda. Burası bir zamanlar ana yatak odasıymış gibi görünüyor. Yatak, gül desenli bir yatak örtüsüyle özenle hazırlanmış ve belli ki yakın zamanda temizlenmiş, ancak yine de evin tamamına sinmiş o küf kokusu hala mevcut.

“Teşekkür ederim,” diyorum. “Çok güzel.”

Gram, "Seni burada görmekten çok mutluyuz, Barbara," diyor.

Şimdi bana annemin adıyla sesleniyor. Sanırım bu *biraz* daha iyi.

Odanın köşesinde, ceviz ağacından oyulmuş süslü desenlere sahip antika bir makyaj masası var. Ayna o kadar kusursuz bir şekilde temizlenmiş ki yansımamı mükemmel bir şekilde görebiliyorum—oval yüzüm, yorgun gözlerim, sanki saatler değil haftalarca seyahat etmişim gibi gösteriyor. Dağınık at kuyruğum koyu sarı—neredeyse kahverengi ama tam değil—sadece dokuz yaşından beri sol şakağımda küçük bir beyaz leke var.

Yansımamdan bakışlarımı ayırıp makyaj masasına bakıyorum. Masa da belli ki yakın zamanda temizlenmiş ve Ethel masanın üzerine çeşitli boyutlarda yaklaşık yarım düzine güzel mercan mavisi tarak yerleştirmiş. Birine dokunmak için elimi uzatıyorum.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden, büyükannemin kemikli eli şimşek gibi hızla uzanıp bileğimi kavradı. " *Kıpırdatma!* "

Elim donup kaldı, büyükannemin ölümcül kavrayışında, tarakların en büyüğünden bir santim uzakta. "Neden olmasın?"

"Tarakları hareket ettirdiğinizde hoşuna gitmiyor."

Sanırım Ethel'den bahsediyor, ama neden onun koyduğu birkaç tarağı yerinden oynatmamın onu bu kadar ilgilendireceğini anlamıyorum. Saç bakım aletlerinin amacı onları *kullanmak* değil mi zaten? Büyükannemin bu kadar önemsiz bir şey için endişelenmesi garip, bu da onun durumunun kötüleşmesi konusunda beni daha da endişelendiriyor. Aklından neler geçiyor olabilir? Ama ona karşı çıkma fırsatı bulamadan, uzaktan bir ses duyuyorum, sanki bir kapı çarpıyormuş gibi ve büyükannem beni bırakıyor. Hafifçe irkiliyorum, ama en azından bu sefer çığlık atmamayı başarıyorum.

“Bu kesin Ethel olmalı,” diyor Mick. “Julia, sen buradayken yemen için birkaç şey almak üzere markete gitti.”

Başımı salladım, ama sonra aklıma bir şey geldi. Arabamda otururken Ethel evde değildi, kapıyı çalmaya cesaret edememiştim. Mick kesinlikle evdeydi, çünkü kapıyı bana o açmıştı. Ve büyükannem yukarıda, pembe geceliğiyle ikinci katta dolaşıyordu.

"Evde bizden başka kimse var mı?" diye soruyorum. "Üçümüzden başka?"

Gram soruma gülüyor. "Başka kim olabilir ki?"

Harika bir soru. Şu anda Pemberton'da başka kimse yok gibi görünüyor. Sadece ben, büyükannem ve Mick varız.

Tavan arasının penceresinde beliren o garip tavus kuşu mavisi parıltıyı hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

2

1692

CAROLINE

Erdemli bir eş ol, Caroline .

Archibald Eldridge beni eşi olarak aldığı gün babamın bana söylediği son sözler bunlardı.

Babam iki yıl önce kötü bir hastalıktan öldü, ama o bilge sözleri hatırlamadığım neredeyse bir gün bile geçmiyor. Son üç yılı Archie'ye iyi hizmet etmeye çalışarak geçirdim. Mutfağımızdaki taş ocakta kaynattığım suyla yemeklerini pişiriyorum. Giysilerini temiz tutuyorum ve tüm delikleri hızla dikiyorum.

Ayrıca, Archie'nin babası tarafından yıllar önce inşa edilmiş iki katlı ahşap evimizin bulunduğu geniş bir araziden oluşan Pemberton mülkümüzle de ilgilendim. Sağlam bir ev olup, meşe kaplamalı ve tuğla bir baca etrafına inşa edilmiştir.

Elbette ki, kocam istediği sıklıkta onunla birlikte oluyorum. Neyse ki, Archie her zaman çok nazik olmuştur. İyi kalpli ve geçimini iyi sağlayan biridir ve benden on beş yaş büyük olmasına rağmen, Woodhaven kasabasının en yakışıklı erkeklerinden biridir. Bu yıl doğum günümde bana o kadar güzel bir tarak seti aldı ki, gözlerimden yaşlar aktı.

Ona karşı görevimi yerine getiremediğim için her gün suçluluk duyuyorum.

Archie, yünlü kumaştan yapılmış bir takım elbise giymiş halde yemek odamıza giriyor. Saçlarını düzeltiyor; açık kahverengi, ama sıcak aylarda, günlerini dışarıda geçirdiğinde, altın sarısı benekler alıyor. Archie tüccar olarak çalışıyor ve bu da bize rahat bir yaşamdan fazlasını kazandırıyor. Güzel kıyafetler ve pazardan istediğimiz yiyecekleri alacak kadar paramız var. Ayrıca evde bizimle birlikte yaşayan bir hizmetçimiz de var, ancak bu fikre bir türlü alışamadım. Ya da belki de hizmetçimize bir türlü alışamadım demeliyim.

Kocamın gelişini beklerken, iki tahta tabağa haşlanmış yumurtalı fasulye çorbası koydum. Archie masaya yaklaşırken bana gülümsüyor; sabahları her zaman çok neşeli oluyor.

"Çok güzel kokuyor, Caroline," diyor bana.

Archie masaya oturmadan önce yanağımdan öptü. O oturduktan sonra ben de karşısına, masaya oturdum ve peçeteyi kucağıma serdim. En sevdiğim, koyu mavi elbisemi giymiştim ve kumaşını kirletmek istemezdim.

Archie, orucumuzu açmadan önce bizim için dua ediyor. Başını eğiyor, ben de aynısını yapıyorum ve büyükbaba saatinin tıkırtısı dışında sessizce oturuyoruz. Şükredecek çok şeyimiz var; güzel bir ev, harika atlar, iyi sağlık. Ama Archie dualarını ederken, bir şey için umut beslediğini biliyorum. Başını kaldırıp yavaş ve düşünceli lokmalar halinde yemeye başladığında yüzündeki ifadeden bunu görüyorum.

Archie, "Dün gece uykumda bir rüya gördüm," diyor.

"Öyle mi?"

Gözlerinde, zamanının çoğunu geçirdiği okyanusun rengiyle aynı olan mavi bir parıltı var. "Rüyamda birlikte bir çocuğumuz olduğunu gördüm. İyi bir delikanlı, güçlü ve sağlıklı."

Archie, iskeleye kısa süre içinde varması gerektiği kesin olmasına rağmen, artık yemeğini yemiyor. Sanki gördüğü rüyanın anlamını doğrulamak istercesine, beklentiyle bana bakıyor. Onu mutlu edecek tek bir cevap var ve ben o cevabı vermeyi çok istiyorum. Kendimi durduramadan, "Doğru!" diye ağzımdan kaçırıyorum.

Kocam donakaldı. "Caroline?" Nefesini tuttu. "Sen...?"

“Evet, sonunda hamileyim.” Zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “Dualarımız kabul oldu ve yakında oğlumuza kavuşacağız.”

Yüzü birden aydınlandı. "Biliyordum! Ah, Caroline, beni çok mutlu ettin."

Kocam kahvaltısının geri kalanını iştahla yiyor, tabağında tek bir lokma bile kalmıyor. Gitmeden önce beni tekrar öpüyor ve sonra sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi elimi tutuyor.

"Bugün pazar günü mü, karım?" diye soruyor bana.

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Gitmen şart mı? Senin yerine Molly'yi gönderebilirsin."

"Endişelenmeyin," diyorum ona. "Her hafta pazara gidiyorum."

Archie endişeli bir bakışla karnıma baktı. "Bir kaza geçirmeni istemiyorum. Ve iki gece önce başka bir kızın bulunduğunu duydum..."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor, gerçi evin biraz cereyanlı olduğunu da kabul etmeliyim. Woodhaven'da geçen yıl üç kız boğularak öldürülmüş halde bulundu. Çoğu aile, kasabamızı kasıp kavuran bu şeytan korkusuyla kızlarının gece karanlığından sonra evden çıkmasına artık izin vermiyor. Woodhaven, gerçek bir polis teşkilatı olmayan küçük bir yerleşim yeri ve elimizde sadece bir şerif var, ancak o da yakın zamanda arama çalışmalarına yardımcı olması için damadını görevlendirdi. Kasabadaki erkekler gece nöbetlerinde gönüllü olarak çalışıyorlar. Böyle bir şeye ihtiyaç olduğunu anlıyorum, ancak Archie'nin yatağımızdan uzakta olduğu geceler işkence gibi.

Ne yazık ki, şerif ve yardımcısı bu korkunç suçları işleyen adamı henüz bulamadılar. Şüpheli bile yok.

Ama onun bir lakabı var:

Gece Orakçısı.

Bu ismi pazarda çocukların fısıltılarıyla duydum. Kıkırdayarak söylenen ama aynı zamanda korku dolu bir tonda olan bir isim. *Karanlık çökmeden eve gidin, yoksa Gece Orakçısı sizi yakalayacak!*

"Gün batımından sonra dışarıda kalmayacağım," diye söz veriyorum.

Archie sert bir şekilde, "Gündüz vakti sana zarar veremeyeceğine dair bir kural yok," diyor.

Onun bu endişesinden dolayı onu azarlamak istiyorum, ama kendi korkularımın olmadığını söylesem yalan olurdu. Bu adam üç genç kızın canını aldı. "Dikkatli davranacağım."

Bir an orada durdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Tüfeğimi nerede sakladığımı biliyorsun."

"Evet."

Archie başını öne eğerek kabul etti. Uzun saatler çalışıyor ve o yokken benim Pemberton'dan ayrılmamı engelleyemeyeceğinin farkında. Şehir

Meydanı'ndan çok uzakta yaşıyoruz, oraya gitmek için atıma binmem gerekiyor, yürüme mesafesinde sadece bir komşumuz var, bu da bize Woodhaven'ın geri kalanından izole olma hissi veriyor. Çoğu gün, evimizdeki bu mahremiyetin tadını çıkarıyorum.

Ama Archie evde yokken birisi içeri girerse, kimsenin çığlığımı duymayacağından da korkuyorum.

Archie yumuşak bir sesle, "Seni çok seviyorum, Caroline," dedi.

"Ben de seni aynı şekilde seviyorum," diye karşılık veriyorum.

Böylesine varlıklı ve saygın bir tüccarın, daha önce bir eşini ateşli bir hastalıktan kaybetmişken, evlilik teklifinde bulunması büyük bir onurdu. Varlıklı bir tüccarla yaşamanın getirdiği rahatlıkları takdir etsem de, Archie'yi ideal bir eş yapan şey onun bağlılığı ve sevgisidir.

Evet, Archie'ye hayalini kurduğu oğlu vereceğim.

Yapmalıyım.

Kocam beni geride bırakıp liman yönüne doğru koşarak uzaklaştı. İlk defa olmasa da, gitmemesi için ona yalvarma isteğiyle dolup taştım. Gece Orakçısı'nın ormanda pusuya yatmış, saldırmak için beklediğine inanmıyorum ama bugün, özellikle de bugün, bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Burada güvende olacağım. Bunun nedenini tam olarak ifade edemiyorum ama Pemberton'da her zaman derin bir güvenlik duygusu hissettim. Orada bir şey var; sanki bu malikane beni kötülüklerden koruyacak bir kale gibi. Belki de kapıdaki demir tokmak yüzündendir; İngiltere'de avına saldırmaya hazır, vahşi bir ayı şeklinde yapılmıştı. O benim koruyucum. Bunu bir keresinde Archie'ye anlattım ve o sadece hoşgörüyle başını salladı; tüm hayatını Pemberton'da geçirdi ve asla anlayamazdı.

Ama kapıyı kapatmadan önce, evin yakınındaki dikenli çalılıkların arasında bir hışırtı duyuyorum.

3

GÖĞSÜMDE aniden onlarca kelebek uçuşuyormuş gibi bir his oluştu. Archie çoktan atıyla gözden kaybolmuştu, duyma mesafesinin çok ötesindeydi. Ormanda biri pusuya yatmış, beni izliyor. Gece Orakçısı olabilir mi?

Kendimi kaleye kapatmak için evin kapısını kapatmaya başlıyorum. Ama daha kapatamadan, çalılıkların arasından küçük siyah bir kedi çıkıyor.

“Gideon!” Göğsümü tutarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. “Gideon! Acıktın mı?”

Gideon bizim kedimiz değil. Başka bir adı olabilir diye düşünüyorum ama bilmiyorum ve ona bir isim vermem gerek, değil mi? Her gün en az bir iki kez yiyecek aramak için kapımıza geliyor. Akıllı bir kedi, çünkü ona her zaman en az birkaç lokma, hatta çoğu zaman daha fazlasını veriyorum. Archie'nin sık sık söylediği gibi, ben de çok yumuşak kalpliyim.

Her zamanki gibi, Gideon hevesle sarı gözlerini kaldırarak, güzel bir yemek beklentisiyle yanıma doğru koştu. Onu eve almak için geri çekildim ve işte o zaman çalılıkların arasından başka bir hışırtı sesi duydum.

Sanki dışarıda *başka* bir şey daha varmış gibi.

Hızla evin kapısını kapatıp mandalı çevirdim. Sonra dikkatimi Gideon'a çevirdim; o da bana hüzünlü gözlerle bakıyordu. Ancak onu mutfağa götürmek için dönmeden önce, tanıdık, ince bir ses düşüncelerimi böldü:

"Usta Archie, o pasaklı hayvanı buraya getirmenizi kesinlikle onaylamazdı."

Bu, hizmetçimiz Molly Howe'un sesi. Arkamda, soluk renkli yün elbisesiyle duruyor. Molly'nin kapı eşiğinde ne kadar süredir beni

gözlemlediğini bilmiyorum. Beklemediğim yerlerde, istenmediği yerlerde ortaya çıkma eğilimi var. Belki de bu sabah hissettiğim karanlık varlık Molly'nin kendisiydi.

"Kocam, Tanrı'nın yarattığı bir varlığın aç kalmasını istemezdi," diyorum ona.

Yeşil gözleri parıldar. "Kediler şeytanın yaratıklarıdır."

"Bu tamamen saçmalık, Molly."

Başka hiçbir şey söylemeden beni mutfağa kadar takip etti; orada Gideon'la paylaşmak için biraz kurutulmuş et buldum. Buraya ilk geldiğinde o kadar cılızdı ki kaburgalarının çizgilerini seçebiliyordum, ama şimdi tombullaşmaya başlamıştı. Kırıntıları hızla yedi ve umutla bana bakarak bir lokma daha istedi. Molly'nin itiraz etmesine meydan okuyarak ona verdim. Pemberton'ın hanımı benim, o değil.

Molly kedi hakkında daha fazla bir şey söylemez; söylemeye cesaret edemezdi. Ama tekrar konuşmak için ağzını açtığında, ağzından çıkanlar çok daha kötüdür.

"Kocanızı aldatıyorsunuz, Bayan Caroline."

Midem alt üst oldu. Konuşmasını duymamış gibi yapmayı düşündüm ama Molly'yi yeterince iyi tanıyorum ve onu görmezden gelemeyeceğimi biliyorum.

"Affedersiniz?" diye güçsüzce sordum.

Molly'nin dudakları, boynumu gıdıklayan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Benden üç yaş küçük; Archie ile evlendiğimiz yaştayım, ama gözlerinde çok daha yaşlı bir şey var. Eğer böyle şeylere inansaydım, kötü bir yaşlı kadın tarafından ele geçirildiğini söylerdim. Dudaklarının kıvrımında ve hayalet gibi beyaz teninde kötülük var. Bana baktığında, çoğu zaman ruhumun içine bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Gördüm," diyor neredeyse zafer kazanmış gibi. "Siz ne kadar gizlemeye çalışsanız da, çarşaflarınızdaki kıpkırmızı lekeleri gördüm."

Ben konuşamaz halde ayakta dururken Gideon bacağıma sürtünüyor. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok.

“Ona gerçeği söylemelisin.” Molly bu sözleri söylerken çenesi kasılmıştı. “Ona kısır olduğunu söyle.”

“Kısır değilim! Bu bir yalan.”

Molly bana anlamlı bir gülümsemeyle baktı. "Eğer kısır değilsen, son üç yıldır kocanla birlikte olmana rağmen nasıl hamile kalamadın?"

Buna nasıl itiraz edebilirim ki? Çocukluk arkadaşım Elizabeth benden iki ay sonra evlendi ve onu en son pazarda gördüğümde kucağında bir bebek, arkasında da bir başka bebek vardı. Ben de hamile olmalıydım. Archie'ye çoktan bir oğul ya da kız çocuğu vermiş olmalıydım.

Ama aylar geçse de çarşaflarda kan lekeleri var.

“Lütfen.” Molly ile pazarlık yapmaktan nefret etsem de, Archie'nin gerçeği öğrendiğinde yaşayacağı üzüntüye şahit olmaya dayanamam. “Archie'ye rüyasının bir kehanet olmadığını söyleme.”

"Zamanı gelince gerçeği öğrenecek," diye içini çekti.

“Bunu ona kendi yöntemimle ileteceğim.” Elini tutmak için uzandım. Elleri pürüzlü, tahriş olmuş ve buz gibi soğuktu. “Lütfen, bunu Archie'ye tek kelime etme.”

Molly düşünceli bir şekilde bana baktı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim, Bayan Caroline. Bu benim anlatacağım bir sır değil."

"Teşekkür ederim, Molly."

Ama Molly uzaklaşırken, kızın sözünü tutup tutmayacağını merak etmeden edemiyorum.

4

GÜNÜMÜZ

JULIA

Merdiven BOŞLUĞUNA DÖNERKEN , gevşek bir döşeme tahtası yüzünden tökezleyip neredeyse yere düşüyordum. Döşeme tahtasını nasıl tamir edeceğimi bilmiyorum ama eminim bir yerlerden bulabilirim. Tam zamanında aşağı indik ve büyük teyzem Ethel'in mutfağa girip iki poşet market alışverişiyle boğuştuğunu gördük.

Büyükannem narin ve kırılgan görünürken, Ethel tam tersi. Sağlam bir yapısı ve kare bir yüzü var, gri saçlarını da düzgün bir topuz yapmış. Seksen yaşında olabilir ama sanki bir maraton koşabilirmiş gibi görünüyor. Ya da belki bir maraton değil ama en azından 5 kilometrelik bir koşu yapabilir.

Ethel, en az on yıl önce sigarayı bırakmış olmasına rağmen, yıllarca sigara içmekten dolayı hâlâ boğuk bir sesle, "Hepiniz birden bana yardım etmeye koşmayın," diyor.

Ethel, Mick'e dik dik bakarken bu yorumu yaptı, bu yüzden Mick hemen yanına koştu. Kollarındaki market poşetlerinden birini kaptı, bu da neredeyse onu devirecekti. Annem ve babam üçünün nasıl geçindiği konusunda endişeliydi ve şimdi burada olduğuma göre, kimsenin kalçasını kırmamış olmasına şaşırdım.

"Size yardım edeceğim, Ethel teyze," diye hemen söze girdim.

"Teşekkür ederim Julia," dedi soğuk bir şekilde. "Seni görmek güzel."

Kollarından diğer çantayı alıp mutfak tezgahına taşıdım. Çantayı yere koyup içindekileri çıkarmaya başladım: bir kutu süt, birkaç kilo çiğ tavuk göğsü ve bir düzine büyük kahverengi yumurta. Ethel'in yemek yapmayı sevip sevmediğini hatırlamaya çalıştım. Aslında Ethel hakkında genel olarak pek bir şey bilmiyorum. Seyahat etmeyi çok seviyor, bu yüzden ailem ziyarete geldiğinde nadiren yanımızda oluyordu. Görünüşe göre, yıllar önce ailesiyle büyük bir kavga yaşamış ve onlarla arası açılmıştı. Bir keresinde büyükanneme sorduğumda, *"Ethel işte böyle biri. İnatçı."* demişti.

Buzdolabını açtığımda şok oldum. Raflar, on yıllarca eski gibi görünen yiyeceklerle ağzına kadar doluydu. Üzerinde yapışkan bir tabaka olan portakal suyu kabı, küflü meyve parçaları ve içinde onlarca ketçap paketinden başka bir şey olmayan bir çekmece vardı. Raflarda gözle görülür bir kir tabakası vardı ve buzdolabının en son ne zaman temizlendiğini merak ettim.

Mick, kaptığı market poşetini boşaltırken, bir somun ekmeği poşete koymak için yanımdan geçerken Ethel'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Mick!" diye çıkıştı ona. "Ekmeği buzdolabında saklamıyorum. Senin neyin var Allah aşkına?"

"Özür dilerim, Ethel," diye mırıldandı.

“Gerçekten,” diye homurdandı. “Bunca yıldan sonra daha akıllı davranman gerekirdi!”

“Özür dilerim,” diyor Mick tekrar ve ona sarılmak istiyorum, ama kaburgalarını kırmaktan da korkuyorum.

Ethel, Mick'e "En azından Julia'ya odasını gösterdin mi?" diye soruyor.

Ethel'in onu azarlamasına tahammül edemiyorum, bu yüzden hemen araya giriyorum. "Oda kesinlikle harika," diye coşkuyla anlatıyorum. "Burada kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

“Sana izin mi veriyorum?” Ethel’in çelik grisi kaşları yukarı kalktı. “Bu terimi kullanmazdım.”

“Ah.” Gülümsemeye çalışıyorum ama sözlerindeki ince örtülü düşmanlık yüzünden bu zor oluyor. “Neyse, yine de teşekkür ederim.”

Gram elini sallayarak, "Burada olman güzel, Celia," dedi.

Şimdi bana Celia diyor, kim olduğunu bilmiyorum. Her geçen an, büyükannemin bilişsel durumu hakkında daha da endişeleniyorum.

Ethel'in köşeli çenesi gerildi. "Seni buraya göndermelerinin gerçek nedenini bilmediğimi sanma, Julia."

"Özür dilerim," diyorum. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

“Hayır mı?” Sesi alaycıydı, ama yüzümdeki ifadesizliği görünce gözleri yumuşadı. “Madem bilmiyorsun, belki babanı aramalısın.”

Bunu kesinlikle yapacağım. Tabii o garip kablolu telefonu nasıl kullanacağımı çözebilirsem.

“Her iki durumda da,” diyorum, “kalmama izin verdiğiniz için memnunum. Ve dediğim gibi, oda harika. Çocukken kaldığım odadan çok daha güzel.”

"Eski odanız Ethel'in küçükken kullandığı odaydı," diyor büyükanne. "Ama artık yetişkin olduğunuz için daha fazla alana ihtiyacınız olacağını düşündüm."

“Doğru.” Ethel son kalan yiyecekleri buzdolabına tıkıştırıp kapıyı sertçe kapattı. “Yeni odanız Caroline burada yaşarken ona aitti.”

Akrabalarımın listesini zihnimde gözden geçiriyorum, ismi hatırlamaya çalışıyorum. Liste kısa; babam büyükannemin tek çocuğu ve Ethel'in hiç çocuğu olmamıştı. "Caroline?"

Ethel'in dudakları neredeyse ama tam olarak değil, bir gülümseme şeklini alıyor. Cevap vermiyor. Bunun yerine, parmağını bana doğru kaldırıp beni oturma odasına geri götürüyor. Ethel, şöminenin üzerindeki yağlı boya tabloyu işaret ediyor. Tablodaki kişiler, saçları ve kıyafetleri sömürge döneminde resmedildiklerini düşündüren bir erkek ve bir kadın. Tablolardaki gözlerin, bir odadayken sizi izliyormuş gibi hissettirebileceği hakkında okumuştum ve bunu bu tabloda olduğu kadar yoğun bir şekilde hiç hissetmemiştim. Özellikle de dudakları anlaşılmaz bir gülümsemeyle kıvrılan kadın.

"Onların kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor bana.

"Archibald ve Molly Eldridge," diye anında cevap veriyorum.

Archie ve Molly, benim büyük büyük büyük büyük dedelerim ve Woodhaven'ın en saygın üyelerinden ikisi. Archie Eldridge, varlıklı bir tüccar ailesinden geliyordu ve özellikle son yıllarında, kasabanın yarısını yok eden çok kötü bir grip salgınından sonra, postane ve kapalı bir pazar yeri de dahil olmak üzere altyapının büyük bir bölümünün inşasına yardımcı oldu. Oğlu belediye başkanı oldu ve Eldridge ailesinin diğer birçok üyesi de önemli yerel yönetim görevlerinde bulundu.

Ethel, "Şey," diyor, "Sanırım Letty sana Molly'nin Archibald Eldridge'in ilk karısı olmadığını hiç söylemedi. Molly'den önce iki kadınla daha evliydi."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum.

Çok küçükken, büyükannem bana ailemizin halk hikayelerini anlatırdı; bunları çok ilgi çekici bulurdum. Ama burada başıma gelenlerden sonra, artık bunları dinlemekle ilgilenmiyordum. Anlattıklarının çoğunu unuttum. Ya da belki de zihnimden sildim.

Ethel bana, "Molly'den önceki karısı Caroline'dı ve cadılık suçlamasıyla kazıkta yakıldı" diye anlatıyor.

Oda sessiz, sadece o büyük duvar saatinin tıkırtısı duyuluyor. Büyükannem bana o hikayeyi kesinlikle anlatmadı—anlasaydım *kesinlikle* hatırlardım. Özellikle de Eldridge ailesinin adlarına en ufak bir leke bile bulaşmamış, son derece saygın bir aileymiş gibi davrandığı için.

Anlaşıldığı üzere, oldukça büyük bir leke bırakmışlardı.

"Kazığa bağlanıp yakıldı mı?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum.

Ethel şaşkın ifademi beğenmiş gibiydi. "Doğru. O zamanlar nasıl olduğunu biliyorsun. Herhangi bir kadın haddini aşarsa suçlanırdı. Zavallı Caroline'ın, varlıklı bir aileden gelmesine rağmen, hiç şansı yoktu."

“Bu…bu korkunç…”

“Archie ve Molly kasaba mezarlığında gömülü.” Ellerini birbirine sürerek, “Ama Caroline’ın mezar taşı yok. Okuduklarıma göre, Archie onu arka bahçeye, işaretsiz bir mezara gömmüş.” dedi.

Yorum yapmaya bile kendimi zorlayamıyorum. Resimdeki gülümseyen adamın yanmış karısını ortak evlerine geri taşıdığını hayal ediyorum. Onu arka bahçenin toprağına yatırıyor, bir kürek alıyor ve sonra kalıntılarını gömüyor. Kendi yaptığı mezarın üzerinde diz çöküyor, yüzünü ellerinin arasına gömerek kaybettiği karısı için yas tutuyor.

"Onu çok sert yargılamayın," diyor. "Başka seçeneği yoktu. Kasaba, hüküm giymiş bir cadıyı mezarlıklarına gömmesine izin vermezdi. Ona son bir dinlenme yeri sağlamak için elinden geleni yaptı."

"Eminim," diye mırıldandım.

Ethel gözleri parlayarak, “İşte bu yüzden,” diye devam etti, “Caroline’ın mezarının *kimse tarafından* rahatsız edilmesine izin veremem.” Bana sert bir bakış attı. “Ve inan bana Julia, Caroline da buna asla izin vermez.”

Ona ne saçmaladığını sormaya cesaret edemeden, büyükbaba saatinin çanları çalmaya başladı, dev evin içinde yankılandı ve neredeyse yerimden sıçradım. O kadar yüksek sesle çaldılar ki, yapabileceğimiz tek şey orada durup saatin yemek vaktinin geldiğini haber vermesini beklemekti.

"Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum," diyebildim sonunda.

Teyzemin yüzündeki tebessüm kırıntısı bile kaybolmuştu. "Bana güven Julia. Başaracaksın."

5

Pemberton'ın her köşesini DİDİK DİDİK ARADIM , telefonumda az çok düzgün sinyal alabileceğim bir yer aradım.

Yatak odam tamamen harap durumda ve küf kokan oturma odası da pek iyi değil. İkinci kattaki kapıları açmaya başlıyorum ve bu da oldukça moral bozucu bir deneyim oluyor. Bu ev uzun zamandır doğru dürüst temizlenmemiş ve odalar bakımsızdan tehlikeliye kadar değişen bir durumda. Dolaplardan birinin kapısını açıyorum ve üst rafta saklanmış bir dikiş makinesi neredeyse kafama çarpıyor. Geri dönüp temizlemeyi aklıma not ediyorum.

Hatta çatı katına çıkmayı bile düşündüm ama… *Hayır , oraya* çıkmayacağım. O düzensiz basamaklar ve penceredeki gizemli tavus kuşu mavisi parıltı yüzünden oraya yaklaşmak bile istemiyorum. Ayrıca, oradaki sinyal alımının daha iyi olması imkansız.

Şükürler olsun ki, güzel bir Eylül günü, bu yüzden telefonumun gerçekten çalıştığı o sihirli noktayı bulma umuduyla Pemberton arazisine doğru bir yürüyüşe çıkıyorum. Mick eskiden çimlere çok iyi bakardı ve öğleden sonrasının çoğunu orada bir şeyler yaparak geçirmesine rağmen, artık yetişemediği açıkça belli. Çimler çok uzamış ve sağlıksız görünüyor ve spor ayakkabılarım her adımda toprağa batıyor.

Gram'ın bolca parası var. Yıllar önce çimlerin bakımını üstlenecek birini tutmalıydı. Hatta, arazinin büyüklüğü göz önüne alındığında, *birden fazla* kişi uygun olurdu. Ama hatırladığım kadarıyla, bu işi hep Mick yapıyor.

Buradayken yardım edeceğim. Çim bakımı hakkında pek bilgim yok ama eminim izleyebileceğim bir YouTube videosu vardır. Ancak burada internetim yok. Neyse, muhtemelen bir kitap vardır.

Yani bahçe bakımı ve döşeme tamiri öğrenmem gerekiyor. Bir liste yapmaya başlamalıyım.

Pemberton'ın geniş arka bahçeleri, Boston bölgesinde büyürken sahip olduğum arka bahçenin en az on katı büyüklüğünde. Pemberton top oynamak veya koşuşturmak için eğlenceli bir yerdi, ancak çimlere adım attığımda, büyüklüğü karşısında şaşkına dönüyorum. Teknik olarak bir arka bahçe, ama daha önce gördüğüm hiçbir bahçeye benzemiyor.

Caroline'in mezar taşı yok... Archie onu arka bahçeye, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir mezara gömdü.

Toprağın altında bir yerlerde Pemberton'ın eski sakinlerinden birinin kalıntıları bulunuyor. Cesedi çürümüş ve kemikleri toprakla karışmış durumda. Belki bir mezar taşı yok ama o burada, bir yerlerde.

Caroline kazıkta yakıldı. Bu... korkunç geliyor. Büyük büyük büyük büyükannem olabilecek bu kadın için kısa ama güçlü bir üzüntü dalgası hissediyorum. Kocasının kasabayı kurmasına yardım eden, oğlu belediye başkanı olan, ailesi toplumda saygı gören biri olabilirdi. Bunun yerine, var olmaması gereken bir suçtan dolayı idam edildi. Diri diri yakılmadan önce neler hissetmiş olmalı?

Bunu hayal bile edemiyorum.

Dizlerime kadar uzanan, bakımsız çimenlerin üzerinde yürürken hafif bir esinti hışırdıyor. Rüzgarın sesi neredeyse kulağıma fısıldayan bir sese benziyor:

Bakın…bakın…

Etrafıma bakıp tamamen yalnız olduğumdan emin oluyorum. Yalnızım.

Tam o sırada telefonumdan hafif bir cıvıltı geldi. Ekrana bakmak için telefonu kaldırdım ve birdenbire bildirimlerimde birkaç kısa mesaj belirdi. Şükürler olsun, iki sinyal çubuğum var!

Mesajlarımı ve e-postalarımı tarıyorum, Caroline Eldridge'i artık unutmuşum. Bir düzine işe online başvuru yaptım ama tek bir yanıt bile almadım. Görünüşe göre, son işi ücretsiz özel ders vermek olan bir kadını işe almakla kimse ilgilenmiyor. Baharı o çocukların okul yılının geri kalanını atlatmalarına yardım ederek geçirdiğim için pişman değilim elbette —onları öylece *bırakamazdım* , ancak bu durumun dairemi kaybetmeme neden olmasından pişmanım.

En azından geri dönebileceğim bir Pemberton vardı.

Telefon şebekesi düzelmeden önce babamı aradım. İki kez çaldı, sonra açtı. "Jules?" Sesi endişeliydi. "İyi mi geldin? Büyükannen nasıl?"

“Buradayım,” diyorum. “Ve büyükannem…” Ne diyeceğimi düşünüp tereddüt ediyorum. “Burada durum pek iyi değil baba. Büyükannem çok kafası karışık görünüyor. Ethel her şeyi kontrol altında tutuyormuş gibi davranıyor ama ev bakımsız kalmış.”

Derin bir iç çekiyor. "Bundan korkuyordum..."

Ethel'in daha önce neyden bahsettiğini anlamam gerek. Ailemin beni buraya göndermesinin altında başka bir amaç yatıyor olabilir diye düşünüyorum. Herkesin olup biteni biliyor gibi görünmesi ama benim bilmememden nefret ediyorum. Kendimi beş yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Tüm bilgilere sahip olmam gerekiyor.

“Baba,” dedim, “Ethel bana, onları kontrol etmem için beni göndermenin çok gizli bir sebebi olduğunu söyledi. Biraz kızgın gibiydi ama sadece bunu söyledi.”

"Ah?"

"Peki, onun neyden bahsettiğini biliyor musun?"

Babam yalan söyleme fırsatını tamamen yitirene kadar uzun süre duraksıyor. "Özür dilerim Jules," diyor. "Aslında bir şey *vardı* ..."

Dişlerimi sıktım. Ailemden biri, gizli bir sebep olmadan başkası için iyilik yapabilir mi acaba? "Vay canına, uyarın için teşekkürler."

“Bak,” diyor, “asıl mesele şu ki, annem için *endişeleniyorum* . O koca evde annem ve Ethel'in yalnız kalmasından endişeleniyorum. Ve Mick… şey, o da pek iyi durumda değil. Her gün, eminim ki telefonu açıp hastaneden arayıp büyükannenizin kalçasının kırıldığını söyleyecekler.”

Ben de aynı şeyi düşündüm, ama bunun ötesinde bir şeyler olduğunu hissediyorum.

“Büyükanneniz çok cömert bir teklif aldı,” diye devam ediyor babam, tekrar iç çekerek. “Woodhaven Müzesi, Pemberton’ı satın alıp araziye bir yapı inşa etmek istiyor. Ev, ülkenin en eski evlerinden biri ve onu olduğu gibi korumak istiyorlar. Pemberton’a hak ettiği saygıyı göstermek istiyorlar.”

Araziye inşaat yapmak istiyorlar. Ethel'in Caroline'in mezarını rahatsız etmek istemediğini söylerken kastettiği şey bu olmalı. "Ne inşa etmek istiyorlar?"

"Müzenin bir uzantısı olacak," diyor, çocukluğunun geçtiği evin tarihin bir parçası olacağı fikrinden açıkça heyecan duyarak. "Birkaç çok cömert hayırseverleri var ve teklif sağlam. Ayrıca, eğer satın almazlarsa evin başına ne geleceği konusunda hepimizin endişeleri var. Tarih çok önemli. Archibald Eldridge'in ailesi o evi kendi elleriyle inşa etti ve olduğu gibi korunmaması bir suç olurdu."

“Yani kısaca”—spor ayakkabımın ucunu yerdeki sert bir toprak yığınına batırıyorum—“büyükannenizi tüm hayatını geçirdiği evden zorla çıkarmak istiyorsunuz, öyle mi?”

“Onu güvenli ve iyi bakılacağı bir yere taşımak istiyorum,” diye ısrar ediyor. “Bölgede hafıza kaybı yaşayanlar için özel bir bakım ünitesi bulunan bir yaşlı bakım tesisi var ve orada gerçekten mutlu olurdu. Ayrıca başına kötü bir şey gelmesinden de endişelenmeme gerek kalmazdı.”

Haklı bir noktaya değiniyor. Bu ev, büyükbabam hayattayken bile büyükannem için her zaman çok büyüktü ve şimdi neredeyse gülünç derecede büyük görünüyor. Eğer müze istiyorsa, onların elinde daha iyi olabilir.

Ama tüm bu olayda çok yanlış görünen bir şey de var.

“Pemberton her zaman ailemize aitti,” diye belirtiyorum. “ *Yüzlerce yıldır* . Gerçekten de satacak mısınız?”

Pemberton bazen beni ne kadar korkutsa da, *bizim evimiz.* Başkasına ait olma düşüncesi neredeyse fiziksel olarak acı veriyor. Bu ev her zaman gidebileceğimiz bir yer, bir güvenlik ağı oldu.

“Sizi müzeden biriyle görüştüreyim,” diyor. “Bu konuya gerçekten tutkuyla bağlılar ve onlarla konuştuktan sonra bunun doğru şey olduğunu anlayacağınıza söz veriyorum.”

“Neden onlarla konuşmam gerekiyor? Satmak isteyip istememek Gram ve Ethel'e kalmış.”

“Aslında,” diyor babam, “Pemberton sadece anneme ait. Ethel… Yıllar önce vasiyetten çıkarıldı.”

“Öyle miydi?” Ethel ile büyük büyük anne ve büyük babam arasındaki anlaşmazlığı duymuştum ama işin bu kadar ileri gittiğini fark etmemiştim. “Neden?”

"Hiçbir fikrim yok. Herkesin ne kadar gizli saklı davrandığını biliyorsun."

Bu kesin.

Babam, "Bak," dedi, "Büyükannen seni dinliyor. En azından müzedeki adamı dinle, ondan sonra yargıya var."

“Pekala, peki…”

“Peki ya yarın? Saat onda açıldıklarında orada biriyle görüşmenizi ayarlayabilirim. Eminim şehirde olduğunuzu söylediğimde hemen sizinle konuşmak isteyeceklerdir.”

İçimden bir ah çektim. "Elbette."

Babamla olan görüşmemi bitirdiğim anda telefonumdaki sinyal çubukları kayboldu. Telefonu havaya kaldırdım ve birkaç kez döndürdüm ama hiçbir şey olmadı. Tuhaf.

Sağ elimde işe yaramaz telefonumu sıkıca tutarken, içimi bir ürperti kapladı. Sanki biri enseme soğuk hava üflüyormuş gibi hissettim. Hava sıcak olmasına rağmen, kollarımı göğsüme gömdüm ve titredim. Çamurlu spor ayakkabılarıma baktım ve düşündüm ki…

Acaba buraya mı gömüldü?

6

1692

CAROLINE

Haftada en az bir kez pazar için Şehir Meydanı'na GİDERİM .

Evlendikten sonra ilk doğum günümde Archie'nin bana hediye ettiği atım Lucky'ye biniyorum. Archie her zaman hediyeleri konusunda çok cömert olmuştur, ama Lucky hepsinin en iyisi. O harika bir at, genç ve güçlü ve onu sevdiğim kadar hiçbir çocuğumu sevebileceğimi hayal edemiyorum.

Şehir Meydanı'ndaki pazar her sabah alım satım için açık. Bu sabah taze otlar ve et arıyorum. Kendi bahçem var ama yemek pişirmek için gereken her şeyi yetiştirmek çok fazla iş gerektiriyor ve Hitty Atkins'ten daha iyi ot yetiştiren kimse yok.

Hitty, yağmurda da güneşte de her zaman pazarda. Tezgahlarından biri en az kalabalık olanı, ama o her zaman orada. Daha fazla iş yapamamasının sebebi ürünlerinin kalitesi değil, Hitty'nin kendisi. Kasaba halkı onu tuhaf buluyor, ama bence onu takdir etmiyorlar.

Annemi hiç tanımadım ama Hitty beni bir anne gibi kanatlarının altına aldı. Dul ve tek çocuğu olan oğlunu kaybetmiş, bu yüzden o da ailesiz. Bazen evine giderim ve bahçesinde sohbet ederiz, o da bana uzun hayatıyla ilgili hikayeler anlatır. Özellikle şifa konusunda çok bilgili ve kasabamızın doktoru Dr. Shaylor'ın tavsiyesinden çok onun tavsiyesine güvenirim.

Geçen kış Archie hastalandığında doktora gitmedim. Doğrudan Hitty'ye gittim ve o da bana birkaç gün içinde onu iyileştiren bir tonik verdi.

Evlenip yollarımızı ayırdığımızda çocukluk arkadaşlarımın çoğunu geride bıraktım. Varlıklı bir adamla evlenen tek kişi bendim ve sonra şehir merkezinden kilometrelerce uzakta olan Pemberton'a taşındım. Eski arkadaşlarımın hepsi bitmek bilmeyen ev işleri ve büyüyen çocuk sürüleriyle çok meşgul. Hitty gibi ben de son birkaç yıldır yalnızlaştım ve onun arkadaşlığına çok minnettarım.

Hitty'nin masası, şamdan satan Dorcas Brewster ile rom ve pekmez çeşitleri satan Malachi Tanner'ın arasında kurulmuştu. Yaklaştığımda, arkadaşım kırışık yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni karşıladı. Molly'nin giydiğine benzer, sade bir yün elbise giymişti, ancak rengi en güzel kumaşlarda bile gördüğümden daha canlı bir sarıydı. Bu renkleri nasıl elde ettiğini bilmiyorum ve keşke ondan bir tane satın alabilseydim. Ama zengin bir tüccarın karısı olduğum için, parlak sarı bir elbise giyersem, tüm kasaba halkı konuşurdu. Bir giysiye nasıl böyle doğal olmayan bir renk kattığımı merak ederlerdi ve konuşmalar şüphesiz acımasızlaşırdı.

"Günaydın Caroline," diye beni derin, boğuk sesiyle selamlıyor.

“Günaydın Hitty,” diyorum. “Elbisen bir karahindiba kadar güzel.”

“Teşekkür ederim!” Bu iltifat karşısında Hitty'nin yüzü aydınlandı; bu kasabada pek az iltifat alıyordu. “Ben de sizinkini çok beğendim. O mavi renk size çok yakışmış. Siz ve aileniz nasılsınız?”

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Her şey yolunda *değil* . Hitty'ye zaman zaman çocuk özlemimden bahsettim ama burada, aramızda meraklı kulaklar varken bunu dile getiremiyorum.

Ama Hitty her zamanki gibi anlıyor. İncecik parmaklarıyla kolumu kavramak için uzanıyor.

“Caroline,” diyor kısık bir sesle, “Seni sık sık düşünüyorum ve dua ediyorum. Yakında hamile kalacağına inanıyorum.”

Teşekkür ederek başımı salladım. Üç yıldır her gece dua ediyorum, ama lehime bir dua daha edilmesinin zararı olmaz.

"Ve ayrıca," diye ekliyor muzipçe, "senin için bir şeyim var."

Şaşkınlıkla ağzımı açtım. Hitty'nin neredeyse her hastalığa iyi gelen bir karışımı vardı, ama bununla da başa çıkabileceğini hiç hayal etmemiştim. Masasının yanındaki arabada bir şeyler karıştırdı ve kısa süre sonra, dallara benzeyen şeylerle dolu bir kavanoz çıkardı.

“Bu,” diyor, “adaçayı ve kara yılan otunun karışımı.” Gözleri yüzüme dikilmiş. “Bunu çayla demleyip her gün için.”

“Bu…bu işe yarayacak mı?”

“Oğlumu adaçayı ve kara yılan otu sayesinde elde ettim,” diyor, ancak ikimiz de Hitty’nin oğlunun yıllar önce nehirde boğularak öldüğünden bahsetmiyoruz. Kasabadaki diğer çocuklar ona sataşmış ve onu nehre itmişlerdi. Onu hayata döndürmek için çok geç kalmıştı. “Onu daha önce almanızı isterdim, ama kara yılan otu şimdiye kadar yetişmemişti.”

Başımı öne eğiyorum, içimde bir umut kıvılcımı hissetmeme izin veriyorum. "En içten teşekkürlerimi sunuyorum."

Ondan alıyorum ve çantamdan bir avuç şilin çıkarıyorum; otların değerinden daha fazla ama buna aldırış etmiyorum. Eğer bu hayali benim ve Archie için gerçekleştirebilirse, sahip olduğum her şeyi ona verirdim.

Hitty elimdeki paralara baktı. "Bu çok fazla, Caroline!"

Ama o pes edene kadar onu zorluyorum. Sonuçta, Archie ve benim bolca paramız var, payımızdan çok daha fazlası. Hitty çok zayıf ve evinin duvarları da öyle; ziyaret ettiğimde, güçlü bir rüzgarın evi yıkıp geçeceğinden korkmuştum. Bahçesinde ürün yetişemediği ve pazarda nadiren müşteri olduğu kış aylarını atlatıp atlatamayacağından endişeleniyorum. Bu cüzi paralar hayatta kalmasına yetebilir. Hitty bunu biliyor olmalı, çünkü paraları avuçlarının içine sıkıştırıp şapkasının içine koyuyor.

Hitty elimi tutarak, "Otları akıllıca kullan, canım," dedi.

Hitty'nin eli yaşlı bir kadının eli. Kırışık, garip görünümlü düzensiz lekelerle kaplı ve o kadar ince ki her kemiğini hissedebiliyorum. Ve kış soğuğu henüz başlamamış olmasına rağmen soğuk. Elimi sıkarken yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

“Sevgili Caroline, sana söylemeliyim ki…” Hitty konuşurken kelimelerini dikkatlice seçiyor gibiydi. “Korkarım ki,” dedi, “tehlikede olabilirsin.”

Eşim de bu sabah evden ayrılmadan önce benzer bir düşünceyi dile getirdi. "Korkma sevgili Hitty. Ben her zaman dikkatliyim."

Bir an sessiz kalır, buruşmuş dudakları birbirine kenetlenir. Hitty dişlerinin çoğunu kaybetmiştir ve kalanlar da siyahtır. "Gece Orakçısı üç can aldı. Hepsi de senden çok da genç olmayan kızlardı."

“Güvende olacağım. Söz veriyorum. Akşam karanlığı çöktükten sonra evimden çıkmayacağım.”

Sonra bilmediğim, beni daha da rahatsız eden bir şey söylüyor. “Bütün genç kızlar… O…” Adamın yaptıklarını düşünmek ona büyük acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. “Onlara korkunç şeyler yaptı Caroline. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Üşüdüm ve şalımı omuzlarıma daha sıkıca sardım. Bunu bilmiyordum ama Hitty her sabah pazara gittiği için kasaba dedikodularını yakından takip ediyordu. Eğer genç kızların tehlikeye düştüğünü söylüyorsa, o zaman doğrudur.

"Dikkatli davranacağım," diye tekrar söz veriyorum.

Hitty'nin yüzünde hâlâ o garip ifade var, sanki benim göremediğim bir şey görmüş gibi, ama tek kelime etmiyor.

7

Pazarda BİR SONRAKİ VE son durağım Elias Fenn'in tezgahı. Elias, iri yarı, her zaman sağlam deri giysiler giyen bir avcıdır ve ticaret için bol miktarda av eti bulundurmaktadır. Genellikle huysuzdur; fazla konuşmaz ve söyledikleri de genellikle oldukça tatsızdır. Ancak sattığı et her zaman taze ve uygun fiyatlıdır.

Bu akşam yemek için haşlayacağım bir porsiyon geyik eti satın alıyorum. Elias için paraları sayarken bana sert bir bakış atıyor.

"Ondan uzak dursan iyi olur," diye homurdanıyor.

“Kimden bahsediyorsunuz?”

“Hitty Atkins.” Hitty'nin aksine, kimin duyduğuna aldırış etmediği açıkça belli olacak kadar yüksek sesle konuşuyor. “Onunla çok fazla vakit geçirirseniz, insanlar yanlış sonuçlara varabilir.”

"Peki, ne tür sonuçlara varmak istiyorsunuz?"

"Hitty," diyor ciddi bir ifadeyle, "bir cadı."

Bu açıklama gözlerimi yuvalarından fırlatacak kadar şaşırtıcı. "Hitty cadı değil! Böyle bir şey yok!"

“Böyle bir şey gerçekten *var* .” Elias’ın sesi ciddi. “Masamı onunkine daha yakın kurardım ve bütün etlerim çürürdü. Mallarıma lanet okudu.”

"Bu tamamen saçmalık."

“Lütfen, sözüme güvenin,” diyor. “Hitty bir cadı ve onunla çok uzun süre kalırsanız, insanlar sizi de cadı sanacaklar.” Gür kaşını kaldırıyor. “Asılmak istemezsiniz, değil mi Bayan Eldridge?”

Sözlerini söylerken bakışları, Belediye Binası'nın hemen dışında kurulmuş olan darağacına, bir platform üzerindeki tahta kazıklara ve yukarıdan sarkan bir ilmeğe kayıyor. Darağacına bakmaktan nefret ediyorum ve pazar sırasında göz önünde olmamasını diliyorum. Bana o darağacında birçok insanın öldüğü söylendi, ancak Woodhaven'da geçirdiğim bunca yılda hiç idam görmedim.

"Et için teşekkürler," dedim boğuk bir sesle. "Hoşça kalın."

Elias başını kısaca salladı.

Paketlenmiş eti çantamın içine koyup, atımı bağladığım yere doğru aceleyle geri döndüm; birdenbire eve dönme isteğim iyice arttı. Şehir Meydanı'na bir gezi yapmanın endişelerimi unutturacağını düşünmüştüm, ama şimdi her zamankinden daha huzursuz hissediyorum. En azından Hitty, her zamanki gibi düşünceli davranarak bana umut verdi. Belki bir sonraki aydan sonra Archie'ye gerçekten hamile olduğumu söyleyebilirim.

Lucky'ye binmeye başlarken, evime giden yoldaki ağaçlardan birine yaslanmış, tanımadığım bir adam fark ettim. Woodhaven küçük bir yerleşim yeri ve her sakinini, adını bilmesem bile yüzünden tanıyorum, ama bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Gözlerinin beni dikkatle izlemesi olmasaydı, onu fark etmeyebilirdim.

Dikkatimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bakışları derime damgalanmış bir dağ gibi yakıyor. Yukarı baktığımda, eski püskü geyik derisi giysisi beni etkilemiyor. Koyu kahverengi saçları omuzlarının etrafında uzun ve kontrolsüzce dalgalanıyor ve sakalı vahşi bir şekilde uzamış. O sakalın altında yüzü güzel olabilir ama bunu anlamak imkansız. Zararsız bir gezgin olabilir, yine de simsiyah bakışlarında beni duraksatan bir parıltı var.

Bu yabancı masum değil.

"Günaydın." Adam kalın ve gür bir sesle konuştu.

Cevap vermemeyi düşündüm ama babam bana kibar olmayı öğretti. Başımı hafifçe eğdim. "Günaydın."

Lucky'ye binmeye başlıyorum ama daha binemeden, o bir kişneme sesi çıkarıyor ve yırtık pırtık giysili adamdan uzaklaşıyor. Onu bu şekilde sadece bir kez, yolumuzun üzerinde sürünen bir yılan bulduğumuzda görmüştüm. Bu yabancıdan ürkmüş durumda, adam ise yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle ikimizi izliyor.

"Atım senden hoşlanmıyor," diye soğuk bir ses tonuyla ona bildirdim.

"Bunu görüyorum," diyor.

Ama o hâlâ hareketsiz duruyor.

"Söyleyin bakalım, nerede yaşıyorsunuz?" diye patladım. "Sizi daha önce bu mütevazı topraklarda hiç görmedim."

Adam sorumu bir an düşündükten sonra konuştu: "Sadece geçiyordum."

Ona geçip gitmesi gerektiğini söylemek isterdim ama bu kadar cesur olmaya kendimi ikna edemiyorum. Lucky'yi dengeleyip sırtına biniyorum. Ancak o adamdan epey uzaklaştıktan sonra rahatlamaya başlıyorum. Archie haklı. Aramızda bir katil dolaşırken daha dikkatli olmalıyım.

8

GÜNÜMÜZ

JULIA

Bu gece, ergenlik yıllarımdan beri ilk kez Pemberton'da kalacağım. Ve keşke buraya taşınmak yerine eski dairemin dışındaki bir arkadaşımın futonunda kalmaya karar verseydim diye düşünmeye başladım.

Her zaman böyle hissetmedim. Çok küçükken Pemberton'ı çok severdim. Büyükannemin yaşadığı eski, gıcırtılı malikaneyi ziyaret etmek eğlenceli bir macera gibi geliyordu ve ben her zaman maceralara hazırdım. Üstelik bu ev benim miras hakkımdı. Büyükannem bana bunun yüzlerce yıldır ailemizde olduğunu ve bir gün bana geçeceğini söylemişti. Malikanenin her köşesini keşfeder, bir gün kendi çocuklarıma Pemberton folklorunu anlatacağım günü hayal ederdim.

Üstelik büyükannemi çok severdim. En güzel hikayeleri o anlatırdı ve ne zaman geleceğimi bilse bana kocaman bir kase maymun ekmeği yapardı. Tarçın ve şekerle dolu, *en lezzetli* maymun ekmeklerini o yapardı.

Sonra bir gece her şey değişti.

Ama bu gece, evde genellikle giydiğim bol tişörtün üzerine pijamamı giyerken yatağımda otururken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Özel banyom yok ve gece yarısı Mick'le iç çamaşırımla karşılaşmak istemiyorum. Ya da Ethel tarafından yargılanmak.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, yatak odama dönerken Ethel'e rastladım. Yeşil ipek pijamalarını giymişti ama saçları hâlâ o sıkı topuz halindeydi.

Nasıl bu kadar mükemmel yaptığını bilmiyorum, sihir kullanıyor olmalı. Kollarında bir yığın battaniye taşıyordu.

"Bunları sana vermek istedim," diyor bana. "Geceleri hava soğuyabiliyor."

Yığını kollarımın arasına aldım. "Şu an oldukça sıcak."

“Evet, ama gece farklı oluyor.” Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra başını sallıyor. “Şimdi yatacak mısın?”

"Evet, uzun bir gün oldu."

Akşam yemeğine yardım etmeyi teklif etmiştim ama Ethel beni geri çevirdi. Nemli ama neredeyse tatsız tavuk göğüsleri ve bir yığın haşlanmış havuç yapmıştı. Yemek sırasında babamla yaptığım konuşmadan bahsetmeyi düşündüm ama susmaya karar verdim. Ön bahçeye çıktım ve birkaç sinyal almayı başardım; o sırada babamdan müze küratörünün ertesi sabah saat onda beni bekleyeceğini doğrulayan bir mesaj geldi.

Ethel bana, "Eğer gece yatacaksan, yatak odanın kapısını kilitlemeni öneririm," diyor.

"Kapımı kilitleyebilir misin?"

“Evet.” Başını yana eğdi. “Geceleri kapını kilitli tut. Sadece…odanda kal.”

"Neden?"

“Çünkü…” Omuzunun üzerinden bakıyor ve bir an yüzünde bir anlık korku görüyorum. “Julia, lütfen geceleri bizim gibi kapını kilitle. Kendi güvenliğin için.”

Bu sözlerin ardından arkasını dönüp koridorda yürümeye başladı. Ben de ağzım açık bir şekilde arkasından bakakaldım, ta ki kendi yatak odasına girip gözden kaybolana kadar.

Ve kilidin tık sesini duyuyorum.

Kollarımda battaniye yığınıyla odama doğru yürürken dizlerim titriyor. İçeri girince battaniyeleri yeni yapılmış yatağıma bırakıyorum. Tuvaleti kullandığıma ve fazladan battaniyelerim olduğuna göre, gecenin geri kalanında yatak odasından çıkmama gerçekten gerek yok, bu yüzden kapıyı kapatıyorum.

Ve kilitliyorum.

Şimdi kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Elbette, çocukken korktuğum şeyler, kapalı bir kapıdan kolayca geçebilecek şeylerdi.

Gerçekten de sıcak, bu yüzden mercan mavisi tarakları kenara itip yedek battaniyeleri makyaj masasının üzerine koyuyorum—ihtiyacım

olacağını sanmıyorum. Odayı sadece loş ay ışığı aydınlatacak şekilde ışıkları kapatıyorum. Gözlerimin alışması için bir saniye bekliyorum; sonra çift kişilik yatağa giriyorum, Ethel'in yorganları ne kadar sıkı bir şekilde örttüğüne hayran kalıyorum. Onları gevşetmek için tekme atarken neredeyse bacağımı incitiyorum.

Saatlerce araba kullanmaktan tamamen bitkinim. Başka herhangi bir durumda, başımı yastığa koyduğum anda uyuyakalırdım. Ama yatağın sertliği ve duvarlardaki gölgeler, uykunun beni ele geçirmesini engellemeye yetiyor.

Ve elbette, yıllar önce yaşananların anıları.

Dokuz yaşındaydım. Artık bebek değildim ama henüz bir ergenin alaycılığını da geliştirmemiştim. Ailemle birlikte, birkaç ayda bir yaptığımız gibi, Pemberton'ı ziyaret ediyorduk ve ben yatağımda, yorganı boynuma kadar çekmiş yatıyordum. Uykuya dalmaya başlamıştım ki, odada beni ürperten garip bir esinti hissettim.

Gözlerim birden açıldı. Ama etrafa baktığımda pencereler sıkıca kapalıydı. Odayı aniden bu kadar buz gibi yapan şeyin hiçbir belirtisi yoktu. Ekstra bir battaniye aramak için neredeyse yataktan kalkacaktım ki, bir şey beni durdurdu: kulağıma fısıldayan bir kadının sesi.

Bakın…bakın…bakın…

Her kelimesinde, nefesinin boynumu gıdıkladığını, buz gibi parmak uçlarının tenime değdiğini *hissedebiliyordum* . Telaşla odanın etrafına bakındım, benimle kimin konuştuğunu anlamaya çalışıyordum. *Gördüm mü* ? Ne görmem gerekiyordu ki?

Ama orada kimse yoktu. Sadece o alçak ses vardı.

Görmek…

Doğal olarak, çığlık atarak annemle babamın odasına koştum. Onlar da sağ olsunlar benimle yatak odasına geldiler ve dolapları, hatta yatağın altını bile aradık, ama tabii ki hiçbir şey bulamadılar. *Sadece bir rüyaydı Julia. Tekrar uyumaya devam et.*

Ama bu bir rüya değildi. *Gerçekti* . Göremediğim bir kadın yatak odamdaydı, kulağıma fısıldıyordu. Bana bir şey *göstermek* istiyordu.

Ertesi sabah banyo aynasında kendime baktığımda, sol şakağımda o beyaz saç tutamını gördüm. Hiç geçmedi.

O yatak odasında bir daha asla kalmayı reddettim. Pemberton eskiden dünyanın en sevdiğim yeriydi ve şimdi anne babam ziyaret edeceğimizi söylediklerinde her seferinde olay çıkarıyordum. Beni gitmeye

zorladıklarında, annemle babamın arasında güvenli bir şekilde kıvrılıp onların yatağında uyumakta ısrar ederdim ve ergenlik çağımda, anne babam yalnız başına seyahat ederken geceyi geçirmeme izin verecek bir arkadaş bulurdum.

On sekiz yaşıma girdikten sonra bir daha asla geri dönmedim.

O zamandan beri büyükannemi gördüm, genellikle Connecticut'taki anne babamın evinde, ama babam eski eve gelmeyi her önerdiğinde reddettim. Çünkü ya tekrar benimle *konuşursa* ?

Aradan neredeyse yirmi yıl geçti ve o gecenin anısı bulanıklaştı. Yetişkin biri olarak, bunun gerçekten de ebeveynlerimin dediği gibi bir rüya *olmasının* mümkün olduğunu fark ediyorum. Belki de odada bana bir şey göstermek isteyen bir ruh yoktu.

Ama şimdi bile buna inanmıyorum. O gece duyduğum ses *gerçekti* . Hayatımı bile buna bahse girerim.

Görmek…

Neyi görmemi istiyordu? Aşağıdaki tabloyu mu? O bedensiz ses *çok* daha açık olmalıydı.

Burada ne kadar kalacağımı merak ediyorum. Büyükannem, gerekirse aylarca kalmamdan memnun olacağını söyledi. *İstediğin kadar kalabilirsin Julia!* Tanrı bilir, üçünün de yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor ve fiyat da uygun. Ama…

Sanki bu ev bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi. Sadece benim duyabileceğim bir mesaj var sanki.

Ama bu çok saçma, değil mi? Ev sadece bir evdir. Kendi başına hiçbir duygusu veya arzusu olmayan cansız bir nesnedir. Bu, duşun temizlenmemi istemediğini veya sandalyenin bana garip garip baktığını söylemek gibi bir şey. Evin söyleyecek hiçbir şeyi yok. O sadece bir *ev* .

Ayrıca, burada uzun süre kalmayacağım. Yarın ücretsiz Wi-Fi'si olan bir kafe bulup, az çok nitelikli olduğum her işe başvuracağım ve düzgün bir iş bulur bulmaz buradan taşınacağım. Beni buraya ya da başka bir yere bağlayan hiçbir şey yok. Müzeden yaşlı bir adamla görüşmekten memnun olsam da, büyükannemin Pemberton'ı satması gerektiğinden emin değilim. Her iki durumda da, seçim ona kalmış.

Bu rahatlatıcı düşüncelerle nihayet uykuya daldım.

9

Soğuk terler içinde UYANIYORUM .

Ve soğuk derken, gerçekten *soğuktan* bahsediyorum. Henüz Eylül ayındayız ve uykuya daldığımda oda gayet rahattı, ama şimdi yatak odası buzluğa dönüştü. Nasıl birdenbire bu kadar soğuk olabilir?

Telefonumdaki saate bir göz attım. Saat sabah üç. Çok yorgunum ama bu soğukta nasıl uyuyabilirim ki?

Yatağımın sıcaklığından vazgeçmek istemiyorum ama aynı zamanda, makyaj masasının üzerindeki o ekstra battaniyelerden birini *gerçekten çok* istiyorum. Sonunda yataktan fırlayıp en üstteki, polar kumaştan yapılmış ve gerçekten sıcak hissettiren battaniyeyi alıyorum. Tekrar yatağıma atlayıp polar battaniyeyi diğerinin üzerine seriyorum. Kendime sıcak küçük bir koza yapıyorum.

Bu daha iyi.

Memnuniyetle içimi çektim ve gözlerimi kapattım. Neredeyse tekrar uykuya dalacaktım ki, bir şey duyup gözlerimi birden açtım ve *daha önceki* anılarım canlandı. Yatakta dik oturdum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Bu, alçak sesli bir inilti. Sanki ölüden uyanan biri gibi ve hiç de mutlu değil.

Ağzım kurudu. Bu *neydi* ? Ethel olabilir mi? Ya da Gram? Ama ikisine de benzemiyor. İnsan sesi bile değil.

İnlemeler daha da şiddetleniyor ve acaba beni uyandıran soğuk değil de bu inlemeler miydi diye düşünüyorum. Battaniyeleri göğsüme bastırıyorum,

tüm vücudumda tüyler diken diken oluyor. Ve sonra başka bir ses duyuyorum.

Merdivenlerin gıcırdaması.

Bu evin etrafında birileri dolaşıyor. Kendi kulaklarımla duyabiliyorum. Evin merdivenlerini tırmanan bir kişi veya *şey* var. Ön kapıdan mı girdiler ve şimdi ikinci kata mı çıkıyorlar?

Ama sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. Gıcırdama sesi aşağıdan geliyor gibi değil. Daha çok yukarıdan, tavandan geliyor gibi.

Sanki çatı katında biri var ve *dışarı çıkmak üzere* .

Odamın kapısına dik dik bakıyorum. Gıcırdama sesi ve inlemeler giderek daha da şiddetleniyor. Kapımın hemen dışındaki tahta döşeme korkunç bir gıcırtı çıkarıyor ve battaniyeleri o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım acıyor.

Odamın kapısının dışında biri var. Olmalı. *Birileri* o sesleri çıkarıyor.

Tamam, panik yapmamalıyım. Bu evde üç kişi daha yaşıyor. Onlardan herhangi biri merdivenlerden inip çıkıyor olabilir.

Birdenbire odamın dışına bakıp neler olup bittiğini kontrol etme isteği duydum. Ya birisi evimizin yakınlarında kaza geçirip Pemberton'a kadar gelmiş ve şimdi burada yardım arıyorsa?

Ama bunun gerçekte öyle olmadığını biliyorum.

Julia, lütfen geceleyin diğerlerimiz gibi kapını kilitle. Kendi güvenliğin için.

Ya bu bir *tuzaksa* ? Ya odamdan çıkmamı *istiyorlarsa* ?

"Merhaba?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Yatağımda donakalmış, battaniyelerime sıkıca sarılıyorum. Kapı koluna bakıyorum, biliyorum ki eğer dönmeye başlarsa kalp krizi geçirip öleceğim. Kapı kilitli olabilir, ama dışarıda ne varsa içeri girebileceğine dair korkunç bir hissim var.

Ama kapı kolu dönmüyor. Bunun yerine, inleme sesi aniden kesiliyor.

"Merhaba?" diye tekrar seslendim, bu sefer sesim daha az titrekti.

Yine cevap yok. Sanki hiçbir şey duymamışım gibi, sanki kötü bir rüyadan ibaretmiş gibi.

Ama *gerçek* gibiydi. Tıpkı dokuz yaşındayken yaşadığım o gece gibi.

Battaniyelere olan sıkı tutuşumu gevşetip başımı tekrar yastığa yasladım. Gözlerimi kapattım ama tekrar uykuya dalmam uzun zaman aldı.

10

Ertesi sabah UYANDIĞIMDA , sanki bir tren çarpmış gibi hissettim.

Başım zonkluyor. Makyaj aynasına baktığımda, göz altı torbalarım Pemberton'a getirdiğim bavulların büyüklüğünde. Sanki tren çarpmış gibi *görünüyorum* .

Gün ışığında, dün gece olanların kötü bir rüya olduğunu kendime söylüyorum. Öyle olmalıydı. Gece uyanıp odamın dışında birinin inlediğini duymam imkansız. Bilmediğim bir yerde uyurken garip rüyalar görme eğilimindeyim, bu yüzden mantıklı. Ya da rüya değilse, büyükannem evde kafası karışmış bir şekilde dolaşıyor olabilir.

Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum, neredeyse inanmaya başlıyorum.

Pemberton'daki boruların evin borularından çok daha yeni olmaması da durumu daha da kötüleştiriyor. Tamam, muhtemelen evin borularından çok daha yenidirler, ama kesinlikle çok eskiler. Duşta olduğum süre boyunca sürekli vızıldıyor ve su en iyi ihtimalle ılık.

Aşağı indiğimde, büyükannem mutfakta yalnız başına, tereyağlı tost yiyor ve bir bardak portakal suyu içiyordu. Dün gibi, saçları açık ve yüzünün etrafında dalgalanıyordu ve aynı pembe geceliği giymişti. Beni görünce başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Merhaba Julia," diyor.

Vay, bana gerçek adımla seslendi. Bugün şimdiden dünden daha iyi gidiyor. "Günaydın, Büyükanne."

"Ethel işlerini halletmek için dışarıda," diyor bana. "Akşam yemeğine kadar döneceğini söyledi."

Ethel'den ve onun asık suratlı bakışlarından kurtulduğuma çok sevindim. "Harika."

“Kahvaltı ister misin?” Gram, kendi kahvaltısını bitirmemiş olmasına rağmen zorlukla ayağa kalktı. “Sana bir şeyler hazırlayabilirim. Yumurta?”

Ethel'in aksine, büyükannem her zaman harika bir aşçıydı. Ama yaşlı büyükannemin bana hizmet etmesini istemiyorum, zaten iştahım da pek yok. "Hayır, teşekkürler. Çok aç değilim."

"Peki, biraz tost ister misiniz?"

Büyükannem bana bir şeyler hazırlamak için o kadar hevesli ki hayır diyemiyorum. Gülümseyerek tezgahtaki bir somun ekmeği alıyor ve bir yandan da mırıldanıyor. Büyükannem yemek yaparken her zaman en mutlu olurdu. Coca-Cola kullanarak yaptığı bu tencere yemeğini hâlâ zaman zaman canım çekiyor. Bir keresinde kendim yapmayı denedim ama kuru ve tatsız oldu. Belki birlikte yapabiliriz ve bana tarifini anlatabilir; eminim çok sevinir.

Büyükannem tost makinesine iki dilim tost koyduktan sonra masaya yanıma geldi. "Nasıl uyudun canım?"

Gözlerimi ovuşturuyorum, sanki içleri kum taneleriyle doluymuş gibi hissediyorum. "Hiç iyi değil."

"Üzgünüm bunu duyduğuma." Kaşlarını çattı. "Küçükken bile hiç iyi uyuyamazdın."

Evde gayet iyi uyuyordum. Sadece Pemberton'da uyuyamadan, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Onun bundan haberdar olduğunu fark etmemiştim.

“Dün gece çok canlı bir rüya gördüm,” diyorum.

“Peki ya?”

“Şey…” Masaya bakıyorum, dün gece duyduklarımı itiraf etmek isteyip istemediğimden emin değilim. Ama sandığımdan daha yorgun olmalıyım çünkü bir şekilde içimi döküyorum. “Dün gece rüyamda odamın dışında biri vardı ve inleme sesleri çıkarıyordu.”

Söylediğimde çok saçma, neredeyse komik geliyor. Bunun gerçek olabileceğini nasıl düşünebilmiş olabilirim ki? Ölümden sonra yaşam olasılığına inanıyor olsam bile, bu biraz abartılı görünüyor.

Ama büyükannem söylediklerimin hiçbirine şaşırmamış gibi başını salladı. "Ah," dedi. "Bu bir rüya değildi. Bu Caroline'dı."

Dudaklarımdaki gülümseme kayboldu. "Ne?"

"Tarakları yerinden oynattın mı?"

Sanırım battaniye yığını için yer açmak amacıyla kenara ittiğim mercan mavisi taraklardan bahsediyor. "Sanırım öyle."

Gram uzanıp kolumu kendi koluyla kavradı. "Sana onları oynatmamanı *söylemiştim* Julia. Caroline bunu yaptığında hoşuna gitmiyor."

" *DSÖ?* "

"Caroline Eldridge," diye açıklıyor. "Cadı."

11

1692

CAROLINE

SABAHIN ORTASI ve mutfağımda oturmuş, adaçayı ve kara yılan otuyla demlenmiş çayımı içerken, kusmamaya çalışıyorum.

Şehir Meydanı'na gidip kenar mahallelerde bekleyen o uğursuz görünümlü adamla karşılaşmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Archie'ye bundan bahsetmedim, çünkü onu üzeceğinden ve gelecekteki çocuğumuzla ilgili olmayan, karısının boğularak öldürüldüğünü izlediği hayaller görmeye başlayabileceğinden şüphelendim.

Ben o günden beri Pemberton'dan pek uzaklaşmadım. Bahçemizden yeterince yiyeceğimiz ve bolca mısır unumuz var. Molly ile kasabaya gidebilirim diye düşünüyorum ama çarşaflardaki kan konusunda kocamı kandırdığımı öğrendiğinden beri ilişkimiz daha da gerginleşti. Bana kısır olduğumu söylemeye nasıl cüret eder! Eminim ki bu çayı iki hafta boyunca her gün içersem Archie'nin bir oğlu olacak.

Belki bebek doğduktan sonra Molly'den kurtulup bir çocuk bakıcısı tutabiliriz.

Çayımın son yudumunu zorlukla yutarken kapı çalındı. Bardağı indirdim, acaba hayal mi görüyorum diye düşündüm. Burada nadiren ziyaretçi ağırlarız. Kapıma gelen tek kişi Gideon'dur ve o da kapıyı çalmayı beceremez.

Ama sonra sesi tekrar duyuyorum. Bir tıkırtı daha.

"Molly?" diye seslendim.

Cevap vermiyor. Sanırım bahçede çalışıyor. Ya da belki de bana karşı nefret dolu şeyler planlıyor. O kızın benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum.

Ayağa kalkıp ön kapıya doğru ilerledim. Bir an orada durup ne yapacağımı düşündüm, sonra bir tıkırtı daha duydum.

“Bayan Eldridge?” Tanıdık bir ses ve omuzlarım gevşedi. “Evde misiniz?”

Kapının mandalını kaydırıp ağır ahşap kapıyı ardına kadar açtım. En yakın komşumuz Hiram Hatch karşımda duruyordu, şişmiş eklemleri bembeyaz olana kadar ellerini birbirine sürtüyordu. Hiram ve Judith Hatch, Archie ve benim kadar varlıklı değillerdi. Hiram, bizim malikanemizin hemen aşağısındaki küçük evi inşa etmişti ve Judith ile birlikte beş çocuklarını orada büyütmüşlerdi, ama şimdi o çocuklar büyümüş ve kendi çocukları olmuştu. Hiram'ın kendisi, kafa derisindeki birkaç beyaz saç teli dışında keldi ve kırışık yüzünde sürekli endişeli bir ifade vardı.

“Caroline.” Kaşlarını çatarak bana baktı ve şimdi alnında bir ter çizgisi seçebiliyordum. “Judith'im… çok hasta. Yardım arıyorum.”

“Aman Tanrım!” Judith Hatch'i çok severim. Lezzetli çavdar ekmeği ve elmalı turta yapan, bunları cömertçe paylaşan iyi kalpli bir kadın. “Ona ne oldu?”

Hiram, evime girmesi için geri çekilirken, "Geçen haftaki yağmur fırtınasında üşüttü," diye açıklıyor. "Can sıkıcı bir öksürüğü ve endişe verici bir ateşi vardı, şimdi de anlamsız şeyler mırıldanıyor!"

"Aman Tanrım!"

Arkamdan bir ses duyuyorum—Molly aramıza katılmış. Ama çilli yüzündeki ifade endişeden çok ilgi dolu. Başkalarının talihsizliğinden zevk alıyor gibi görünüyor.

“Ateşi düşmüyor.” Hiram’ın sesi titriyor. “Onu uzun süre yalnız bırakmaktan korkuyorum.” Duraksıyor, şimdi ziyaretinin sebebini anlıyor. “Lütfen, Doktor Shaylor’u hemen yanına çağırır mısınız?”

Bu ismi duyunca irkiliyorum. Doktor John Shaylor, babamın ölümünden önceki o zor günlerde onun başucuna gelmişti ve kimse bana onun iddia edilen "tedavilerinin" ölümünde hiçbir payı olmadığını söyleyemez. Tıpkı Judith gibi, babam da ateşle boğuşuyordu ve Doktor Shaylor'ın uyguladığı tek tedavi, vücudunda çeşitli kesikler açarak kanını

akıtmaktı. Her kan alma seansında babam daha da zayıfladı. Son seansın üzerinden sadece bir saat geçmişti ki son nefesini verdi.

"Doktor Shaylor?" diye tereddütle sordum.

Hiram şiddetle başını salladı. "Lütfen. Onu yalnız bırakamam, ama iyileştirici müdahalelere ihtiyacı var."

Elimi onun kurumuş omzuna koydum. "O zaman onu iyileştireceğiz."

“Allah razı olsun, Caroline.” Hiram’ın gözleri yaşlarla doldu. “Şimdi Judith’imin yanına dönmeliyim.”

Hiram aceleyle kapıdan çıktıktan sonra, bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Henüz günün erken saatleri. Şimdi çıkarsam, pazar bitmeden Şehir Meydanı'na varabilirim.

Molly, her zaman evin dışına çıkmaya can atan bir tavırla, "Doktor Shaylor'ı çağırmamı ister misiniz?" diye soruyor.

"Doktor Shaylor'ı çağırmayacağım," dedim kararlılıkla. "O sadece kadının daha da hastalanmasına neden olur."

Pelerinimi almak için dolaba doğru yürüdüm. Omuzlarıma geçirdim ve gümüş düğmelerini iliklediem.

“Öyleyse nereye gidiyorsun?” diye soruyor Molly.

"Pazara gidin," diye bilgilendiriyorum onu. "Hitty Atkins ile konuşacağım. O ne yapılması gerektiğini bilir."

"Hitty Atkins!" diye haykırdı nefes nefese. "Judith Hatch'e yardım *edebileceğine* inanmıyor olmalısınız, değil mi? Hitty, aklını kaçırmış yaşlı bir cadıdan başka bir şey değil."

"O deli değil," diye itiraz ettim, gücenmiş bir şekilde. "Archie hastalandığında bana onun için bir tonik verdi ve o da onu tekrar sağlığına kavuşturdu."

Molly kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, tam olarak anlayamıyorum. Ama önemli değil. Pazar kapanmadan Hitty'ye ulaşmayı umuyorsam fazla zamanım yok.

“Lucky ve ben hemen geri döneceğiz,” dedim Molly'ye. “Lütfen Judith için biraz çorba ısıtıp evlerine götür.”

"Evet, Bayan Caroline," diyor ama yüz ifadesindeki somurtkanlık beni rahatsız ediyor.

Ön kapıyı hızla açıyorum, Gideon girişe giden kaldırım taşlarından birinin üzerinde oturuyor. Başımı çevirip Molly'nin bana kaşlarını çattığını görüyorum ama Hitty gitmeden önce aceleyle markete doğru koşarken başka bir şey düşünmüyorum.

12

Şehir Meydanı'na GİDEN YOL her zamankinden daha uzun sürüyor gibi görünüyor.

Binmek için uygun giyinmemiştim ve Lucky'nin sırtında zıplarken iç eteğim rahatsız edici geliyordu. Ama kıyafet değiştirmeye vaktim yoktu. Ayrılmayı geciktirirsem Hitty'yi kaçırma riskim olurdu. Onun kulübesine daha önce gitmiştim ve yolu biliyordum, ama uzun bir yolculuktu ve ateşli bir haldeyken zaman çok önemliydi.

Şehir Meydanı'na vardığımda, masaların çoğunun hala yerinde olduğunu görünce büyük bir rahatlama hissettim. Hitty'yi bulup Judith Hatch'in yatağının yanına getireceğim. Avluda onun masasını aradım ve sevgili arkadaşımı göremediğimde kalbim kırıldı. Bu pazara yıllardır geliyorum ve onun burayı özlemesi garip.

Elias Fenn'i av eti satarken buluyorum. Masasına doğru yürürken içimde bir umutsuzluk dalgası hissediyorum.

“Elias,” diyorum.

Bana başıyla onay verdi. "Bayan Eldridge."

“Şöyle…?” Kurumuş boğazımı temizledim. “Hitty Atkins’i nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

"Hitty Atkins mi?" diye tekrarlıyor düşünceli bir şekilde. "Sanırım o... gitti."

“Nereye gitti?”

Sorularımdan rahatsız olmuş gibi bana dik dik bakıyor. "Et almak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. Bunun yerine arkamı dönüp evime doğru yürüdüm, zihnimde bir sürü düşünce dönüyordu. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Hiram benden Doktor Shaylor'ı çağırmamı istedi, ama o adamın sahte uygulamalarıyla benim için önemli olan bir başka kişiyi öldürmesine izin vermeyi reddediyorum. Şüphesiz ki, Judith kaderini *o adama* bırakmaktansa Tanrı'ya bırakmakla daha iyi durumda olurdu.

Lucky'yi Pemberton'da bıraktıktan sonra, Hatch'lerin kulübesine yürüyerek gidiyorum. Hiram Hatch'e ne söyleyeceğimden emin değilim, ama Dr. Shaylor'ın Judith'i kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağına yürekten inanıyorum. Archie hastayken Hitty bana tonik dışında başka tavsiyelerde de bulunmuştu ve biz de o tavsiyelere uyacağız. Judith'in iyileşmesine kendi başıma yardım edeceğim.

Hiram kapıyı benim için açtığında, yüzünde öyle bir umut ve beklenti vardı ki, keşke doktor çağırmış olsaydım diye içten içe pişmanlık duydum. Doktor yardımcı olamazdı belki ama en azından Hiram'a teselli olurdu.

"Onu siz getirdiniz!" diye bağırır Hiram.

“Dinle,” diyorum sessizce. “Hiram, lütfen şunu anla…”

Ama Hiram sözlerime hiç kulak asmıyor. Bakışları omzumun üzerinden, uzaktaki bir şeye odaklanmış durumda. Bakışlarının yöneldiği yöne doğru döndüğümde, Dr. Shaylor'ın atıyla bize doğru geldiğini, Molly'nin de çok geriden gelmediğini görüyorum.

Ancak o zaman ne olduğunu anladım. Molly, Judith Hatch'e bir kase çorba getirmemişti. Benim isteklerime karşı gelmiş ve bunun yerine doktoru bize geri getirmek için onun evine gitmişti.

Ancak bunların hiçbirini söyleyemem. Molly, Hiram'ın görmeyi en çok umduğu kişiyi getirmişken nasıl itiraz edebilirim ki?

Ama bundan sonra ne olacağına dair çok kötü bir hissim var.

13

GÜNÜMÜZ

JULIA

CAROLİNE *ELDRİDGE*. *CADI*.

Ağzımı açıp büyükanneme ne saçmaladığını sormaya hazırlanıyordum. Tam o anda, tost makinesinden dumanların yükseldiğini fark ettim. O şey beş saniye içinde alev alacak.

"Büyükanne!" diye bağırdım. "Tost!"

Gram başını çevirip dumanı tüten tost makinesini görünce yüzünde hiç de etkilenmemiş bir ifade belirdi. Yaklaşan yanmayı önlemek için hiçbir şey yapmayacağı anlaşılınca, hemen ayağa fırlayıp ekmeği dışarı atmak için düğmeye bastım. Hiçbir şey olmayınca ve yanmış ekmek kokusu daha da şiddetlenince paniklemeye başladım. Panik içinde fişi duvardan çektim.

Felaket önlendi.

Tezgaha yaslandım, nefes nefese kalmıştım. Bu sırada büyükannem zorlukla ayağa kalktı ve tost makinesine doğru ilerledi. Yanmış tostları makineden çıkarırken ağzım açık bir şekilde onu izledim. Bir parça çok sıcaktı ve parmaklarından yere düştü, ama diğerini bir tabağa almayı başardı. Sonra yere düşen tostları alıp ilk tostun yanına, benim tabağıma koydu. Tabağı alıp mutfak masasına bıraktı.

"Buyurun canım," diyor, sanki bu son derece normal bir kahvaltı rutiniymiş gibi.

Ekmek dilimlerine şaşkınlıkla bakıyorum. İkisi de simsiyah yanmış, biri birkaç saniye önce yerdeydi.

“Şey,” diyorum. “Aslında o kadar da aç değilim.”

"Emin misin?"

Tabağı masanın ortasına doğru itiyorum. "Elbette."

Aç değilim ama aşırı derecede endişeliyim. Tanıdığım en iyi aşçılardan biri olan büyükannem, tost ekmeğini yaktı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bana servis etti. Hem de *yerden* . Ve onu pişirirken neredeyse evi ateşe verdi. Bana yanlış isimle seslenmesi zaten yeterince kötüydü, ama bu tamamen farklı bir tehlike seviyesi. Ve bu, Ethel'in ev dışında işlerini hallederken bütün gün yalnız bırakmayı planladığı bir kadın.

Endişelerimi Ethel ile en kısa sürede konuşmam gerekiyor. Ama şu an müzedeki randevuma geç kaldım.

Çantamı odamda unuttum, bu yüzden merdivenlere doğru giderken oturma odasından geri döndüm. Geçerken, sık sık olduğu gibi, resimdeki çiftin gözlerinin bana baktığını hissettim. Ama bu sefer, his o kadar yoğundu ki, aniden durdum ve arkamı döndüm.

Archibald ve Molly Eldridge'in portresi, hatırlayabildiğimden beri şöminenin üzerinde asılı duruyor. Üç yüz yıldan fazla bir süredir. Resme poz verdiklerinde kaç yaşında olduklarını söyleyemem. Yaşları benim yaşım ile orta yaşlı arasında olabilir, ancak ikisinin de saçlarında beyaz tel yok.

Archie Eldridge, eskiden olduğu gibi başarılı ve güçlü bir tüccar gibi görünüyor. Güçlü çenesi havada, saygı uyandıran bir tip. 17. yüzyıl tarzında yakışıklı olduğunu da fark etmeden edemiyorum.

Molly Eldridge aynı zamanda çok çekiciydi; her açıdan güzel bir kadındı. Yüz hatları yumuşak ve kadınsıydı, ama gözlerinde sert bir ifade vardı. Şiddetli bir kararlılık. Molly Eldridge, istediğini elde etmeye alışmış bir kadındı.

Büyük büyük büyük büyükannemin, kocasının eski karısının cadılıkla suçlanıp mahkum edildiği gerçeği hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Resme bakarken orada öylece duruyorum, odadaki sessizlik neredeyse boğucu geliyor. Burada bir gariplik var ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Gece boyunca mobilyaların yer değiştirip değiştirmediğini anlamaya çalışarak etrafa bakıyorum. Ama hayır, her şey tıpkı bir önceki gece olduğu gibi yerinde duruyor.

Hariç…

Bakışlarım duvardaki saate takılıyor. Oturma odasına her girdiğimde, o hipnotize edici şekilde tıkır tıkır işliyordu. Ama şimdi saat sessiz, kolları ve kolları 3:41'de donmuş durumda.

"Her gece saat 341'de duruyor."

Dün neredeyse Mick'e kalp krizi geçirtecektim, anlaşılan o da bana aynı şekilde karşılık veriyor. Göğsümü tutarak yaklaşık bir metre geriye sıçradım. Mick, kirli bir tulum giymiş ve sağ elinde bir tırmık tutarak karşımda duruyordu.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim," diyor ben nefes nefese kalırken.

“Sorun yok.” Çok fazla endişelendiğimi düşününce, hayatımda bu cümleyi ne kadar sık kullandığımı fark ediyorum. “Saatin durduğunu yeni fark ettim.”

“Doğru.” Tırmığı kanepeye yasladı ve kirli ellerini tulumuna sildi. Ethel onu burada böyle kirli ellerle görseydi muhtemelen çok sinirlenirdi. “Dediğim gibi, her gece aynı saatte duruyor. Her sabah tekrar kuruyorum.”

“Sen…” Boğazımı temizledim. “Birinin buna bakması gerek.”

“Evet, yaptık.” Mick sessiz saate kaşlarını çatarak baktı. “Kasabada saat tamir eden bir adam var. Onu ta buraya kadar getirdik ve saatte hiçbir sorun olmadığını söyledi.”

Tavandaki lambalar titrerken ensemi kaşıyorum. "Ah..."

“Ve işte daha da tuhaf olan şey.” Bileğinde asılı duran gümüş renkli analog saati gösteriyor. “Saatim *de* her gece duruyor. Tam olarak aynı saatte. Her şey birkaç ay önce başladı.”

Müzenin Pemberton için teklif verdiği sıralarda mı başladı acaba? "Biliyor musun... nedenini?"

Mick soruma cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, ama sonra başını salladı. "Söyleyemem. Sanırım bu da tuhaf şeylerden biri."

Ve işte o zaman dün gece saat 3:41 civarında uyandırıldığımı fark ettim. Daha önce kalp krizi geçirmiyorsam bile, şimdi geçirmeye çok yakınım.

"İyi misiniz, Bayan Julia?" diye soruyor bana.

"Pekala," diye kekeledim.

Bu bir yalan. İyi değilim. Ama Pemberton'dan, en azından birkaç saatliğine de olsa, bir an önce uzaklaşmam gerekiyor.

"Dinle," dedim, "Dışarı çıkıyorum. Ben yokken büyükanneme göz kulak olabilir misin?"

Ethel'in onu burada sık sık yalnız bıraktığından şüpheleniyorum, ama Mick hemen anlayışla başını salladı. "Sorun yok. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

En azından bugün bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak.

14

WOODHAVEN MÜZESİ, nispeten küçük bir kasaba için etkileyici derecede büyük. Bina, her biri biraz farklı kahverengi tonunda görünen tuğlalardan yapılmış olup, ön kapının süslü oyma ahşap kısmının hemen üzerinde vitray bir pencere bulunmaktadır. Bütün bunlar ona kale benzeri bir görünüm kazandırıyor.

Babam bana kiminle görüşmem gerektiği konusunda hiçbir detay vermedi. Sadece saat onda gelmemi ve kapıda karşılanacağımı söyledi. İçeriye girdiğimde, yüksek tavanlar ve kemerli kapı girişleri dış cephenin ihtişamını yansıtıyordu.

Bir an giriş koridorunda durdum, ne yapacağımı tam olarak bilemedim. İçeri girer girmez birinin beni karşılamasını ummuştum ama kimse beklemiyordu. Saat daha sabah ondu, yani pek de yoğun bir saat sayılmazdı ve giriş oldukça sakindi. Gözümün önünde duran tek kişi, telefonunda gezinirken sakız çiğneyen genç bir kızdı.

Buluşmam gereken kişi o mu acaba? Bu kızın beni büyükannemi mal varlığını satmaya ikna edeceğine inanmak güç geliyor. Ama başka seçeneğim yok, bu yüzden ona yaklaşıyorum.

"Merhaba?" diye çekinerek sordum.

Kız beni fark etmiyor bile.

“Merhaba,” diye tekrar deniyorum. “Ben Julia Barlow.”

“Bir dakika bekle.” Telefonunda bir oyun oynuyor ve *oldukça* keyif alıyor gibi görünüyor. “Bir dakika içinde yanında olacağım.”

Dişlerimi sıktım, bu genç veletin iş ahlakı hakkında bir ders vermeye hazırlanıyordum ki, daha bunu yapamadan odanın diğer ucundan bir ses geldi: "Julia Barlow! Geldiğiniz için *çok* teşekkür ederim!"

Arkamı döndüğümde bana doğru koşan bir adam gördüm. Küratörün yaşlı bir beyefendi olmasını bekliyordum ve bir an için tam da öyle olduğunu düşündüm. Adam sivri burunlu ayakkabılar, gri tüvit pantolon, ince çizgili bir gömlek ve askılı pantolon giymişti. Siyah çerçeveli gözlükleri bile 1930'lu yılların tarih kitaplarında gördüğüm türden gözlüklerdi.

Ama yaklaşınca adamın hiç de yaşlı olmadığını fark ediyorum. Benim yaşlarımda, ya da en fazla birkaç yaş büyük. Koyu kahverengi saçları kısa kesilmiş ve yandan ayrılmış, eski moda bir yakışıklılığı var; 1940'larda oldukça iyi bir eş adayı olurdu. Bana sırıtıyor ve elini uzatıyor.

“Benim adım Henry Ziegler,” diyor. “Woodhaven Müzesi'nin küratörüyüm.”

Göz teması kurarken elini sıkıca kavradı. Elimi iki kez pompaladıktan sonra bıraktı.

“Julia Barlow,” diyorum.

“Biliyorum.” Gülümsemesi daha da genişledi. “Letitia Barlow’un torunusun. Onunla kalmaya geldiğini duyduğuma gerçekten çok sevindim. Benim… endişelerim vardı.”

“Evet,” diye mırıldanıyorum ama onun endişelerini paylaştığımı söylemiyorum. Bu onun lanet olası işi değil.

"Buraya gelip konuştuğunuza çok sevindim," diyor. "Müzenin büyükannenizin evini satın almasının en büyük destekçisi ben oldum ve bunun gerçekleşmesi için yapabileceğim her şeyi yaparım... sadece söylemeniz yeterli."

“Anlıyorum,” diyorum, “ama şunu bilmelisin ki bu benim elimde olan bir şey değil.”

“Evet, bunun farkındayım.” Tereddüt ediyor. “İçeri girip konuşmak istiyorum, sakıncası yoksa Bayan Barlow?”

"Adım Julia. Evet, bu sorun olmaz."

Müzenin kalbine doğru yol gösteriyor, iç kapıyı benim için açmak üzere öne atılıyor. Tavırları da, görünüşe göre, kıyafetleri kadar eski moda. Henry Ziegler'ı siyah beyaz bir fotoğrafta poz verirken neredeyse hayal edebiliyorum. Yine de, onda garip bir çekicilik var.

Henry beni çok eski zamanlara ait çeşitli eserlerin sergilendiği birkaç odadan geçiriyor. Müzeleri çok severim ve başka herhangi bir durumda sergileri incelemek için zaman ayırırdım, ancak Henry bana kapsamlı bir tur yaptırmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Nereye gittiğimiz konusunda çok net bir fikri var.

"Peki, bir müze küratörü ne yapar ki?" diye sordum ona.

"Müze için eserler edinmek ve orijinalliklerini doğrulamakla sorumluyum," diyor. "Pemberton'ı ise yıllardır takip ediyorum."

Sonunda, zaman makinesiyle sömürge dönemindeki Amerika'ya geri dönsem işime yarayacak eşyalarla dolu bir odada duruyoruz. Bakışlarım, Uyuyan Güzel'i komaya sokan çıkrığa benzeyen şeye takılıyor. Yanında ise yüzyıllar öncesinden kalma gibi görünen ağır bir tahta sandık var.

“Bu odanın tamamı, 17. yüzyıl Yeni İngiltere’sinden edindiğim eşyalarla dolu.” Henry, odayı dolduran antikalara doğru kollarını sallıyor. “Büyükannenizin evini satın alırsak, gerçekten otantik bir deneyim yaratmak için onları oraya taşırız. Pemberton’a girmek, sömürge dönemine açılan bir kapıdan girmek gibi olurdu. Bu harika olmaz mıydı?”

Onun heyecanı o kadar samimi ki, neredeyse beni de heyecanlandırıyor. Bu odadaki her şeyin Pemberton'a taşındığını hayal edebiliyorum; gerçekten de bir zaman makinesinden geçmek gibi olurdu. Pemberton'ı tozlu ve ihmal edilmiş halde bırakmak yerine, eski ihtişamlı günlerine geri döndürme fikrini çok seviyorum.

"Sadece bu değil," diye devam ediyor, "aynı zamanda evde bulunan birkaç parçayı da satın almak istiyoruz. Eminim ki evin kendisi kadar eski olan bir duvar saati var."

“Saat biraz…” diye tereddüt ediyorum. “Mükemmel çalışır durumda olmayabilir.”

“Ziyaret ettiğimde gayet iyi çalışıyordu,” diyor. “Tıkırdamasını duydum. Bu büyük duvar saatlerinin inanılmaz bir işçiliği var. Bu saat, sen ve ben toprağa girdikten çok sonra bile var olmaya devam edecek.”

Ona saatin her gece durduğunu anlatmayı düşünüyorum ama o kadar heyecanlı ki, ona bunu söylemeye cesaret edemiyorum.

Henry sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca, salonda evde tutmak istediğimiz bir yağlı boya tablo var. Eğer büyükanneniz onu bize verirse, hayırseverlerimiz çok cömert davranmaya hazırlar. Eminim biliyorsunuzdur, Archibald Eldridge, Woodhaven'ı küçük bir yerleşim yerinden gerçek bir kasabaya dönüştürmeye yardımcı oldu ve Eldridge

ailesi, Woodhaven tarihinin en saygın ailelerinden biri olmuştur. Archibald ve Molly'nin resimlerini sergiye koyarak onları onurlandırmak istiyoruz."

Henry tabloyu gördü ve benim gibi rahatsız olmadı. Acaba ailemin karmaşık tarihini ve Archibald'ın ikinci karısının cadılık suçlamasıyla yakıldığını biliyor mu? Eğer biliyorsa, tabloya bu kadar hevesli olmayabilir.

“Bayan Barlow, Julia, şunu bilmelisiniz ki, Pemberton’a azami saygıyla yaklaşmayı amaçlıyoruz. Burayı yerle bir edip yerine bir alışveriş merkezi inşa etmiyoruz. Amacımız, ailenizin tarihini tüm dünyanın görebileceği şekilde korumak.”

"Hı hı..."

Henry başını yana eğerek gözlüğünü burnunda düzeltti. "İkna olmadın."

“İkna olmadığım anlamına gelmiyor,” diyorum. “Sadece bu benim kararım değil. Pemberton büyükanneme ait. Eğer satmak istemiyorsa…”

“Bunun sizin kararınız olmadığını biliyorum,” diye kabul ediyor. “Ama büyükannenizle telefonda konuştuğumda, sizden çok övgüyle bahsetti. Onu ikna edebilecek biri varsa, o da sizsiniz. Ayrıca, bu kadar büyük bir malikaneyi yönetmenin onun için giderek zorlaştığı izlenimini edindim; onu devralarak ona bir iyilik yapmış oluruz.”

Sonunda, "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim. "Bunu düşüneceğim ve büyükannemle görüşeceğim."

Henry, bileğindeki Mick'inkine benzeyen ağır gümüş saate baktı. "Affedersiniz, yaklaşık on beş dakika sonra bir randevum var ve onu kaçıramadım. Ancak bunu daha detaylı konuşmak istiyorum. Yarın akşam yemek için vaktiniz olur mu?"

"Akşam yemeği?"

“Size sunumumu yapmak istiyorum.” Gözlüklerinin ardındaki gözleri parıldıyor ve istemsizce gülümsüyorum. “Hayırseverlerimizi milyonlarca dolar bağışlamaya ikna ettim, yani bu işte epey ustalaştım.”

Gülüyorum. "Hazırlanmış bir PowerPoint sunumunuz var mı?"

“PowerPoint sunumu mu?” Bu kelimeler dudaklarından yabancı geliyordu, sanki uçan kaykaylar gibi fütüristik bir teknolojiyi düşünüyor gibiydi. “Hayır, *PowerPoint sunumuna* ihtiyacım yok. Bunu iki mantıklı insan gibi konuşacağız. Teyzen benimle konuşmak istemedi ama umarım sen farklı düşünüyorsundur.”

Ben Ethel'den kesinlikle daha mantıklıyım, ama ne yazık ki tüm kozlar onun elinde. "Bunun zamanınızı en iyi şekilde değerlendirme şekliniz olduğundan emin değilim."

"Kesinlikle katılmıyorum," diye karşı çıkıyor. "Bunun tüm aileniz için en iyi şey olduğuna sizi ikna edeceğini düşündüğüm birçok şey söyleyeceğim."

Hiçbir anlamı olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra tereddüt ediyorum. Müzenin parasıyla bir akşam evden çıkmak güzel olurdu ve Henry oldukça yakışıklı. Daha da önemlisi, bu adamın Pemberton hakkında engin bir bilgi hazinesi olduğu açık. Büyükannemin hafızasını kaybettiğinden beri çok fazla tarih kayboldu ve doğum hakkım hakkında bilgi edinmek için beyninden faydalanabileceğim birinin olması faydalı olurdu.

“Pekala,” dedim. “Gideceğim.”

Yüzü birden aydınlandı. "Pişman olmayacaksın."

“Ama size şunu söylemeliyim ki, Pemberton'da hiç telefon çekmiyor, bu yüzden plan yapmak benim için çok zor.”

“İnanılmaz bir şekilde, insanlar cep telefonlarının olmadığı dönemlerde bile plan yapmayı başarabiliyorlardı.” Saatine tekrar baktı. “Yarın saat altıda seni alacağım. Nasıl?”

Bir yanım ona nereye gitmek isterse orada buluşacağımızı söylemek istiyor ama buradaki kesintili GPS hizmetinden bıktım. Bari birisiyle gideyim.

“Pekala,” dedim. “Yarın saat altıda görüşürüz. Şık bir şey giymeli miyim?”

Henry sorudan şaşırmış gibi görünüyor. Her zaman şık giyindiği, hatta bunu hiç düşünmediği izlenimine kapılıyorum. Bakışları kısaca beni taradı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hayır, iyi olacaksın."

"Harika."

Elini tekrar bana uzattı ve ben de tokalaştım. Avucu benimkine değdiğinde sıcaktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Julia."

"Sizinle de tanışmak güzeldi."

Arkamı dönüp çıkışa doğru yürürken, Henry'nin bakışlarını ensemde hissediyorum. Dışarıda akşam yemeği yemeyi dört gözle beklesem de, bana söylemediği bir şey olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

15

1692

CAROLINE

JUDİTH HATCH'İN GECEYİ ATLATAMAYACAK GİBİ GÖRÜNDÜĞÜ ANLAŞILIYOR .

Onu son gördüğümde, kuyudan bir kova su taşıyordu, beyaz saçları başının arkasında düzgün bir topuz yapılmıştı ve yollarımız kesiştiğinde bana dostça bir gülümseme fırlatmıştı. Bunu, karyolada yatan, yüzü kızarmış ve nemli, gözleri yuvalarında kısmen yukarı kaymış iskelet gibi kadınla bağdaştırmaya çalışıyorum. Salon, babamın öldüğü zamandan hatırladığım ölüm kokusunu taşıyor. Ve bir benzerlik daha var:

Dr. John Shaylor.

İyi doktor ellerini birbirine sürerek yatak odasına giriyor. Gümüş dantel işlemeli bir kumaş ceket ve altında düşes saten bir yelek giymiş. Hafifçe grileşmiş saçları uzun yüzünün etrafına düzgünce kırpılmış. Sağ elinde ağır siyah bir çanta taşıyor ve içinde ne olduğunu düşünmek bile beni ürpertiyor. Hatch kulübesine girdiğinde yüzünün nasıl düştüğünü fark ettim ve yolun aşağısındaki evimizden çok daha dökük olduğunu gördüm. Şimdi işe koyulmaya hazır, ama bu adamı tanıyorsam, önce halledilmesi gereken bir mesele var.

"Keşke beni daha önce arasaydınız, Goodman Hatch," diyor Doktor Shaylor sitemli bir şekilde. "Eşinizin vücut sıvılarının bir süredir dengesiz olduğu anlaşılıyor. Onu kurtarmak için bir şansımız varsa hemen harekete geçmeliyiz."

“Lütfen bize yardım edin, Doktor.” Hiram ellerini önünde birleştirdi. “Size her şeyi vereceğim.”

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor Dr. Shaylor. "Ücretim on pound."

Hiram'ın yüzünün rengi soldu. On pound, karşılayabileceğinden çok daha fazla. Muhtemelen tüm dünyada sahip olduğundan daha fazla para.

"Bu karmaşık bir cerrahi işlem," diye açıklıyor Doktor Shaylor sabırsızca. "Kan alma işlemi büyük beceri gerektiriyor. Ve eğer kanını hemen boşaltmazsak, onu kaybedeceğimizden korkuyorum."

Hiram'ın, ödeme yapamayacak durumda olduğu için onu gönderecek kadar akıllı olmasını umarak nefesimi tutuyorum. Ama yüzünden bunu yapmayacağını anlıyorum. Judith'i kaybetmekten çok korkuyor.

Hiram, "Atımı ödeme olarak kabul eder misiniz?" diye kekeleyerek sordu.

İçim burkuluyor. Atı olmadan Hiram ve Judith'in şehre gitme imkanı olmayacak. Çocuklarını ve torunlarını ziyaret edemeyecekler. O at onların tek varlığı ve ben onun o adama verilmesine izin veremem.

Doktor Shaylor işte böyle pazarlık yapıyor. Kasaba halkının çoğunun ödeyemeyeceği bir fiyat belirliyor ve çaresizlik içinde ona en değerli eşyalarını teklif ediyorlar. Doktor, babamı hastalığından tedavi ettikten sonra onun harap haldeki evinin sahibi oldu; belki de babamın Doktor Shaylor'ın hayatını kurtaramamasından sonra o eve ihtiyacı kalmadığına şükretmeliyim.

“Evet.” diye onaylıyor Dr. Shaylor. “Sanırım ödeme olarak bir at kabul edebilirim. Atınızı görebilir miyim?”

"Ödeyeceğim," diye söze girdim.

“Caroline!” Hiram şaşkınlıkla bana baktı. “Buna ihtiyacın yok—”

“Param var.” Şimdi doktora bakıyorum. “Atını almayın, ben ödeyeceğim.”

Dr. Shaylor bu sonuçtan memnun bir şekilde bana gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan Eldridge. Paranızın karşılığını fazlasıyla alacaksınız."

Bunun böyle olmayacağını biliyorum, ama Hiram'ın bu adama sahip olduğu her şeyi vermesine izin veremem.

Doktorun o korkunç siyah çantasını açıp aletlerini çıkarmasını zar zor izleyebiliyorum. Bir makas, küçük bir jilet, iki kare iğne, kaşığa benzeyen bir şey, bir forseps, bir kutu neşter ve bir parça beyaz bez de dahil olmak üzere birçok alet var. Daha önce arka planda sessizce izleyen Molly, şimdi

büyük bir ilgiyle izliyor ve doktorun çantasından çıkardığı her alet hakkında sorular soruyor.

"Bu ne için kullanılıyor?" diye soruyor, cımbızı işaret ederek.

Üzerinde hâlâ bir adamın kanıyla lekelenmiş aleti eline alıyor. "Bunu diş çekmek için kullandım."

Judith'in başucunda dururken gözlerimi doktordan kaçırıyorum. Cılız eline uzandığımda, sanki bir fırına dokunuyormuş gibi hissediyorum. Yanıyor.

“Hiram…” diye mırıldandı Judith, kuru ve çatlamış dudaklarının arasından. “Hiram, bebek ağlamayı kesmiyor. Banyo yapması gerekiyor.”

Hiram'ın onun saçma sapan konuşmaları hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Judith, babamın son günlerinde olduğu kadar hasta.

“Judith.” Yüzündeki terli saç tutamını siliyorum. “'Ben Caroline.”

“Ah, Caroline…” İsmini pek tanımamış bir şekilde söylüyor. “Canım, bebeğe banyo yaptırır mısın?”

Bu kadına bu evde yaşamış olan tüm bebeklerin çoktan büyüdüğünü anlatmanın hiçbir faydası olmazdı. Judith'in terden sırılsıklam olmuş elini sıktım. "Endişelenme Judith. Her şeyin üstesinden geleceğiz."

Doktor Shaylor sağ elinde neşterle yaklaşıyor. Bıçak, önceki hastasından kalan kanla lekelenmiş, hiç temizlenmemiş. Bu adam hiç aletlerini temizliyor mu acaba? Babamı nasıl kestiğini hâlâ hatırlıyorum ve bunu tekrar görmeye dayanamam.

"Başka bir yol yok mu?" diye yalvardım ona. "Belki de soğuk bir bezle ateşini düşürebiliriz?"

"Tek çaresi onun mizah anlayışını dengelemek," diyor sert bir şekilde. "Hızlı hareket etmezsek, kesinlikle ölecek."

"İsterseniz onu tutayım, Doktor Shaylor?" diye soruyor Molly.

Bir an için, Molly'nin beni kastettiğinden korkuyorum. Ama hayır, Judith'i tutması gerekip gerekmediğini soruyor. Judith, aşırı sıcak olmasına rağmen titriyor.

Dr. Shaylor onaylayarak başını salladı. "Evet, bu çok yardımcı olurdu."

Molly, Judith'in bileğini o kadar sıkıca kavradı ki, yaşlı kadın sersemlemiş olmasına rağmen irkildi. Bu morluklara neden olacak, ancak Doktor Shaylor'ın yapacağı şey kadar kötü değil. Odanın köşesinden Hiram, önümüzde gelişen sahneyi izliyor ve ellerini birbirine sürtüyordu.

Doktor Shaylor, neşterin ucunu Judith'in dirseğinin hemen altındaki deriye sürtüyor. Deriden kıpkırmızı bir sıvı fışkırıyor ve ön kolundan aşağı

damlıyor. Doktor Shaylor, elindeki bezle kanı siliyor; fark ediyorum ki bezin üzerinde zaten kurumuş kan lekeleri var.

Judith kısık bir inilti çıkardı. Kolundaki yaradan kan akmaya devam ediyordu, neyse ki hızlı bir şekilde değil. Doktor Shaylor, kanın bezine damlamasını izliyordu ve yüzündeki ifade gördüklerinden memnun olmadığını gösteriyordu.

"Bir sorun mu var doktor?" diye soruyor Hiram endişeyle.

Böyle bir şeyi nasıl isteyebilir ki? Karısı ölüm döşeğinde ve bu sözde "doktor" onun ölümünü hızlandırıyor! Keşke Hitty'yi bulabilseydim.

"Yeterince kan akışı yok," diyor Doktor Shaylor. "Korkarım ki onu farklı bir yerden kesmemiz gerekecek."

Hiram kaşlarını çattı. "Ne öneriyorsun?"

Doktor düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Boyun boyunca kesi yapmalıyız. Boyunda daha fazla sıvı depolanır, bu da daha hızlı iyileşmeye yol açacaktır."

Boyun mu ?

Doktor Shaylor'ın o bıçağı Judith'in bembeyaz boğazına saplama düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Bu onu kesinlikle öldürecek. "Lütfen boynunu kesmeyin," diye kekeliyorum. "'Güvenli değil."

Doktor Shaylor boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "Bayan Eldridge, sınırlarınızı aşıyorsunuz. Burada tıptan sorumlu kişi benim. Siz sadece bir kadınsınız."

Molly, " *Kısır* bir kadın," diye ekliyor.

Yüzüm Judith'inki kadar kızarana kadar yanıyor. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Ben... ben sana para ödemeyeceğim."

"Öyleyse Goodman Hatch'in atını ödeme olarak kabul edeceğim," diyor Doktor Shaylor cömertçe.

Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Bu adam, boğazını keserse onu öldüreceğini, tıpkı Gece Orakçısı'nın ellerinin boynuna dolanması gibi kesin bir şekilde öldüreceğini görmüyor mu? Ve zavallı Hiram, endişeden hasta ve karısının tekrar iyileşmesi için çaresiz, her şeye razı olacak. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Odadaki hiç kimseyi bunun delilik olduğuna ikna edemiyorum.

Doktor Shaylor'ın yaklaştığını, sağ elinde kanlı neşteri sıkıca tuttuğunu ancak görebiliyorum.

16

Bir anda Doktor Shaylor, neşteriyle Judith'e doğru yürüyor. Onu kurtarmak adına boğazını kesmeye hazır. Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ve ardından ilginç bir olay meydana gelir.

Birdenbire Judith'in gözleri yuvalarında yukarı doğru döndü. Bir an için öldüğünden emindim, ama sonra vücudu titremeye başladı. Şiddetli bir şekilde titriyordu, neredeyse yataktan havaya kalkacakmış gibiydi. Dişleri birbirine çarpıyordu.

“Neler oluyor?” diye haykırdı Molly, yüzündeki kendinden emin ifade yerini korkuya bırakmıştı.

Doktor Shaylor, yataktan uzaklaşırken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Lütfen mesafeyi koruyun. Şeytan tarafından ele geçirilmiş olabilir."

Odadaki diğer üç kişi Judith'e geniş bir mesafe bırakırken, ben en azından yataktan fırlayıp kendini yaralamasını engellemek için elimi omzuna koydum. Ve sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde, titreme aniden sona erdi. Judith'in sağ bacağı son bir kez seğirdi ve sonra hareketsiz kaldı.

"Ona ne oldu?" diye ağlıyor Hiram.

Doktor Shaylor ona ciddi bir bakış attı. "'Karınızın hastalığı doğal bir hastalık değil. Bunu daha önce de gördüm ve hiç şüphem yok ki bu şeytanın işi!"

"Şeytan mı?" diye haykırdı Hiram.

“Evet.” Doktor Shaylor gözlerini bana dikti ve yüzündeki ifade son derece rahatsız ediciydi. Bununla bir ilgim olabileceğini düşünemezdi, değil

mi? “Onu tedavi etmek için bir doktora ihtiyacınız yok. Bir Tanrı adamına ihtiyacınız var.”

Doktor, kan lekeli bez ve neşter de dahil olmak üzere ekipmanlarını siyah çantasına geri tıkıştırırken, bir yandan da kendi kendine dua mırıldanıyordu. Bana son bir kez uzun uzun baktı ve benden on pound isteyeceğini bekliyordum, ki bunu reddedecektim, ama istemedi. Bunun yerine, tek kelime etmeden ayrıldı ve beni Molly, Hiram ve elbette bu dünyada fazla ömrü kalmayacak olan Judith ile yalnız bıraktı.

“Ne yapabiliriz ki?” diye inliyor Hiram. “Rahip Tomlinson’ı çağırmamız mı gerekiyor? Onu kurtarabilecek mi?”

Karısının başucunda dizlerinin üzerine çöker, çünkü rahibin Judith'i kurtaramayacağını çok iyi biliyordu. Doktorun onu kurtarması pek mümkün değildi, ama rahip kesinlikle kurtaramazdı. Judith çok hasta ve yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığı için korkuyorum.

Meğer ki…

Archie hastalandığında Hitty'nin bana ne söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. Şöyle demişti… Evet, şimdi hatırlıyorum: Bir kişinin ateşi çok yüksekse, vücudunun sıcaktan dolayı kendiliğinden titremeye başlayabileceğini söylemişti. Bunu sık sık küçük çocuklarda gördüğünü, ancak Judith'te de olabileceği mantıklı olduğunu söylemişti. Bu da demek oluyor ki, Judith'in iyileşme umudu varsa ateşini *düşürmeliyiz* .

Hiram ve Molly'ye, "Beni dinleyin," dedim. "Ateşi çok yüksek. Onu olabildiğince soğutmamız gerekiyor. Ona yardım etmenin tek yolu bu."

“Tıptan ne anlıyorsun?” diye bağırır Molly. “Doktor Shaylor’ı duydun işte, içine şeytan girmiş ve derhal bir rahip çağırması gerekiyor.”

Hiram'a baktım. Sözlerimi düşünüyor gibiydi.

“Onu bu kadar hasta eden şey ateş,” diyorum ona. “Onu serinletebiliriz. Vücudu iyileşirken onu serin tutabiliriz ve bu onun hayatta kalması için en iyi şans.”

Bir süre sonra Hiram başını salladı. "Çok çekici."

Hiram'ın kabul etmesine Molly şaşkın ve öfkeli görünüyordu. "Onun saçmalıklarına kulak asmana inanamıyorum!"

“Bu onun tek şansı,” diye usulca söylüyorum. “Yardım eder misin, Molly?”

Molly sürekli homurdanıyor ama isteksizce de olsa bize yardım ediyor. Judith'i tamamen soyuyoruz ve lavabodan aldığımız suya batırılmış bezleri vücudunun her yerine seriyoruz. O kadar sıcak ki, bezler tenine değdiğinde

neredeyse cızırdıyor. Hafif bir inilti çıkarıyor ama onun dışında hareketsiz kalıyor.

Bu işlemi birkaç saat boyunca tekrarladık. Bezler çok ısındığında değiştirdik ve ilk başta hiçbir iyileşme yok gibiydi. İki saat sonra Molly'yi eve gönderdim çünkü üçümüzün de Judith'in başucunda nöbet tutmasına gerek yoktu. Ve sonra, güneş batarken, Judith'in göz kapakları titredi ve geldiğimden beri ondan duyduğum ilk tutarlı kelimeleri söyledi.

"Çok susadım," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

Hiram şaşkınlıkla ona bakıyor. "Bütün gün ona hiçbir şey içiremedim!"

Gülümsedim, bunun Judith'in sonunda iyileşmeye başladığının bir işareti olduğunu umdum, ancak iyileşmesi için daha uzun bir yol var. "Ona kuyudan biraz su getireceğim. Sana da biraz çorba getirebilirim."

Archie hastalandığında Hitty adaçayıyla yapılmış et suyu önermişti. Elimde sadece bir oğul dünyaya getirmek için kullandığım adaçayı var, ama onu Judith için kullanacağım. Bu daha önemli.

Hiram boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim Caroline," dedi. "Onu kurtardın."

“Önemli değil,” diyorum, ama ayağa kalkarken o kadar yorgun olduğumu, ayakta durmakta bile zorlandığımı fark ediyorum. “Yakında döneceğim.”

17

GÜNÜMÜZ

JULIA

Öğleden sonrasının tamamını mutfağı temizleyerek GEÇİRDİM .

Büyük bir işti, bu yüzden eve dönerken süpermarketten temizlik malzemeleri aldım. Önce raflardaki tüm tabakları ve bardakları yeniden yıkadım; birçoğunda gözle görülür yemek artıkları vardı. Ardından, ocak üstünü bir saatten fazla ovdum, yılların birikmiş yağ ve kirini çıkarmaya çalıştım.

Ardından buzdolabına geçtim. Raflardaki ve kutulardaki her şeyi çıkardım, sonra da saklayacaklarım, atacaklarım ve hemen çöpe götüreceklerim olmak üzere üç gruba ayırdım. Marketten aldığım ekmek ve tavuğu sakladım, ama o ketçap paketlerinin hepsi çöpe gitti.

Sonrasında rafları temizleme spreyiyle dezenfekte ettim ve parıldayana kadar süngerle sildim. Sonunda her şeyi yerine koyduğumda, çok daha iyi görünüyordu ve *çok* daha güzel kokuyordu.

Şu anda tavada birkaç parça tavuk pişiyor ve ocakta da bir tencere pirinç kaynayor. Bir süredir tek kişilik yemek pişiriyordum, bu yüzden dört kişilik bir yemek yapmak çok tatmin edici. Sarımsak kokusu mutfağı doldurdu, küf kokusunu bastırdı. Kendimden oldukça memnunum.

En azından Ethel mutfağa girene kadar.

Ethel, kulaklarımı ellerimle kapatmak isteyeceğim kadar tiz bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Akşam yemeği mi pişiriyorsun?"

Bir şekilde soru şeklinde ortaya çıkıyor.

“Burası *benim* mutfağım!” diye patladı, sulanmış gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir an için içimde bir korku hissettim. Gram ve Mick biraz kırılgandı, ama Ethel daha genç ve daha güçlü görünüyordu. Bir şeyler ters gidebilirdi. “Nasıl cüret edersin!”

Ocağın altını kısıp geri çekildim, Ethel'in bu öfkesine ne anlam vereceğimi bilemedim. Sonra buzdolabının kapağını açtı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"Nasıl cüret edersin!" diye tekrar bağırdı bana. "Mülküme karışmaya hakkın yoktu! Burada *misafirsin* !"

"Az önce temizledim," dedim kısık bir sesle.

“Ketçap paketlerine ne oldu?”

“Ben… ben onları dışarı attım…”

Ethel bana sanki ilk çocuğunu öldürmüşüm gibi öfkeyle bakıyor. " *Onları dışarı mı attın* ?"

“Ama… burada koca bir şişe ketçap var!”

Buzdolabının kapağını sertçe kapatıp ocakta kaynayan yemeğe doğru yaklaştı. Bu akşam yemeği pişirerek ona bir iyilik yaptığımı sanıyordum ama sanki beni boğmak istiyormuş gibi bakıyor.

"Bu et çok tuzlu!" diye haykırıyor, daha tadına bile bakmamışken. "Siz gençler, yemeğinize tuz dökme modası geçmiş gibi davranıyorsunuz."

Derin bir nefes alıyorum, duvar saatinin tıkırtısının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. "Ben... özür dilerim," diyorum dikkatlice. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Asıl pişman olacak olan sensin," diyor soğukkanlılıkla, "tansiyonun çok yüksek olduğu için üç farklı ilaç kullanmak zorunda kalacaksın. Zaten biraz şişkin görünüyorsun Julia."

Gram mutfağa giriyor, muhtemelen tüm bu gürültünün nedenini görmek için, gerçi Ethel'in kriz geçirme seslerine alışkın olduğunu tahmin ediyorum. Hala dünkü geceliğini giyiyor ve sanırım duş almamış. Bu beni üzüyor, çünkü çocukken hep güzel, temiz ve çiçeksi bir kokusu olduğunu hatırlıyorum. Akşam yemeğinden sonra ona yeni kıyafetler hazırlayacağım ve onu duşa girmeye ikna etmeye çalışacağım.

“Merhaba Julia,” diyor neşeyle. “Woodhaven’daki ilk günün nasıl geçti?”

"Her şey yolundaydı," diyorum.

Üzerimizdeki ışıklar titriyor.

"Ne yaptın?" diye soruyor büyükanne.

“Sadece… şunlar bunlar.”

Ethel zeki bakışlarını bana çevirdi. " *Müzeye* gittin mi?"

Ethel bugün ne yaptığımı gayet iyi biliyor. Neden saklamaya çalışsın ki? "Uğradım, evet."

Kaşını kaldırarak sordu: "Peki orada kimseyle konuştunuz mu?"

“Evet.” Çenemi yukarı kaldırdım. “Küratörle görüştüm.”

"Aaa, yakışıklıymış, değil mi?" diye araya girdi büyükanne. "Senin çıktığın Winston çocuğundan *çok* daha iyi."

" *John* ," diye düzelttim onu kendi kendime.

Işıklar tekrar titriyor. Daha iyi bilmeseydim dışarıda fırtına koptuğunu düşünürdüm. Gözlerimi kaldırıp baktığımda dört ampullü bir aydınlatma armatürü görüyorum ve dördü de titriyor.

Ethel'in yüz ifadesi buruktu. "O dolandırıcı sana ne dedi bilmiyorum ama sakın yanlış anlama, yaşlı bir kadının evini kendi bencil çıkarları için ele geçirmeye çalışıyor."

Henry'nin geçmişi koruma tutkusunu tamamen bencilce diyemem ama bir yanım onunla aynı fikirde. "Belki..."

Ethel parmağını bana doğru uzatarak, "Hak ettiğimiz şeyi ele geçirmeye çalışıyor," diye ısrar ediyor. "Ve size söyleyeyim: *O* buna asla izin vermeyecek."

Işıklar bir kez daha titredi, yanık kalmak için mücadele ettiler. Sonunda pes ettiler ve mutfak karanlığa gömüldü. Gram'ın çığlık atmasıyla nefesimi tuttum. Sadece Ethel tamamen sakin görünüyordu.

“Yine mi?” diye homurdandı kendi kendine. Karanlık, oturma odasına doğru ayak sesleriyle aydınlandı; orada ışık düğmesini arıyordu. Bir an sonra, bitişik odadan gelen ışık mutfağı loş bir şekilde aydınlattı. “Mick'i çağırıp değiştirmesini istesem iyi olur.”

“Değiştirebilirim,” diye teklif ediyorum, Mick’in sallantılı bedeninin eski püskü bir sandalyede dengede durduğunu hayal ederek. Bunun iyi sonuçlanmasının imkanı yok.

Ethel bana kolunu salladı. "Bunu sürekli yapıyor."

Ciddi misin? "Ampuller sık sık mı patlıyor?"

Ethel, "İki haftada bir," diye yanıtlıyor.

“Her iki *haftada* bir mi?” diye tekrarladım. “Bu çılgınlık! Ampullerde bir sorun olmalı ya da—”

“Ampullerde bir sorun yok.” Sadece oturma odasından gelen ışıkla, Ethel'in yüzündeki gölgeler onu garip bir şekilde uğursuz gösteriyor, sanki Cadılar Bayramı maskesi takmış gibi. “Kablolamada da bir sorun yok. Son zamanlarda pille çalışan lambalar bile bozuluyor.”

“Ama…” Kaşlarımı çatıyorum. “Neden?”

“Sana söylemiştim. Kızgın.”

"Kim kızgın?"

Ethel oturma odasının ortasına doğru ilerler ve büyük duvardaki saate bakar. "Sana söylemiştim. Bu Caroline. Caroline Eldridge."

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum, diğer odaya geçerken hafif bir ürperti hissediyorum. Tek duyulan ses, saatin gürültülü bir şekilde tıkırdaması. Bazen hiç durmayacakmış gibi geliyor ama duruyor. Her gece aynı saatte.

"Caroline Eldridge'in ölümünün üzerinden üç yüz yıldan fazla zaman geçti," diye belirtmek zorundayım.

“Hım.” Ethel başını yana eğdi. “Yani öldükten sonra her şey bu kadar mı? Sadece yok oluyorsun? Senden hiçbir parça kalmıyor mu? Gerçekten buna mı inanıyorsun?”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Dokuz yaşındayken yaşadığım o gece hâlâ hafızama kazınmış durumda. Kulağıma fısıldayan kadın Caroline Eldridge miydi acaba?

Ethel sözlerine şöyle devam ediyor: "Kendimi bildim bileli, Caroline'ın varlığını bu evde *hep* hissettim; küçük bir *kızken* bile." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ve sen de hissetmediğini söylüyorsan yalan söylüyorsun."

Ağzımı kapalı tutuyorum.

Ethel, "Ama," diyor, "bunca yıldır onu *hiç* bu kadar öfkeli görmemiştim."

Bu sözler üzerine oturma odasındaki ampul de titremeye başladı. Kalbim ağzıma geldi.

“Unutma Julia.” Ethel’in bakışları yüzüme dikilmişti. “Geceleri kapını kilitle ve ne olursa olsun odandan *çıkma* .” Sesini alçalttı. “Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.”

18

1692

CAROLINE

Pemberton'a geri DÖNÜYORUM . Hava karardı ve Archie'nin evde olup olmadığını merak ediyorum. Gece nöbeti sırası onda değil, bu yüzden geç saatlere kadar dışarıda olmamalı. Molly ona nereye gittiğimi söylemiştir, bu yüzden endişelenmeyecektir. Özellikle de onu diğer, daha önemli konularda hayal kırıklığına uğrattığım için, kocama akşam yemeği hazırlayamayacağım için pişmanlık duyuyorum. Ama Judith'e bu konuda yardım etmeliyim.

Hatches'ın evi ile benim evim arasındaki ormanlık yol çok karanlık. Bu kadar karanlıkken yola çıksaydım, yanıma bir fener alırdım, ama şu anda karanlıkta bu tanıdık yolda ilerlemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Gün batımından sonra dolaşmayalı epey zaman oldu ve ay ışığının gölgelerinin ormanda yarattığı rahatsız edici görüntüyü unutmuşum. Göğsümdeki çarpıntıya ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Ve tam Pemberton görüş alanıma girdiğinde, bir ağacın arkasından bir gölge belirdi.

Bu sefer Gideon değil. Karanlığa bürünmüş figür herhangi bir kediden çok daha büyük; bir adam. Ya da en azından, bir adam boyunda biri. Kararlı adımlarla bana doğru gelen bir adam.

Doktor Shaylor'ın düşüncelerini kafamdan atmaya çalışıyorum ama son uyarı sözlerini aklımdan çıkaramıyorum:

Karınızın hastalığı doğal bir hastalık değil. Şeytanın işi!

Çalıların arasından çıkan bu yaratık, Doktor Shaylor'ın bahsettiği şeytan olabilir mi? Belki de Judith gerçekten de şeytan tarafından ele geçirilmişti ve onun durumunu bu kadar kolayca göz ardı etmemeliydim. Bu tür hikâyeleri hep masal olarak görmüşümdür, ama yanılmış olabilirim.

Ya da daha da muhtemel olanı, Gece Orakçısı olabilir. Onu yakalamak için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen, Woodhaven'ın karanlık köşelerinde hâlâ pusuda bekliyor. Judith'in hayatını kurtardıktan sonra kendi sonumu Orakçının eliyle bulmak ne büyük bir trajedi olurdu.

Ve şimdi yaklaşıyor, her adımla aradaki mesafeyi kapatıyor. Donakalmış bir halde, kaçmalı mıyım diye düşünüyorum.

“Caroline? Sen misin?”

Göğsümdeki kalbim yavaşlıyor. Bana doğru gelen bir gece yaratığı değil. Bu *Archie* .

“Evet, benim.” Boğazımı temizledim. “Beni korkuttun!”

Archie yaklaştıkça yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Seni *korkuttum* mu? Caroline, akşam karanlığından sonra ortalıkta dolaşmamanı rica etmiştim."

“Evet, ama—”

“Çok endişelendim.” Kaşları çatıldı ve içimde bir suçluluk duygusu yükseldi. “Nerede olduğunu bilmiyordum ve kasabada kadınların canını alan bir deli dolaşıyor. Eğer sana bir şey olursa…”

“Judith Hatch ile birlikteydim,” dedim. “Oldukça hasta. Molly'nin size söylemiş olacağını düşünmüştüm.”

“Bana anlattı.” Archie omzuma elini koydu ve dokunuşu beni rahatlattı. “Gerçekten de bana Judith’in şeytan tarafından ele geçirildiğine dair oldukça tuhaf bir hikaye anlattı. Ve yine de sen kaldın.”

"Şeytan tarafından ele geçirilmemişti," diye ısrar ediyorum, oysa birkaç dakika önce ben de aynı şeyden endişelenmiştim. "Sadece bir ateşti, hepsi bu."

Molly vücudunun titrediğini söyledi.

"Evet. *Tüylerim* diken diken oldu."

“Bundan gerçekten emin misin?” Archie bana göz kırptı. “Sonuçta, aramızda bir cadı var.”

"Aramızda bir cadı mı var?" diye inanmazlıkla tekrarladım. "Böyle bir şeyi nereden duydunuz?"

Omuzumdaki eli sıkıca kavrayarak bana ciddi bir bakış attı. "Hitty Atkins dün gece büyücülük suçundan tutuklandı."

“Büyücülük!” Elias bana Hitty'nin gittiğini söyledi, ama gözlerinde bir memnuniyet parıltısı fark ettim. “Bu nasıl olabilir?”

"Onu mezarlıkta, büyüler okurken buldular. Yardımcı Şerif Strickland onu tutukladı."

Ona inanmazlıkla baktım. "Hitty her hafta kocasının ve oğlunun mezarlarını ziyaret etmek için mezarlığa gidiyor. Büyü yapmıyordu, *dua* ediyordu!"

“Hayır, şeytanın sözleri gibi geldiklerini duydum.” Sesi ağır. “Şerif Bixby, onun Gece Orakçısı ile işbirliği yaptığını söylüyor.”

“Bu tamamen saçmalık! Bu saçmalıkların hiçbirine inanmanız mümkün değil!”

Uzun süre sessiz kalması, şerife gerçekten inandığını anlamamı sağladı. Ya da en azından, içten içe ona inanan bir yanı var. Nasıl inanabildiğini anlamıyorum. Hitty, kötü sağlık döneminde ona yardım etmişti. Bir cadı hasta bir adamı iyileştirebilir miydi?

Peki ya suçlu bulunursa başına ne gelecek? Göğsümde bir ağırlık hissiyle, kasabanın merkezindeki darağacını ve rüzgarda sürekli sallanan ilmeği düşünüyorum. Woodhaven'da uzun yıllardır idam gerçekleşmedi.

Archie sonunda, "Ormandan ayrılalım artık," dedi.

Beni eve kadar eşlik ediyor ve Hitty hakkındaki suçlamalarından hoşlanmasam da, onun arkadaşlığından çok memnunum. Şeytan Woodhaven'da dolaşmasa bile, aramızda kesinlikle kötü kalpli bir adam yaşıyor.

Sanırım onu geçen gün pazarda görmüş olabilirim. Bunu düşündükçe, o adama yakın olduğumda şeytanın varlığını hissettiğime daha da ikna oluyorum—Lucky de hissetmişti.

İçeri girdiğimizde Archie'ye Hiram'a adaçayıyla tatlandırılmış bir çorba getireceğime söz verdiğimi söyledim. Bu isteği düşünürken kaşlarını çattı. Sonunda, "Hiram'a getireceğim," dedi.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Ocakta kaynayan sudan aldığım suyla Judith için çorba hazırlıyorum. Akşam yaşanan olaylardan o kadar üzgün ve sarsılmıştım ki ellerim titriyor ve kaynar sudan bir sıçrama kolumu yakıyor. Acı anlık ve şiddetli, ama onu

görmezden geliyorum. Yanık küçük bir şey. Önemli olan Judith'in hayatta kalması.

Archie çorba kasesini kabul eder. Pelerinini ve çizmelerini giyerek, uzun bir günün yorgunluğuna rağmen tekrar dışarı çıkmaya hazırlanır. Kocam asil bir ruha sahip. Ona karşı karılık görevlerimi yerine getirmekte başarısız olmadığımı dilerdim.

"Yakında döneceğim," diyor Archie. "Yarın gün ağarana kadar dışarı çıkmayacağına söz ver."

Evlerimizin arasındaki ormanda yürürken hissettiklerimi hatırlıyorum; o uhrevi varlığın ürkütücü hissi. Sabaha kadar dışarı çıkmak istemiyorum. "Söz veriyorum."

Archie başını salladı, omuzları rahatlamayla gevşedi. Benim için çok endişeleniyor. Acaba endişelenmekte haklı mı?

19

GÜNÜMÜZ

JULIA

Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz YOK .

Sabah saat üçte yine yatakta uykusuz yatarken Ethel'in sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Her gözümü kapatıp uyumaya çalıştığımda, Ethel'in kulağıma konuştuğunu duyuyorum ve tekrar irkiliyorum.

Bu mümkün mü? Hayaletlere inanmayan nüfusun %59'u benim hayalperest olduğumu söylerdi. Ama onlar benim yaşadıklarımı yaşamadılar.

Akşam yemeğinden sonra yaptığım ilk şey, tüm tarakları bulduğum gibi yerlerine geri koymaktı. Onları yerleştirirken, Caroline Eldridge'in o güzel taraklardan birini ipeksi kızıl saçlarının arasından geçirdiğini (nedense kızıl saçlı olduğunu hayal ediyorum) ve aynadaki yansımasına hayran kaldığını düşündüm. Buraya ilk geldiğimde tam olarak nasıl olduklarını hatırlayamıyordum ve tarakları düzenlemek biraz saçma geldi; onları makyaj masasına boyut sırasına göre dizdim. Umarım bu Caroline için yeterlidir.

Eğer gerçekten varsa.

Yatakta uzanmış, beynimi kapatmaya çalışırken, odanın sıcaklığı aniden düşüyor. Sadece birkaç derece değil, rahatlatıcı sıcaklıktan birdenbire dondurucu soğuğa iniyor.

Bu sefer yedek battaniye yatağımın ayak ucunda, bu yüzden ona ulaşmak için yorganımın sıcaklığından ayrılmama gerek yok. Kendimi ona sarıyorum, şimdi soğuktan titriyorum. Yeni İngiltere'de sonbahar ve bu bazen oldukça soğuk olabileceği anlamına geliyor; hele ki bu gibi eski bir ev cereyana eğilimli. Ama bu ani sıcaklık düşüşü alışılmadık bir durum.

Ve sonra ağlama başlar.

Yatakta doğruldum, hissettiğim tüm uyku hali şimdi uçup gitmişti. Dün geceki inlemeler rahatsız ediciydi, ama bu *çok* daha kötü. Uzaktan gelen, acınası bir kadın ağlama sesi. Ethel ya da büyükannem olmadığına da oldukça eminim. Ses o kadar hafif ki, bir an hayal ettiğimi sandım, ama hayır.

Bu gerçek.

Birkaç dakika boyunca sadece hafif bir iniltiydi. Ama ben yatakta kaskatı otururken, hıçkırıklar şiddetlendi, daha yüksek sesle ve daha acı dolu bir şekilde ağlamaya başladı. Birkaç dakika sonra, korkunç bir acı çekiyormuş gibi (*sanki diri diri yakılıyormuş gibi*) feryat etmeye başladı. Ve sonra tek bir hece söyledi:

HAYIR.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bunun bir tür kâbus ya da telkin gücüyle yaratılmış bir halüsinasyon olduğunu kendime söylüyorum. Çünkü kapımın önünde ağlayan bir kadın yok. Bu mümkün değil.

Ama halüsinasyon gibi gelmiyor. Ve kâbus gibi de hissettirmiyor. *Gerçek gibi* geliyor.

Yatak odamın kapısına göz attım. Ethel'in uyarısından sonra, uyumadan önce kapıyı kilitledim. *Geceleri kapını kilitle ve ne olursa olsun odandan çıkma.* Şu anda en son istediğim şey o kapıyı açıp diğer tarafta ne olduğunu görmek.

Ama yakın zamanda uyuyacak gibi değilim. İşte buradayım, yatak odamda büzülmüş, korkmuş bir haldeyim ve kapının ardında ne olduğunu bilmiyorum. Belki de hiçbir şey yoktur. Belki de kapıyı açıp ardında ne olduğunu öğrenirsem, her şey biter.

Yavaşça yataktan kalkıyorum. Bütün vücudum titriyor ve bunun soğuktan olduğunu kendime söylüyorum, ama bu doğru değil. Ağlama sesi tekrar hafifledi, ama yine de kapıyı açarsam o sesi çıkaran kişiyle yüz yüze geleceğim kadar yakın.

Elim o kadar çok titriyor ki kapının kilidini çevirmekte zorlanıyorum. Ethel bana geceleri kapıyı kilitli tutmamı söylemişti, şimdi onun uyarısını

dikkate almayıp kapıyı açtım. Odamın dışına çıkarsam ne olacağını söylemedi ve bilip bilmediğinden de emin değilim. Belki de hiçbir şey olmaz.

Elimi kapı koluna koyuyorum.

Bu çok saçma, Julia. Korkacak hiçbir şeyin yok.

Derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça kapıyı açıyorum.

20

1692

CAROLINE

Dr. Shaylor'ın Hatch ailesini ziyaretinden bu yana neredeyse bir hafta GEÇTİ .

Judith Hatch, umduğumuz gibi iyileşmeye başladı. Ateşi düştü ve ona getirdiğim tüm et suyunu ve çayı içiyor. Hatta dün bir kase çorbayı bile midesinde tutabildi ve bugün de gücünü yeniden kazanmasına yardımcı olması için biraz ekmek ve mısır unu hazırlıyorum.

Molly, ben yokken ev işleriyle ilgilenmek için etrafta olacak. Judith'e birlikte baktığımız o akşamdan beri her zamankinden daha huysuz. Bu sabah Judith için yiyecekleri toplarken, mutfak kapısının eşiğinden beni izliyor, yüzünde ekşi bir ifade var.

Molly bana, "Neden bu kadar çok zamanını onunla ilgilenerek geçiriyorsun?" diye sordu. "O yaşlı bir kadın. Artık gitme vakti gelmişti."

Buna cevap vermiyorum. Molly'nin anlayacağını umamam. Başkalarına yardım etmenin onun doğasında olmadığını biliyorum.

Molly bana, "Yarın Şehir Meydanı'na gidecek misin?" diye sordu.

Başımı sallıyorum. Esmer adama karşı duyduğum korku azalmış olsa da, Judith'le o kadar meşgulüm ki pazara gidemiyorum. "Senden benim yerime pazara gitmeni rica etmeliyim."

“Pazara satılmayacak,” diyor Molly. “Asılmak için.”

İdam mı? İdamla ilgili hiçbir şey duymadım. Belki de...

Molly, en büyük korkularımı doğrulayarak memnuniyetle, “Hitty Atkins,” dedi. “Cadılıkla suçlandı. Yarın öğleden sonra Şehir Meydanı'nda asılacak.”

Bu haber mideme bir yumruk gibi indi. Bacaklarım beni tutmadan masadaki sandalyelerden birine çöktüm. Judith'le ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki sevgili arkadaşımı hiç düşünmemiştim. Duruşmanın bu kadar hızlı olacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Hayır," diye mırıldandım. "Olamaz."

“Mahkemede suçlu bulundu.” Molly kollarını göğsünde kavuşturdu. “Düzinelerce insanı büyülediği kanıtlandı. Tehlikeli biri. Başkalarına zarar vermeden önce idam edilmesi daha iyi.”

Judith'le ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Judith iyileşiyor ve iyi olacak. Ama şimdi yardımıma ihtiyacı olan Hitty. Peki ona nasıl yardım edebilirim? Masumiyetini kanıtlamak için ne yapabilirim? Elimde sadece sözüm var ve bu tuhaf yaşlı dul kadına karşı her zaman yargıda bulunanların sözüne kim inanacak? Evet, tuhaf biri ama kesinlikle cadı değil! Gece Orakçısı korkusu kasabayı çılgına çevirmiş gibi görünüyor.

"Şimdi nerede?" diye soruyorum.

"Elias Fenn'den duyduğuma göre, onu Belediye Binası'nın yanındaki hapishanede tutuyorlarmış."

Yerel hapishane küçük, muhtemelen sadece birkaç mahkumu barındıracak kadar büyük. İki haftadan daha uzun süre hapsedilen herkes yargılanmayı beklemek üzere Boston'a götürülüyor. Ama eğer Hitty'yi yarın asmayı planlıyorlarsa, onu Boston'a göndermeye gerek yok.

"Ziyaretçi kabul etmesine izin verilecek mi?" diye soruyorum.

Molly bana dehşet dolu bir bakış attı. "Ziyaretçiler mi? Hitty Atkins'i kim ziyaret etmek ister ki?"

“Hitty masum.” Bu gerçeği söylerken gözlerim yaşlarla doluyor. “Ve herkesin bunu bilmesini sağlayacağım!”

Molly gözlerini kısarak bana baktı. "Bunun akıllıca olduğundan emin misiniz, Bayan Caroline? Bana kalırsa zaten yeterince sorununuz var. Belki de yaşlı bir cadıyla ilgilenmemelisiniz." Anlamlı bir şekilde duraksadı. "İnsanlar konuşabilir."

İnsanların benim hakkımda söylediği çirkin sözler umurumda değil. Hitty adına konuşmalıyım. Eğer bunu denemezsem kendimi asla affetmeyeceğim.

En kötü ne olabilir ki? Sonuçta, cadı *olduğuma* inanacaklarını sanmıyorum.

21

GÜNÜMÜZ

JULIA

Koridorda hiçbir şey YOK .

Elbette orada hiçbir şey yok. Orada ne olacağını *düşünmüştüm* ki? Bir hayalet mi? Evimin koridorunda on yedinci yüzyıldan kalma bir hayaletin parlayan görüntüsü mü?

Hayır, öyle bir şey yok. Üstelik ağlama da durdu. Sanki hiç olmamış gibi tamamen kesildi.

Her şeyi sanki hayal etmişim gibi, ki muhtemelen de öyle yapmıştım.

Ama sonra gözlerimi kaldırıyorum. Yukarıda küçük bir avize var, yanmıyor ama hafifçe sallanıyor, sanki bir şey onu hareket ettiriyormuş gibi. Sanki bu koridorda bir şey *olmuş* ve bir parçası hala burada.

Soldaki koridora bakıyorum. Tavan arasına çıkan o düzensiz basamaklar koridorun en sonunda ve onlardan zehir sürülmüş gibi kaçınıyorum. Ama yukarıdan bir yerden basamaklara doğru gelen garip bir parıltı fark ediyorum.

Sonra arabamda otururken tavan arasının penceresinde o tavus kuşu mavisi parıltıyı gördüğümü hatırladım.

Koridorda, yamuk yumuk basamaklı merdivenlere doğru yürürken çıplak ayaklarım tahta döşemede gıcırdıyor. Terlik giymezsem kıymık batacak, ama şu anki endişem bu değil. Aklımdan geçen tek şey önümdeki çatı katı merdivenleri ve yukarıdan gelen o gizemli ışık.

Koridorun yaklaşık yarısına geldiğimde durdum. Bir şeyler ters gidiyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Olduğum yerde öylece durdum, neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ve işte o zaman anladım.

Duvar saatinin tıkırtısı yine sustu.

Bu gerçeği fark etmek kanımı donduracak kadar yeterli. Saat 3:30 civarında uyandım ve Mick bana saatin her gece 3:41'de durduğunu söyledi. Bu gece de istisna değil.

Kendimi hareket etmeye zorluyorum.

Merdivenlerin dibine vardığımda, aniden korkunç, neredeyse boğucu bir kokuyla karşılaştım. Daha önce fark etmemiştim ama burada bir şey *ölmüş* gibi kokuyor. Ve şimdi tavan arasında çürüyor.

Ağzımdan nefes alarak, o uğursuz ışığın kaynağını bulmak için gözlerimi kaldırdım. Merdiven boşluğunda bir ampul olmasını umuyordum, ama değil. Işık, çatı katı kapısının *altından* geliyor, oysa yatağa girdiğimde karanlık olduğuna yemin edebilirdim.

Basamaklar, özellikle çıplak ayakla, göz korkutucu. Neyse ki, dikkatlice sağ ayağımı en sağdaki basamağa koyup, sol ayağımı da en soldaki basamağa çekerken tutunabileceğim bir korkuluk var. Basamaklar acı verici derecede dik ve eğer korkuluk olmasaydı, neredeyse kesinlikle düşüp ölürdüm, ama sağ salim tepeye ulaşmayı başarıyorum. Sanırım bu, cadı olmadığımı kanıtlıyor.

Kapının yanında dururken, kulaklarımda kanım gümbür gümbür atıyor. Kulağımı kapıya yaklaştırıp içeriden ağlama veya başka bir ses gelip gelmediğini dinliyorum. Ama hiçbir şey duyamıyorum.

İçeride kimse yok gibi görünüyor. Neden olsun ki?

Ve yine de…

Kontrol etmem lazım. Çatı katının içinde ne olduğunu görmem lazım ve boş olduğunu görünce, orada hiçbir şey olmadığına emin olabilirim. Biri ışığı açık bırakmış olabilir ya da benzeri bir şey.

Buradaki koku o kadar kötü ki, ağzımdan nefes alırken bile hissedebiliyorum. Kapı koluna uzanırken gözlerim yaşarıyor. Parmaklarım soğuk metalin üzerinde kapanıyor ve kafamın içindeki bir ses bana dönüp odama gitmemi haykırıyor. Ama odama nasıl dönebilirim ki? Tavan arasında ne olduğunu ve başımı çevirdiğim anda dışarı çıkıp çıkmayacağını merak ederek uykusuz kalacağım.

Yavaşça kapı kolunu çeviriyorum.

Bu sefer elimden kaçmıyor. Çatı katına çıkan kapının kilitli olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

“Mick?” diye seslendim, umarım alet ya da başka malzeme almak için çatı katına çıkmıştır. “Ethel?” diye duraksadım. “Büyükanne?”

Kimse cevap vermiyor. Omuzlarım hayal kırıklığı ve rahatlamanın karışımıyla çöktü. Tavan arasında ne varsa, bu gece çözemeyeceğim. Karar artık benim elimde olmadığı için çok daha sakin hissediyorum.

Belki tekrar uyuyabilirim. Ve yarın, o çatı katına çıkacağım.

22

1692

CAROLINE

ŞEHİR HAPİSHANESİ, Şehir Meydanı'nın hemen yanında, darağacından sadece bir taş atımı uzaklıkta yer almaktadır.

Hapishaneye doğru yolculuğuma aceleyle başladım. Archie'den bana eşlik etmesini istemeyi düşündüm, ama o iskelede çok meşgul ve Hitty'nin suçlu olduğuna çoktan ikna olmuş olmasından korkuyorum. Lucky'nin sırtında giderken, vardığımda Şerif Bixby'ye ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Onu Hitty'nin masumiyetine ikna etmek için ne söyleyebilirim? Ona, Dr. Shaylor'dan daha çok tıp bilgisine sahip, iyi bir insan olduğunu söyleyebilirim. Ona, Woodhaven'da en iyi şifalı otları yetiştirdiğini söyleyebilirim.

Ama korkarım ki bunların hiçbiri yeterli olmayacak.

Woodhaven hapishanesi, altında mahkumların tutulduğu bir bodrum katı bulunan tek katlı küçük bir tesistir. Çoğu ev gibi ahşaptan yapılmıştır, ancak dar pencerelerin etrafını saran çapraz parmaklıklardan bunun bir hapishane olduğu açıktır. Kapı ahşaptan yapılmıştır, ancak ağır menteşeler yerel demirci tarafından yapılmıştır. Hitty'nin masumiyetini onlara nasıl kanıtlayacağımdan hala emin olmadığım için, sağ elimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalışarak kapıyı çalıyorum.

Kapı ardına kadar açılıyor ve karşımda Şerif Yardımcısı Oliver Strickland duruyor. Strickland, Şerif Bixby'nin kızının kocası ve kasabamızı

Gece Orakçısı terörize etmeye başladığından beri hizmetlerini sunmak için burada. Narin ve neredeyse yakışıklı yüz hatlarına sahip, ufak tefek bir adam. Kar kadar sarı saçları, tüyler kadar ince ve seyrek; saç derisinin bir kısmını görebiliyorum.

Dışarıdan nazik görünse de, Oliver Strickland'ın çok sert bir mizacı olduğuna dair hikayeler duydum. Cezaları sanki şeker dağıtıyormuş gibi veriyor; daha geçen akşam, on yaşında bir çocuğu, pencere kırma gibi küçük bir suçtan dolayı gece boyunca pranga altında tuttu, çocuk annesi için ağlıyordu.

Yardımcı Şerif Strickland'a karşı hiçbir sempatim yok. Ama yine de yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirmeyi başarıyorum.

“Merhaba, Vekil,” dedim. “Benim adım Bayan Eldridge.” Gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi görmeyince, ekledim: “Ben Archibald Eldridge’in karısıyım.”

Beni süzerek, bakışlarını boğazımdan göğsüme kadar indirdi. "Bayan Temperance Eldridge'in bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum."

"Ölçülülük sınavını geçtim," diyorum sessizce. "Ben Caroline'ım."

“Anlıyorum.” Bana gülümsüyor, ama kıvrılmış dudaklarında bir acımasızlık seziyorum. “Lütfen, size nasıl bir hizmette bulunabilirim, Bayan Caroline Eldridge?”

“Hitty Atkins hakkında bilgi almak için buradayım,” dedim.

Yardımcı Şerif Strickland'ın dudaklarındaki gülümseme, sanki özellikle hoş bir şeyi hatırlamış gibi genişliyor. "Endişelenme güzel kız. Şeytanın o hizmetkarı yarın öğlen asılacak."

“Ama Hitty masum,” diye itiraz ediyorum. “O bir cadı değil. Hayatım üzerine yemin ederim.”

Strickland'ın gülümsemesi soluyor ve gözlerini bana dikiyor. "Mahkemede yargılandı ve suçlu bulundu."

“Ama bunun ne kadar saçma olduğunu görmelisiniz,” diye ısrar ediyorum. “Hitty sadece zararsız yaşlı bir kadın. Sizden veya benden daha zararlı değil.”

"Öyle mi?" Bakışlarında neredeyse şeytani bir şey var ki bu da beni huzursuz ediyor. "Peki bunu nereden *biliyorsun* ?"

"O benim arkadaşım."

Yardımcının kaşları birden yukarı kalktı. " *Arkadaşınız* mı? Birlikte ne tür faaliyetlerde bulundunuz, Bayan Eldridge?"

Bana dair değerlendirmesi değişmiş gibi görünüyor. Küçük, parlak gözleri bir gölge gibi üzerimde dolaşıyor. Buraya gelerek büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Yardımcı Şerif Strickland'ın gitmeme izin vermeyebileceğinden endişeleniyorum.

Strickland başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ancak daha konuşamadan arkamdan gelen bir gürültüyle sözümüz kesildi. Yardımcının dikkati yüzümden uzaklaşmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Sonunda ne olduğunu görmek için döndüm ve Şerif Bixby'nin bileklerinde kelepçeler olan bir adamı Şehir Meydanı'ndan geçirdiğini gördüm. Tüm kasaba halkı bu manzarayı izlemek için kenara çekilmişti ve ancak meydanın yarısına, neredeyse hapishaneye vardıklarında kelepçeli adamı nihayet tanıdım.

Pazar yerinden ayrıldıktan sonra benimle konuşan, o dağınık saçlı adamdı. Lucky'yi korkutan o gizemli yabancı.

"Kim o?" diye soruyorum.

Yardımcı Şerif Strickland sorumu görmezden gelerek, hapishaneye ulaşmadan önce şerifi selamlamak için yanımdan geçip gitti. Hala birbirlerine o kadar yakınlar ki, söyledikleri her kelimeyi duyabiliyorum.

Şerif Bixby, yardımcısına, "Onu suçüstü yakaladık," diyor. "Ama... kız için çok geçti. Çok yazık."

Arkamızdaki kalabalık öfke patlamasıyla ayağa kalktı. "Efendim! Bu adam *Gece Orakçısı!* Lucky'yi korkuttuğunda abarttığımı sanıyordum ama ondan korkmakta haklıymışım. Bu alçak dört can aldı. Dört masum genç kız, onun kötücül pençesinin altında kayboldu. Bu adam ortalıkta dolaşırken *Hitty'ye* nasıl cadı diyebilirler ki?"

Strickland yüzünü buruşturup adama tükürür. Tükürük parçası adamın yırtık pırtık gömleğine isabet eder, ancak adam hiçbir tepki vermez. Yüz ifadesi rahatsız edici derecede boştur; sanki son saatinden önce bir daha gün ışığını görme ihtimali olmayan bir mahkumdan ziyade, sadece bir seyirciymiş gibi davranır.

Strickland, Bixby'ye "Adı neydi?" diye sorar.

“Jonas Reeve.” Bixby onu iter ve adam—Reeve—itaatkar bir şekilde öne doğru yürür. “Bunu açıklamak istemedi ama kızın annesi—onun kim olduğunu biliyordu. Onu bulduğumuzda arama ekibiyle birlikteydi.”

Avludaki herkes bu adam hakkında konuşuyor ve gürültüden kendi düşüncelerimi bile zor duyuyorum. Woodhaven bir yıldır korkunun gölgesinde yaşıyordu, ama artık bu sona erdi. Eğer gerçekten bir şeytan

varsa, o da *bu* adamdır. Elbette, Hitty'nin bu yabancıyla hiçbir ilişkisi olmadığını görmeleri gerekiyor; o da bizim kadar Azrail'den korkuyordu.

Ama şu an ne yardımcı şerifle ne de şerifle konuşma şansım yok. Reeve ile çok meşguller ve şimdi kasaba halkının geri kalanı da belki Gece Orakçısı'nı görebilmek için hapishanenin yakınlarında toplanıyor.

Ve sonra, hiç beklenmedik bir anda, havada bir elma uçarak Reeve'in sağ omzuna isabet etti. Kalabalığın içinden bir adam ona, "Parçalanıp dörde bölünmeyi hak ediyorsun!" diye bağırdı.

Bu, adeta bir selin kapılarını açıyor. Kısa süre sonra herkes zincirlenmiş adama meyve fırlatıyor ve ona hiçbir işkencenin fazla acımasız olmadığını haykırıyor. Bu sırada Jonas Reeve, başı öne eğik bir şekilde, sessizce ilerliyor. Onu ormanın kenarında gördüğüm günü hatırlıyorum, gözlerinde bir tehdit parıltısı vardı. Ama şimdi bunların hiçbiri yok. Neredeyse…

Melankoli.

Evet, melankolik olması *normal* . Yakalandı ve kısa, sefil günlerinin geri kalanını bir hapishane hücresinde geçirecek. Hitty böyle bir kaderi hak etmiyor, ama bu adam kesinlikle hak ediyor. Ben bağırıp çağırmıyor ya da meyve fırlatmıyor olabilirim, ama arzularım kasaba halkının geri kalanıyla aynı: onu darağacında sallanırken görmek.

Ve sonra, hapishaneye girmeden hemen önce, Jonas Reeve gözlerini kaldırıp benimkine baktı. Bunlar, diğer gün Lucky'yi kızdıran aynı obsidyen gözlerdi. O gözlerde üzüntüden eser yoktu; sadece kötülük vardı. Binaya doğru ilerleyişinden kaçınmak için kenara çekilirken tüylerim diken diken oldu.

Gerçekten de bu adam tam bir kötülük örneği; şeytanın bir aracı, hatta belki de bizzat şeytanın kendisi. O olmadan dünya daha iyi bir yer olacak.

Jonas Reeve, şerif ve yardımcısıyla birlikte hapishaneye girer. Hapishanenin metal takviyeli kapısı gürültüyle kapandıktan çok sonra bile, meyve sesleri ve küfürler devam eder.

23

GÜNÜMÜZ

ERTESİ SABAH, UYANDIKTAN HEMEN SONRA BANYOYA GİDERKEN ETHEL'LE karşılaştım.

Ethel çoktan gömlek ve pantolon giymiş, saçları da düzgün bir topuz yapılmıştı. Sanki saatlerdir uyanıkmış gibi görünüyordu. Benim hâlâ pijamalarımla olduğumu fark edince bana küçümseyici bir bakış attı.

"Sonunda yataktan kalktığın için tebrikler Julia," diye yorum yapıyor.

Sabah saat üçte ağlayan bir kadın tarafından uyandırılmasaydım bu kadar geç uyumayabileceğimi söylememek için dilimi ısırdım.

“Hey,” dedim. “Çatı katının anahtarı sende var mı?”

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden?"

Bir an düşündükten sonra, gerçeğin yarısını söylemeye karar verdim. "Yukarıda bazı sesler duydum. Fare olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

"Fareler mi?" diye homurdandı Ethel. "Lütfen. Sadece evin oturmasından kaynaklanıyor. Eski bir ev burası, Julia."

"Bir göz atsam kendimi daha iyi hissederdim. Eğer bir tuzak görürsem, satın alabiliriz."

"Çatı katında bir sürü kutudan başka görülecek bir şey yok. O merdivenleri kullanırken kendinizi yaralama ihtimaliniz, bir fare bulma ihtimalinizden daha yüksek."

"Ancak-"

“Anahtarın *bende olup* olmadığından bile emin değilim artık.” Ethel sabırsızca saatine baktı. “Şu anda *iş* araman gerekmiyor muydu? Buraya bizim tavan arasını karıştırmaya geldiğini bilmiyordum.”

Kollarını göğsünde kavuşturarak konuyu daha fazla kurcalamam için bana meydan okuyor. Ethel'in gençliğinde bakışma yarışmalarının kraliçesi olduğunu hissediyorum.

"Boş ver," diye mırıldandım.

Ethel bana son bir kez uzun uzun baktı. Sonunda arkasını dönüp merdivenlerden aşağı indi ve beni banyoya kadar tek başıma sendeleyerek gitmeye bıraktı. Belli ki Ethel benim tavan arasında bir şeyler karıştırmamı istemiyordu.

Bu da demek oluyor ki anahtarı ararken çok dikkatli olmam gerekecek.

24

ÇATI KATINA AÇILAN HİÇBİR YERDE ANAHTAR YOK .

Saat altıya yaklaşırken, evin her köşesini aramıştım. Her çekmeceyi ve her dolabı açtım, ki bu hiç kolay olmadı çünkü Ethel bütün gün eve girip çıktı. Büyükannem de evin etrafındaydı ama yaptıklarımla pek ilgilenmiyor gibiydi. Çoğunlukla boş bir ifadeyle televizyon izliyordu, bu da yarın onu dışarı çıkarmaya karar vermeme neden oldu.

Evi aramak oldukça sinir bozucu bir şeydi. Her yeni kapıyı veya çekmeceyi açtığımda, bir şeyin üzerime fırlayacağını bekliyordum. Ama bulduğum tek şey bir yığın tozdu.

Ya tavan arasında bulmamı istemedikleri bir şey var, ya da orada hiçbir şey yok ve ben tamamen boş yere abartıyorum.

Henry Ziegler yaklaşık on beş dakika sonra beni almaya gelecek ve buradan çıkacağım için çok rahatladım. Ethel'in akşam yemeği masasında bana dik dik bakmasına bir akşam daha katlanabileceğimi sanmıyorum.

Hâlâ biraz zamanım var ve Ethel yaklaşık bir saat önce arabasıyla ayrıldı, bu yüzden Henry gelmeden önce mutfağı son bir kez daha kontrol etmeye karar verdim. Ancak oraya vardığımda, büyükannem mutfak masasında oturmuş, beyaz bir kupadan bir şeyler yudumluyordu. İlk başta, çay yapmak için ocağı kullanmış olabileceği düşüncesiyle panikledim, ama yaklaştığımda portakal suyu olduğunu gördüm.

Kapı eşiğinde oyalanıyorum, planımdan vazgeçip vazgeçmemem konusunda kararsızım. "Merhaba, büyükanne."

“Merhaba canım.” Beni baştan aşağı süzdü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “ *Çok hoş* görünüyorsun. Bir yere mi gidiyorsun?”

Henry ile akşam yemeğine çıkmak için şık giyindim. Bu bir randevu değil, ama birlikte olduğum erkeğin benden daha şık giyinmesinden nefret ediyorum. Bu yüzden etek ve bluz giydim, biraz da makyaj yaptım. Fark etmesi için fazla değil, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

“Akşam yemeğine çıkıyorum,” diyorum.

“Kimle?”

“Henry Ziegler ile birlikte. Müzeden.”

“ *Ah* .” Anlamlı bir bakışla bana baktı. “Anlıyorum.”

Bunun bir randevu olmadığını açıklamaya zahmet etmiyorum. Zaten bana inanmayacak. Ayrıca, Ethel burada yokken onunla konuşmak istediğim bir şey var.

"Büyükanne," dedim, "acaba çatı katının anahtarı sende var mı?"

Bu sabah onun için hazırladığım sarı geceliğin yakasına uzanıyor. Seçtiğim etekleri ve pantolonları reddedip geceliği istedi. En azından yeni yıkanmış, çünkü bu sabah dolabındaki büyük kirli çamaşır yığınından hızlıca bir yıkama yapmıştım. Boynundan sarkan zincirde üç anahtar ve evlilik yüzüğünün de asılı olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"Bunu ödünç alabilir miyim acaba?" diye soruyorum.

Bir an için evet diyeceğinden emindim, ama sonra kaşlarını çattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Ethel."

“Adım *Julia* ,” diye düzeltiyorum onu. “Ve sadece birkaç dakikalığına ihtiyacım var. Ben… hemen geri vereceğim. Söz veriyorum.”

“Hayır.” Dudakları hafifçe titredi. “Oraya çıkmamalısın. Güvenli değil.”

“Sorun yok. Dediğim gibi, sadece bir dakika orada olacağım.”

“Güvenli değil.” Uzandı ve kemikli eliyle bileğimi kavradı. Parmakları narin görünüyordu ama iz bırakacak kadar sert ısırdı. “Bana güven. Ben—”

Büyükannemin söylemek üzere olduğu şey, ön kapıya gelen sert bir vuruşla yarıda kesildi. Tanrım, normal bir zil için neler vermezdim!

Gram söylemek üzere olduğu her şeyi tamamen unuttu ve gözleri parladı. "Bu senin talibin olmalı!"

Henry'nin kesinlikle benim taliplim olmadığını söylemeye başlıyorum ama sonra susuyorum. Müzedeki adamın bana Pemberton'ı satmam için teklifte bulunduğunu Ethel'e bildirmesindense, bir randevuya çıktığımı düşünmesi daha iyi. Ya da daha kötüsü, Ethel'e tavan arasına gizlice girmeye çalıştığımı söylemesi.

Ön kapıyı açtığımda, Henry beni bekliyordu; bu sefer tüvit pantolonuna uygun gri bir tüvit ceket giymişti. Yine askı takmıştı ve gerçekten iyi mi yoksa biraz komik mi göründüğüne karar veremedim. Belki de ikisinin de birazı.

“Julia.” Sesi nefes nefese ve hayranlıkla dolu. “Julia, sana *aşık* oldum.”

"Aşık mı oldun?"

Tinder'da tanıştığım erkeklerden çok sık duyduğum bir kelime değil bu. Bunu kesinlikle bir randevu olarak algılamadım, ama yüzündeki hayranlık ifadesi gerçek. Yani, eğer bu kadar *etkilenmişse* , benden gerçekten hoşlanıyor olmalı.

“ *Tamamen* büyülendim.” Gözleri kocaman açılmıştı, ama şimdi fark ettim ki bana bakmıyordu. Kapıdaki kükreyen ayı tokmağına bakıyordu. “Bu tokmağın işçiliğine hala inanamıyorum. Bu, on yedinci yüzyılda bir demirci tarafından *metalden* oyulmuş.” Uzanıp parmak uçlarıyla ayının keskin dişine dokundu. “İşçilik inanılmaz. Bu kadar gerçekçi bir şey yapmak için ne kadar *beceri* gerektiğini hayal edebiliyor musunuz?”

Aman Tanrım, gerçekten mi? *Kapı tokmağına* mı aşık olmuş? "Hayır."

"Gerçekten de gördüğüm en güzel şeylerden biri," diyor, hâlâ o lanet olası kapı tokmağına bakarak. "Kurulmadan önce cilalandı mı yoksa doğal olarak eskimeye mi bırakıldı biliyor musun?"

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandım.

Başını sallıyor, gözlerini benim son derece çekici kapı tokmağımdan zorlukla ayırabiliyor. Makyajla neden uğraştım ki?

Henry'nin peşinden arabasına kadar gittim; beyaz bir Lincoln Town Car'dı. Bu tarz arabaların hala üretildiğini bilmiyordum bile. Arabanın yolcu tarafına ilk koşan o oldu ve kapıyı benim için açarak biraz da olsa hatasını telafi etti. Bir erkeğin benim için araba kapısını açtığı bir zamanı hatırlamıyorum... Aslında, bunun *hiç* olup olmadığından emin değilim. Belki de bebekken, kapıları açamayacak durumdayken babam açmıştır. Muhtemelen o son seferdi.

Henry motoru çalıştırırken, ön camdan eve bakıyorum. Mutfakta ışık yanıyor, büyükannem içeceğini yudumluyor. Ama aynı zamanda çatı katı penceresinde bir parıltı da fark ediyorum. Ve tıpkı geldiğim günkü gibi, pencerede bir hareket parlaması görüyorum.

Tavus kuşu mavisi bir şey.

“Hey.” Henry’nin omzuna hafifçe vurdum. “Şunu görüyor musun? Çatı katında?”

Henry, gözlüklerinin ardından pencereden dışarıya doğru gözlerini kısarak baktı. "Neyi göreceğim?"

Tavan arasına tekrar baktığımda, mavi renk gitmişti. Aslında, tavan arasının tamamı karanlığa bürünmüştü.

"Boş ver," diye mırıldandım.

Son nefesime kadar o çatı katına çıkacağım.

25

Pemberton yakınlarında radyo ÇEKMİYOR , ama yaklaşık bir mil uzaklaştığımızda, eski şarkılar çalan bir radyo istasyonu açılıyor. Hoparlörlerden kadifemsi bir ses geliyor, onu aya götürmekten bahsediyor.

"Bu Dean Martin mi?" diye soruyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Dean Martin mi? Julia, bu büyük Frank Sinatra!" Ona boş boş baktığımda ekledi: " *Tüm zamanların* en büyük şarkıcısı."

“Ha, doğru—adını duymuşum. Hep fötr şapka takmaz mıydı?”

"Fedora!" diye bağırdı Henry. "Kesinlikle hayır! O, trilby şapka takardı."

"Trilby nedir?"

“Dar kenarlı, kahverengi bir şapka.”

"Bu bir fötr şapka değil mi?"

“Hayır.” Başını salladı. “ *Kesinlikle* hayır.”

“Peki, aradaki fark ne?”

" *Tamamen* farklılar," diye ısrar ediyor ama ayrıntıya girmiyor, bu da bana aslında hiç de farklı olmadıklarını düşündürüyor.

Yaklaşık on dakika sonra, kapısında parlak kırmızı harflerle " *Roxie's"* yazan, 50'ler tarzı bir lokantaya benzeyen bir yere vardık. Otoparkın yarısından fazlasının dolu olması, buranın oldukça popüler bir yer olduğunu gösteriyor. Henry bir yere park etti ve ben daha o yanıma gelip kapıyı açmadan arabadan inmiş olduğum için oldukça hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Lokantanın göz kamaştırıcı siyah-beyaz kareli bir zemini, kırmızı ve beyaz tezgahları ve bar tabureleri var. Kabarık etekli bir garson bizi bir masaya götürüyor ve Henry'nin karşısına oturduğumda vinil sandalye utanç verici bir şekilde gıcırdıyor.

"Bir hamburger yemelisin," diyor Henry bana. "Burada en iyi hamburgerler var."

İtiraf etmeliyim ki, kocaman, yağlı bir hamburger gerçekten çok iyi giderdi. Garsonun gelip siparişlerimizi almasını beklemek için menüyü bıraktım.

"Peki Pemberton'da kalmak nasıl gidiyor?" diye soruyor Henry.

“İlginç…” Şimdi Henry’nin bilgisinden faydalanma şansım var. Büyükannemin hafızasının zayıflaması nedeniyle geçmişin kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissediyorum, bu yüzden Henry ile konuşmak altın bir fırsat. “Böyle uzun bir geçmişe sahip bir evde kalmak garip.”

Bana sırıtarak, "Bununla ilgili her şeyi bildiğine eminim," dedi.

“Eskiden…” Dokuz yaşındayken Pemberton’daki o kader gecesinden önce, eski malikaneyle ilgili her detayı büyük bir iştahla dinlerdim. Ama sonrasında, büyükannemin anlattığı hikayelerin hiçbirini dinlemeyi reddettim ve anlattığı hikayelerin çoğunu unuttum. “1600’lerde inşa edildiğini biliyorum.”

Başını hevesle salladı. "Bu ülkedeki en eski ev 1640 yılında inşa edilmişti ve bu ev o kadar eski olmasa da oldukça yakın. Tahmini tarih 1660 civarı, birkaç yıl aşağı yukarı. Ve gördüğünüz gibi inanılmaz derecede iyi korunmuş."

“Okulda o dönemi öğrendiğimi hatırlıyorum,” diyorum. “Kolonistler Püriten'di, değil mi?”

"Çoğu öyle, evet."

"Salem cadı davaları da o sıralarda yaşanmıştı, değil mi?"

Henry'nin kaşları bu soru karşısında birden yukarı kalktı. Salem cadı davalarını kesinlikle biliyordur, ama Archibald Eldridge'in ikinci karısının cadılık suçundan idam edildiğini bilip bilmediğinden emin değilim. Cevap vermeden önce, garson gelip bize su getirdi ve siparişlerimizi aldı. Herkese birer cheeseburger ve patates kızartması.

Garson siparişlerimizi alıp gittikten sonra ona, "Cadı davaları hakkında çok şey biliyor musunuz?" diye sordum.

“Elbette biliyorum.” Frank Sinatra'nın kim olduğunu bilmediğim ve fötr şapka taktığını sandığım zamanki kadar gücenmiş görünüyordu. “Yeni İngiltere tarihini kataloglayan bir müzede çalışıyorum. Özellikle bilmek istediğiniz bir şey var mı?”

“Şey…” Kaldığım evde hüküm giymiş bir cadının hayaletinin dolaşıyor olabileceğinden endişelendiğimi ona doğrudan söylemek istemiyorum; bu endişelerimi ciddiye almayacağını hissediyorum. “Sadece her şeyin nasıl olup bittiğini merak ediyorum. Açıkçası, cadılık gerçek değil.”

"Açıkça."

"Peki bunca kadın cadı oldukları gerekçesiyle nasıl idam edildi?"

Omuz silkerek, “Komplo teorilerinin sosyal medyada nasıl yayıldığını biliyorsunuz, değil mi? Bir topluluğu kitlesel histerinin sarmasının nispeten kolay olduğuna inanmak çok zor olmamalı. Özellikle de günümüzdeki tıbbi bilgilere sahip olmadıkları düşünüldüğünde. Günümüzde birinin ateşi varsa, bunun bir enfeksiyon olduğunu anlıyoruz. Ama 17. yüzyılda bu bilgiye sahip değillerdi.” dedi.

“Doğru…”

“Neyse.” Henry su bardağından bir yudum aldı. “Şu anda coğrafi olarak Danvers olan Salem'de, birkaç genç kız geleceklerini tahmin etmek için bir oyun oynuyorlardı. Biliyorsunuz, küçük kızların çay yapraklarına bakıp gelecekteki kocalarının zengin olacağını ve Ferrari kullanacaklarını söyledikleri oyunlardan. Siz de çocukken böyle şeyler yapar mıydınız?”

“Hayır,” diye yalan söylüyorum, bir kağıt parçasından yaptığım ve bir malikanede yaşayacağımı ve sekiz çocuğum olacağını tahmin eden falcıyı hatırlayarak.

Bana şüpheci bir bakış attı ama sonra devam etti. "Şey, bu küçük ritüeli gerçekleştirirken kızlar nöbet geçirmeye başladılar. Kollarını ve bacaklarını savuruyorlardı, her şey oluyordu. Görünmeyen bir güç tarafından işkence gördüklerini iddia ettiler. Ve doğal olarak, doktor geldiğinde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Yani bunun büyücülük olduğuna karar verdiler mi?"

“Kesinlikle öyle yaptılar.” Önündeki peçeteyle oynuyor ama gözleri hâlâ benimkilerde. “Ve tabii ki, eğer suçlu büyücülükse, bir büyücü olmak zorundaydı. Kızlar, kasabadaki kadınları nöbetlerine neden olan büyücüler olmakla suçlamaya başladılar. Bu durum hızla kartopu gibi büyüdü ve her yerden suçlamalar fışkırdı.” İçini çekiyor. “Sonunda, on dokuz masum insan büyücülükten idam edildi.”

On dokuz kişi. İşlemedikleri suçlar yüzünden, kendilerini savunma imkanları olmadan öldürülen on dokuz kişi. "Yani kızlar her şeyi uydurmuş muydu?"

“İlla ki öyle değil,” diyor. “İlk teorilerden biri, nöbetlerin ergot zehirlenmesinden kaynaklanan kasılmalar olduğu yönündeydi. O zamanlar Yeni İngiltere'de en çok hasat edilen tahıllardan biri çavdardı ve ergot mantarı kötü bir kış ve nemli bir bahardan sonra oluşabiliyordu. Ergotizm, kasılmalara, kas spazmlarına ve derinin altında bir karıncalanma hissine neden olur. LSD etkisi altında olmaktan çok da farklı değil.”

"Sizce de öyle miydi?"

Henry cevap vermeden önce garson hamburgerlerimizi getirdi. Hamburgerimi iki elimle kavrayıp bir ısırık aldım ve çeneme damlayan bir damla suyu hızla sildim. Buraya taşındığımdan beri tattığım en iyi şeydi, ama şu anda Henry'nin soruma vereceği cevabı daha çok merak ediyorum.

"Aslında," diyor, " *bence* her şey onların kafasındaydı. Tamamen."

Patates kızartmalarından birini ısırıyorum, o da oldukça lezzetli. Dışı çıtır, içi yumuşak. "Yani kızların numara yaptığını mı *düşünüyorsun* ?"

"Tam olarak taklit etmiyorlardı," diyor düşünceli bir şekilde. "Ancak telkinin gücü hafife alınmamalı. Konversiyon bozukluğu adı verilen, insanların vücutlarının yarısının tamamen zihinsel stres nedeniyle felç olduğu belgelenmiş bir psikiyatrik durum var. Bu kızların nöbetleri kasten taklit ettiğini düşünmüyorum, ancak sebebin tıbbi olmayan bir şey olduğuna inanmak için nedenler var."

"Ne gibi?"

Hamburgerinden bir ısırık alıyor. “Şöyle ki, cadılığın ‘kanıtı’ olarak, sözde cadının sadece etkilenen kişiye dokunarak nöbetleri durdurabileceği gösterilen birçok dava oldu. Ve bu doğru çıktı; sanık etkilenen kıza dokunurdu ve nöbetler aniden dururdu. Bu açıkça herhangi bir tıbbi durumla tutarlı değil.” Anlamlı bir şekilde duraksıyor. “Tabii ki, kızların gözlerini bağladıklarında, *herkes* onlara dokunup nöbetleri durdurabiliyordu.”

"Yani cadılar masum bulundu mu?"

"Hayır, yine de idam edildiler."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Ciddi misin? Neden?"

Henry, "Kitlesel histeriyle karşı karşıya kaldığınızda mantık işe yaramaz," diyor soğukkanlılıkla. "Sosyal medya size hiçbir şey öğretmedi

mi? Suçlandıysanız, işiniz bitmişti. Masumiyetinizi kanıtlamak neredeyse imkansızdı." Duraksıyor. "Neyse, cadı davalarına neden bu kadar ilgi var?"

Hamburgerden bir lokma daha alıp bir yudum suyla ağzımı çalkaladım. "Sebep yok."

"Bunun Caroline Eldridge ile bir ilgisi var mı? Archibald'ın eski eşiyle?"

Ona şaşkınlıkla ve saygıyla bakıyorum. Belli ki bu adam Pemberton'ın tarihini avucunun içi gibi biliyor.

“Onu merak ediyordum,” diye itiraf ediyorum. “Salem’de yaşamıyordu, değil mi?”

“Hayır, yapmadı,” diye doğruluyor. “Ve size şunu söylemeliyim ki, Caroline Eldridge’in idamının ayrıntıları… alışılmadık.”

“Ne anlamda alışılmadık?”

“Bu biraz… şey, *rahatsız edici* .” Gözlerini bana dikti. “Bunu duymak istediğinizden emin misiniz?”

Yavaşça başımı salladım.

26

1692

CAROLINE

BUGÜN Hitty Atkins idam edilecek.

Hava ıslak ve kasvetli, bu da bana Tanrı'nın Hitty için ağladığını düşündürüyor. Hitty gibi güzel bir kadının böyle bir şeyle suçlanması ne kadar adaletsiz. Başka yerleşim yerlerinde cadılıkla suçlanarak asılan kadınlar duymuştum, ama bunun burada olabileceğine hiç inanmamıştım.

Yanılmışım.

Archie ile sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra, bana limana gideceğini söylemesini bekliyordum, ama sonra beni şaşırttı. "Kasabaya arabayla gitmeliyiz," dedi.

“Neden şehre gidelim ki?”

"İdam için," diyor, tıpkı bir gösteriyi izlemek için dışarı çıkmamızı önerirken kullandığı ses tonuyla.

Ellerimi göğsüme bastırdım. "Bunu izlemeyeceğim! Dayanamam!"

Archie şaşkınlıkla bana baktı. "Neden? Bebek seni hasta mı etti?"

Onun samimi sorusu öfkemi dindirdi. Hayır, kocama hamile olmadığımı itiraf edemedim. Onun heyecanını azaltamam, bu acımasızlık olurdu. Belki bu ay daha şanslı oluruz ve aldatmacamı asla açıklamak zorunda kalmam.

“Hitty benim arkadaşım,” diyorum. “Onun bir cadı olmadığını sen de benim kadar biliyorsun. Hasta olduğunda hayatını kurtardı.”

"Bildiğimiz kadarıyla," diyor çorbasını yavaşça karıştırırken, "beni hasta eden ilk kişi Hitty'ydi. Kasabada tuhaf iksirleriyle tanınıyor."

“Ne saçmalık!” diye haykırdım. “Gerçekten böyle bir şeye inanıyor musun, Archie Eldridge?”

Archie, mavi gözleriyle bir an bakışlarımı yakaladı ama sonra bakışlarını kaçırdı. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Ama şeytanın etkisinin Woodhaven'da hissedildiğini kabul etmelisin. Jonas Reeve kesinlikle şeytanın bir aracı."

Jonas Reeve hakkındaki iddialarına itiraz edemem. O adamın gözlerine baktığımda, Şeytan'ın iğrenç etkisini sezdim. Dün geceden beri, Reeve'in ne yaptığını ve sonunda şerif tarafından nasıl yakalandığını daha iyi öğrendim. Leonora Rowley adında on altı yaşında bir genç kız, bir gece önce evinden kaybolmuş ve annesi şeriften yardım istemişti. Onu bulmak için yaptıkları aramada, sonunda Reeve'i cansız bedeninin üzerinde dururken gördüler. Leonora için çok geç olsa da, bu yakalama sayesinde birçok başka ruh kurtarıldı.

Ama Hitty'nin böyle kötü bir ruhla arkadaşlık kuracağına nasıl inanabilirlerdi ki? Beni ondan uzak durmam konusunda uyaran kendisiydi!

Archie, "Bugün bütün kasaba halkı burada olacak," diye belirtiyor. "Eğer katılmamayı tercih edersek, kasaba halkı mutlaka dedikodu yapacaktır."

Onun haklı olduğundan hiç şüphem yok. İnsanlar çok daha az şeyden bahsediyor. Molly berbat bir dedikoducu ve kasabadaki herkesin idam törenine katılmadığımızı öğrenmesini sağlayacak.

Belki de Hitty'nin hatırı için gitmem daha iyi olur. Belki de son anlarında kalabalıkta tanıdık bir yüz görmek ona biraz teselli verir.

“Pekala,” dedim mutsuz bir şekilde. “Gideceğim.”

Archie gülümsedi ve elimi tuttu. "Birlikte gideceğiz. Üçümüz birden."

Bu kez, karnımda şu anda bir çocuk büyümediğine sevindim. O minicik hayatın, darağacında asılan masum bir kadının gözlerine maruz kalmasını istemezdim.

27

BÜTÜN KASABA HALKI Hitty Atkins'in idamını izlemek için toplandı.

Şehir Meydanı'nda, darağacının karşısında, en uygun görüş açısını sağlayacak bolca yer var. İp, tahta kazıklardan uğursuz bir şekilde sarkıyor, hafif esintiyle sallanıyor. Çok geçmeden, o ip Hitty'nin boynuna dolanacak ve kopacak.

Archie ve ben kalabalığın ortasındayız. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama halkın geri kalanı bugün bir gösteri için can atıyor gibi görünüyor. Onlar için, Hitty'nin suçlu olup olmadığına inanıp inanmamaları önemli değil, bu sadece bir gösteriden ibaret. Sadece Archie'nin yüzünde bir somurtma var, ama bu da sadece benim ve taşıdığımı sandığı çocuk için duyduğu endişeden kaynaklanıyor.

Şerif Bixby ve Yardımcısı Strickland, Hitty'yi hapishaneden darağacına doğru götürürken kalabalık daha da heyecanlanıyor. Hitty'nin bilekleri iple bağlanmış ve gümüş rengi saçları başının arkasında örgü şeklinde toplanmış. Üzerinde, en sevdiği elbiselerden biri olduğunu tanıdığım canlı mavi yün bir elbise var. Acaba son günlerini bu elbiseyle mi geçirdi yoksa tutuklandığı gün giydiği elbise miydi diye merak ediyorum.

Hitty, bakışları ileride, hapishaneden darağacına doğru yavaşça yürüyor. Tahta platforma çıkan küçük bir basamak var; bu basamak, ilmeğe bağlandıktan sonra çökecek. Basamakları tek tek çıkarken o kadar titriyor ki, avlunun diğer ucundan bile görebiliyorum, ama tüm bu süre boyunca başını dik tutuyor.

Kalabalığın içinden bir kadın, "Cehennemde yan, cadı!" diye bağırdı.

Dün sabah, Reeve zincire vurulmuşken, kalabalık arasında yüksek sesle bir homurdanma yayıldı. Aniden, herkes Hitty'ye seslerini yükseltti. Ona cadı veya şeytanın hizmetkarı dediler. Ya da daha kötüsü. Platformda dimdik dururken ona meyve ve diğer nesneler fırlattılar.

Diğerleriyle birlikte bağırmayan kocama bakıyorum. En azından bu iyi bir şey. Ama o da herkes kadar dikkatle izliyor.

Kalabalığın arasından bir elma uçarak zavallı Hitty'nin yanağına isabet etti. Darbenin etkisiyle sendelediğini görünce, bir an daha dayanamadım. Kalabalığın arasından yolumu açarak ilerledim, neredeyse Hitty ile aynı yaşta yaşlı bir kadını deviriyordum. Archie'nin adımı çağırdığını loş bir şekilde duydum ama durmaya cesaret edemedim. Kalabalığın önüne geçene kadar ilerlemeye devam ettim.

"Sessizlik!" diye bağırdım, ciğerlerimde daha önce hiç bilmediğim bir güçle. "Alaylarınızı kesin!"

İşe yarıyor. Öfkeli ve huzursuz kalabalık, birdenbire sessizliğe bürünüyor. Aniden, Hitty'ye dikilmiş olan gözler şimdi bana çevriliyor. O kadar sessiz ki, kocam adımı söylediğinde duyabiliyorum.

“Caroline…” diyor.

“Bu kadın cadı değil!” Kocamı görmezden gelerek komşularıma yalvarıyorum. “O, bir sineğe bile zarar vermeyecek kadar iyi kalpli bir kadın! Kesinlikle Jonas Reeve gibilerle asla iş birliği yapmaz!”

Archie alçak ama kararlı bir sesle tekrar, "Caroline," dedi.

“Onun hakkında yanılıyorsunuz!” diye devam ettim, kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Masum bir kadını ölüme mahkum ettiniz! Ve sözlerimi unutmayın, bu iğrenç eylemlerinizden dolayı adalet sizi bulacaktır!”

Archie'nin gözleri kocaman açıldı. " *Caroline* ."

"Bayan Eldridge!" diye gürler Şerif Bixby. "Bu çılgınlığa derhal son ver!"

"Tanrı biliyor ki o masum!" diye yalvarıyorum onlara. "Eğer onun hayatını alırsanız, elleriniz onun kanıyla lekelenecektir!"

"Eldridge, karını kontrol altında tut!" diye emretti Yardımcı Şerif Strickland. Sesindeki ima dolu tonu kaçırmadım; eğer kocam beni dizginlemezse, *kendisi* dizginleyecekti.

Archie bana uzanmaya çalışıyor ama onu savuşturuyorum—beni durduramıyor. Sesim kısılana kadar—kendi ölüm fermanımı imzalayana kadar—konuşmaya devam ederdim ama beni susturan Hitty Atkins'in sesi oluyor.

“Caroline,” diyor, neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle. “Bunun olmasına izin vermelisin. Bunu durduramazsın ve sadece kendini mahkum edersin.”

Boynumu uzatarak arkadaşıma baktım. Bilekleri birbirine bağlı ve boynuna ilmek geçirilmiş olmasına rağmen, gözlerinde hiçbir korku yoktu. Kaderini kabullenmişti.

Ben de bunu kabul etmeliyim.

Tören başlarken Archie'nin beni kalabalığın arasına geri götürmesine izin veriyorum. Hitty darağacında duruyor, boynunda ilmek var, omuzları geriye doğru atılmış. Utanç duymadan, korkusuzca, tıpkı yaşadığı gibi ölecek.

Şerif Bixby ona, "Son sözleriniz nedir?" diye soruyor.

Hitty cevap vermeden önce, polis memuru ona alaycı bir şekilde baktı. "Bence yeterince şey söyledi ve yaptı. Artık buna son verelim."

Hitty, "Tanrı beni yine de kabul edecek," diyor kendinden emin bir şekilde.

Strickland kaşını kaldırarak, "Şeytanı kastediyorsunuz, değil mi?" dedi.

Hitty cevap verme fırsatı bulamadan, Şerif Bixby başına bir bez çuval geçirir ve Yardımcı Şerif Strickland bir ip kullanarak eteğini ayak bileklerine bağlar. Sahnedeki figürüne bakakalmışım, bunu durdurmanın bir yolunu bulmak için çaresizce çabalıyorum. Bu olamaz. Hitty bu şekilde ölemez.

Ve sonra ayaklarının altındaki zemin kayar.

Bir an için Hitty'nin bedeni ipte sarsılıyor. Çuvalın altında, ilmek boğazını sıkıyor olmalı. Kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını, ölümünün saniyeler içinde geleceğini bilmenin verdiği panik ne olmalı. Sadece ilmeğin anında boynunu kırıp hayatına son vermesi için dua edebiliyorum. Hitty'nin acı çekmediğine inanmayı çok istiyorum.

Hitty'nin sağ bacağı darağacının platformunun altında seğiriyor. Kalabalık sessizce izliyor, bir an için hayata geri döneceğini, süpürgesini kapıp geceye karışacağını bekliyor. Elbette bu olmuyor. Hitty, bu kalabalığın içindeki diğer herkesten daha fazla cadı değil. Ve şimdi ölü.

Ama bu işin sonu olmayacak. Bugün darağacında işlenen korkunç suçların bedelini birileri ödemeli. Bundan eminim.

28

Bu gece uyumak zor olacak.

Gözlerimi kapatırsam, boynunda ilmek ve yüzünü örten çuvalla Hitty'yi görüyorum. Ayaklarının darağacının platformunun altında nasıl sallandığını görüyorum. Sanırım ömrümün geri kalanında bunu görmeyi asla bırakmayacağım, ama bu gece özellikle canlı olacak.

Mutfakta yalnız başıma oturmuş, bir fincan çayımı yudumlarken gördüklerimi unutmaya çalışıyordum. Eve döndüğümüzde Molly, yaşadığı deneyimden oldukça enerjik görünüyordu. Bize eşlik etti ve tüm yol boyunca Hitty'nin hak ettiğini bulduğundan bahsetmeyi bırakmadı. Archie ise alışılmadık bir şekilde sessizdi, sanki arkadaşımı kurtarma girişimlerimden bahsetmek istemiyordu.

Molly'nin artık Pemberton'da çalışmasını istemiyorum. Onu evinden çıkarmaktan nefret ediyorum ama artık ona katlanamıyorum. Yarın sabah Archie ile bu konuda konuşacağım. Başka birini bulacağız ve eğer kimse yoksa, fazladan işi kendim yapacağım. Güçlü bir sırtım ve azmim var, gayet yetenekliyim.

Titreyen ellerimi fincanımın üzerinde ısıtırken, ön kapıda bir tırmalama sesi ve ardından minik bir miyavlama duyuyorum. Gideon, yiyecek umuduyla geliyor. Bu sefer bir parça peynir alıp kapıya kadar götürüyorum. Hitty'ye yardım edemedim ama en azından Gideon'un açlıktan ölmesini engelleyebiliyorum. Bu küçük bir teselli.

Kapıyı açıyorum ve siyah tüyleriyle Gideon bir anda yanımda beliriyor. Kapıyı kapatırken ayak bileğime sürtünüyor. Eğildiğimde avucumdaki

peyniri kemiriyor ve mutlu bir şekilde miyavlıyor. Sırtındaki yumuşak tüyleri okşuyorum, bu hareketten basit bir zevk alıyorum. Bu ikimizi de çok mutlu ediyor. Gideon keyifle mırıldanıyor.

“Caroline, ne yapıyorsun?”

Arkamdan gelen ses kocamın sesiydi. Hızla ayağa kalktım ve onu birkaç adım ötemde, Hitty'nin idamını izlemeye giderken giydiği derin keten yakalı ceketiyle ayakta dururken buldum. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

“Bu sadece bir sokak kedisi,” diye açıklıyorum. “Ona bir parça peynir verdim.”

Kaşlarını çattı. "Neden sokak kedisini besliyorsun?"

"O da canlı bir varlık. Açlıktan ölmesine izin mi vermeliyim?"

Archie ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyor. Bir an için ağzını sıkıca kapatıyor ve konuşmanın bittiğini düşünüyorum. Ama sonra yüzü daha da kararıyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Caroline," diyor kısık ama sakin bir sesle, "bu ay kan tahlili yaptırdın mı?"

Soruyu duyunca şaşkınlıkla ona baktım. Archie bu konudan daha önce hiç bahsetmemişti. Yüzü pembeleşmişti ve bunun ona ne kadar rahatsızlık verdiğini anladım.

"Bunu neden soruyorsun?" diye kısık bir sesle soruyorum.

İçini çekti. "Molly bana söyledi... Şöyle dedi..."

Bitirmeye bir türlü kendini ikna edemiyor, ama bitirmesine de gerek yok. Molly ona sırrımı anlattı. Bunu bilmeliydim.

"Evet," dedim sonunda. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Archie'nin yüzü düştü. İki eliyle saçlarını karıştırdı, saçları neredeyse düzenbaz Jonas Reeve'inki kadar dağınık oldu. "Ama bana söylemiştin ki..."

“Özür dilerim,” diyorum tekrar ve gerçekten de içtenlikle söylüyorum. “Rüyanızın bir kehanet olmasını ve hamile kalmayı çok isterdim. Ama…”

“Ama sen öyle değilsin.” Sesi birden yükseldi. “Bana öyle olduğunu düşündürdün, ama bu bir yalandı. Bana yalan söyledin.”

“Archie—”

“Molly bana başka şeyler de anlattı,” diye devam ediyor. “Bana Doktor Shaylor'a saygısızlık ettiğini ve Judith Hatch'i nöbet geçirene kadar büyülediğini söyledi.”

Sözleri kalbime saplanan bir hançer gibi. "Böyle bir şeyin gerçekten mümkün olduğuna inanamıyor musun! Judith'i iyileştirdim. Şimdi çok daha iyi durumda."

"Öyle diyorsunuz."

“Molly son derece güvenilmez biridir.” Eminim Molly bu konuşmayı dinliyordur, ama umursamıyorum. Umarım kulağını kapıya dayamıştır ve her kelimeyi duyar. “Bana kin beslediği için hakkımda yalanlar uyduruyor. O bir yalancı.”

"Bana yalan söyleyen tek kişi sensin, Caroline," diyor.

Archie'nin yüzü acı dolu. Molly bana haksızlık etmiş, hakkımda yalan hikayeler uydurmuş olsa da, o doğruyu söylüyor. Ona hamile olduğuma inandırmıştım ve bu bir yalandı. Onun hayal kırıklığı kalbime ağır bir yük oldu.

“Archie,” diye başlıyorum.

Ama daha bir kelime bile söyleyemeden kapıya bir tıkırtı geldi.

Midem bulanıyor. Gece çoktan çöktü ve herhangi bir ziyaretçi beklemiyoruz. İlk düşüncem Hiram Hatch'in gelmiş olması ve Judith'in yine hastalanmış olması. Her iki durumda da, bu saatte sevindirici bir haber olamaz.

“Kim arıyor bakalım,” diyor Archie aynı gergin sesle. Kapıya doğru aceleyle gidiyor, ben de arkasından gidiyorum. Bana omzunun üzerinden bir bakış atıyor, sonra tekrar kapıya dönüp soruyor: “Kim arıyor?”

"Bay Eldridge, ben Yardımcı Şerif Strickland."

Yardımcı Şerif Strickland mı? Gecenin bu yarısı burada ne işi var? Kesinlikle iyi bir şey değil. İçimde giderek artan bir korku hissiyle ellerimi birbirine sürtüyorum.

Archie kapıyı açıp ardına kadar açar. Karşımızda uzun siyah bir pelerin giymiş Strickland durmaktadır. Gölgeler yüzüne ürkütücü bir ifade vermiş ve adeta ölümün ta kendisi gibi görünmektedir.

"Sizin için ne yapabilirim, Yardımcı Şerif?" diye soruyor Archie.

“Bayan Caroline Eldridge için geldim.” Strickland’ın sesi kasvetli ama kararlı. “Kendisi büyücülükle suçlanıyor.”

Ne? Kalbim hızla çarparken bir adım geri çekildim. "Hayır..."

“Bayan Eldridge.” Yardımcının bakışları şimdi yüzümde. “Bundan böyle tutuklusunuz.”

29

GÜNÜMÜZ

JULIA

"Caroline Eldridge'i BU KADAR SIRA DIŞI YAPAN NEYDİ ?" diye sordum Henry'ye.

Birdenbire bu sorunun cevabını bulmak için çok çaresiz kaldım. Telefonumda biraz çekim gücü varken Caroline Eldridge'i Google'da aradım ama bulamadım. Cadılık suçundan idam edilmiş olabilir, ama tarih onu unutmuş gibi görünüyor. Kasaba kütüphanesinde ondan bahseden tozlu eski bir kitap olduğundan şüpheleniyorum, ancak Henry'nin sömürge dönemi Yeni İngiltere'si hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahip olduğu düşünüldüğünde, o arşivleri karıştırmak gereksiz görünüyor.

Henry'nin gözlerinde eğlenmiş bir ifade var. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"O benim atam. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemem çok mu garip?"

“Caroline Eldridge sizin atanız değil. Archibald ve Molly Eldridge sizin atanız. Caroline'ın hiç çocuğu olmadı ve Archibald ile sadece kısa bir süre evli kaldı. Aslında onun *ikinci* karısıydı, ancak kesinlikle en ilginç olanıydı.”

“Ama o benim evimde yaşıyordu.” Ve geceleri koridorlarda dolaşıyor olma ihtimali de var. “Merak ediyorum.”

“Şanslısın,” diyor, “yüksek lisans tezimi sömürge dönemi Yeni İngiltere'sindeki cadılık üzerine yazdım.” Kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Eğer sana Caroline'den bahsetsem, büyükannen ve büyük teyzenle oturup müzenin teklifini ciddi olarak değerlendireceğine söz verir misin?”

"Söz veriyorum."

"Yemin mi ediyorsun?"

"Kesinlikle."

Bana sanki buna tamamen inanmıyormuş gibi bakıyor ama yine de konuşmaya devam ediyor. Konu hakkında uzman ve açıkça bu konuyu tartışmaktan keyif alıyor. "Yani Caroline, Woodhaven'da cadılık suçundan idam edilen sadece iki kişiden biriydi. Kasaba, Salem'i saran kitlesel histeriden kesinlikle muaf olmasa da, bu özel suçlamanın çok kişisel bir intikamın sonucu olduğu anlaşılıyor."

“Kişisel intikam mı?”

“Pekala, işte size biraz dedikodu.” Henry bana sırıtarak baktı. “Atanız Molly Eldridge, evlilik öncesi soyadı Howe, aslında Eldridge ailesinin hizmetçisiydi. Caroline aleyhindeki suçlamayı *o* yaptı ve ifadesi mahkumiyetin kilit noktalarından biriydi. Caroline idam edildikten sonra da Archie Eldridge ile evlendi.”

Onun bu kadar kurnaz olduğunu hiç bilmiyordum. "Vay canına," diye düşündüm. "Acaba cadıların merdivenlerini bu yüzden mi koymuşlar?"

"Cadı merdivenleri mi?"

“Biliyorsun işte. Çatı katına çıkan düzensiz merdivenler.” Şaşkınlıkla baktığını görünce açıklıyorum: “Söylentilere göre cadılar o tür merdivenlerden çıkamaz diye yapılmışlar.”

Henry kıkırdadı. "Bu bir efsane. Alternatif basamaklı merdivenler, dar koridorlarda daha az yer kapladıkları için inşa edildi. Cadılarla hiçbir ilgisi yoktu."

Öyle mi? Sanırım olabilir. Kendinden son derece emin görünüyor ve sanırım bu konuda yüksek lisans yapmış olan da o. "Pekala. Peki Caroline hakkında başka neler biliyorsun?"

“Şey,” diyor, “Caroline Eldridge’in kazıkta yakıldığını biliyorum.”

Bu tüyler ürpertici tarihi olayın zaten farkındaydım. "Doğru..."

“Ve ayrıca bunun sömürge dönemi Yeni İngiltere’sinde cadılar için tipik bir infaz yöntemi olmadığını da biliyorum,” diyor. “Neredeyse istisnasız hepsi asılıyordu. Şehrin tam merkezinde bir darağacı vardı.” Bir patates kızartmasını alırken anlamlı bir şekilde duraksıyor. “Peki neden onu

yakarak öldürdüler? Kazıkta yakmak daha çok dini bir infaz yöntemiydi, Avrupa'da çok daha yaygındı. Bu… tuhaf."

"Tanrım," diyorum. "Sinirlenmesine şaşmamalı."

"Bunu söylemek istememiştim," dedi Henry, patates kızartmasını çiğnerken. "Affedersiniz?"

Yemek arkadaşımın yüzünü inceliyorum. Orada, onunla konuşabileceğim hissini uyandıran bir açıklık var. Ayrıca, kendisi de az da olsa eksantrik biri – hatta bunu hafifçe söylüyorum. Belki evde neler olup bittiğini anlatırsam inanır. Belki de o da o %41'lik dilimdedir.

Yavaşça, "Sanırım," diyorum, "Caroline Eldridge'in hayaleti Pemberton'da dolaşıyor olabilir."

Henry, sanki çok komik bir şaka yapmışım gibi kıkırdıyor. Bir yanım da ona ayak uydurup şaka yapıyormuş gibi davranmak istiyor. Caroline'ın Pemberton'da musallat olduğuna gerçekten inanıyor muyum? Bilmiyorum. Sorun da bu zaten.

"Ciddi söylüyorum," diye nihayet söylüyorum.

"Ne?"

" *Ciddi* söylüyorum." Dişlerimi sıktım. "Hayatım boyunca o evde gerçekten ürkütücü şeyler gördüm, özellikle de son birkaç gündür. Büyükannem ve Ethel de aynı şeyleri gördüler."

"Eski bir ev," diye belirtiyor. "Zaman zaman gıcırdayacak, inleyecek ve garip şeyler yapacak. İnanın bana, o evde hayalet yok."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Şey, çünkü hayaletler yok ki?"

Hayır, kesinlikle o yüzde 41'lik dilimde değil.

"Bak," dedim, "ben manevi bir insan değilim ama küçük bir kızken Pemberton'da kaldığım sırada…" Tereddüt ettim, küçükken başıma gelenleri ona itiraf etmek isteyip istemediğimden emin değildim. Ama anlatmazsam, bana asla inanmazdı. "Kulağıma bir kadının fısıltısını gün gibi net bir şekilde duydum. Ve nefesini boynumda hissedebiliyordum."

Henry ağzına bir patates kızartması daha attı. "Ne dedi?"

"Bana önemli bir şey göstermek istiyormuş gibi *'Bak* ' dedi."

"Belki de," diyor, "'deniz' derken bir su kütlesini kastediyordu? Belki de yüzmeye gitmek istiyordu?"

Ona bakıyorum.

"Ya da," diye ekliyor, "belki de okulda daha çok çalışman gerektiğini ve notlarının daha iyi olabileceğini düşündü. Hani, 'C' gibi bir not?"

"Anladım," dedim gergin bir şekilde.

Bana göz kırptı. "Sadece söylüyorum..."

“Ayrıca,” diye ekledim, “ertesi sabah şakaklarımdaki saçlar beyazlamıştı.”

Saçlarımı geriye çekerek sol şakağımdaki beyaz lekeyi ortaya çıkardım. Henry, yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir anlığına orayı inceledi.

“Biliyorsunuz,” diyor, “stres aslında norepinefrin salınımını tetikliyor ve bu da pigment hücrelerinin saç köklerinden ayrılmasına neden olabiliyor. Eğer çok stresli bir deneyim yaşadıysanız, saçlarınızın beyazlaması mantıklı geliyor.”

“ *Bir gecede mi?* ”

“Belki de sen aşırı hırslı birisin.”

“Bak,” dedim, “Bunun saçma olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama sana yemin ederim, o evde bir şey var. Başka bir dünyadan bir şey… Onu *duydum* . Sadece çocukken değil, son iki gecedir de.” Şüpheci baktığında açıklama yaptım: “Gece yarısı bir kadının ağladığını duydum.”

"Demek büyükannenizdi," diyor omuz silkerek. "Ya da teyzeniz."

“ *Genç* bir kadın.” Ellerimi birbirine kenetledim. “Ve çatı katından garip sesler geliyor. Kapının altından bir ışık gördüm.”

“Demek içeride biri var. *İnsan* biri.”

"İçeride kimse yoktu."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Henry bıkkın bir ses çıkardı. "Bu sesleri neyin çıkardığını bilmiyorum ama bir *hayalet* olmadığını biliyorum."

“Bunu kesin olarak bilemezsiniz.” Duraksıyorum. “Ethel de duyuyor ve Caroline'ın müzenin evini yıkmasından endişe ettiği için durumun son zamanlarda daha da kötüleştiğini söylüyor.”

“Julia.” Bana sert bir bakış attı. “Teyzenin sana ne saçmalıklar anlattığını bilmiyorum ama inan bana, Caroline Eldridge’in hayaleti müzenin evini korumasından dolayı kızgın değil. *Mutlu* olmalı.”

"Bana, müzelerin usulsüz yollarla edindiği eserleri sergilediği veya yanıltıcı bir bağlamda sergilediği hiçbir örnek olmadığını mı söylüyorsunuz?"

“Pekala. Evet, *bazı örnekler* var.” Bakışları hiç değişmiyor. “Ama biz bunu yapmayacağız. Pemberton'a ve atalarınızın hatırasına en büyük saygıyı göstermeye niyetliyim.” Elini göğsüne koyuyor. “Söz veriyorum.”

"Caroline Eldridge'in mezarını kazmak istemenizin sebebi bu mu?"

Ağzı açık kaldı. "Mezarını mı kazacağız? Şaka yapıyorsunuz herhalde. Hiçbir mezarı kazmayacağız."

"Eğer arka bahçeye gömülmüşse, belki biliyorsunuzdur. Eminim başına ne geldiğini biliyorsunuzdur."

“O değil…” Bence çok yerinde bir noktayı çürütmenin bir yolunu bulmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Eğer sömürge dönemi cadılık suçlamaları konusunda uzmansa, ne demek istediğimi biliyor olmalı. “Kemiklerine dokunmayacağız. Eğer böyle bir şey bulursak, onları rahat bırakacağız.”

“Caroline’a bunu söz veremezsin.”

"Ona hiçbir şey vaat edemem çünkü üç yüz yıldan fazla bir süredir ölü."

Bir an masanın karşısında birbirimize bakakaldık. Caroline Eldridge'in ruhunun Pemberton'da dolaştığına Henry'yi ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şeyin olmadığı acı verici derecede açıktı. *Benim* bile ciddi şüphelerim vardı.

Henry peçetesiyle ellerini silip yerinden kalktı. "Tuvalete gidiyorum. Döndüğümde, o perili evi senden almam konusunda konuşacağız, tamam mı?"

"Pekala," diye katılıyorum.

O yokken, telefonumu cebimden çıkarıyorum. Babamdan bir mesaj var, büyükannemin nasıl olduğunu soruyor. Ona gerçeği söylemeye dayanamıyorum, bu yüzden sadece iyi olduğunu yazıyorum. Sonra, bir anlık hevesle, Google'da arama yapıyorum:

Evinizde hayalet olup olmadığını nasıl anlarsınız?

Listeyi okudum ve yaşadığım her şeyi içeriyor gibi görünüyor. Soğuk noktalar, açıklanamayan sesler, elektriksel bozukluklar ve hatta Pemberton'a geldiğimden beri fark ettiğim genel huzursuzluk hissinden bile bahsediliyor. Bir makalede, doğaüstü aktiviteyi tespit etmek için kullanılabilecek telefon uygulamalarından bahsediliyor.

Telefon uygulaması mı? Bu mümkün değil, değil mi?

Hayalet tespit uygulamaları ararken uygulama mağazasında gezinirken kendimi biraz aptal hissediyorum. Bir sürü uygulama var, ancak birçoğunda "sadece eğlence amaçlıdır" uyarısı bulunuyor. Henry tekrar ortaya çıkmadan önce birini indirmeyi başarıyorum ve telefonumu çantama geri koyuyorum.

Henry masaya döndüğünde daha iyi bir ruh halindeydi, muhtemelen müzik kutusunda çalan şarkı yüzünden. Belki Beatles ya da Mick Jagger'lı o grup, bilmiyorum, tahmin etmeye bile korkuyorum çünkü tahminimin korkunç derecede yanlış olacağından eminim.

"Yaşıtım olan ve 'baby boomer' dönemine ait şeylere bu kadar meraklı birini daha önce hiç tanımadım," diye yorum yapıyorum, o da karşımda bulunan kabine geri otururken.

Gülerek, "Büyükannem ve büyükbabam beni büyüttü, bu yüzden biraz... eski moda şeylere karşı bir zevkim var," dedi.

Eski moda tavırlarının annesi tarafından aşılandığını sanıyordum, ama anlaşılan büyükannesiymiş—mantıklı. "Büyükannen ve büyükbaban mı seni büyüttü?"

Konuyu kendisi dile getirmiş olsa da, Henry sorudan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Evet."

"Bunda yanlış bir şey yok."

“İkisi de artık yok.” Kaşlarını çatıyor. “Son zamanlarda büyükbabam çok kafası karışmıştı. Onu huzurevine gitmekten kurtarmak için yanına taşındım, ama her zaman yanında olamazdım ve onun ihtiyacı olan da buydu. Sürekli uzaklaşıyordu ve başına bir şey gelmesinden korkuyordum.” Tabağından bir patates kızartması alıyor, sonra yememeye karar veriyor. “Umarım bu çok ileri gitmek gibi gelmez, ama büyükannenle tanıştığımda onun da aynı şekilde zorlandığını hissettim.”

“Hafızası eskisi gibi değil,” diye itiraf ediyorum. “Çocukken dünyanın en muhteşem aşçısıydı. Bana ızgara Muenster peynirli sandviç yapardı; hayatımda yediğim en peynirli, en erimiş peynirli, en tereyağlı sandviçti. Hâlâ aklımdan çıkmıyor.”

"Kulağa iyi geliyor."

“Evet.” Derin bir iç çekerek, “Ama geçen gün bana tost yapmaya çalışıyordu ve o kadar kötü yaktı ki, bana servis ettiğinde simsiyah olmuştu.” dedim.

İrkilerek, "Özür dilerim. Eğer bu sizi rahatlatacaksa, evden çıkarken dedemin kullanmasını engellemek için ocağın fişini çekmek zorunda kaldım. Belki de kötü bir fikir değildir." dedi.

Haklı. Eve gelir gelmez ocağın fişini çekeceğim.

“Ayrıca çoğu zaman bana yanlış isimle sesleniyor,” diye devam ediyorum. “Ve onu zorlamadıkça gecelik kıyafetini çıkarmıyor.” Boğazımdaki yumru yüzünden başka hiçbir şey yutamayacağımı bilerek

tabağıma bakıyorum. “Onu böyle görmek gerçekten çok zor, biliyor musun?”

“Biliyorum,” diyor yavaşça, “Ve şunu da *bilmelisiniz* ki, büyükanneniz için o evin değerinden daha fazla para bulmak için bağışçılarla mücadele ettim. Bu para, ihtiyaç duyduğu sürece, *nerede olursa olsun* , tam zamanlı bakım masraflarını karşılamaya yetecek.”

Gözlerim birden onun gözlerine dikildi. Büyükannemle ilgili sırlarımı ona anlattığıma birden pişman oldum. Henry bir arkadaş değil; sadece dün tanıştığım, tek amacı ailemizin mülkünü ele geçirmek olan bir adam. Ona ne söyleyeceğime dikkat etmeliyim.

“Bunu sana onu evinden almak istediğim için söylemiyorum,” diyorum. “Yanlış anlamanı istemiyorum.”

“Elbette hayır.” Gülümsemesi çok doğal. Henry Ziegler gerçekten de çekici biri, bunu kabul etmeliyim. “Hiç baskı yok Julia. Sadece sana seçenekler sunmaya çalışıyorum.”

"Hiç baskı yok mu?" diye homurdandım.

"Bakın, bu her iki taraf için de kazançlı bir durum," diyor. "Eğer evi bize satarsa, büyükanneniz güvende ve mutlu olacağı bir yere taşınacak kadar paraya sahip olacak. Ayrıca, o korkunç perili evi de sizden alabilirim."

Son kısmı söylerken bana göz kırpıyor. Bazı haklı noktalara değindiğini inkar edemem. Belki de büyükannem için yapabileceğimiz en iyi şey, o mülkü satıp müzeden gelen teklifi kabul etmek. Teklif inanılmaz derecede cömert; evin piyasa değerinden çok daha fazla. Ve mülk artık ailemize ait olmasa da, istediğim zaman ziyaret edebileceğim.

Ama bir türlü aklımdan şu his geçmiyor: Teklifi kabul etsek bile, ev kolay kolay elimizden alınmayacak.

30

ERTESİ GÜN, buraya geldiğimden beri hiç bu kadar dinlenmiş hissetmemiştim.

Bu sefer gece uyanmadım. Gizemli seslerin hiç duyulmadığından mı yoksa sadece onları duymazdan gelmeyi öğrendiğimden mi emin değilim. Belki Caroline bir gece izin almaya karar vermiştir. Ne de olsa hayalet olması, dinlenmeye ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez.

Son birkaç günden o kadar yorgun düştüm ki, saat ondan sonrasına kadar uyudum. Aşağı indiğimde, oturma odası sessizdi. Çok sessizdi.

Geceleyin duvar saati yine durdu. Akrep ve yelkovan yine 3:41'de donmuş halde kaldı.

Oturma odasındayken, Archie ve Molly Eldridge'in portresine yeniden ilgiyle bakıyorum. Her şeyi yanlış anlamışım. Caroline'ın idam edildiğini, daha sonra Archie'nin Molly ile tanışıp onunla hayatına yeniden başlamaya çalıştığını sanıyordum. Ama hiç de öyle olmamış.

Molly, Caroline için çalışıyordu. Ona *ihanet etti* .

Portredeki kadının gözlerine bakıyorum. Büyük büyük büyük büyükannem. Ben sadece bu kadının kurnazlığı sayesinde varım. Bu kadın, kocasını çalabilmek için işvereninin idam edilmesini sağlamış bir kadın.

Ve şimdi ülkenin en eski evlerinden birinde bir portreyle onurlandırılıyor. Bu da gösteriyor ki dünyada adalet yok. Zavallı Caroline.

Onun bizden nefret etmesine şaşmamalı. Atalarımız onun idamından sorumluydu. Onun yerinde olsam, ciddi bir intikam peşinde koşardım.

“Ethel? Sen misin?”

Mutfaktan gelen ses büyükannemin sesi. Bakışlarımı portreden ayırıp oraya koştum. Büyükannem mutfak masasında oturmuş, başka bir kupadan içiyordu.

"Günaydın, uykucu," diyor. "Sen her zaman geç saatlere kadar uyumayı severdin."

İstemsizce esniyorum. "Günaydın."

"Size biraz tost yapabilir miyim?"

Hayır, asla. "Hayır, teşekkür ederim. *Size* bir şey hazırlayabilir miyim?"

"Şey," diyor düşünceli bir şekilde, "bir sahanda yumurta güzel olurdu. Senin yaptığın gibi yapmayı hep sevmişimdir."

Hayatım boyunca büyükanneme bir kere bile yumurta pişirmemiştim. Ama bunu belirtmek yerine, buzdolabından yumurta kutusunu alıp işe koyuldum. Her birimiz için birer sahanda yumurta ve ortasına biraz tereyağı sürülmüş, *yanmamış* bir dilim tost yaptım. Tabağı önüne koyduğumda büyükannemin gözleri parladı.

“Aa, bu harika görünüyor!” Çatalını tabağın her yerine yayılan yumurta sarısına batırıyor. Bir lokma alıyor ve hayretle nefesini tutuyor. “Ve tadı da çok *güzel* !”

Ah, tuz ve karabiberin büyüsü!

Kendi yumurtalarımı incelerken, büyükannemin boynundaki, evin anahtarlarını, hatta tavan arasının anahtarlarını bile içeren kolyeye göz atıyorum. Ethel ortalıkta görünmüyor ve acaba onu ikna edip anahtarları bana verebilir miyim diye düşünüyorum.

“Burada olduğuna çok sevindim.” Gram uzanıp bileğimi kavradı. “Seni çok özledim, Ethel.”

Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum. Nedense beni Ethel sanıyor. Ve bana, *Julia'ya* , anahtarlarını vermeye yanaşmasa da, bana, *Ethel'e* vermeye yanaşabilir.

Bu mükemmel bir plan. Tek sorun şu ki, iş bittiğinde doğrudan cehenneme gitme ihtimalim çok az da olsa var. Ama en azından büyük büyük büyük büyükannem kadar kötü değilim.

"Letty," dedim büyükanneme, hayatımda ilk kez adıyla seslenerek, "Acaba bana, yani kız kardeşin Ethel'e, bir iyilik yapabilir misin?"

“Elbette.” Gram neşeyle gülümsedi. “Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun.”

“Doğru.” Başımı salladım. “Aslında tek ihtiyacım olan şey, çatı katının anahtarını ödünç almak. Anahtarımı bir yerlerde kaybettim ve sadece bir

dakika için oraya girmem gerekiyor.”

Kafası karışık olsa da, büyükannem bir numarayı duyduğunda hemen anlar. Dudaklarını büzerek uzun süre bana bakar. Her an, *"Seni tanıyorum. Sen* Julia'sın," diyecekmiş gibi gelir .

Ama sonra, şaşırtıcı bir şekilde, boynundaki zincire uzandı ve onu başının üzerinden geçirdi. "Tamam Ethel," dedi. "Yeter ki hemen geri vereceğine söz ver."

“Yapacağım.”

Gözleri o kadar güven dolu ki. Evet, benim için doğruca cehennem.

"Ve dikkatli olun," diyor. "Caroline'ın hayaletinin yukarıda olduğunu biliyorsunuz."

Üç yüz yıllık bu evin ürkütücü tavan arasına girmeden önce duymak istediğim sözler kesinlikle bunlar değildi. Ama artık anahtar elimde. Orada ne olduğunu görmem gerek.

İlk işim Ethel'in gerçekten gittiğinden emin olmak. Arabası artık evin önünde değil ve adını birkaç kez seslendiğimde cevap vermiyor. Mick evin arkasındaki bahçede çalışıyor, ama baktığımda dalgın dalgın duruyor, sağ elinde bir tırmık tutuyor ve ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi başını kaşıyor. Dün sabah bahçeyi çok ihtiyaç duyulan bir şekilde biçmek için çim biçme makinesini buldum.

Herkes dışarıda olduğu ve büyük duvar saati durduğu için ev garip bir şekilde sessiz. Ev neredeyse boş olmasına rağmen, içgüdüsel olarak sessiz olmaya çalışarak ikinci kata doğru yavaşça ilerliyorum. Çatı katına çıkan merdivenlerin dibinde durduğumda, önceki geceden kalma o kötü kokunun kaybolduğunu fark ediyorum. O kadar dayanılmazdı ki, neredeyse nefes alamıyordum, ama şimdi hava evin geri kalanındakiyle aynı nemli kokuya sahip.

Bir kez daha, cadıların merdivenlerinden yukarı, tavan arasının kapısına doğru ilerliyorum, tüm yol boyunca tırabzana tutunuyorum. Tepeye vardığımda rahatlıyorum, çünkü kapının altından uhrevi bir parıltı gelmiyor. Çürümüş koku da yeniden ortaya çıkmamış.

Elimdeki anahtar kolyesine bakıyorum. Bu konuda hızlı olmalıyım. Ethel'in ne zaman eve geleceğini ya da büyükannemin beni aramaya başlayıp başlamayacağını bilmiyorum. Bir noktada, aslında seksen yaşındaki kız kardeşi olmadığımı anlayacağını tahmin ediyorum.

Ben de anahtarlardan birini alıp çatı katı kapısının kilidine taktım.

31

1692

CAROLINE

TUTUKLU MUYUM?

Büyücülük için mi?

“Bu doğru olamaz!” Archie, yüzünde endişeli bir ifadeyle ilk konuşan oldu. Daha önceki suçlamalarına rağmen, bu tutuklamanın saçmalığını fark etmesine sevindim. “Caroline cadı değil!”

“Korkarım ki hakkında birçok suçlama var.” Strickland bu bilgiyi verirken yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı. “Kasabamızın güvenliği ve iyiliği için onu derhal yakalamalıyız.”

Ve sonra, siyah pelerininden, yardımcı şerif dün gece Jonas Reeve'in bileklerine takılanlara çok benzeyen bir çift kelepçe çıkardı. İşte o zaman paniğe kapılmaya başladım.

“Gitmeyeceğim!” diye bağırdım. “Bu suçlama saçma!”

Bu sözler ağzımdan çıkarken, aynı şeyi Hitty Atkins hakkında da söylediğimi hatırladım. Ve şimdi o da öldü.

“İsteğiniz üzerine bize katılabilirsiniz ya da isteğiniz dışında size eşlik edeceğiz.” İkinci seçeneği düşününce dudaklarını yaladı. Hapishanede bana nasıl baktığını hatırladım ve ürperdim. “Ama iyi bilin ki, işbirliği yapmazsanız bu sizin için büyük bir kayıp olur.” Sonra ekledi, “Hitty Atkins işbirliği yapmadı.”

Zavallı Hitty'nin evinden zorla çıkarılmak zorunda kaldığı fikri, zaten hasta değilsem bile beni fiziksel olarak hasta etmeye yeter.

“Archie,” diye yalvarıyorum kocama. “O çok varlıklı ve bu kasabada çok nüfuzlu bir adam. Belki Hitty’nin onu kurtaracak kimsesi yoktu, ama benim çok daha iyi bağlantılarım var. Lütfen, beni hapishaneye götürmesine izin vermezsin, olur mu?”

"Elbette buna izin vermeyeceğim!" diye haykırıyor ve daha önce ona yalan söylemiş olmama rağmen beni desteklemesi beni cesaretlendiriyor.

Strickland, "Bay Eldridge," diyor, "eğer onu almamıza izin vermezseniz, tüm mülkünüze el koyabiliriz."

Archie, sanki böyle bir şeyi hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Pemberton, biz evlenmeden çok önce onun eviydi; ailesinin inşa ettiği evdi. Omuzları düştü.

“Onunla gitmelisin, Caroline.” Archie’nin sesi alçak ama kabullenmişti. “Eğer masumsan, bu mahkemede kanıtlanacak.”

Gözlerimi ona diktim. " *Eğer* masumsam? Sence cadı olabilir miyim? Bunun doğru olmadığını bildiğini söyle bana!"

Archie tereddüt ediyor. Kısa bir an olsa da, bunu fark ediyorum. Üç yıl evli kaldıktan sonra, bir insanı çok iyi tanıyorsunuz. "Elbette masumsunuz. Ve yargılama sırasında erdeminizi kanıtlayacağız."

En azından doğru şeyleri söyledi. Ama bu, gece yarısı evimden alınıp şehir hapishanesine götürüleceğim gerçeğini değiştirmiyor.

"Ellerinizi uzatın, Bayan Eldridge," diye talimat verdi Strickland.

Dediğini yapıyorum ve o da paslı metal kelepçeleri bileklerime takıyor. Kelepçeleri derime batacak kadar sıkılaştırıyor. Acaba bunlar, dün Jonas Reeve'in hapishaneye götürülürken bileklerine takılan kelepçelerle aynı mı diye düşünüyorum.

Reeve'in hâlâ hapishanede olup olmadığını merak ediyorum. Suçlarının o kadar büyük olduğunu duydum ki, yargılanmak üzere Boston'a nakledilecekmiş, ama ben vardığımda hâlâ orada olabilir. Ona yakın olmak, hatta aynı binada bile olmak düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Ama eminim ki orada uzun süre kalmayacağım. Büyük ihtimalle bir yargılamaya gerek duyulmayacak. Archie şerifle konuşacak ve bu meselenin tamamı yarın çözülecek.

32

Şehir hapishanesine vardığımızda hava zifiri karanlık OLMUŞTU .

Hapishane gündüz saatlerinde bile rahatsız edici, ama gece çok daha kötü. Sadece ön girişteki bir meşale ile aydınlatılıyor ve binanın içerisinin ne kadar karanlık olduğunu hayal bile edemiyorum. Bunu birazdan öğreneceğim.

Şerif Yardımcısı Strickland beni buraya at arabasıyla getirdi ve şimdi de bileklerim hâlâ önümde kelepçeli halde beni arabadan indirip adliye binasına doğru yürütüyor. Bir an sendelediğimde beni dengelemek için hiçbir şey yapmıyor. Sanki düşmemi umuyor gibi.

Ve işte karşımızda, ürkütücü ahşap kapısıyla giriş var. Hitty'nin asılmadan önce kaldığı son yerin burası olduğunu düşünmek bile beni ürpertiyor.

Strickland kapıyı açmadan önce kapının sağında asılı duran meşaleyi alıyor. İçerisi korktuğum kadar karanlık; o akşam eve gittikten sonra, tamamen karanlığa gömüleceğim.

"Lütfen," diyorum, gerekirse diz çökmeye hazır bir şekilde. "Ben cadı değilim. Lütfen, beni buraya kilitlemeyin."

Strickland sabırsızca homurdanır. "Bu, Hakim Putman'ın karar vereceği bir şey. Şimdi içeri girin, yoksa durumu kendiniz için daha da kötüleştireceksiniz."

Bundan daha kötü bir şey hayal edemiyorum, ama sanırım görevlinin hayal gücü benden daha gelişmiş. İtaatkar bir şekilde ve kelepçeli bileklerim önümde, hapishaneye giriyorum.

Birinci katta mahkum yok. Meşalenin loş ışığı, biri şerif, diğeri yardımcısı için olmak üzere iki masayı ve birkaç dağınık sandalyeyi aydınlatıyor. Strickland beni odanın içinden diğer ucundaki ağır bir kapıya götürüyor. Kapıyı açtığında uzun, karanlık bir merdiven boşluğu ortaya çıkıyor.

Ayaklarım kıpırdamayınca, "Hadi, ilerleyin," diye ısrar etti.

Merdiven boşluğuna gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum. El fenerinin ışığında sadece sonraki iki basamağı seçebiliyorum. Ne kadar derin olduğunu veya merdivenlerin nerede bittiğini anlayamıyorum, sadece oldukça dik olduklarını biliyorum. Tutunacak bir korkuluk yok, gerçi bileklerim önümde bağlıyken bunu yapmam da mümkün değil. Düşmeden merdivenlerden aşağı inmek imkansız gibi görünüyor. Ama Strickland sırtımı dürtüyor ve ilerlemekten başka çarem yok.

Merdivenleri olabildiğince hızlı çıkıyorum. Çok hızlı çıkarsam kesinlikle düşüp ölürüm. Çok yavaş çıkarsam da Strickland beni dürterek dengemi kaybetmeme neden olur. Ayağım her basamağa değdiğinde rahat bir nefes alıyorum. En altta olmamız için dua etmeye devam ediyorum ama biz durmadan ilerliyoruz.

Bu adımlar sonsuz mu? Strickland beni cehennemin derinliklerine mi götürüyor?

Sonunda, meşale mahzenin taş zeminini aydınlatıyor. İlerlerken bacaklarım titriyor, mütevazı yaşam alanım olacak olan metal parmaklıkların arasında yürüyorum. Hapishanenin bu katı tamamen sessiz —en azından başlangıçta. Adımlarımın taş zeminde yankılanmasıyla, solumdan başka bir ses duyuyorum. Birinin—ya da bir *şeyin* —hareket etme sesi.

Strickland fenerini çevirerek solumdaki hücrede oturan figürü, tek başına kalan kişiyi aydınlatıyor. Jonas Reeve'in gölgeli yüzünün bana baktığını görsem şaşırmamalıydım. Gözleri gündüz ışığında karanlıktı, ama bu rutubetli mahzende, korkunç birer karanlık çukuru gibiler.

Strickland, eğlenmiş bir gülümsemeyle, "Yanında biri var Reeve," diye yorum yaptı.

Jonas Reeve hiçbir şey söylemiyor, bu da konuşmasından daha da tedirgin edici. Zaten bu korkunç yerde hapsedilmek yeterince kötü, bir de o canavarla birlikte mi olmak zorundayım?

Strickland sözlerine şöyle devam ediyor: "O bir kadın olduğu için, ona dokunmak istediğinizden eminim. Neyse ki, siz bir kafeste

bulunuyorsunuz."

Reeve yine sessiz. Meşalenin ışığında gözlerinin beyazlarını zar zor seçebiliyorum ve sanırım bir kez bile göz kırpmadı. Bu adam insan değil.

"Harekete geçin, Bayan Eldridge!" diye bağırdı Strickland bana. "Bütün gece vaktim yok."

Beni mevcut dört hücreden birine götürüyor. Reeve'den en uzak olanı ama yine de yeterince uzak değil. Benim hücremden onun hücresinin içine doğrudan bakabiliyorum ve eğer ikimiz de parmaklıkların arasından birer kol uzatsak, kollarımız birbirine değecek. Görünüşe göre mahkumlar için hiçbir mahremiyet yok.

Strickland, beni hücreye kilitlemeden önce bileklerimdeki kelepçeleri çözüyor. En azından bu kısım bir rahatlama. Duvara monte edilmiş bir el feneri olduğunu fark ediyorum, bu yüzden çok karanlık olmasına rağmen, elimi yüzümün önünde hala görebiliyorum.

Strickland'ın kemerindeki anahtar halkası, ayrılırken uğursuz bir şekilde şıkırdadı. O gittikten sonra, bu rutubetli, kasvetli mahzende, bir an bile vicdan azabı duymadan dört genç kızı öldürmüş bir adamla yapayalnız kalacağım.

"Sizden rica ediyorum, beni burada yalnız bırakmayın!" diye haykırdım.

Titreyen meşale, yardımcının dudaklarındaki tebessümü ele veriyor. "Ne var? Gece Orakçısı'ndan mı korkuyorsunuz?"

Cevap vermiyorum.

"Korkmayın, Bayan Eldridge," diyor gülerek. "Size yaklaşmaya kalkışırsa, yapmanız gereken tek şey onu büyülemek."

“Yardımcı Şerif Strickland!”

“Size yiyecek getirmek için sabahleyin geri döneceğim,” diyor. “Bu arada, uyumanızı öneririm.”

Bu sözlerle merdiven boşluğuna doğru yöneldi. Meşalesinin ışığı merdivenlerde kayboldu, tıpkı botlarının ayak sesleri gibi. Adımlar gittikçe yumuşadı, sonunda tamamen kayboldu. O da gitmişti.

Jonas Reeve ile tamamen yalnızım.

33

GÜNÜMÜZ

JULIA

Çatı katı rutubet kokuyor.

Ethel anahtarı kaybettiğini ve uzun zamandır yukarı çıkmadığını iddia etti ve odanın hali de bunu yalanlamıyor. Bana söylediği gibi, daha iyi günler görmüş gibi görünen karton kutularla dolu, küçük ve dar bir alan. Tavanın bir köşesinde büyük bir örümcek ağı var—hayır, düzeltiyorum, *tüm* köşelerde büyük örümcek ağları var.

Ne beklediğimden emin değilim—odanın ortasında parlayan bir hayalet mi? Gözler için delikler açılmış bedensiz bir çarşaf mı? Ama burada doğaüstü hiçbir şeyin belirtisi yok. Caroline Eldridge'in tavan arasında kamp kurduğuna dair bir işaret yok. En azından ben göremiyorum.

Yine de bir şeyler hissediyorum. Tavanda bir çatlak mı var bilmiyorum ama odanın içinden garip bir esinti geçiyor. Ve bunun da ötesinde, burada bir *varlık* var. Küçük bir kızken hissettiğim şeyle aynı ve buraya geldiğimden beri hissettiğim şey de aynı.

Ben göremiyor olmam, burada hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez.

Sonra dün indirdiğim hayalet avcısı uygulamasını hatırladım. Ücretsiz bir iPhone uygulamasından pek umudum yoktu ama daha iyi bir fikrim de yoktu, o yüzden denemeye karar verdim.

Telefonumun çekim gücü çok kötü, ama uygulama çalışmak için internete ihtiyaç duymuyor gibi görünüyor. Uygulamayı açtığımda ekranda

yanıp sönen bir radar beliriyor. Ekranın alt kısmında parlak kırmızı renkte iki sayı sürekli yanıp sönüyor, ancak bu sayıların ne anlama geldiğine dair hiçbir gösterge yok.

Bunlardan biri “427238”, diğeri ise “13352961”.

Tamam aşkım…

Ekranda "iletişim" başlıklı ikinci bir kutu var. Ölülerden gelen iletişim mi? Ekran boş, bu da sanırım rahatlatıcı. Odaya hafif bir esinti girerken iletişim ekranına bir saniye bakıyorum. Tam vazgeçmek üzereyken kutuda bir kelime beliriyor:

KURU.

"Kuru"? Bunun bir anlamı var mı? Hayalet bunu mu söylüyor, yoksa hissediyor mu? Bunu düşünürken, iletişim kutusunda başka bir kelime beliriyor:

HAVUÇ

Şimdi de avatarınızın saçını kestiğiniz bir oyunun reklamı oynuyor.

Tamam, bu uygulama berbat.

Telefonumu cebime geri koyup tavan arasına göz gezdirdim; gözlerimin bu saçma uygulamadan daha iyi bir araç olduğuna karar vermiştim. Odadaki her şey gibi, zemin de bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ama zemini incelerken, tozun üzerinde taze ayak izleri fark ettim; bu da birinin çok uzun zaman önce burada bulunduğunu gösteriyordu.

Ama en garip yanı, ayak izlerinin kapıdan gelmemesi. Sanki aniden ve hiç yoktan, tavan arasının ortasından beliriyorlar.

Aniden bir ürperti hissettim. Gözlerimi kaldırıp pencerelerden birinin açık olup olmadığını kontrol ettim, ama doğal olarak hepsi sıkıca kapalıydı. Titreyerek, tüyleri diken diken olmuş kollarımın üst kısmına ellerimi sürdüm.

Daha yakından bakmak istiyorum ama burada hiç ışık yok gibi görünüyor, bu da kapının altından gelen o garip parıltı hakkında tekrar düşünmeme neden oluyor. Telefonumdaki el fenerini açıp yere yaklaştırıyorum.

Ayak izlerini takip ediyorum ve izler pencerenin yanındaki bir kutuya doğru uzanıyor. Kutuların çoğu on yıllardır dokunulmamış gibi görünüyor, ancak bu kutu kısmen açık ve tozda lekeler var, bu da daha yakın zamanda açılmış gibi gösteriyor.

Dikkatlice kutunun kapaklarını açıyorum. İçindekileri görünce de bir adım geri çekiliyorum.

Bu, tavus kuşu mavisi elbise.

Kutunun içindeki elbiseye bakıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Çok eski görünüyor—evin kendisi kadar eski—sert dantelleri ve minik beyaz düğmeleriyle. Caroline Eldridge'in nasıl göründüğünü hiç görmediğim için bilmiyorum ama onu bu elbiseyi giymiş ve aynadaki yansımasına gülümserken hayal ediyorum. Pemberton'ın hanımı olduğu zamanlarda bu elbise en sevdiği elbiselerden biri miydi acaba?

Hâlâ onu giyiyor mu?

Bu düşünce, elbiseyi sanki kızgın bir şeymiş gibi yere bırakmama neden oluyor. Eğer Caroline gerçekten Pemberton civarında dolaşıyorsa, düşmanının soyundan gelen birinin elbisesine böyle kötü davranmasından hoşlanmazdı. Bu, bir ruhu öfkelendirecek türden bir şey. Kutudan bir adım uzaklaşıyorum—yeterince gördüm. Şu anda tek istediğim, çatı katından çıkıp bir daha asla geri dönmemek.

Ama tam arkamı dönüp gitmek üzereyken, dikkatimi çeken bir şey görüyorum. Tavus kuşu mavisi elbisenin bulunduğu kutunun altından sarı bir şey çıkıyor.

Kutuyu kenara itiyorum ve bu hareketle bir toz bulutu oluşuyor, bu da bende hapşırmaya neden oluyor. Bir an için toz parçacıklarının arasında bir insan silüeti görebildiğimi sanıyorum; sonra bunun saçma olduğunu fark ediyorum.

Ama kutunun altında kesinlikle bir şey var. Aslında iki şey. İki zarf.

Yere düşmüş zarfları yerden almak için eğildiğimde, ne kadar eski olduklarını görebiliyorum. Bir zamanlar beyaz olan kağıt sararmış ve kırılgan hale gelmiş. Bunlar on yedinci yüzyıldan kalma mektuplar mı acaba?

Ancak ilk zarfı çevirdiğimde, gönderenin adresinde *Ethel Eldridge* adını görüyorum.

Bu mektuplar Ethel tarafından yazılmış ve görünüşlerine bakılırsa epey zaman önce yazılmışlar. Mektuplar, büyük büyükannemin adı olan Gertrude Eldridge'e hitaben yazılmış. Bunlar Ethel'in annesine yazdığı mektuplar.

İki mektubun da üzerinde pul var, ancak ikisinin de hiç gönderilmediği açıkça belli. Birisi neden hiç göndermediği mektupların olduğu zarfları saklasın ki?

Dışarıdan bir ses duyuyorum. Ön cepheye bakan pencereye doğru yürüyorum ve Mick ile Ethel'in çimenlikte birlikte, hararetli bir sohbete dalmış olduklarını görüyorum. Eğer içeri girerse, neredeyse kesinlikle çatı

katında olduğumu keşfedecek. Bu yüzden kutuyu yerine geri itiyorum ve iki zarfı kot pantolonumun kemerine sıkıştırıyorum.

Çatı katının kapısını hızla açtığımda, aşağıdan Ethel'in sesini duyabiliyorum. Çatı katının kapısını kilitleyip, cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde o tehlikeli merdivenlerden aşağı iniyorum. Tam Ethel'in ayak sesleri ikinci kata çıkmaya başladığı sırada odama ulaşmayı ve kapıyı arkamdan kapatmayı başarıyorum.

Az kalsın yakalanacaktık.

Odamda yalnız başıma, iki zarfa bakıyorum. Ethel'in adı örümcek ağı gibi ince siyah bir yazıyla yazılmış, ancak annesinin adını büyük harflerle yazmış. Büyükanneme göre, Ethel ailesiyle çok kötü bir kavga etmiş ve onlarla tüm iletişimi kesmişti. Ailesiyle neden kavga ettiğini her sorduğumda, hiçbir zaman net bir cevap alamadım.

Sanırım cevap Ethel'in annesine yazdığı bu mektuplarda saklı.

Ama birdenbire, onları açmanın yanlış olabileceği aklıma geliyor. Bunlar Ethel ile annesi arasında yazılmış özel mektuplar. Eğer daha önce açılmış olsalardı, durum farklı olabilirdi. Ama zarflar mühürlü. Okumak için onları yırtmam gerekecek. Ethel'in bunu yapmamdan hoşlanmayacağından oldukça eminim.

O sırada içlerinden birinin zaten açık olduğunu fark ettim.

Zarfı kapalı tutan yapıştırıcı yapışkanlığını kaybetmiş olmalı ve şimdi zarf açık duruyor. Tek yapmam gereken elimi içeri uzatıp mektubu çıkarmak ve okumak.

Ama bunu yapmamalıyım. Bu, Ethel'in mahremiyetinin tam bir ihlali olurdu.

Ah, kimi kandırıyorum ki? Bu mektubu kesinlikle okuyacağım.

34

Sevgili Anne,

Size bir haberim var.

Öncelikle, Letty ve benim Pemberton'da iyi olduğumuzu söylemek istiyorum. Walter dönene kadar ona arkadaşlık etmeye çalışıyorum. Ayrıca, ev işlerinde bize yardımcı olan Celia adında bir kızımız var ve o da harika.

Geçen yıl çıktığım Howard adındaki çocuğu hatırlıyor musun? Walter'la birlikte Vietnam'a giden asker? Akşam yemeğine gelmişti ve sen ondan ne kadar hoşlandığını söylemiştin. Ben de ondan hoşlanıyordum. Hatta görev süresi bittikten sonra evlenmeyi planlıyorduk. Bana bir yüzük vermişti ve ben de sabırsızlıkla eve dönmesini bekliyordum. Bir dahaki görüşmemizde sana anlatmayı planlıyordum.

Geçen hafta helikopterinin düşürüldüğü haberini aldım. Öldürülmüş.

Tahmin edebileceğiniz gibi, geçen hafta çok kötü durumdaydım. Letty, Walter'ı için hâlâ endişeli olsa da, beni teselli etmek için elinden geleni yaptı. Celia da bana destek oldu, ancak nişanlısı Mick'in burada, bahçede çalışıyor olması nedeniyle biraz kıskançlık duyduğumu itiraf etmeliyim.

Howard'ın eve dönemeyeceğini ve hayatımın aşkının artık toprağa gömüldüğünü bilmek bile yeterince kötü olurdu. Ne yazık ki, bir sonraki haber sizi daha da üzebilir.

Bebek bekliyorum.

Açıkçası, bu planlanmış bir olay değildi. Howard'ın burada olduğu son gecede, büyük bir üzüntüye kapıldık ve kendimizi tutamadık. Sonrasında ikimiz de pişman olduk, ama aynı zamanda ben pişman değilim. Howard hayatımın aşkıydı ve onun bir parçasının hala içimde olması bir nimettir.

Bu mektubun sizi dehşete düşürdüğünden eminim. Bunu sadece Celia'ya söyledim ve ondan sır saklaması için yemin ettirdim. Letty'ye henüz söylemedim çünkü o ve Walter çocuk sahibi olmak için çok uğraştılar. Bu mektubu size göndermeye cesaret edip edemeyeceğimi bile bilmiyorum. Evlilik dışı bir çocuğum olduğunu öğrenmenin kalbinizi kıracağını biliyorum ve sizi hayal kırıklığına uğratmaya dayanamam.

Önümde zorlu bir yol var. Ama bu bebeği istiyorum. Bu çocuk benim ve Howard'ın bir parçası olacak.

Bu zarfı kapatıp pul yapıştıracağım. Eğer cesaretim olursa, bir sonraki şehir ziyaretinde postalaması için Celia'ya vereceğim.

Lütfen benden nefret etmeyin. Bebeğimin büyükanne ve büyükbabasına ihtiyacı olacak.

Tüm sevgilerimle,

Ethel

VAY.

Mektubu tekrar katlayıp sararmış zarfın içine koyarken ellerim titriyor. Bu mektup, büyük teyzem Ethel'in daha önce hiç görmediğim bir yönünü ortaya çıkardı. İlişkilere veya çocuklara hiç ilgi duymamış gibiydi, ama bu gönderilmemiş mektup aksini söylüyor. Ethel'in hayatının aşkı savaşta öldürülmüştü. Ve o, adamın çocuğuna hamileydi.

O çocuğun başına ne geldiğini merak ediyorum. Belli ki bebeği tutamayacağını hissetmiş. O zamanlar şartlar farklıydı ve bekar anne olmak muhtemelen çok daha zordu. Eğer gerçekten bebeği terk ettiyse, bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ailesiyle arasının bozulmasına şaşmamalı.

Ethel'i tamamen yanlış değerlendirmişim.

En azından büyükannem, kız kardeşi için her zaman oradaydı. Gençliğinde çok seyahat ettiğini duymuş olsam da, ben büyürken Ethel eve sık sık gelen bir misafirdi. Ve şimdi Ethel'in büyükannesinin zor zamanında yanında olmak istemesinin ne kadar mantıklı olduğunu anlıyorum.

“Julia!”

Koridordan Ethel'in sesi geliyor. İki mektubu da—biri açılmış diğeri hâlâ kapalı—çekmecemin dibine tıkıştırıp odamın kapısını açıyorum. "Evet?" diye karşılık veriyorum.

"İstersen öğle yemeği hazırlıyorum!"

Ethel'in belli bir anaç özelliği olduğunu bugüne kadar hiç düşünmemiştim. Buraya geldiğimden beri, (benim yemek yapma girişimlerime rağmen) neredeyse tüm yemeklerimizi o yapıyor. Ablasına göz kulak oluyor. Büyükannesine daha iyi bakabilir miydi? Evet,

yapabilirdi. Ama kendisi de oldukça yaşlı ve hepimize bakmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor. Kendi çocuğuna hiç bakamadığı gibi.

Zavallı Ethel.

"Geliyorum!" diye bağırdım.

Aşağı indiğimde Ethel büyük bir kasede salata karıştırıyordu, içine dün geceden kalan tavuk parçalarına benziyor bir şeyler atıyordu. Büyükannem mutfak masasında oturmuş, dikkatle izliyordu. Ben içeri girdiğimde başını kaldırmadı.

“Merhaba Ethel,” diyorum. “Bu çok lezzetli görünüyor.”

Bir an başını kaldırıp baktıktan sonra dikkatini salataya çevirdi. "Neredeyse hazır."

"Gerçekten de güzel görünüyor, değil mi Celia?" diyor Gram.

Büyükannem bana en az ikinci kez Celia diye sesleniyor ve şimdi nedenini anlıyorum. Celia, eskiden onların hizmetçisiydi. Muhtemelen kızı en son gördüğünde benim yaşlarımdaydı. Acaba başına ne geldi?

“Ethel, şunu bilmeni istiyorum,” diyorum, “benim için yaptıkların için sana ne kadar minnettar olduğumu. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve sen beni yanına aldın. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

Ethel salatayı karıştırmayı bıraktı ve bana tuhaf bir bakış attı, sanki bir şeyler çevirdiğimi düşünüyordu. Sonra büyükanneme döndü ve gözlerini kıstı.

"Letty," diyor yavaşça, "kolyen nerede?"

Anahtarların bağlı olduğu zincir, aslında hâlâ kot pantolonumun cebinde duruyor. Ethel'in haberi olmadan o zinciri cebimden büyükannemin boynuna geçirmemin hiçbir yolu olduğunu sanmıyorum.

Gram'ın parmakları boynuna gitti ve kolyeyi orada bulamayınca hafifçe paniğe kapıldı. İkimize de bakarken kafasında neler olup bittiğini görebiliyordum. "Onu..." Sarılaşmış dişleri alt dudağını ısırdı. "Ethel'e..."

Ethel, büyükanneme bıkkın bir bakış attı. " *Ben* Ethel'im."

Gram, emin değilmiş gibi başını salladı.

Ethel, büyükannesinin yanına oturup yüzüne çok yaklaştı. Daha önce hiç görmediğim tehditkar bir ifade vardı yüzünde; şu anda kesinlikle anne şefkatiyle dolu görünmüyordu. "Letty," dedi yavaş bir sesle, "anahtarlarını ne yaptın?"

“Ben…” Gram’ın alt dudağı titriyor. “Onları sana ben vermiş olmalıyım.”

Buna bir dakika daha dayanamam. Büyükannemin benim sorumlu olduğum bir şeyden dolayı suçlanmasını izlemek çok zor; eğer buna izin verirsem, gerçekten cehenneme gideceğim. Cebime uzanıp anahtarların takılı olduğu kolyeyi çıkarıyorum. "Aslında anahtarları ödünç aldım."

Cümlemi daha yeni bitirmiştim ki Ethel anahtarları elimden kaptı. Çok öfkeli görünüyordu, ama daha da önemlisi, yüzeyin hemen altında kaynayan başka bir duygu daha vardı.

Korkmuş görünüyor.

Ama nedenini bilmiyorum. Çatı katına çıktım ve orada sadece tozlu kutular buldum. Bir de tozun içinde, sanki yoktan var olmuş gibi görünen ayak izleri. Ha, bir de o iki mektup vardı ama Ethel'in onları orada hatırladığından bile şüpheliyim.

Belki de mektuplardan haberdardır. Belki de yıllar önce bir çocuğu terk ettiği için utanıyordur ve bunu bilsem onu yargılayacağımdan endişeleniyordur.

"Bu anahtarları neden aldın?" diye soruyor. "Onlarla ne yaptın?"

“Hiçbir şey yok.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Çatı katını fareler için kontrol edecektim ama fırsat bulamadım.”

Bana tam olarak inanmıyormuş gibi gözlerini kısıyor, ki yalan söylediğimi düşünürsek bu gayet normal.

“Çatı katından uzak dur, Julia.” Sözleri söylerken sesi titriyordu. “Güvenli değil. Ben… sana bir şey olmasını istemiyorum.”

"Oraya girmeyeceğim," diye söz veriyorum.

En azından bir daha değil.

Ethel memnun görünüyor ama büyükannesinin anahtarlarını geri vermek yerine cebine koyuyor. Caroline Eldridge'in hayaletinin bu evde dolaşıp dolaşmadığını bilmiyorum ama büyük teyzem Ethel'in benden bir şey sakladığından *eminim* .

35

O GECE, uluyan rüzgarın sesiyle uyandım.

Bu gürültü uykumdan aniden uyandırıyor beni. O kadar yüksek ki, dışarıda fırtına kopuyormuş gibi geliyor ama yağmur sesi duymuyorum. Bir de rüzgarın arasından geçen garip bir ses daha var. Neredeyse şöyle bir şeye benziyor…

Ana ritimler gibi.

Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum. Buraya geleli henüz bir hafta bile olmadı ve düzensiz uykumdan o kadar yorgun düştüm ki, yürüyen bir zombi gibi hissediyorum. Pemberton'da hiç iyi uyuyamamıştım ama hayatımda hiç bu kadar kötü uyumamıştım.

Zorlukla yataktan kalktım ve yatak odasındaki pencereye doğru sendeledim; pencere, kolayca bir şehir bloğu büyüklüğündeki geniş arka bahçeye bakıyordu. Belki pencere hafifçe aralıktı ve eğer tamamen kapatabilirsem, rüzgarın sesi kesilecekti.

Pencere büyük ve odanın geri kalanının ne kadar tertemiz olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede lekeli; Ethel'in pencereleri lekesiz olduklarından emin olmak için Windex ile sileceğini düşünmüştüm. Pencere açık görünmüyor ama yine de contayı sıkılaştırmak için çerçevenin alt kısmına ağırlığımı verdim.

İşte o zaman dışarıda bir şey fark ettim.

Bahçenin sağ tarafında, açıklığın ormana dönüştüğü yerden hemen önce, hatırlayabildiğimden beri orada olan büyük bir meşe ağacı var. Çok uzun olmamasına rağmen, kalın yapraklı geniş bir gövdesi var. Çocukken o

ağaca tırmanmaya çalışırdım, hatta bir keresinde sıkışıp kalmıştım ve babam beni kurtarmak için yukarı tırmanmak zorunda kalmıştı. O ağacı çok iyi tanıyorum.

Ve bunca yıldır onu gözlemlememe rağmen, en alt dallardan birinde asılı bir ilmek hiç görmedim.

Bir an için, bunun küçük bir çocuk salıncağı olabileceğini neredeyse kendime telkin edebiliyorum. Ama hayır. Kesinlikle öyle değil. Ağaç dalından sarkan bir ip var ve ipin ucu, bir insanın boynuna tam oturacak büyüklükte bir ilmek şeklinde. Hafifçe esintiyle sallanıyor, sanki ipin ucunda göremediğim bir şey asılıymış gibi.

Pencereden geri çekiliyorum. O ilmek dün orada *yoktu* . Bir gecede aniden ortaya çıktı. Bir yanım gözlerimi kapatırsam, her şeyin sadece hayal ürünü olabileceğini düşünüyor. Ama gerçek olsa mı yoksa hayal ürünü olsa mı daha korkunç olurdu, bilmiyorum.

Bir adım daha geri çekiliyorum. Pencereden daha uzakta olduğum için, bir dakika önce gördüğüm lekelerin kötü temizlikten kaynaklanan rastgele lekeler olmadığını fark ediyorum. Lekelerin daha belirgin bir deseni var.

Bu, bir elin mükemmel izidir.

Ancak tamamen mükemmel değil. Parmaklar, sanki biri elini cama koymuş ve sonra aşağı doğru *çekilmiş gibi* uzamış.

Arkamı dönüp kapıya yöneldim, midemde kötü bir his vardı. Pencereye kimin el izi bıraktığını bilmiyorum ama tek bir şey biliyorum. Bu odada bir dakika daha kalmayacağım.

36

1692

CAROLINE

Duvara monte edilmiş tek bir el fenerinin ışığında küçük hücremi incelerken, bana dik dik bakan adamı görmezden gelmeye ÇALIŞIYORUM .

Çok zaman almıyor. Hücrenin kendisi, yetişkin bir adamın uzanıp yatabileceği kadar bile geniş değil. Yerde bir saman yığını, üzerinde yıpranmış bir yün örtü var. Sanırım burada uyumam bekleniyor. Bir köşede küçük bir lavabo ve bir lazımlık duruyor. Reeve izlerken bunu kullanma fikri iğrenç, ama başka çarenin kalmayacağı bir zaman gelecek.

Eve gitmek istiyorum. Bir saman yığınının içinde uyumak istemiyorum. Evimdeki yumuşak yatağı özlüyorum. Ama kendime burada uzun süre kalmayacağımı hatırlatıyorum. Yargılamaya devam etmek zorunda kalsam bile, hiçbir yanlış yapmadığım halde beni büyücülükle suçlayamazlar.

Yoksa yapabilirler mi? Hitty'ye yaptıklarından sonra emin olamıyorum.

“Caroline Eldridge.”

Tanıdık olmayan bir sesin kendi adımı söylemesi beni ürküttü. Jonas Reeve karşımda duruyordu, elleri hücresinin parmaklıklarına sarılıydı. Bana o kadar yakındı ki, uzun kollarından biriyle uzansa neredeyse benim hücremin parmaklıklarına dokunabilirdi.

"Adımı söyleme," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. Ona bakmak istemiyorum ama bir şekilde gözlerimi ondan alamıyorum. "Adımı nereden biliyorsun? Gerçekten şeytan mısın?"

Reeve'in dudaklarından dökülen kadar neşeden yoksun bir kahkaha daha önce hiç duymadım. "Ben şeytan değilim, sen de cadı değilsin."

Başımı yana eğdim. "Bundan çok şüpheliyim."

"Belki de gerçekten bir cadısınızdır?"

Bu adamla görüşmeyi planlamamıştım, ama onun küfürlerine tahammül etmeyeceğim. "Ben cadı değilim."

“Ben şeytan değilim.”

"Oysa ben adımı söylemediğim halde siz benim adımı biliyorsunuz."

Reeve bir an sessiz kalıyor. Strickland'ın fenerinin ek ışığı varken gözlerinin beyazlarını seçebiliyordum, ama şimdi sadece yüz hatlarının en silik hatlarını seçebiliyorum. Dağınık saçlar. Bir zamanlar kırılmış gibi görünen burun. Kontrolsüz sakal. Fener bir an titriyor ve dişlerinin bir kısmını görebiliyorum; şaşırtıcı derecede beyaz ve bıçak gibi keskinler.

"Hitty bana söyledi," diye nihayet belirtiyor.

Dün Şehir Meydanı'nda darağacında sallanan arkadaşımın sözleri yüzümün kızarmasına neden oldu. "Hitty seninle konuştu mu?"

"Oldukça fazla konuştu."

Ayrıntıya girmiyor. Hitty'nin dört kadını öldüren bir adama neden iki kelime söylediğini anlamıyorum. Kendisi beni ondan sakınması konusunda uyarmıştı.

Belki de Hitty, sandığım kadar masum değildi.

"Bana bir sonraki durağın sen olacağını söyledi," diyor.

“Çünkü ben bir cadıyım?”

"Hayır," diyor. "Çünkü sen bir aptalsın."

Sözlerine irkiliyorum, yine de içlerinde bir doğruluk payı bulmamak zor. Durdurma şansım olmayan bir idam sırasında öne atılmak bir aptalın işi değil miydi? Denemek zorundaydım, ama şimdi buradayım. Belki de Hitty haklıydı. Ben bir aptalım.

"Bunu benim hakkımda mı söyledi?"

“O kelimeyi kullanmadı ama ne demek istediğini anladım. Ve işte buradasın.” Anlamlı bir şekilde duraksıyor. “Senin hakkında başka şeyler de söyledi.”

Bunun doğru olup olmadığını veya burada birlikteyken beni kızdırmak için oynadığı bir oyun olup olmadığını merak ediyorum. İçimdeki kısa süreli meraka rağmen, onunla daha fazla tartışmaya girmek istemiyorum ve bunu ona söylemeyi düşünüyorum.

“Sayın Reeve,” diye başlıyorum.

"Jonas," diye düzeltiyor beni. "Burada birlikte yaşayacağımız için bana adımla hitap etmelisin."

"Ve siz," diyorum, "bana Bayan Eldridge diye hitap edebilirsiniz."

"Nasıl isterseniz," diyor kısaca. "Size ne dersem diyeyim, her halükarda asılacaksınız."

Sesindeki kesinlik tüyler ürpertici. Dahası, halk önünde idam edilme ihtimalimin umurunda bile değilmiş gibi konuşuyor.

"Asılmayacağım," diyorum soğukkanlılıkla. "Hiçbir suç işlemedim ve yargılama gününde bunu kanıtlayacağım."

“Hükümünüz adil olmayacak,” diyor. “Hakim Putman hayaletvari kanıtları kabul edecek. Duruşmanız Hitty’ninki gibi geçecek.”

"Spektral kanıt mı?" Tekrar ediyorum, bu terimi daha önce hiç duymamıştım.

“Putman, ruhları veya hayaletleri gördüklerini iddia eden kişilerin ifadelerine izin verecek.” Sesi alçak ve duygusuz, boş mahzende yankılanıyor. “Bu delillere dayanarak suçlu bulunacaksınız. Sonra da darağacına çıkacaksınız.”

“Öyle olmayacak, Bay Reeve,” diyorum kendinden emin bir şekilde. Hitty’nin suçlu bulunduğunun farkındayım, ama onu savunacak kimse yoktu. Benim için kefil olacak Archie var. Hiram ve Judith Hatch var. Ben saygın bir kadınım. “Dava gerçeği ortaya çıkaracak. O zaman bu korkunç yerden kurtulacağım.”

“Mahkeme sizi büyücülük yapmakla suçlayacak,” diye ısrar ediyor. “Dikkat edin: Bir hafta sonra Şehir Meydanı'nda asılacaksınız. Woodhaven halkı sizin idamınızdan zevk alacak.”

Sesinde tartışmaya yer bırakmayan, insanı çıldırtan bir kesinlik var. Sanki bir kehanet duymuş gibi konuşuyor.

"İşlediğin suçlar, benim yaptığımı hayal ettiklerinden çok daha kötü," diye tısladım ona. "Ölümü benden daha kesin olarak tadacaksın."

Belki de sadece hayal gücümün ürünüdür, ama Jonas'ın parmaklıkları kavrayan elleri, sözlerim üzerine bembeyaz kesildi. O parmakların zavallı Leonora Rowley'nin boğazını sıktığını hayal ediyorum. O tehditkar bakış, bedeninden hayat çekilirken gördüğü son manzaraydı. Ve şimdi aynı gözler, hücrelerimiz arasındaki boşluğa dikilmiş, beni delip geçiyor.

“Doğru,” diyor. “Öyle yapacağım.”

Şu anda hissettiğim dehşet kemiklerime kadar işliyor. Ama Jonas parmaklıklar ardında kilitli olsa da, idamı kesinleşmiş olsa da, yüzünde

hiçbir korku yok. Belki de o kadınları öldürdüğünde bu günün geleceğini biliyordu. Belki de kaderini kabullenmek için zamanı olmuştur.

Ya da belki de başka planları vardır.

37

GÜNÜMÜZ

JULIA

Beş saat sonra UYANDIĞIMDA tamamen şaşkın ve yönümü kaybetmiştim.

O aynı yatak odasında, Caroline'in yatak odasında, tekrar uyumayacaktım. Ethel'i neredeyse uyandırıyordum ama seksen yaşında bir kadını gece yarısı uyandırıp uyuyamadığımı söylemek, sanki küçük bir çocukmuşum gibi, acımasızca olurdu. Neyse ki Pemberton'da bolca yatak odası vardı ve tüm yataklar hazırlanmıştı. Sonunda, küçükken benim olan, bir zamanlar Ethel'in gençliğinde kaldığı odada uyuyakaldım. O odada olanlara rağmen, çocukken kaldığım aynı yere geri dönmek bana teselli verdi.

Yataktan kalktıktan sonra yaptığım ilk şey pencereye gitmek oluyor. Bu odanın da evin arkasındaki bahçeye bakan bir penceresi var. Mick çim biçme makinesini çalıştırıyor, ancak küçük bir daire çizerek gezdiriyor ve çimlerin çoğunu görmezden geliyor gibi görünüyor. Bakışlarım bahçenin kenarındaki o meşe ağacına takılıyor ve…

Ne ilmek var, ne de ip.

Sanki en başından beri hiç yokmuş gibi.

Pantolon ya da tişört giymeye bile zahmet etmiyorum. Pijamalarım ve terliklerimle doğruca aşağı iniyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıp arka kapıdan dışarı yöneliyorum. Çim biçme makinesi o kadar gürültülü ki Mick

beni ilk başta fark etmiyor bile. Sadece alnındaki teri silmek için durduğunda beni görüyor ve el sallıyor.

Yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde terliklerimle yürüyorum, biliyorum ki topraktan kirlenecekler. Artık umurumda bile değil. Meşe ağacını şimdi çok daha net görebiliyorum ve kesinlikle üzerinde hiçbir şey asılı değil. Ne ip, ne de başka bir şey.

Mick, ben birkaç metre uzaklaşınca çim biçme makinesinin motorunu kapatıyor. Tişörtü terden sırılsıklam, gri saçları kafasına yapışmış. Konuşurken nefes nefese kalmış gibi görünüyor. Burada bulunduğum süre boyunca adam sürekli kalp krizi geçirecek gibiydi. Bu çimenliğin tamamını biçmek onun için çok fazla efor gerektiriyor, bu yüzden geldiğimde bu kadar bakımsız görünüyordu. Ben burada kaldığım süre boyunca biçmeye devam edeceğim, sonra da ayrıldığımda…

Pekala, bir yolunu buluruz. Zaten gitmek için yakın bir planım da yok.

"Merhaba Julia," diyor. "Her şey yolunda mı?"

Kesinlikle hayır. "Şey, bu biraz garip gelecek..."

"Sorun nedir?"

“Orada…?” İpin kaybolduğundan emin olmak için meşe ağacına bir kez daha baktım. “Bu sabah buraya geldiğinizde şu ağaca bağlı bir ip var mıydı?”

“Ah.” Mick omzunun üzerinden baktı. “Yani ilmek gibi mi demek istiyorsun?”

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bunu nasıl başardın...?"

“Ben de bazen görüyorum.” Bana içini dökerken sesi titrek bir fısıltıya dönüşüyor. “Bazen ağaç yanıyormuş gibi görünüyor. Bir gece yangın söndürücüyle dışarı koştum, ama buraya geldiğimde hiçbir şey yoktu.”

Kollarımı göğsüme doğru kavuşturdum, aniden üşüdüğümü ve pijamalarımla kendimi savunmasız hissettiğimi fark ettim. Keşke sütyen giymek için zaman ayırsaydım.

"O Caroline," diyor gayet doğal bir şekilde. "Ben burada çalışmaya başladığımdan beri hep burada oldu. Ama bunu zaten biliyorsunuz."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dün gece ağaçtan sarkan o ipi görmek ne kadar korkunç olsa da, Henry'nin diğer gece söylediği gibi, mantıklı başka bir açıklama olduğuna inanmak istiyorum. Mutlaka *olmalı* .

“Ama şimdi durum farklı,” diyor Mick. “Her zaman buralardaydı, ama *hiç* böyle olmamıştı. Eskisinden çok daha aktif. Sanki…”

"Yani o ne?" diye soruyorum ona.

Çim biçme makinesini kavrayan kemikli parmakları bembeyaz kesildi. "*Kızgın* görünüyor."

“Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?”

“Böyle değil.” Gür beyaz kaşları çatıldı. “Genellikle zaman zaman onun izlerini görürüz, ama her gece değil.”

O zaman sessizleşiyor; o kadar sessizleşiyor ki, ikimiz de yaprakların hışırtısını duyabiliyoruz.

“Sence şöyle bir ihtimal var mı…?” Terliklerim arasında kıpırdanıyorum. “Tehlikeli olabilir mi?”

Mick cevap vermekte çok gecikti. Çok uzun sürdü. Sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

38

1692

CAROLINE

UYKUM HUZURSUZ GEÇİYOR.

Evdeki yatağıma kıyasla saman yatak çok rahatsız. Bir o yana bir bu yana dönüyorum, her hareketimde saman tenimi çiziyor ve kollarımda kızgın kırmızı çizgiler oluşturuyor. Yün battaniye de odadaki soğuktan pek koruma sağlamıyor.

Ertesi sabah Yardımcı Şerif Strickland, günler önce pişirilmiş gibi soğuk bir çorba kasesiyle içeri giriyor. Midemi bulandırsa da zorla içiyorum. Önümdeki savaş için gücümü korumalıyım.

Dün geceden beri Jonas benimle tek kelime etmedi. Orucu yatağında, gözleri kaseye dikili halde kendi kendine bozdu. Bodrum katı gündüzleri biraz daha aydınlık, ama çok değil, çünkü penceresi yok. Tek ışık, tavana yakın tahtadaki çatlaklardan geliyor. Yine de ışık, Jonas'ın düşündüğümden daha genç olduğunu gösteriyor. Archie'nin yaşına daha yakın olduğunu sanıyordum, ama şimdi siyah sakalının altında yüzünde kırışıklık olmadığını görüyorum. Muhtemelen benim yaşıma daha yakın, belki yirmi üç yaşında.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, Yardımcı Şerif Strickland bu sefer Şerif Bixby ile birlikte mahzene geri döndü. İkisi de hücreme doğru yürüdüler ve bana hesapçı bakışlar attılar. Bir dakika kadar sonra, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

Şerif Bixby beni görmezden gelerek dikkatini yardımcısına çevirdi. "Bunu derhal yapmalıyız. Putman bir rapor istedi."

Strickland bana yine o değerlendirici bakışı attı. "Doğrusu, Atkins'le olduğu kadar tatsız olmayacak."

Neye atıfta bulunduklarını bilmiyorum ama bana bakış biçimlerinden ve arkadaşım hakkındaki iğneleyici yorumlarından hoşlanmıyorum. Bu küçük alanda görünmez olmaya çalışarak bir adım geri çekiliyorum.

Şerif, "Bayan Eldridge," diyor. "Sizden kıyafetlerinizi çıkarmanızı rica etmek zorundayım."

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Sizi aramamız gerekiyor," diyor Strickland.

"Beni ara?"

"Cadınızın memesini aramalıyız," diye açıklıyor.

"Cadı memesi mi?" diye kekeledim.

Strickland sabırsızca, "Vücudunuzdaki iz," diyor. "Şeytanın izi."

"Benim üzerimde öyle bir işaret yok!"

Şerif hücremin kapısını açıyor. Bir adım daha geri çekiliyorum ama gidecek yerim yok. Onaylasam da onaylamasam da, bu olacak.

Strickland hücreme ilk giren oldu. Bir adım daha geri çekildim, omuzlarım duvara çarptı. Parmaklarım elbisemin düğmelerine uzandı. "Lütfen izin verin de..."

"Şansını kaybettin," diye homurdandı.

Strickland uzanıp elbiseyi zorla üzerimden yırtıyor. Burada sahip olduğum tek giysi bu ve işleri bittiğinde ne giyeceğimi bilmiyorum. İlk başta Strickland'ın göğsüm açığa çıktıktan sonra duracağını umuyorum, ama hayır, orada durmuyor. Üzerimdeki her giysiyi yırtıp atıyor, ta ki iki adamın önünde titreyerek ve tamamen çıplak kalana kadar.

İki adamın dikkatli bakışları beni tarıyor. Bakışları neredeyse açlıktan deliye dönmüş gibi ve ben de sadece göğsümü korumaya çalışarak büzülebiliyorum. Sadece Jonas bakışlarını kaçırıyor.

Dişlerim birbirine çarparken konuşmak zor olsa da, "Hiçbir şey yok," diyorum.

Bir cadının memesinin nasıl göründüğünü bilmiyorum. Sanırım bu iki adam da bilmiyor. Ama bu, cildimin her yerini incelemelerine, her beni veya lekeyi kızarana kadar çimdiklemelerine engel olmuyor.

"Arkana dön!" diye bağırdı Strickland bana.

Emrine uymadığımda, saçlarımdan bir tutamını yakalayıp beni istediği yere çekiyor. Çığlık atıyorum ama sesim sadece duvarlarda yankılanıyor.

Bundan sonra, inceleme çok daha sert bir hal alıyor. Şerif Bixby hâlâ birkaç adım ötede duruyor, ama Strickland çok daha titiz davranıyor. Gözlerimi kapatıyorum, bunun bir an önce bitmesini diliyorum.

"Görevini tamamladın mı?" diye fısıldadım, parmakları kalçalarımda oyalandığında.

“Sabırlı olmalısınız, Bayan Eldridge.” Strickland’ın ağzı kulağıma o kadar yakın ki nefesi boynumu gıdıklıyor. “Eğer şeytanın işaretini taşıyorsanız, onu bulacağız.”

Böyle bir şey bulamayacaklar, ama benim yapabileceğim tek şey beklemek. Yakında kocamın yanında evde olacağım. Yakında bu kâbus sona erecek.

Jonas Reeve yanılıyordu.

"Aha!" diye bağırdı Strickland.

Soğuktan küçük şişliklerle kaplı sol kolumu kavradı. Ne demek istediğini anlamadım, ama sonra ön kolumdaki kırmızı izi gördüm. Judith Hatch için bir kaseye et suyu dökerken elim kaydığı için oluşan yanık izini görünceye kadar içimden bir korku ürpertisi geçti.

"Bu bir yanık!" diyorum.

"Şeytandan bir darbe!" diye zafer edasıyla haykırdı Strickland. Üstüne döndü. "Ne dersin Şerif?"

"Bu bana şüpheli görünüyor," diye onaylıyor Bixby.

Duyduklarıma inanamıyorum—açıklamanın yeterli olacağını sanıyordum. "'Basit bir yanık! Komşum için çorba yapıyordum ve döküldü."

Strickland, "Konu mahkeme salonunda Sulh Hakimi Putman'ın elinde olacak," diyor.

Kolumdaki yara hâlâ açık ve iyileşiyor. Elbette duruşmadan önce iyileşir, ancak Hitty'ninki kadar hızlı iyileşirse, hâlâ kırmızı ve iltihaplı kalma ihtimali de var. Hakim Putman bu konuda ne düşünecek acaba?

Hakim Putman hayaletlerle ilgili kanıtları kabul edecek. Sizin davanız da Hitty'nin davası gibi geçecek.

"Üzerimi giyebilir miyim?" diye sordum iki adama, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

"Yapabilirsiniz," diyor Strickland.

Yırtılan kıyafetlerimi değiştirmek için elimden geleni yapıyorum ama artık hiçbir şey bir arada durmuyor. Elbisemi ellerimle tutmak zorundayım. Strickland bu çabamı alaycı bir şekilde izliyor.

“Kocamı görmek istiyorum,” diyorum.

Bixby bana, "Sanığın ziyaretçi kabul edilmesine izin verilmiyor," diyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ama Archie ile konuşmalıyım," diye ısrar ediyorum. "Ayrıca davamda bana yardımcı olması için bir hukukçuyla da görüşmek istiyorum."

“Bir hukuk adamı!” Strickland bunu sanki müstehcen bir şey istemişim gibi söylüyor. “Davanız sulh hakimine sunulacak. Cadılıkla ilgili işlerinize tanıklık eden kasaba halkının listesini aldı ve şikayetlerinin doğruluğunu tespit etmek için onlarla bir araya gelecek. Suçluluğunuz konusunda nihai kararı o verecek.”

Jonas Reeve, karşımda hücrede duruyor, elleri yine parmaklıklarda. Giysilerimi tekrar giydikten sonra, etkileşimimizi izlemek için bana döndü. Diğer kadınlara yaptığı tüm o korkunç şeylerden sonra, bakışlarını kaçırarak bana gösterdiği saygıya şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

Gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor. Tek kaşını kaldırıyor.

"Aleyhimde hangi tanıklar çağrılacak?" diye soruyorum.

"Bunu size söyleyemeyiz," diyor Bixby. "Söylersek, onlara büyü yapabilirsiniz."

"Kimseye büyü yapmayacağım!"

"Duruşma Pazartesi günü yapılacak," diyor şerif, itirazlarımı duymamış gibi. "Büyücülük yapmaktan suçlu bulunursanız, ertesi gün asılacaksınız."

Pazartesi. Bugün Cuma, yani bir haftadan kısa bir süre sonra, işlemediğim bir suçtan dolayı yargılanacağım.

39

GÜNÜMÜZ

JULIA

Woodhaven'ın ortasındaki bir kahve dükkanında OTURMUŞ , kafeinsiz kahvemi yudumluyor ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Yatak odamdaki pencereden o ilmeği gördüğümden beri iki gün geçti. Bir daha orada uyumayacağım. Bütün eşyalarımı daha küçük odaya taşıdım ve Ethel nedenini sorduğunda, gece yarısı cereyan olduğunu mırıldandım. Ama gerçek nedeni bildiğinden eminim.

Onun bilmediği şey, şu anda ne yapmayı planladığım. Kimse bilmiyor. Dürüst olmak gerekirse, birine söylesem utançtan ölürdüm sanırım.

Kahve fincanımdan bir yudum daha alıyorum, gerçek kafeine özlem duyuyorum ama zaten yerimde duramayacak kadar enerjik olduğumu da biliyorum. İstediğim espressoyu içseydim, şu anda havada süzülüyor olurdum. Aslında ihtiyacım olan şey bir bardak ılık süt.

Randevumun gelmesini beklerken gözlerimi kafenin kapısına dikmiştim. Sonra kapı açılırken bir zil sesi duyuldu ve içeri Henry Ziegler girdi. Müzeye çok uzak değiliz, bu yüzden sabahın ortasında bir fincan kahve içmek için buraya gelmesi mantıklıydı sanırım, ama yine de onu burada görmek beni şaşırttı.

Henry'nin koluna sıkıştırdığı bir gazete var. Üzerinde yine bir çift tüvit pantolon ve tabii ki askılar var. Bir şekilde bunu başarıyor. Sanki... şey,

insanların askı ve fötr şapka (bu arada fötr şapkalardan farklıdır) taktığı dönemden kalma gibi görünüyor.

Gözlerimi aşağı indirdim, beni fark etmemesini umdum. Ama tabii ki, o kadar şanslı değildim. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri beni görünce parladı ve doğruca masama geldi. Sanırım ailemin mülkünü satmam için beni ikna etme fırsatını kaçırmak istemiyordu.

"Julia!" diyor.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Ah, merhaba." dedim.

Masamda iki boş sandalye var ve Henry bana en yakın olanına başıyla işaret ediyor. "Bir dakika yanınıza oturabilir miyim?"

Şu an en son istediğim şey bir satış konuşması daha dinlemek, ama ona bunu söylemeden önce boş sandalyeye oturuyor.

“Şöyle söyleyeyim.” Henry sandalyesini benimkine yaklaştırdı; tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. “Seni aramamın sebebi, geçen gece gerçekten çok güzel vakit geçirdiğimi söylemekti.”

“Şey, evet.” Bakışlarından kaçınıyorum. “Dinle Henry, sanırım şu an büyükannemi satmaya ikna edemem, bu yüzden—”

"Bununla ilgilenmiyorum," diyor hızla. "Yani, elbette *ilgileniyorum* . Ama sizinle konuşmaya gelme sebebim bu değil."

Dikkatimi kapıdan ayırıyorum. "Öyle mi?"

“Mesele şu ki,” diyor, “seni bıraktıktan sonra numaranı unuttuğumu fark ettim. Yani, arayıp tekrar görüşmeyi teklif edemedim. Çok istememe rağmen. Tekrar görüşmeyi kastediyorum.”

Olan biteni şimdi anlıyorum. Artık satış konuşması yapmıyor. Beni dışarı çıkmaya davet etmeye çalışıyor ve bu konuda çok sevimli bir şekilde gergin görünüyor. Anlaşılan, *sadece* kapımızı çalan adama aşık değilmiş.

Kaşlarını kaldırarak, "Peki... bunu tekrar yapmaya ilginiz var mı?" diye sordu.

"Kuyu…"

Evet demek istiyorum. Bir süredir randevuya çıkmadım çünkü tanıştığım her erkeğin bir sürü sorunu varmış gibi geliyor. Henry ise komik, zeki ve sevimli, ayrıca oldukça iyi bir adam gibi görünüyor. Üstelik, o eski moda tavrı da bir şekilde seksi.

Ama şu anda, randevum gelmeden önce onu buradan bir an önce çıkarmak istiyorum.

“Pemberton’da hiç telefon çekmiyor,” diye hatırlattım ona. “Yani ararsanız bana ulaşamazsınız.”

Kaşlarını çattı. "Doğru..."

"Bu yüzden…"

Ona numarasını vermesini ve sonra da umarım onu yolcu etmesini söylemeye başlıyorum, ama daha söyleyemeden yukarıdan sert bir ses "Julia?" diyor.

Başımı kaldırıp, kırklı yaşlarının sonlarında, kaslı, parlak kel kafalı, sol elinde bir fincan kahve tutan adama baktım. Yüzündeki sakaldan askeri kamuflaj ceketine kadar Alistair Dixon, internet sitesindeki fotoğrafındakiyle tıpatıp aynı görünüyordu. "Şey, evet," dedim.

Henry, ayağa kalkarken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Senin orada olduğunu fark etmedim..."

Henry'nin bu adamla randevuda olduğumu düşünmesini istemiyorum, ama aynı zamanda neden burada buluştuğumuzu da ona söylemek istemiyorum. Çünkü söylersem, Henry'nin benimle çıkmaya olan ilgisi kesinlikle kalmayacak. Bunu kesin olarak biliyorum.

Neyse ki, adam benim sorunumu çözüyor. Elini Henry'ye doğru uzatıyor. "Merhaba," diyor. "Ben Alistair Dixon, hayalet avcısıyım."

Bir an için Henry, ağzı açık kalmış bir halde, sessizce elini sıkıyor. Birkaç saniye sonra, "Ben Henry Ziegler. Woodhaven Müzesi'nde çalışıyorum." diye söylüyor.

“Ah, o yer ruhlarla *dolu* .” Dixon karşımda kalan boş sandalyeye yerleşti ve kahve fincanını masaya koydu. “Hepsinden kurtulmak için bir tür şeytan kovma ayini yaptırmanız gerekiyor. Bu arada, ilgilenirseniz ben şeytan kovma ayinleri yapıyorum.”

“ *Şeytan çıkarma ayinleri mi?* ” Ne yazık ki, Henry kalmaya karar vermiş gibi sandalyesine geri oturdu. “Öyle mi?”

“Evet, web sitemde var,” diyor Dixon gururla. “Ama benim uzmanlık alanım standart mekanlar. Julia da bu yüzden beni aradı.” Dikkatini tekrar bana çeviriyor. “Ama kuzeydeki o büyük malikaneyle ilgili arıyordunuz, değil mi? Pendleton?”

“Pemberton,” diye mırıldanıyorum. Henry’ye bakmaya bile cesaret edemiyorum.

"Hayalet olayınızın ayrıntılarına geçmeden önce," diyor, "kendim ve niteliklerim hakkında biraz daha bilgi vermek istiyorum. Her şeyden önce, son üç yıldır sertifikalı bir hayalet avcısıyım."

"Sertifikalı hayalet avcısı mı?" diye tekrarladı Henry şaşkın bir ifadeyle. "Peki, sertifikalı hayalet avcısı olmak için tam olarak hangi *akademik*

nitelikler gerekiyor?"

Dixon, Henry'nin kendisiyle alay etmediğini düşünerek, "Harika bir soru," diyor. "Pratik hayalet avcılığı *ve* bilimsel analiz alanında diplomam var."

"Hı hı," diyor Henry, "peki hayalet avcılığı diplomasını hangi saygın üniversiteden aldın?"

Dixon, "Bu dijital bir akreditasyon," diye açıklıyor. "Eminim biliyorsunuzdur, standart üniversitelerin çoğu paranormal olaylar fikrine açık olamıyor."

"Şok edici," diye mırıldandı Henry.

Dixon ayrıca şunları ekliyor: "Eşsiz bir saha deneyimine de sahibim. Son üç yılda düzinelerce doğaüstü olayı araştırdım ve birçok kez ruhani dünyayla iletişim kurdum. Öbür dünyadan gelen faaliyetleri tespit etmeye yardımcı olan en son teknolojik ekipmanları kullanıyorum."

"Yani proton paketi gibi mi demek istiyorsun?" diye sırıtarak sordu Henry.

“ *Hayır* .” Dixon askeri kamuflaj ceketini üzerinden atıyor ve sonra kahve fincanının kapağını açmak için bir an duruyor; şimdi bunun aslında sıcak kakao olduğunu fark ediyorum. “Bir K2 elektromanyetik alan ölçerim var. Ayrıca bedensiz sesleri yakalamak için elektronik bir ses fenomeni kaydedicim de var. Hayaletlerin yaşayanların dünyasıyla iletişim kurmaya çalıştığı birçok örneği kaydettim.” Bu sefer dikkatini bana yöneltiyor. “Eğer evinizde bir hayalet varsa, Julia, onunla bir şekilde konuşacağız.”

Dudakları aşağı doğru kıvrılmış olan Henry'ye şöyle bir baktım, sonra da hızla Dixon'a döndüm. "Tam olarak ne istediğimi bilmiyorum."

“Telefonda pek detaya girmemiştiniz.” Dixon dirseklerini masaya dayadı ve pazusundaki dövmeyi seçebildim. Sanki… öpüşen iki hayalet gibi görünüyor? “Pemberton'da yaşanan ruh istilası hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misiniz?”

"Evet," diyor Henry öne eğilerek. "Daha fazla bilgi verin."

Henry'nin kaşlarını kaldırarak bana bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak, Pemberton'a geldiğimden beri olan her şeyi Dixon'a anlatıyorum. Dixon tüm hikayeyi dinliyor ve sanki bunu her gün görüyormuş gibi başını sallıyor.

"Yatak odanızda 'soğuk nokta' dediğimiz bir şey var," diyor bana. "Bu, hayalet odaya girdiğinde meydana gelen ani ve bölgesel bir sıcaklık düşüşü. *Çok* yaygın bir durum."

"Her gün oluyor," diye mırıldanıyor Henry.

Dixon, Henry'nin hiç konuşmamış gibi devam ediyor: "Söylediklerinizin hepsi bana önemli bir ruhani aktiviteyle karşı karşıya olduğunuzu gösteriyor. Ama elbette, bizzat o yeri ziyaret etmem ve ekipmanımla kapsamlı bir tarama yapmam gerekiyor."

“Doğru.” Bunu söyleyeceğini tahmin ediyordum ama yine de içimde bir huzursuzluk var. “Bu ne anlama gelir ki?”

"İlk ziyaret oldukça sade geçecek," diye beni temin ediyor. "K2 cihazımla, REM pod'umla ve belki de EVP kayıt cihazımla geleceğim. Birkaç basit ölçüm yapıp neler bulduğuma bakacağım. Elbette, evinizin değerlendirilmesi için cüzi bir ücret alacağım."

"Elbette," diyor Henry.

Dixon başını hızla çevirip Henry'ye dik dik baktı. "Dostum, ahiretin varlığı konusunda biraz şüpheci olduğunu hissediyorum."

“Evet.” Henry çenesini yukarı kaldırdı. “ *Kesinlikle* öyle diyebilirsin. Sadece hayaletlerin gerçekten var olduğuna dair hiçbir kanıt yokken insanlardan hayalet avlamak için para almak konusunda biraz tereddütlüyüm.”

Dixon, iri kollarını göğsünde kavuşturdu—evet, bu kesinlikle öpüşen hayaletlerin dövmesi. Aslında, öpüşmekten *daha fazlası* olabilirler. "Yani sadece kendi gözlerinle görebildiğin şeylere mi inanıyorsun?"

"Öyle diyebilirsiniz."

Dixon ona meydan okuyarak, "Peki ya yerçekimi?" diye soruyor. "Yerçekimini göremiyorsun, değil mi? Yerçekiminin gerçek olmadığına mı inanıyorsun?"

Henry, "Yerçekiminin *etkilerini* görebiliyorum," diye karşılık veriyor. "Yani, hepimiz havada süzülmüyoruz, değil mi? Eğer öyle olsaydık, hayalet olurduk."

Dixon sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı. "Biliyor musun, ben de eskiden senin gibiydim."

"Bundan şüpheliyim."

“Hayır, gerçekten,” diye ısrar ediyor. “Şüpheciydim. Ruhlara inanan biriyle dalga geçerdim. Ama yıllar önce bir Motel 6'da kalıyordum ve gece yarısı uyandım, odamın ortasında küçük bir çocuk duruyordu, bana bakıyordu. Sadece on saniye kadar oradaydı ve sonra kayboldu.” Dixon çenesindeki sakalı kaşıyor. “Çıkış yaparken resepsiyondaki adama bunu anlattığımda, ne dediğini biliyor musun?”

Henry gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Tahmin edeyim... O bir hayalet miydi?"

“İki yıl önce o odada bir çocuğun *öldüğünü* söyledi.” Dixon sesini tehditkar bir şekilde alçaltıyor. “İki yıl önce, tam o gece.”

"Vay canına," diyor Henry ifadesiz bir şekilde.

Dixon, yıpranmış mavi kot pantolonunun cebinden dikdörtgen bir kart çıkardı. Masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. "Julia, sorununda sana yardımcı olabilirim. Beni ara, değerlendirme için randevu ayarlayalım."

Henry'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Beni yargılıyor, ama Pemberton'da yaşamadı. Benim gördüklerimi görmedi.

“Ya bir hayalet izine rastlarsanız?” diyorum. “O zaman ne olacak?”

"Duruma göre değişir."

“Ne konuda?”

Gözlerini bana dikti. "Hayaletin ne istediğine gelince..."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor. Asıl soru bu değil mi? Eğer Caroline Eldridge gerçekten Pemberton'da musallat oluyorsa, bunun bir sebebi olmalı. Bir şey *istiyor* .

Dixon ayağa kalktı. Elini uzattı ve ben de tokalaştım. "Beni ara," dedi tekrar. "Sana yardımcı olabilirim."

“Teşekkür ederim,” diyorum, bir profesyonelin bunu ciddiye almasından dolayı aşırı derecede minnettar hissederek. Diplomasını bir internet sitesinden almış bir profesyonel olsa bile.

Dixon, elini çok daha isteksizce sıkan Henry'ye döndü. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Ziegler," dedi yüzünde garip bir ifadeyle. "Değerlendirmeye katılmanızda sakınca yok. Sizi şaşırtacak bir şey keşfedebilirsiniz. Özellikle de zihninizi açık tutarsanız."

Bu sözlerin ardından Alistair Dixon arkasını dönüp, ellerini kot pantolonunun ceplerine iyice sokmuş halde kahve dükkanından çıktı. Kapı kapandıktan sonra Henry, masadaki kartviziti kapıp küçümseyerek baktı.

“ *Alistair Dixon—Hayalet Avcısı* ,” diye homurdandı. “ *Lütfen* bana bu saçmalıkların hiçbirine gerçekten inanmadığını söyle Julia.”

Sinirleniyorum. Odasının tam ortasında soğuk bir nokta olmadığı için orada oturup beni yargılaması çok kolay. "Ne dediğini biliyor gibi görünüyor."

“O bir dolandırıcı.” Henry ellerini havaya kaldırdı. “Çok *açık* . Kollarının her yerinde hayalet pornosu dövmeleri var. O adama bir kuruş bile para verme.”

"Bak," dedim. "Büyükannemi ve teyzemi o evi sana satmaları için ikna etmemi istiyorsun. Ama eğer gerçekten bir ruhun orada tamamlanmamış işleri olduğuna inanıyorsam bunu yapamam."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor. Parmak uçlarıyla şakaklarını ovuyor. "Pekala. Eğer bu seni rahat hissettirecekse."

"Anlayışınız için teşekkür ederim," diyorum, sesimdeki alaycılığı tamamen gizleyemeden.

Henry bir an orada oturup Dixon'ın kartvizitine kaşlarını çatarak baktı. Sonunda pantolon cebinden bir tükenmez kalem çıkardı. Başparmağıyla kapağını açıp arkasına bir numara yazdı. Sonra da bana doğru kaydırdı.

"Pemberton'da kötü çekim aldığınızı söylediniz," diyor. "İşte numaram. Beni aramak isterseniz."

Kartı elime alıp, kusursuz siyah mürekkeple yazdığı on rakama bakıyorum. Bir şeyin dört mü yoksa dokuz mu olduğunu açıklamama bile gerek yok.

“Pekala,” diyorum. “Belki.”

Henry'nin omuzları hafifçe düştü. Benimle tekrar akşam yemeği yemek istedi ve bu beni gururlandırdı, ama şu an onun şüpheciliğiyle başa çıkamıyorum. Pemberton'da bir şeyler oluyor ve bana yardım edebilecek tek kişinin *Hayalet Avcısı* Alistair Dixon olduğunu hissediyorum.

40

1692

CAROLINE

Hapishane hücremde yapacak pek bir şey YOK .

Hücremde bir süre volta atıyorum ama o kadar küçük ki bunu yapmak sinir bozucu. Üstelik, Yardımcı Şerif Strickland elbisemi parçaladıktan sonra ellerimle elbisemi bir arada tutmak zorundayım. Günümün çoğunu zamanın geçmesini ve kocamın yanına eve dönebilmeyi dileyerek geçiriyorum.

Akşam çöktüğünde midem çok ağrıyordu. Bu sabah yediğimiz mısır ununda beri hiçbir şey yememiştik, gerçi bir ara bir çocuk gelip bize kuyu suyu getirmişti. Yardımcı Şerif Strickland iki tabak yemekle mahzene girdiğinde neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Yaklaştığında ve içinde sadece iki dilim çavdar ekmeği olduğunu gördüğümde bile ağzım sulandı.

Strickland önce Jonas'ın hücresine uğrar. Tabağı parmaklıklara yaklaştırır, ancak mahkûma yemeğini vermek için parmaklıkları açmaya hiç yanaşmaz.

"Ekmeği al," dedi sert bir sesle.

Jonas, sessizce parmaklıkların arasından uzanıp yemeğini kapıyor ve bir tür teşekkür ifadesiyle dişlerini gösteriyor. Bunu yaparken Strickland temkinli bir şekilde bir adım geri çekiliyor. İşte ancak bu anda, Yardımcı Şerif Strickland'ın Jonas Reeve'den benim kadar korktuğunu fark ediyorum.

Onu suçlayamam. Bu adam şüphesiz şeytan ya da onun müritlerinden biri.

Strickland'ın bir sonraki durağı hücrem. Bu sefer kemerindeki anahtar halkasını çıkarıp kapıyı açıyor. Ben de orada, küçücük odanın köşesine büzülmüş, titreyerek ve yırtık pırtık kıyafetlerimi bir arada tutmaya çalışarak duruyorum. Strickland beni süzdükçe dudakları seğiriyor.

"Sağlığınız pek iyi değil, Bayan Eldridge," diye belirtiyor.

“Bu mahzen çok soğuk.” Dişlerim birbirine çarpıyor. “Korkunç bir cereyan var ve kıyafetlerim yırtılmış.”

“İşbirliği yapsaydınız kıyafetleriniz yırtılmazdı.”

"Bana neredeyse hiç şans vermedin, değil mi?"

Strickland'ın seyrek kaşları yukarı kalktı. "Varlığımdan bu kadar derinden rahatsız oluyorsanız, belki de yemeğinizle birlikte ayrılmalıyım."

Elinde hâlâ çavdar ekmeği tabağıyla dönmeye başlıyor. Karnım o kadar acı verici bir şekilde gurulduyor ki, o ekmeği almak için her şeyi yapacağımı anlıyorum. Gerekirse bu zavallı küçük adama bile nazik davranacağım.

"Özür dilerim," dedim olabildiğince içten bir şekilde. "Ben... ben işbirliği yapmalıydım."

Strickland donakaldı, arkasını dönmedi ama çıkmak için de hareket etmedi. Bana meydan okuyordu, çok istediğim bu ekmeği bana verip vermeyeceğini merak etmeme neden oluyordu. Sonunda döndü, dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı.

"Evet," diye onaylıyor, "yapmalıydın. Ama sanırım dersini almışsındır."

"Öyle yaptım," diye temin ettim onu. "Bundan sonra düzgün davranacağım."

Ekmek tabağına uzanıyorum ama o tabağı tam ulaşamayacağım bir mesafede tutuyor. Hâlâ gülümsüyor.

"Bir dahaki sefere," diye devam ediyor, "şikayet etmeden, aynen istediğim gibi davranacaksınız, değil mi?"

"Evet," diye kekeledim.

“ *Söz veriyor* musun?”

" *Evet* ."

"Söyleyin lütfen, Bayan Eldridge. Sözünüzü verin."

“Söz veriyorum.” Gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları zorlukla tutuyorum. “ *Söz* veriyorum, uslu duracağım.”

Strickland'ın bana bakış şekli neredeyse açlık dolu. Strickland'ın karısıyla bir kez tanışmıştım, acı verici derecede zayıf, kırılgan bir kadındı ve onunla konuşmaya çalıştığım her seferinde irkiliyordum. Yardımcı sonunda tabağı bana uzatırken Bayan Strickland'ı düşünüyorum. Ekmeğe vahşi bir hayvan gibi saldırıyorum.

"Seni orada asılı görmek yazık olur," diyor.

Ağzımda bir çavdar viskisiyle duraksıyorum. Strickland hâlâ bana dik dik bakıyor ve sözleri beni rahatsız etmek için söylenmiş olsa da, tek amacı bu değildi.

Strickland, Pazartesi günü suçlu bulunacağıma gerçekten inanıyor. Ancak cadı olduğuma inanıp inanmadığı bana açık değil ve asıldığımı görmekten üzüleceğinden de hiç emin değilim.

41

O akşam uykuya dalmayı başarmam BİR MUCİZEYDİ . Karnımın guruldaması, cereyan ve rahatsız saman yatak yüzünden, bir gece daha dönüp duracağımı düşünmüştüm. Ama yorgunluk galip geldi ve yatağa uzandıktan birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldım.

Taşların ufalanma sesiyle uyandım.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Pemberton'da, Archie'nin babasından kalma güzel bir duvar saati var ve Archie'nin kendisinin de iki gümüş saati var. Ama bu hapishanede, gündüz mü gece mi olduğunu bile zar zor anlayabiliyorum. Tavanın yakınındaki çatlaklardan mahzene hiç ışık girmiyor, bu da gece olması gerektiği anlamına geliyor.

Duvardaki tek meşale titriyor. Hücremin parmaklıklarına doğru sessizce yaklaşıyorum, gözlerimi kısıp Jonas'ın yönüne bakıyorum. Herhangi bir ses ondan gelmiş olmalı, çünkü bu saatte burada başka kimse yok. Karanlığa doğru bakıyorum ve Jonas'ın bir şeyi başının üzerinden kaldırıp, taşların kırılma sesiyle yere sertçe indirdiğinin siluetini zar zor seçebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

Bana cevap vermiyor. Yeri titretecek kadar sert bir gürültü daha duyuluyor. Jonas'ın ne yapmaya çalıştığını hayal edemiyorum. Belki de...

"Kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum ona.

Jonas duraksar ve gözlerini kaldırır. Göz beyazlarını bile seçebilecek kadar ışık yoktur. Yine simsiyah birer havuz gibidirler; yüzünde iki karanlık delik.

"Siz de aynısını yapsanız akıllıca olur, Bayan Eldridge," diyor.

Bir an onu gözlemledim. Kolunu tekrar kaldırdı ve şimdi sağ elinde tuttuğu nesnenin botunun ağır metal tokası olduğunu fark ettim. Taş zemini kırmak için onu bir alet olarak kullanıyordu.

"Anlatacağım," diyorum.

Beni görmezden geliyor ve bir kez daha saldırıyor.

"Yardımcı Şerif Strickland'a kaçmaya çalıştığınızı söyleyeceğim," dedim bu sefer daha sert bir şekilde. "Sizin elinizden başka hiçbir genç kıza zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Jonas sağ elindeki tokasını indiriyor. Bir an duraksıyor, sanki derin düşüncelere dalmış gibi. Beni duydu. Ne yapmak istediğimi anladığından hiç şüphem yok.

Yüksek bir homurtuyla ayağa kalktı, öne doğru adım atarak parmaklarını demir parmaklıklara doladı. Aramızdaki mesafeye baktı. Bana dokunabilecek kadar yakın olduğunu sanmıyorum, ama bundan emin değilim. Jonas Reeve parmaklarını boynuma dolamak isteseydi, bunu yapabileceğine inanıyorum. Birdenbire o adama tek kelime ettiğime çok pişman oldum.

"Strickland'a söyleseniz bile," diyor sessizce, "yine de özgür kalacağım."

Sesi alçak, sanki kimsenin duymasını istemiyor, oysa hapishanede sadece ikimiz varız. Bir adım geri çekiliyorum, bacaklarım titriyor.

"Ama eğer söylersen," diye devam ediyor aynı alçak, gürleyen sesle, "özgürlüğe kavuştuğumda alacağım ilk can *senin* olacak."

Gözlerinin olması gereken karanlık boşluklar sanki içimi yakıyor. Çığlık atmamak için büyük çaba sarf ediyorum. Jonas Reeve gibi kötülükle dolu bir adama hiç bu kadar yakın olmamıştım. Hücresinde durduğu yerden kıpırdamıyor, elleri hâlâ demir parmaklıkları kavrıyor; o ellerin boğazımı sıkıp nefesimi kestiğini hayal edebiliyorum.

Hayal etmesi çok kolay, sanki gerçekten oluyormuş gibi. Boğazım düğümleniyor ve içimde bir panik dalgası hissediyorum.

"Anladın mı?" diyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama nefes alamıyorum. Gözlerimle ellerinin hâlâ hücresinin parmaklıklarında olduğunu görsem de, bir şekilde beni boğuyor.

“Anlıyor musunuz, Bayan Eldridge?”

Sesinde delilik uyandıran bir sabır var, sanki bütün gece orada duracak, gözleriyle beni hipnotize edecek, ondan duymayı beklediği şeyi söyleyene

kadar soruyu tekrar tekrar soracakmış gibi.

"Anlıyorum," diye nefes nefese kaldım.

"İyi."

Memnun bir şekilde benden uzaklaştı ve işine geri döndü.

Yardımcı Şerif Strickland'a ne yapmaya çalıştığını söylemeyeceğim. Zaten hiçbir önemi yok. Ayakkabısının tokasıyla taş zemine vurarak bu hapishaneden kaçamaz. Bu, benim cadı olduğuma inanmaktan bile daha saçma.

42

GÜNÜMÜZ

JULIA

Özellikle büyükannemin anahtarlarıyla ilgili yaşanan fiyaskodan sonra , Ethel'le konuşmadan Pemberton'a bir hayalet avcısı davet etmemin imkanı yok.

O akşam yemekten sonra konuyu açtım. Masayı toplamasına yardım ettim ve beni durduramadan bulaşıkları sabunlamaya başladım. Buraya geldiğim ilk gece bulaşıkları yıkamayı denemiştim ve Ethel, ıslatılmaları gerektiğini söyleyerek beni uzaklaştırmıştı, ama bu sefer kararlı davrandım. Dolaplardaki bulaşıkların halini gördükten sonra, ıslatma tekniğinin etkili olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim.

Ethel ısrarla, "Bulaşıkları yıkamanıza gerek yok," diyor. "Misafirsiniz."

“Şey,” diyorum, “bütün yemekleri sen yapıyorsun ve minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Yemek bittikten sonra bulaşıkları ben yıkayabilirim.”

"Teşekkür ederim," diyor, sesi biraz şaşkın ama tamamen de nankör değil.

Yıllar önce yaşadığı hamileliği tekrar düşünüyorum. Acaba o da bebeği düşünüyor mu? Ailemizde gayrimeşru bir çocuktan hiç söz edilmediğini duydum, bu yüzden ne olduysa, kesinlikle iyi bir şekilde örtbas etmişler.

Ona bu konuda sormak istiyorum ama bunca yıldan sonra bunun konuşmak isteyeceği son şey olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca, mutfakta

kalmamın çok özel bir nedeni vardı ve bunun Ethel'in çocuğuyla hiçbir ilgisi yok.

“Dinle.” Tavayı kaynar suyla köpürtüyorum. “Pemberton’da gördüğüm bazı şeylerden bahsetmek istiyordum.”

Ethel dirseğini yanımdaki mutfak masasına dayadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Caroline'ı kastediyorsun herhalde."

Derin bir nefes aldım. "İtiraf etmeliyim ki, bu evde bazı tuhaf şeyler oluyor."

“Bu evde her zaman tuhaf şeyler olmuştur. Bunu biliyorsun.”

Uzun yıllar sonra nihayet bu konuları konuşabilmek büyük bir rahatlama. Çocukken herkes paranormal deneyimlerimin aşırı hayal gücümden kaynaklandığını iddia ederdi. Ama Ethel o zamanlar hayatta değildi ve doğaüstü olayların varlığı konusunda ebeveynlerimden farklı fikirleri var gibi görünüyor.

“Şöyle ki…” Tavayı durulayıp kurutma rafına koydum. “Caroline hakkında başka bir görüş daha almak istiyordum.”

"Başka bir görüş mü?"

Derin bir nefes alıyorum, bu yeni açıklamayı nasıl karşılayacağından emin değilim. "Şey, doğaüstü olaylar konusunda uzmanlaşmış birini işe almak istiyorum."

Ethel'in kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

“Öbür taraftaki insanlarla iletişim kurmak için kullanılabilecek ekipmanlara sahip bir adam buldum.” Ona hayalet avcısı olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. Ne kadar saçma geleceğini düşünmeden söyleyebileceğimi sanmıyorum. “Pemberton'a gelip araştırma yapmasını umuyordum.”

Bir an sessiz kalıyor, bunu düşünüyor. "Ona zarar vermez, değil mi?"

Artık hayatta olmayan bir insanı nasıl "incitebilirsiniz" ki? Ama Ethel'in endişesi dokunaklı. Onun ne kadar hassas bir insan olduğunu hiç fark etmemiştim, ama vermek zorunda kaldığı çocuğu öğrendiğimden beri ona bambaşka bir gözle bakıyorum.

"Ona zarar vermeyecek," diyorum. "Amaç ona *yardım* etmek."

Doğrusu, Dixon'ın ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Henry onun bir dolandırıcı olduğunu düşünüyordu, bu da belki de hiçbir şey

yapmayacağı anlamına geliyor. Dixon hakkında ne düşüneceğimi tam olarak bilmiyorum. Henry tamamen haklı olabilir ve belki de Dixon beni kandırıyordur. Ama şu anda, Pemberton'ın koridorlarında gerçekten üç yüz yıllık bir kadının musallat olup olmadığını öğrenmek için tek şansım o.

Uzun bir sessizliğin ardından Ethel bana gergin bir gülümsemeyle baktı. "Onunla konuşmayı her zaman denemek istemiştim. Sence bunu başarabilir miyiz?"

“Olabilir.”

Caroline bizimle iletişim kurabiliyorsa, ruhunun üç yüz yıldan fazla bir süredir Pemberton'ın koridorlarında neden dolaştığını bize anlatabilir. Eğer hayalet diye bir şey varsa ve o gerçekten bir hayaletse, öbür dünyaya geçmemesinin bir sebebi olmalı. Belki de halletmesi gereken bir işi vardır.

Ya da belki de istediği şey, yıllar önce atalarımız tarafından kendisine yapılan büyük haksızlığın intikamını almaktır.

43

ETHEL, HAYALET AVCISINI BEKLEYEREK EVİN HER YERİNİ BAŞTAN AŞAĞI TEMİZLEDİ . Ayrıca salatalık dilimleri de kesti, ama Alistair Dixon'ın salatalık dilimlerinden hoşlanan bir adam olmadığını düşünüyorum.

Dixon akşam buluşmak istedi çünkü doğaüstü olayların çoğunun gün batımından sonra gerçekleştiğini iddia ediyordu. Randevumuz saat sekizdi, ancak o 8:17'de geldi. Ethel ve ben onu ön kapıda karşıladığımızda, kahve dükkanında giydiği aynı askeri kamuflaj ceketini giyiyordu ve üç gün önce tanıştığımızdan beri tıraş olmamış gibi görünüyordu. Sol omzunda büyük bir spor çantası asılıydı.

“Alistair Dixon, hayalet avcısı.” Elini Ethel'e uzatır, Ethel de çekinerek elini sıkar. “Doğaüstü sızma operasyonunuzda size yardımcı olmak için buradayım.”

“Benim adım Ethel Eldridge,” diyor. “Kız kardeşimle birlikte Pemberton'ın sahibiyiz.”

Bu tam olarak doğru değil aslında. Ethel, muhtemelen gayrimeşru hamileliği nedeniyle vasiyetten çıkarıldığı için Pemberton'ın sahibi *büyükannem* . Ama bu adamın önünde onu düzeltmenin bir anlamı yok. Her açıdan bakıldığında, bu evin yöneticisi Ethel.

Dixon'ın lobiye girmesi için geri çekiliyoruz. Çantasını yere bırakıyor ve sanki göremediğimiz bir ağırlık taşıyormuş gibi ellerini önünde uzatıyor.

“Vay canına.” Başını salladı. “Bu evde kesinlikle doğaüstü bir varlık hissediyorum. Çok yoğun bir his. Beni zamanında aradığınıza çok sevindim.”

Ethel'e şöyle bir göz attım, o da onu dikkatle izliyordu. Bu durumdan oldukça keyif alıyor gibiydi. "Bunun gibi şeyleri çok gördün mü?" diye sordu.

Dixon ciddi bir ifadeyle, "Her zaman," diyor. "Bana güvenin, emin ellerdesiniz. Bu evde bir hayalet varsa, onu bulacağım."

Dixon devasa spor çantasını oturma odasına taşıdı ve içinde bir sürü hassas ekipman varsa garip bir hareket gibi görünen bir şekilde yere sertçe bıraktı. İçinde bir şeyler karıştırırken, "Sanırım erkek arkadaşın buna gelmemeye karar verdi, Julia," diye yorum yaptı.

Onun Henry'den bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. "O adam benim erkek arkadaşım değil. Ve sana karşı bu kadar kaba davrandığı için özür dilerim."

“Kaba değildi. Şüpheci bir insandı ve seni korumaya çalıştığını düşünüyordu.” Dixon bakışlarını çantadan kaldırıp bana baktı. “Ama aslında kendini korumaya çalışıyordu. Bu yüzden ona acıyorum.”

Şu anda Henry'nin burada olmamasına gerçekten çok sevindim çünkü bence yorum yapmaktan kendini alamazdı.

“Neyse.” Dixon, avucunda ağır, dikdörtgen bir cihaz tutarak ayağa kalktı. “Henry Ziegler’in, kalbin atmayı bırakmasıyla hayatın sona erdiğini iddia etmesinin geçerli bir sebebi var, bu sebebi bilmesek bile. Belki *kendisi* bile bilmiyor olabilir.”

O gizemli sözüyle ne demek istediğinden emin değilim ama ona sormuyorum. Şimdi çantasından çıkardığı bir çeşit aletle uğraşıyor. Parlak kırmızı renkte ve nedense bana çok küçükken sahip olduğum bir oyuncağı hatırlatıyor; onu sallardım ve inek sesleri çıkarırdı.

"Bu bir REM kapsülü," diyor saygıyla. "Elektromanyetik bir alan oluşturuyor ve eğer paranormal bir varlık gibi herhangi bir şey bu alanı bozarsa alarm çalıyor."

Ethel endişeyle, "Bu güvenli mi?" diye soruyor.

Dixon ciddi bir ses tonuyla, "İşim gereği güvenliğimi riske atmaya alışkınım," diyor. "Ama siz iki bayan biraz geri çekilmelisiniz."

Ethel ve ben, isteyerek oturma odasından dışarı çıktık ve Dixon'ın REM cihazını kurmasını izledik. Ethel koluyla beni dürttü. "Gerçekten de ne yaptığını biliyor gibi görünüyor."

En azından birimizin ona inandığına sevindim.

Dixon kapsülün üzerindeki bir düğmeye basıyor, sonra ayağa kalkıp geri çekiliyor. Üçümüz de cihazın üstündeki çok renkli ışıkların kısa

süreliğine yanıp sönmesini izliyoruz. "Elektromanyetik alanın oluşmaya başladığını hissedebiliyorum," diyor bize.

Elektromanyetik alanı gerçekten hissedebilir miyiz? Bundan pek emin değilim.

Cihaz tiz bir cıvıltı çıkardı. Sonra bir tane daha. Üstteki ışıklar çılgınca yanıp sönmeye başladı. Ve sonra, birdenbire, cihaz neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksek bir çığlık attı; Ethel ve ben ikimiz de ellerimizi kulaklarımızın üzerine kapattık.

Ethel gürültünün arasında "Şunu kapatabilir misin?" diye bağırdı.

Dixon hemen kabine doğru koşup onunla oynamaya başlarken ben de parmaklarımı kulaklarımın içine o kadar soktum ki kulak zarlarımı delebileceğimden korktum. Aman Tanrım, bu *çok gürültülü* .

Dixon bulabildiği hemen hemen her düğmeye basıyor ama lanet olası şey bir türlü susmuyor. Sonra avucunun içiyle vuruyor ama bu sadece daha da gürültü yapmasına neden oluyor.

"Özür dilerim bayanlar!" diye bağırdı.

Ethel ona "Lütfen bunu durdurun!" diye bağırdı.

Sonunda, cihazı alıp yanımızdan hızla geçti. Kapıyı hızla açtı ve REM cihazını dışarıdaki yere bıraktı. Ses hala kulakları sağır edecek kadar yüksek ve rahatsız ediciydi, bir türlü susturamıyordu. Bizim evimizin kapısını kapattı, böylece biz duymak zorunda kalmadık, ama ses o kadar yüksekti ki oturma odasından bile duyulabiliyordu. Sonunda, neredeyse metalin ezilme sesine benzeyen bir ses duydum ve sonra, şükürler olsun ki, ses kesildi.

Birkaç saniye sonra Dixon, alnı terlemiş bir şekilde evin kapısını açar. Parmağını bir kulağına sokup biraz sallar. "Düzelttim," diye ilan eder.

Ethel, "Bu bir şey gösterdi mi?" diye soruyor.

"Görünüşe göre," diyor heyecanla, "bu evdeki elektromanyetik alan o kadar güçlü ki, REM cihazını aşırı yüklemiş. Hayalet avcılığı kariyerim boyunca bunu sadece bir kez daha gördüm!"

"Aman Tanrım," diyor Ethel.

"Ama merak etme," diye onu temin etti. "Başka birçok numaram da var."

Harika. İlk numarası neredeyse kulak zarlarımı patlatacaktı. Bir sonraki numara karnıma bıçak saplayacak mı acaba? Belki de Henry'yi dinlemeliydim...

Başım zonklamaya başlayınca Dixon çantasının içinde tekrar bir şeyler karıştırmaya başladı. Sonunda başka bir cihaz buldu. Metalik, siyah bir yüzeye sahip ve üzerinde yeşilden kırmızıya doğru değişen beş ışık göstergesi vardı.

"Bu benim K2 elektromanyetik alan ölçerim," diye açıklıyor bize. "Bu aslında paranormal araştırmacı için en değerli araç."

Ethel gerçekten de büyülenmiş görünüyor. "Bu nasıl çalışıyor?"

“Harika bir soru!” diyor Dixon, ayak uçlarında zıplayarak. “Oldukça teknik bir konu, ama sıradan bir insan için basitleştirmeye çalışacağım. Esasen, K2 elektromanyetik alanlardaki değişiklikleri ölçüyor. Bilinçli zihnin bir elektromanyetik alanı vardır ve öldüğünüzde bu alan her zaman ortadan kaybolmaz. Çoğu uzman, K2'nin bir zamanlar insana ait olan şeylerin izlerini algılayabileceğine inanıyor.”

"Bu aynı zamanda kablolama sorunlarını da ortaya çıkarmaz mı?" diye belirtiyorum.

“Kesinlikle,” diyor. “İşte bu yüzden K2, sonuçlarını nasıl yorumlayacağını bilen ve ruhlar dünyasıyla uyum içinde olan bir uzmanın elinde en değerlidir.”

Bu son kavrayışla cihazı açıyor ve yeşil ışık iki kez yanıp sönüyor. K2'yi bir asa gibi önünde tutuyor. Odaya girdiğimizde, cihazdaki ışık göstergesi sarıya dönüyor. Aşağıya doğru bakıyor ve kaşları çatılıyor. O anda ışıklar titriyor ve bize anlamlı bir bakış atıyor.

“Tanrım,” diyor. “Bu oda…”

"Ne?" diye fısıltıyla sordum, konuşmama izin verilip verilmediğinden emin değildim.

“Burada biri var.” Sesi nefes nefese. “Hissedebiliyorum.”

Ellerini birbirine kenetlemiş olan Ethel'e baktım. İlk defa, kusursuz topuzundan bir saç teli çözülmüştü.

“Caroline!” diye sesleniyor. “Caroline Eldridge! Burada mısın, Caroline?”

O sözleri söylerken, odaya soğuk bir hava dalgası yayıldı. Üçümüz de gözle görülür şekilde titredik. Ethel omuzlarına daha sıkıca sardığı bir şal takıyordu.

Dixon tekrar, "Caroline," diyor. "Eğer buradaysan, kendini göster!"

Bir şey olmasını bekleyerek nefesimi tutuyorum. Ama odada, büyük duvar saatinin tıkırtısından başka hiçbir ses yok.

"Sana zarar vermek istemiyoruz Caroline," diyor. "Söz veriyorum. Sadece konuşmak istiyoruz."

Yine bekliyoruz. Dışarıda rüzgarın ıslığını duyuyoruz ama ses yok. Bir bakıma memnunum, çünkü Caroline Eldridge'in konuştuğunu duysaydım kalp krizi geçirirdim. Ya da en azından altıma işerdim.

Dixon bize, "Bu zekice kurgulanmış bir hayalet olayı," diyor. "Hayaletiniz varlığınızın farkında, ancak şu anda kendini göstermekte tereddüt ediyor."

Bakışları büyük ceviz ağacından yapılmış duvar saatine takıldı. Mobilyaya doğru adım attığı anda, K2'nin ışığı tekrar turuncuya döndü.

"O saat her gece sabah 3:41'de duruyor," diyorum.

Dixon elini uzatıp saatin kenarına dokunmak istedi, ancak parmakları oraya ulaşmadan geri çekti. "Bu zamanın bir anlamı olmalı. Belki de ölüm zamanı?"

“Olamaz,” diyorum. “İdam edildi. Bunu gece yarısı yapmazlardı.”

Dixon, K2 cihazını tekrar uzatarak duvardaki Archie ve Molly Eldridge portresine doğru yürüdü. Yaklaştıkça cihaz tekrar turuncu ışık saçmaya başladı.

"Bu tablo," diyor. "Bu o mu?"

“Hayır,” diyor Ethel. “Resimdeki adam, Archibald Eldridge, onun kocasıydı. Ve resimdeki kadın, Molly Eldridge, onun üçüncü karısı.”

“Caroline’a karşı cadılık suçlamalarını getiren Molly Eldridge’di.” Ben söze girdiğimde Ethel şaşkınlıkla bana baktı. “Caroline’ın ölümünden sonra Archibald ile evlendi.”

Dixon, üzerimizdeki ışıklar titrerken tabloya daha da yaklaşıyor. Bu tablodan her zaman garip bir his almışımdır, ama şimdi Molly Eldridge'in gözlerinin bana dik dik baktığı hissine kapılıyorum. Tabloya bakarken, Molly'nin yüzündeki gülümseme sinsi bir hal alıyor, donmuş dudaklarında daha da genişliyor.

Gösterge kırmızıya dönerek yanıp sönüyor.

"O burada!" diyor kendinden emin bir şekilde. "Kesinlikle burada."

Resme doğru bir adım daha atıyor ve bu sefer kırmızı ışık yanıp sönmeye başlıyor. Önce yavaşça, sonra hızla yanıp sönüyor. Şaşkınlıkla K2'ye bakıyor ve sallıyor; bu, onun temel teknik destek hareketi gibi görünüyor.

"Özür dilerim," diyor kendi kendine. "Normalde böyle olmaz..."

Cümlesini bitiremeden, kırmızı ışık göstergesi tam ortadan çatladı. Ve tüm makine durdu.

Üçümüz de onun ikinci arızalı ekipmanına bakakaldık. Bir dakika önce Dixon'ın bizi kandırdığını düşünüyordum, ama şimdi o kadar emin değilim. Gösterge ışığı çatladığında gözlerindeki korku açıkça belliydi.

Resme bakıyorum. Molly'nin dudakları önceki hoş gülümsemesine geri dönmüş.

Ethel ona, "Bu daha önce hiç başına geldi mi?" diye soruyor.

Yavaşça başını salladı. "Sanırım," diye fısıldadı, "Caroline'ı kızdırıyoruz."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. "Şimdi ne olacak?"

“Sana yardım edeceğim.” Bana ve Ethel'e baktı. “Elbette, sana yardım edeceğim. Böylesine acı çeken bir ruhu vicdanen yalnız bırakamam.”

Ethel, "Ne önerirsiniz?" diye soruyor.

Çanta yanına çömelip tekrar içini karıştırmaya başladı. "Çantamda elektronik ses kayıt cihazı var. Onu burada bırakabilirim."

"Ne?" diye soruyorum.

“EVP kaydedici, çıplak kulakla duyamayacağınız sesleri kaydeder,” diye açıklıyor. “Çoğu zaman, paranormal sesler insan kulağının duyma aralığının dışındadır, ancak kaydın frekansını ve hızını ayarlayıp beyaz gürültüyü ortadan kaldırırsanız, genellikle bazı kelimeleri ayırt edebilirsiniz.” Gururla gülümsüyor. “EVP yorumlama konusunda özel sertifikam var.”

Henry'nin sesini neredeyse kulağımda duyabiliyorum: *Hangi seçkin üniversiteden?*

Çantasından küçük bir cihaz çıkarıyor; küçük bir teyp kaydediciye benziyor. "Bunu burada bırakacağım, birkaç gün sonra gelip alacağım. Sonuçları yorumlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak, sonra da bu düşmanca ruhla başa çıkmanın bir sonraki adımını konuşabiliriz."

Ethel'e baktım, o da bunu düşünüyor gibiydi. Sonunda başını salladı. "Tamam."

"Bu son derece hassas bir cihaz," diye uyarıyor bizi, cihazı resmin hemen yanındaki şömine rafına yerleştirirken. "Dokunmayın veya herhangi bir şekilde müdahale etmeyin. Onu çalıştırma yetkisine sahip tek kişi benim."

"Pekala," diye katılıyorum.

Dixon düşünceli bir şekilde kayıt cihazına bakıyor. "Umarım bu durumu daha da kötüleştirmez. Eğer kötüleştirirse..." Duraksıyor, sonra başını sallıyor. "Bir hafta sonra geri döneceğim."

44

1692

CAROLINE

ERTESİ GÜN, Jonas'ın önceki gece ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir şeyden bahsedilmiyor. Hücresine bakıyorum ve dışarıya çıkan herhangi bir delik göremiyorum. Yani eğer bir tür kaçış yolu kazıyorsa, ya onu gizlemeyi başarmış ya da çok uzağa gidememiş. İkincisi olduğunu düşünüyorum.

Eğer tünel kazıyorsa, acele etmeli. Kısa süre sonra Boston'a nakledilecek ve gerçek bir hapishaneden kaçmak çok daha zor olacak. Şehre vardığında, idam fermanı imzalanmış olacak. İdamdan kurtulma şansı yok.

O bunu hak ediyor. Ben ise hak etmiyorum.

Öğleden biraz sonra, Yardımcı Şerif Strickland bodruma indi. Sağ elinde bir nesne tutuyordu ve yaklaştığında bunun yünden yapılmış bir elbise olduğunu fark ettim. Dün sabah yırtıldığından beri kendi elbisemi ellerimle bir arada tutuyordum ve bunu benim için getirdiğine dair hiçbir umudum yoktu.

Strickland, yerde bırakılmış bir kaseyi aşarak hücreme yaklaşırken, "Bayan Eldridge," dedi. "Sizin için bir şeyim var."

Bana kendi elbisem olmayan bir elbise getirmesi garip. Pemberton'da, Archie'nin benim için getirebileceği bir sürü elbiseyle dolu bir dolap var. Archie elbisemin yırtık olduğunu bilmiyordu, ama hapishaneye götürüldüğümde çanta hazırlamadığımı biliyordu. Elbette kıyafetlere

ihtiyacım olacağını aklına getirmeliydi. Bana giyecek bir şey getirmemeli miydi? Belki de bir sürü kıyafetle beni görmeye gelmeye çalıştı ama geri çevrildi. Şaşırmam.

Strickland hücremin kapısını açıyor ve tıpkı dün olduğu gibi içeri giriyor. Elbiseyi bana uzatıyor ve ben de geri almasından korkarak hevesle alıyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyorum.

"Hoş geldiniz, Bayan Eldridge."

Elbiseyi sıkıca tutuyorum, hücremden çıkmasını bekliyorum ki üzerimi değiştirebileyim, ama o kalıyor. Gitmiyor.

"Bayan Eldridge," diyor. "Hediyemden hoşlanmıyor musunuz?"

“Evet,” diyorum dikkatlice. “Ama kocam başka bir erkeğin önünde soyunmamı hoş karşılamazdı.”

"Doğrusu, bunun şu anda kocanızın en önemsiz endişesi olduğuna inanıyorum." Kollarını kavuşturup başını Jonas'a doğru eğdi. "Ayrıca, her halükarda burada *olacak* ."

Jonas saman yatağında yatıyor olsa da, gözlerini saygıyla başka yöne çevirmişti.

"Neden bu kadar çok korkuyorsun?" diye soruyor Strickland bana. "Meme ucunu zaten gördüm."

“Ben…” Parmaklarımın arasında sert yün kumaşı sıkıyorum. “Sonra değiştireceğim.”

“Hayır.” Strickland bana doğru bir adım attı. “Şimdi değiştirmeyi reddederseniz, elbiseyi alıp gideceğim. Ve yarına kadar geri dönmeyeceğim.”

Henüz akşam yemeği vakti değil. Bugün neredeyse hiç yemek yemedim ve bir öğünü daha kaçırma düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Sayın beyefendi," diye başlıyorum.

“Bunu dün gece konuşmamış mıydık?” Elbiseyi çekiştiriyor, o kadar sert çekiyor ki, bırakmazsam yırtılacağını biliyorum. Bu yüzden çok istediğim elbiseyi almasına izin veriyorum. “Bundan sonra iş birliği yapacağını söylemiştin. Ama işte buradasın… *iş birliği yapmıyorsun* .”

Strickland'ın beni kıyafet değiştirirken görmesini istemiyorum, ama bu yırtık pırtık elbiseyle kalmak daha kötü olurdu. Bu gece saman yatağımda karnım boş ve ağrılı bir şekilde yatmak daha kötü olurdu.

Bunu hızlıca yapacağım.

Eski elbisemi hızla çıkarıp soğuk, sert zemine bıraktım. Yırtık kıyafetlerimden kurtulunca, mahzenin cereyanını içimde hissettim ve kollarımda, bacaklarımda tüyler diken diken oldu. Strickland'ın kollarındaki yün elbiseye uzanıp, olabildiğince çabuk başımdan geçirmeye çalıştım. Ama o elbiseyi elimden uzak tuttu.

"Çok güzel bir kadınsın Caroline," diyor. Sesindeki bir şey, dilinin olduğundan daha kalın görünmesini sağlıyor.

Bir kolumla göğsümü tutarak kendimi ısıttım ve göğsümü gizledim, diğer kolumla tekrar elbiseye uzandım. "Lütfen giyinebilir miyim?"

"Eğer kocanız olsaydım," diye devam ediyor, sanki ben konuşmamışım gibi, "her an hapishanenin önünde olurdum ve sizi serbest bırakmalarını talep ederdim." Bir an duraksıyor. "Ve yine de... kocanız nerede? Archibald Eldridge nerede?"

Sözleri içimde bir şeyleri kırıyor. Bu zavallı adamdan iyilik dilenmekten bıktım. "Kocam senin iki katın kadar iyi bir adam," diye karşılık veriyorum. "Sen onun yanında *hiçbir* şeysin."

"Yine de," diyor alaycı bir ifadeyle, "ben buradayım, o değil."

Strickland bana doğru bir adım atıyor ve göğsümün kıvrımına dokunmak için elini uzatıyor. İrkilip geri çekiliyorum ama duvara çarpıyorum. Bu küçük hücrede gidecek hiçbir yer yok. Kaçacak hiçbir yer yok. Önümde sadece iki yol var: onun isteklerine boyun eğmek ya da karşı koyup savaşmak.

Savaşacağım.

Ama ben bir şey söylemeden önce, hafif bir gürültü duydum ve görevlinin eli anında vücudumdan düştü. Birdenbire, yüzünde komik bir şaşkınlık ifadesiyle başının üstünü ovuşturmaya başladı. Jonas'ın yerde bırakılmış olan kaseyi alıp ona fırlattığını anlamam biraz zaman aldı. Kase, hücremin açık kapısından içeri girdi ve görevlinin kafasına isabet etti.

“Ah, vurulmaya hazır bir hedefmişsiniz, Yardımcı Şerif Strickland!” Jonas, Strickland'a düzgün dişlerini gösterdi. “Söyle bakalım: Eğer size üç kez vurursam, kız için bir jeton kazanır mıyım?”

Strickland'ın normalde soluk olan teni koyu kırmızıya döndü. Öfkesinden beni tamamen unutmuş bir halde yün elbiseyi yere bıraktı. Fikrini değiştirmeden önce, elbiseyi yerden kaptım ve başımdan geçirdim. Beklediğim kadar kaşıntılı, ama en azından sıcak tutuyor ve vücudumu örtüyor.

Başımı elbisenin yakasından içeri soktuktan sonra, Strickland'ın anahtarlarıyla uğraştığını görebiliyorum. Önce benim hücremi kilitliyor, sonra Jonas'ın hücresine dönüyor. Dün Jonas'tan korktuğunu sanıyordum, ama kıpkırmızı yüzü bana öfkesinin korkusunun önüne geçtiğini gösteriyor.

“Lütfen içeri gel.” Jonas hâlâ ona sırıtarak bakıyor. “Böylece daha kolay bir hedef olacaksın.”

Kapı açılır açılmaz Jonas'ın elleri yumruk oldu. Strickland elini copuna kaptı ve bir anda havaya kaldırdı. Jonas hızlıydı; kahramanca bir hamleyle copu kaptı ve eğer bir saniye bile daha hızlı olsaydı, cop onun olurdu ve her şey çok farklı gelişirdi. Ama yeterince hızlı değildi. Cop, Jonas'ın omzuna korkunç bir çatırtıyla indi. Bu darbe Jonas'ı dizlerinin üzerine çöktürmeye yetti.

"Artık gülmüyoruz, değil mi?" diyor Strickland. "Sen alçak katil."

Strickland, Jonas'la işini henüz bitirmemişti. Copu Jonas'ın üzerine tekrar tekrar indirdiğini dehşetle izliyordum. Dayak bittiğinde Jonas kıpırdamıyordu. Sadece yerde, kendi kanından oluşan giderek büyüyen bir havuzun içinde yatıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

Ve sonra, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiğim anda, birdenbire her şey sona eriyor. Strickland, Jonas'ın bedenine tükürüyor, hücreden çıkıyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. Bana doğru bir bakış atıyor ve sararmış, çürümüş dişlerini göstererek gülümsüyor. "Gösteriden keyif aldınız mı, Bayan Eldridge?"

Geri çekildim, ona hücreme geri dönmesi için herhangi bir sebep vermek istemiyordum.

Şükürler olsun, bana olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor. Batonunu kemerine geri taktı ve başını Jonas'ın cesedine doğru çevirdi. "Eğer bir gün uyanırsa, ona salı günü Boston'da yargılanacağını söyleyin."

Salı. Kendi duruşmamdan bir gün sonra. O zamana kadar özgür olacağım.

Ya da darağacında asılı.

Strickland ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıkıyor, bizi hücrelerimizde yalnız bırakıyor. Meşalenin titrek ışığı altında Jonas'a bakıyorum. Göğsünün inip kalktığını görmeye çalışıyorum ama göremiyorum.

“Jonas?” diye fısıldadım. Sonra biraz daha yüksek sesle, “Jonas!”

Cevap yok.

Yere serilmiş cansız bedene bakıyorum, içimi ağır bir melankoli kaplıyor. Bu alçağın ölümüne üzülmemeliydim. Dört genç kızı zamansız ölümlerine sebep olmuştu. Bana da aynısını yapacağını söylemişti. Hayattayken kötü bir adamdı ve şüphesiz ki şeytan onun içinde yaşıyordu.

Yine de, Strickland'ın bana yapmayı planladığı korkunç şeylerden beni kurtarmak için kendi hayatını riske attı. Ve aklıma gelen tek şey, kötü bir insanın böyle bir şey yapmasının mantıklı olmadığı.

45

Güneş battıktan ve duvardaki çatlaklardan sızan ışık noktaları kaybolduktan çok SONRA , yan hücreden bir inilti duyuyorum.

Saman yatağımda yatıyordum, ama sesi duyunca ayağa fırladım. Hücremin parmaklıklarına doğru koştum ve daha iyi görebilmek için kendimi onlara bastırdım.

"Jonas?" Sesim odada yankılandı.

Karşılığım bir başka inlemeyle sonuçlanıyor.

"Ciddi şekilde yaralandınız mı?" diye soruyorum, ki bu saçma bir soru çünkü adam saatlerdir baygın. Elbette ciddi şekilde yaralanmış.

"Yaşayacağım," diye yanıtladı, ardından öksürdü, tükürdü ve bir kez daha inledi.

“Sizin ölmüş olabileceğinizi tahmin etmiştim.”

Homurdanıyor ve el fenerinin ışığında ayağa kalkmakta zorlandığını görebiliyorum. "Keşke benim de şansım olsa."

"Bir şey kırıldı mı?"

Şimdi doğruldu. Alnındaki hâlâ kanla ıslak olan bir noktaya dokundu. Sonunda, "Hayır," diye karar verdi. "Öyle olduğuna inanmıyorum."

İmkânsız gibi görünüyor. Strickland sopayı o kadar çok kez o kadar şiddetli bir şekilde indirdi ki, ölmemiş olması bir mucizeden farksız.

Onu kurtaran, şeytanla olan işbirlikçileri miydi?

Jonas, "Onun bir bebek gibi sallanması benim için büyük bir şans," diyor.

Küçücük, pis bir hapishane hücresinde kaşındıran yün bir elbise giyiyor olabilirim, ama onun sözlerinde beni güldüren bir şey var. Karnım ağrıyana kadar gülüyorum. Sonra Jonas da gülüyor, her ne kadar bu gülüş onu irkilse de.

Gülmekten gözlerimden yaşlar akıyor. Ama bir noktada kahkaha duruyor ve birdenbire sadece gözyaşları kalıyor. Yanaklarımdan süzülen gözyaşları, çünkü bu gece son gecelerimden biri olabilir. Mahkemenin masumiyetimi kanıtlayacağına tüm kalbimle inanıyordum, ama şimdi emin değilim.

"Ölmek istemiyorum," diye hıçkırdım gözyaşlarımın arasından. "Bu adil değil!"

Jonas kısık bir sesle, "Hayır," diye onayladı. "Bu hiç adil değil."

Ağlamayı durduramıyorum.

46

GÜNÜMÜZ

JULIA

EVP KAYIT CİHAZI son iki gündür çalışıyor.

Şöminenin üzerinde, Archie ve Molly'nin resminin hemen altında duruyor. Alistair Dixon, kayıtları yorumlamaya çalışmadan önce bir hafta beklemek istediğini söyledi, ancak orada durması son derece dikkat dağıtıcı. Şu anda oturma odasında bir kitap okumaya çalışıyorum ve sürekli o kayıt cihazına bakıp ne kaydettiğini merak ediyorum.

Burada biri var. Bunu hissedebiliyorum.

O kayıtta ne olacak? Caroline bizimle konuşacak mı? Yoksa sadece bir sürü anlamsız gürültü mü olacak?

Sonunda kitabımın sayfalarını kıvırıp kanepeye bıraktım. Konsantre olamıyorum, ayrıca neredeyse öğle yemeği vakti geldi. Ethel ve Mick'in bugün ev dışında işleri vardı, bu yüzden sadece ben ve büyükannem varız. Eğer onun açlığını gidermezsem, bir şeyler pişirmeye kalkışabilir—Henry'nin Pemberton'ın yanmasından beni sorumlu tutmasını istemiyorum.

Yaklaşık bir saat önce onu son gördüğüm yer olan mutfağa doğru yürüdüm. Ama oraya vardığımda, gitmişti. Daha önce içtiği kupa mutfak masasının üzerindeydi, içindeki kahve soğumuştu.

"Büyükanne?" diye sesleniyorum. "Letty?"

Cevap yok.

Mutfağı terk edip arka bahçeyi kontrol ettim ama orada yoktu. Yukarı, ikinci kata çıktım. Büyükannemin odasına doğru yöneldim, gün ortasında bazen yaptığı gibi uyukluyor olmasını umuyordum. Ama onun odası da boştu.

Kaygı tohumları midemde filizlenmeye başladı. Bu sabah büyükannemi her saniye gözetim altında tutmadım, ama buna gerek duymadım da. Gelmeden önce Ethel'in onu her zaman yalnız bıraktığı giderek daha da netleşiyor. Ocağın fişini çekmeye başladım ve bununla ilgilendiğime göre tehlikede olmadığını varsaydım.

Henry'nin büyükbabası hakkında söylediklerini hatırladığımda midem bulanıyor. Nasıl da sık sık ortadan kaybolduğunu anlatmıştı. Kabul etmekten nefret etsem de, Henry haklıydı. Büyükannem artık yalnız kalmak için güvenli değil ve Ethel onunla günde yirmi dört saat birlikte olamıyorsa, burada olmamalı. Pemberton artık onun için güvenli bir yer değil ve babamla malikaneyi satmak hakkında konuşmam gerekiyor.

Ama önce onu bulmalıyım.

İkinci katta hızla koştum, her yatak odasının kapısını açıp adını seslendim. Karşılaştığım her boş odada midem daha da burkuldu. Büyükannem nereye gitti? Bütün süre boyunca oturma odasındaydım ve eminim ki ön kapıdan çıkmış olsaydı duyardım. Kapı *ağır* .

Birkaç dakika içinde ikinci kattaki her odayı kontrol ettim. Büyükannemin hiçbir izine rastlayamadım. Kontrol etmediğim tek yer tavan arasıydı, ama büyükannemin cadı merdivenlerinden yukarı çıkabileceğini hayal etmek zor. Deneseydi, onu kesinlikle merdiven boşluğunun dibinde kırık bir kalçayla bulurdum. Ama yine de, korkuluğu kavrayıp dikkatlice ağır ahşap kapıya tırmandım. Bu yolculuğu birkaç kez yapmış olmama rağmen, hiç kolaylaşmamıştı. En tepeye ulaştığımda, uzanıp sağ elimle kapı kolunu kavramadan önce sadece bir an tereddüt ettim.

Elbette kilitli.

Kapıyı çaldım. "Büyükanne?" diye tekrar seslendim. "Letty!"

Hiçbir şey. O kapının ardında hiçbir ses yok.

Aman Tanrım, büyükanneme ne oldu? Bu tarafa doğru yürüyeceğini hiç düşünmemiştim. Ona bir şey olmadan önce 911'i aramalıyım.

Kalbim gümbür gümbür atarken merdivenlerden aşağı koştum. Eğer büyükanneme bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim. Kendime her şeyin yolunda olacağını söylemeye çalıştım; büyükannem çok uzağa gitmiş

olamaz, polis onu mutlaka bulacaktır. Araba anahtarları yanında değildi sonuçta.

Birinci kata çıktığımda sabit telefonu almaya gidiyorum, ama önce arka bahçeyi son bir kez kontrol ediyorum. Onu bulmayı beklemiyorum, bu yüzden bahçede yürüyen kambur figürü hayal etmediğimden emin olmak için birkaç kez göz kırpıyorum.

Oh, çok şükür! Bu büyükannem. Kaybolmamış demek ki!

Rahatlamayla vücudum gevşedi. Büyükannem *iyi* . Sadece arka bahçede dolaşıyor ve muhtemelen onu görmediğim bir köşede ya da bahçenin diğer ucundaki kulübede saklanmış olmalı. Boş yere endişelenmişim.

Ama onu izlerken bir şeylerin farklı olduğunu hissediyorum. Büyükannem her zamanki gibi amaçsız, kaygısız bir şekilde yürümüyor. Her hareketi ona acı veriyormuş gibi duraksayarak adımlar atıyor, sonunda dizlerinin üzerine çöküyor.

Neler oluyor? Yaralandı mı?

Arka kapıdan aceleyle bahçeye çıktım. Yaklaştığımda, büyükannemin ellerinde bir nesne tuttuğunu ve yanaklarından yaşların aktığını gördüm.

"Büyükanne?" Toprağın üzerinde yanına çömeldim. "Sorun ne?"

Büyükanne gözlerini kaldırıp bana baktı. Ama nedense, beni görmesi yeni bir gözyaşı dalgasına neden oldu. "Özür dilerim!" diye hıçkırdı. "Çok özür dilerim, Ethel!"

Onu düzeltmeye, kız kardeşi olmadığımı söylemeye başlıyorum. Ama daha söyleyemeden, bakışlarım göğsüne yakın tuttuğu nesneye kayıyor. Ne gördüğümü anlamam bir saniye sürüyor ve anladığımda midem bulanıyor.

Bu bir kemik.

Ve insana benziyor.

47

"BÜYÜKANNE," dedim yavaşça. "Şu, şey, kemiği bana verebilir misin?"

İstemeyerek de olsa, buruşuk parmaklarıyla bana uzatıyor, gerçi onu zorla ayırmam gerekiyor. Kalça kemiğine benziyor, ama ben ne bilirim ki? Okulda öğrendiğime göre kemikler beyaz olmalı, ama bu yaşlanıp sararmış. Bir tarafı aşınmış ve taze toprakla kaplı. Büyükannem bu kemiği yol kenarında bulmamış. Mutlaka yakın zamanda topraktan çıkarmış olmalı.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum ona.

Başını salladı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Belli ki benimle konuşamayacak kadar üzgün. Bunun yerine, geldiği yöne doğru koşuyorum, topraktaki ayak izlerini takip ediyorum. Geçen gece ilmeğin asılı olduğunu gördüğüm o büyük meşe ağacının yanından geçiyorum. Sadece yanından geçmek bile içimi ürpertiyor.

Yürümeye devam ettim ve sonunda terk edilmiş bir küreğin yanında, toprakta açılmış bir çukura ulaştım. Büyükannem bu kemiği bulana kadar toprağı kazmış olmalı. Tanrı bilir onu böyle bir şey yapmaya iten neydi.

Elimde tuttuğum leğen kemiğine bakıyorum. Ethel bana Caroline Eldridge'in bu arazide, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir mezarda gömülü olduğunu söylemişti. Mantıksal olarak, bu kemiğin Caroline'e ait olması gerektiğini çıkarabilirim. Ama elbette, hiçbir fikrim yok. Elli yaşında da olabilir, beş yüz yaşında da.

Ve daha da önemlisi, büyükannem onu tam olarak nerede bulacağını nasıl biliyordu?

Nedense, oturma odamızdaki EVP kayıt cihazını düşünüyorum; benim duyamadığım sesleri kaydediyor. Ya büyükannem benim duyamadığım bir şey duyduysa? Ya *Caroline* büyükanneme o kemiği çıkarmasını söylediyse?

Ama neden böyle bir şey yapsın ki?

Arazimizde insan kalıntıları bulmak muhtemelen polisi aramak için geçerli bir sebep. Ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Eğer bu leğen kemiği Caroline'e aitse, hayaletinin isteyeceği son şey Pemberton'da polislerin cirit atması olurdu. Alistair Dixon'ın varlığı onu kızdırdıysa, bu onu *çok öfkelendirirdi* .

Ama ben ne yapabilirim?

Eğer bu kemiğin gerçekten üç yüz yıllık olduğunu doğrulayabilseydim, polisi aramama gerek kalmazdı. Üç yüzyıl önce gerçekleşmiş olası bir suç onları ilgilendirmiyor. Bu kalıntıları toprağa geri gömebilir ve hayatımıza devam edebilirdik.

Bu konuda bana yardımcı olabilecek tek bir kişi var.

48

1692

CAROLINE

Bugün cadılıkla suçlanarak YARGILANACAĞIM .

En güzel kıyafetlerimden birini giymeyi çok isterdim, böylece Yargıç Putman benim düzgün bir kadın olduğumu görebilirdi. Ama Archie bana elbiselerimi getirmeye gelmedi, bu yüzden onun yerine Strickland'ın iki gün önce getirdiği aynı rahatsız yün elbiseyi giyiyorum. Yüzümü ve saçımı temizlemek için sadece lavabodaki kirli suyu kullandım ve oldukça perişan görünüyorum. Aynam yok, ama hayatımda bir cadı gibi göründüğüm bir an olduysa, o da bugündür. Hapisten çıktıktan sonra kocamı bugün ilk kez göreceğim ve beni böyle görmek zorunda kalmasını istemezdim.

Sabahları saman yatakta oturarak çorbamı yiyorum. Yediğim yemeği midemde tutmaya çalışıyorum ama midem kelebeklerle dolu. Eğer suçsuz bulunursam, bir daha asla bu hücrede uyumak zorunda kalmayacağım. Ama eğer suçlu bulunursam…

Jonas hücresinde sessizce yemek yiyor, ifadesi bomboş. Strickland'ın copundan yüzünde oluşan morluklar canlı bir mor renkte; biri alnında, saç çizgisinin hemen altında, diğeri de elmacık kemiğinde. Ama çok daha kötüsü diğer morlukları. Dün, yıkamak için gömleğini çıkardığında, kaburgalarının her iki tarafında da çeşitli boyutlarda ve tonlarda parlak mor lekeler vardı. Onlara bakmak bile acı vericiydi.

"Korkmuyor musun?" diye birden ağzımdan kaçırdım.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Neden *korkayım* ki? Bugün yargılanan sensin, değil mi?"

“Ama yarın Boston'a gideceksin,” diye belirtiyorum. “Yakında kendi yargılanman gerçekleşecek. Ve şüphesiz suçlu bulunup idam edileceksin.”

Bunu sadece bir an düşünüyor. "Evet."

"Yani korkmuyor musunuz?"

Kasedeki mısır unu çorbasından bir lokma daha alıyor. "Ben değilim."

"Neden olmasın?" diye soruyorum, neredeyse öfkeyle.

Ben yaprak gibi titrerken o neden bu kadar sakin? Ben midemde kurşun gibi ağırlaşan o azıcık yemeği yerken o neden huzur içinde yemeğini yiyor?

“Caro…Bayan Eldridge.” Morluklarla kaplı gözlerini kırpıştırarak bana tekrar baktı. “Geldiğin gün sana Hitty Atkins'in senden bahsettiğini söylemiştim. O zamandan beri Hitty'nin sözleri aklımdan hiç çıkmadı.”

Hapishaneye ilk girdiğim gün bunu nasıl söylediğini hatırlıyorum. O zamanlar, söylediklerine kulak asmıyordum. Ama şimdi durum değişti. "Benim hakkımda ne dedi?"

Jonas cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, ama daha konuşamadan bodrum kapısı ardına kadar açıldı. Midem alt üst oldu. Şerif olmalı, beni Belediye Binası'ndaki adliyeye götürmeye gelmiş olmalı.

Tahmin ettiğim gibi, Şerif Bixby elinde bir anahtar halkasıyla merdivenlerin dibinde belirdi. Bana gülümsedi, ben ise ona gülümsemedim.

"Duruşmanıza hazır mısınız, Bayan Eldridge?" diye soruyor.

Çenemi yukarı kaldırdım, Hitty'nin yaptığı gibi başımı dik tuttum. "Öyleyim, Şerif."

Şerif Bixby hücremin kapısını açtı. En azından o küçük kapalı alandan kurtulduğum için rahatlamış bir şekilde yanına gittim, ama bileklerime kelepçe takınca sevincim biraz burkuldu. Şerifi merdivenlere doğru takip ederken, Jonas yemek kabını bir kenara fırlattı ve hücresinin parmaklıklarına doğru koştu.

"Caroline!" diye seslendi.

Ona cevap vermiyorum, ama bir an durup ne söyleyeceğini bekliyorum.

"Size iyi şanslar," diyor.

Hakim Putman hayaletlerle ilgili kanıtları kabul edecek. Sizin davanız da Hitty'nin davası gibi geçecek.

Ona teşekkür etmiyorum. Şerif Bixby'nin beni hapishanenin merdivenlerinden yukarı çıkarmasına izin veriyorum. Çok yakında bu iş bitecek.

49

Belediye binasına daha önce birçok kez GİTTİM . Ama bunca yıldır, hiç böyle bir halini görmedim.

Duruşmam yılın en önemli sosyal etkinliği gibi görünüyor. Salonun tamamı kasaba halkıyla dolu, herkes banklara ve sandalyelere doluşmuş, bazıları da ayakta duruyor. Çoğunu en azından şöyle bir tanıyorum, ama birkaç yüz de yabancı. Kasabanın yarısı cadılıkla suçlanmamı izlemek için gelmiş gibi görünüyor. Hepsi daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatıyor ve en iyi yerleri kapmak için birbirleriyle yarışıyor, belli ki bir gösteri bekliyorlar.

Salonun önüne götürülürken herkesin gözü üzerimdeydi; bileklerim hâlâ önümde kelepçeliydi, yüzüm ve elbisem kirliydi. Başarılı bir tüccarın karısı gibi görünmüyordum. Keşke elbisemi yırtmasalardı, daha düzgün görünebilirdim. Ama sanırım o zaman daha az ilgi çekici olurdu.

Salonun ön tarafına yaklaştıkça yüzler daha tanıdık gelmeye başladı. Pazardan Elias Fenn tanık kürsüsünde oturuyordu. Şapkasını büyük bir coşkuyla tutan Hiram Hatch de öyle. Ve işte, ikinci sırada kocam oturuyordu.

Archie'nin varlığı gözlerime sevinç gözyaşları getiriyor. Beni götürdüklerinde, bu davada adaletin yerini bulacağına söz verdi. Benim Tanrı'ya inanan bir kadın olduğuma dair tanıklık edecek ve toplumda çok saygın bir üye olduğu için, hakim ona kesinlikle inanacak ve ben serbest bırakılacağım.

Ama Molly Howe mahkeme salonuna girdiğinde kalbim yerinden oynadı.

Molly'nin kızıl saçları yüzünden çekilmiş ve dolabımdan en güzel tavus kuşu mavisi elbisemi ve beyaz şalımı çalmış. Evden ayrılalı henüz yarım hafta bile olmadı ve o şimdiden dolabımı yağmaladı! Ben ise burada paçavralar içinde oturuyorum.

Archie benim yokluğumda bunun olmasına nasıl izin verebildi?

"Lütfen yerinize oturun, Bayan Eldridge!"

Molly'nin girişiyle o kadar dikkatim dağılmıştı ki, şerifin beni odanın ön tarafındaki sandalyelerden birine götürdüğünü ve oturmam için sandalyeyi çektiğini fark etmedim. İtaatkar bir şekilde yerime oturdum, kelepçeli ellerimi arkadaşlarımın bakışlarından saklamak için kucağıma koydum. Ama iş işten geçmişti.

Hakim Putman, beyaz pudralı bir peruk ve lacivert bir cübbe giyerek Belediye Binası'ndaki duruşma salonuna girer ve odanın ön tarafındaki bir masaya oturur. Geniş omuzlu, kare çeneli ve hiçbir şeyi kaçırmayan keskin kahverengi gözlü bir adamdır. Halk, kasaba kurulduğundan beri Woodhaven'ın hakimi olduğunu ve adaleti sağlamaktan daha çok önem verdiği hiçbir şey olmadığını söyler.

“Ey iyi insanlar!” Putman tahta tokmağıyla masaya vurur ve oda sessizliğe bürünür. “Birçok tanık tarafından büyücülükle suçlanan Bayan Caroline Eldridge hakkındaki soruşturmaya derhal başlamalıyız.” Tekrar konuşmadan önce bana sert bir şekilde bakar, “Bayan Eldridge, büyücülük ve şeytanla işbirliği yapmakla suçlanıyorsunuz. Bu suçlamaları anlıyor musunuz?”

Mahkeme salonunda kasaba halkı cevabımı beklerken bir sessizlik hakim. "Ben... ben evet."

"Suçunu nasıl savunuyorsun?"

"Suçlu değilim, Sayın Yargıç."

Mahkeme salonunda bir uğultu var. Tek bir kelime dışında hiçbir şey anlayamıyorum, o kelime de tekrar tekrar söyleniyor: "Cadı."

“Suçsuz musun?” Putman şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Bayan Eldridge, aleyhinize uzun bir suçlayıcı ve delil listemiz var. Hitty Atkins'in elinde işlediğiniz yanlışları itiraf edip hapis cezasını kabul ederseniz işiniz daha kolay olur. Ama mahkeme tarafından suçlu bulunursanız, cezanız ölüm olacaktır.”

Ne demek istediğini anlıyorum. Suçumu kabul edip mahkemeye *Hitty'nin beni buna zorladığını* söyleyerek yargılamadan ve olumsuz bir sonuçtan kaçınabilirim. Bu itiraf, hem hakimin zavallı Hitty'ye verdiği ölüm cezasını haklı çıkaracak hem de kasaba halkını Woodhaven için artık bir tehdit oluşturmadığıma ikna edecektir. Bunun için muhtemelen bir yıl, belki de iki yıl Boston'da bir hapishanede yatacağım.

Ama bunu yapmayacağım. Burada durup Woodhaven halkına Hitty Atkins'in beni büyülediğini söylemeyeceğim. Ölmeyi tercih ederim, yine de bunun gerçekleşmeyeceğinden eminim.

"Suçsuzum," dedim dişlerimin arasından.

Birkaç saniye boyunca bana baktı, sanki çözemediği bir bilmeceymişim gibi. "Pekala," dedi sonunda. "İddianı kabul ediyorum." Tokmağını bir kez vurdu. "Şimdi, sana karşı suçlamalarını paylaşacak olan tanıkları dinleyeceğiz."

İlk tanık Bayan Joanna Radcliff'tir. Onu yıllardır pazardan tanıyorum; bebeği ve diğer beş küçük çocuğuyla birlikte pazara gelir. Sık sık güzel sözler alışverişinde bulunduk. Ancak bugün yüzünde küçümseme ifadesi var.

Putman kadına, "Suçlamanızı belirtin, Bayan Radcliff," diyor.

"Bayan Caroline Eldridge'in büyüsüne kapıldım!" diye ilan ediyor.

"Sizce, suçlanan kişi sizi nasıl büyüledi?"

Joanna bana dik dik baktı. “Evimde oturmuş, masum bir şekilde çıkrığımla uğraşıyordum. Bayan Eldridge'in evimin önünden geçtiğini ve bana el salladığını gördüm.” Joanna, benim de birçok kez yapmış olabileceğim gibi bir el sallama hareketi yaptı. “Sonra o gidince, sanki vücudumun her yerine bir iğne batırılıyormuş gibi hissettim! Beni büyülediğini anladım!”

"Bu saçmalık!" diye bağırdım kendimi tutamadan.

“Bayan Eldridge.” Putman’ın sesi sertti, bakışları beni delip geçiyordu. “Büyücülük ve şeytanla işbirliği çok ciddi meselelerdir. Gerçeği bugün bu mahkeme salonunda ortaya *çıkaracağız* . Uslu durabilir misiniz, yoksa duruşma süresince sizi hapishaneye mi götürmek zorunda kalacağız?”

Odadan çıkarılmak düşünülemez bile; kendimi savunmak için burada olamazsam, tüm umutlar kaybolur ve dahası, tekrar hapse atılmaya katlanamam. Başımı sallayarak, bundan böyle sessiz kalacağıma yemin ediyorum.

Joanna Radcliff'ten sonra şikayetler devam ediyor. Birkaç kasaba sakini beni çimdiklediğimi veya yemeklerinin tadını bozduğumu iddia ediyor. İki kadın ise çocuklarının nöbet geçirmesine benim sebep olduğumu ısrarla söylüyor; bu saçma olsa da, bana rahatsız edici bir şekilde Judith Hatch'in başına gelenleri hatırlatıyor. Acaba Judith Hatch'in nöbet geçirmesine bir şekilde ben mi sebep oldum?

Hayır, bu mümkün değil.

Sırada Elias Fenn var; düzenli olarak iletişimde bulunduğum ilk kişinin ifadesi bu. Hâkim masasının yanındaki sandalyeye otururken gözleri soğuk.

Putman, "Goodman Fenn, lütfen sanık hakkındaki şikayetinizi belirtin" diyor.

“Bayan Eldridge’in tanınmış bir cadı olan Hitty Atkins ile görüştüğünü gözlemledim,” diyor. “Arkadaşlardı ve birçok kez birbirleriyle iksir alışverişi yaptıklarını gördüm.”

Bunlar onun bahçesinden topladığı otlardan başka bir şey değildi! Sözler dilimin ucunda ama Putman'ın tekrar azarlamasına veya mahkeme salonundan çıkarılma riskine katlanamıyorum. Bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Bunların iksir olduğunu nereden bildiniz?" diye soruyor Putman.

“İçlerinden duman çıkan şişeleri gördüm.”

Bu düpedüz yalan karşısında neredeyse nefesim kesildi. Nasıl böyle bir şey söyleyebilir?

Elias sözlerine şöyle devam ediyor: "Bir keresinde, akşam geç saatlerde Hitty Atkins'in evinin önünden geçtim. Evinin arka tarafında bir ateş yaktığını ve Goodwife Atkins ile Mistress Eldridge'in çıplak bir şekilde etrafında dans edip ilahiler söylediklerini gördüm."

Bu açıklama mahkeme salonunda yüksek sesli bir şaşkınlık ve mırıldanma dalgasına neden olur. Putman tokmağıyla vurur, ancak gürültü devam eder. Elias'a bakmaya dayanamıyorum, ama Archie'ye baktığımda başı öne eğiktir.

Archie böyle bir şeye inanamaz, değil mi? Şeytanın ruhunu çağırmak için ay ışığı altında çıplak bir şekilde dans edeceğime? Elbette bunun ne kadar büyük bir saçmalık olduğunu anlamış olmalı.

Ama kocam bana bakmıyor. Bunun yerine, sonunda gözlerini kaldırıp benimle buluşan Molly Howe oluyor ve işte o anda çok daha kötü şeylerin geleceğini anlıyorum.

50

GÜNÜMÜZ

JULIA

Woodhaven Müzesi'ne içinde insan leğen kemiği olan büyük bir bez çanta ile VARDIM .

Dikkatli davrandım. İnsan kemiğini öylece ortalıkta sergilemek istemedim. Ya polis beni durdurursa? Bu yüzden kemiği Ethel'in bana verdiği fazladan battaniyelerden birine sardım. Eminim onun çarşaflarıyla ne yaptığımı öğrense çok sevinirdi.

Ama aynı zamanda, arazide insan kalıntıları bulduğumu polise bildirmediğim için de minnettar olurdu.

Mick eve gelene kadar bekledim ve bir işim varmış gibi bir bahane uydurarak yola çıktım. Büyükannemi kaybettikten ve neredeyse 911'i aradıktan sonra, onu bir daha asla yalnız bırakmayacağım. Babamla endişelerim hakkında kısaca konuştum ve bunu Ethel ile de görüşmemiz gerekecek. Pemberton'ın akıbetinin ne olacağından hala emin değilim.

Omuzuma asılı bez çantayla müzeye girdiğimde, ilk gün gördüğüm aynı kız oradaydı, sanki en son burada olduğumdan beri bir santim bile kıpırdamamış gibi telefonunda gezinmeye devam ediyordu. Çantayı göğsüme sıkıca bastırarak ona doğru yaklaştım.

"Merhaba," diyorum.

Bana kısa bir an baktı, beni fark etmedi, sonra telefonunda ne yapıyorsa ona geri döndü.

“Şey, Henry Ziegler ile konuşmaya geldim.” Dixon’ın kartının arkasına karaladığı numarayı kullanarak Henry’yi aradım ve bana “küçük bir iyilik” yapıp yapamayacağını sordum. İyiliğin ne olduğunu söylemedim çünkü yüzüme karşı hayır demesinin daha zor olabileceğini düşündüm. “Beni bekliyor.”

Kız bana sinir bozucu derecede ifadesiz bir bakışla baktı, ama neyse ki Henry o anda iç kapıların ardındaki alandan fırlayıp çıktı. Beni görünce yüzü aydınlandı.

“Julia,” diyor. “Seni tekrar görmek ne güzel! Hayalet avı nasıl gidiyor?”

Onun bu ufak şakasına gülüyorum. Aman Tanrım, buraya neden geldiğimi öğrenince *hiç* mutlu olmayacak.

“Şey.” Bize en ufak bir ilgi göstermeyen kıza şöyle bir baktım, ama çantamdan bir insan kemiği çıkarırsam bu durum değişebilir. “Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Kaşlarını kaldırıyor ama sonra başını sallıyor. "Elbette. Beni takip edin."

Müzede onu takip ediyorum, buraya son geldiğim zamankiyle benzer bir rota izliyorum. "Öndeki kızın senin kim olduğunu hiç bilmediği belliydi," diye belirtiyorum.

Henry omzunun üzerinden bir bakış attı. "O yeni."

Öyle mi? "Geçen sefer de buradaydı."

Hiçbir şey söylemiyor. Sanırım bir iş arkadaşının beceriksizliğini kötülemek istemiyor, ancak bu durumda onu suçlamam da mümkün değil.

Onun beni ofisine götüreceğini bekliyordum, ama bunun yerine beni küçük bir toplantı odasına aldı. Benim için sandalyelerden birini çekti, bu da birlikte akşam yemeği yediğimiz zamanki centilmen tavrını hatırlattı. Sonraki teklifini kabul etmediğim için içimde bir pişmanlık hissi oluştu.

"Ayakta durmayı tercih ederim," diyorum.

Başını yana eğdi. "Her şey yolunda mı?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemediğim için, bunun yerine çantamdan battaniyeyi çıkarıyorum. Kemiği açıp konferans masasının üzerindeki battaniyenin üzerine nazikçe yerleştirmem bir saniye sürüyor. Gözlerimi kaldırdığımda, Henry'nin yüzü bembeyaz olmuştu.

"Vay canına!" diye haykırdı. "Bu da ne böyle?"

“Onu arka bahçemde buldum.” Odada tamamen yalnız olmamıza rağmen sesimi alçak tutuyorum. “Ormanın yakınlarında gömülüydü.”

Gram'ın kemiği çıkardığı yeri, arazinin tam sınırında buldum. Muhtemelen orada daha fazla kemik vardı, ama daha derine kazmaya

cesaret edemedim. Oraya koyan kişinin bulunmasını asla istemediği açık.

Henry bir adım geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı. "Bahçenizde insan kalıntıları bulursanız polisi aramanız gerekiyor."

Böyle söyleyeceğinden şüpheleniyordum. Bir şekilde onu aksine ikna etmeliyim. "Sanırım Caroline Eldridge'e aitti. Ethel bana onun bizim arka bahçemizde, işaretsiz bir mezara gömüldüğünü söyledi."

“Pekala, elbette.” Hâlâ o kemiğe yaklaşmak konusunda isteksiz görünüyor. “Mantıklı. Ama yine de polisi aramanız gerekiyor.”

“Henry,” dedim, “polisi ararsam Pemberton'ı bir suç mahalline çevirecekler. Büyükannem travma geçirecek. Ve tüm bunlar yüzlerce yıl öncesinden kalma kemikler yüzünden olacak. Müze bu mülkü satın almaya çalışırken gerçekten bunu mu istiyorsun?”

Hâlâ bir zamanlar insan olan şeyin kalıntılarına bakarken derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, Julia."

"Sizce hayırseverler bundan sonra Pemberton'ı hâlâ isterler mi? Eğer arka bahçenin mezarlık olduğu ortaya çıkarsa, bu durum arazideki gelişmeyi kesinlikle sınırlayacaktır."

İçini çekip çenesini ovuşturdu. "Ne yapmamı istiyorsunuz? Müzeye insan kemiği getirdiniz. Buna nasıl tepki vermem gerekiyor?"

“Şey,” dedim, “yaşını tahmin edebileceğinizi düşündüm. Caroline Eldridge'e ait olabilecek yaşta olup olmadığını da anlayabilirsiniz.”

Şimdi kemiğe daha dikkatli bakıyor, ancak yine de ona dokunmakta tereddüt ediyor gibi görünüyor. "Oldukça eski görünüyor, ama bunu kesin olarak söyleyemem."

"Bunu yapabilecek birini tanıyor musunuz?"

Bana çarpık bir gülümseme fırlattı. "Beni öldürüyorsun, Julia."

"Öyle yapıyorsun, değil mi?"

“Evet.” Elini saçlarının arasından geçirerek düzgün kesilmiş saçlarını bozdu. “Evet, biliyorum. Boston'da karbon-14 tarihleme yapabilen bir arkadaşım var. Yıla kadar kesin tarih veremiyor ama elli yıl civarına kadar kesin tarih verebiliyor.”

“Peki?” Kemiklerinden yüzüne doğru baktım. “Yapacak mısın?”

Konferans salonundaki sandalyelerden birine oturuyor. "Arkadaşıma bunun nereden geldiğini nasıl anlatacağım şimdi?"

"Uydurma bir hikaye. Eminim aklına bir şeyler gelir."

“Evet…” Bir dakika kemiğe baktı, sonra tekrar bana döndü. “Pekala. Tamam. Ama eğer karbon-14 tarihlemesi yüz yıldan daha az bir sonuç

verirse, hemen polise gitmemiz gerekiyor.”

"Anlaşmak."

Bu kemiğin yüz yıldan daha eski olmaması düşüncesi beni çok rahatsız ediyor. Büyükannem seksen beş yaşında ve tüm hayatını Pemberton'da geçirdi. Eğer daha yakın bir zamanda gömülmüşse…

Hayır, o ihtimali düşünemiyorum bile. Kemiklerin bizim arazimize gömülmesinin gayet mantıklı bir açıklaması var.

Ama tabii ki bu, Gram'ın mezarı neden kazdığına geri dönüyor. Caroline'ın mezarının nerede olduğunu ona kim söyledi? Görebildiğim kadarıyla hiçbir mezar taşı yoktu.

“Eğer bu Caroline’in iskeletiyse,” diyorum, “o zaman ne yapacağız?”

Müze küratörü olarak Henry bu soruya daha rahat yaklaşıyor gibi görünüyor. "O zaman ona kasaba mezarlığında uygun bir mezar taşı yaptırabiliriz. Bunu hak ediyor."

"Bu çok güzel olurdu."

Acaba atam Molly'nin Caroline Eldridge'e yaptıklarından sonra öfkesi dinmiş olan Caroline'in ruhunu düzgün bir mezar taşı yatıştırabilir mi diye düşünüyorum. Ama Henry'ye böyle bir şey söyleyemem, çünkü Alistair Dixon'ın evimizi ziyaret ettiğinden haberdar olsa çok sinirlenirdi.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyorum.

"Çok uzun sürmez," diyor. "Bir hafta. Belki iki hafta. Gelecek hafta beni arayabilirsiniz."

Sözleri bana, telefon numarasını benim için nasıl yazdığını hatırlattı. Bana bunu, benim adıma bir suç işlemesi için onu zorlamam amacıyla vermedi. Ama tüm bu olayda iyi niyetli davrandığı için minnettarım. Polisi arayıp durumu onlara bildirebilirdi, ama bunu yapmakla tehdit etmiyor.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu *tamamen* onun iyi niyetli olmasından kaynaklanmıyor. Henry Ziegler de benim arka bahçemin suç mahalline dönüşmesini benim kadar istemiyor.

51

1692

CAROLINE

Sırada HİRAM HATCH'İN ifadesi var.

Yaşlı adam odanın önüne doğru ilerlerken içimde bir umut dalgası yükseldi. Doktor Shaylor onu terk ettiğinde Hiram'ın karısını kurtardım. Eminim ki Yargıç Putman'a cadı olmadığımı söyleyecektir.

Putman, Goodman Hatch'e şöyle seslenir: "Eşiniz hastalandığında Bayan Eldridge ile yakın zamanda tanıştığınızı duydum."

“Evet,” diyor Hiram. Bana hızlıca bir bakış atıyor, sonra gözlerini kaçırıyor.

“Peki o akşam neler oldu?”

“Bayan Eldridge, Judith ateşlendiğinde ona baktı,” diyor. “Hepsi bu.”

Putman gür beyaz kaşlarını kaldırarak sordu: "Yani karınız, Bayan Eldridge odadayken kriz geçirmedi mi?"

Hiram tereddüt ediyor.

Putman sert bir sesle, “Goodman Hatch,” diyor, “Size bu mahkeme salonunda doğruyu söylemeniz gerektiğini hatırlatıyorum. Sanığın şeytanla işbirliği yapıp yapmadığını doğrulamamız gerekiyor. Şimdi, karınız Bayan Eldridge'in yanında nöbet geçirdi mi?”

Uzun bir sessizlik yaşanır. Sonunda Hiram'ın kısık sesiyle sessizlik bozulur: "Evet."

“Peki, Doktor Shaylor bu durumu görünce ne dedi?”

Hiram sessiz biridir.

"Goodman Hatch, lütfen soruyu yanıtlayın."

“O…” Hiram yüzünü buruşturdu. “Bunun şeytanın işi olduğunu söyledi.”

Onun sözleri üzerine yün elbisemin kumaşını avuçlarımla sıktım. Evet, Judith Hatch sinir krizi geçirmişti. Ama bunun sebebi kesinlikle ben değildim.

Öyle miydim?

Hakim Putman onu serbest bırakır ve Hiram'ın bana attığı bakış acınasıdır. Ama bu Hiram Hatch'in suçu değildir. En azından diğerlerinin aksine suçlamalarından zevk almamıştır.

Doktor Shaylor'ın sıradaki tanık kürsüsüne çıkması hiç de şaşırtıcı değil. Ben kirli önlüğüm ve taranmamış saçlarımla otururken, o en şık kıyafetlerini giymişti. Salonun ön tarafındaki yerine otururken, hakime ve kasaba halkına büyüleyici bir şekilde gülümsedi.

Putman, "Doktor Shaylor," diye sesleniyor, "lütfen mesleğinizi belirtir misiniz?"

"Woodhaven'ın şehir doktoruyum," diyor gururla. "Şehir kurulduğundan beri her türlü hastalığı tedavi ediyorum."

"Yani her türlü hastalığa aşinasınız?"

Geniş bir gülümsemeyle, "Evet, Sayın Yargıç. Çoğu hastalığı tedavi etmeyi öğrendim," dedi.

Babamı düşünüyorum, Shaylor'ın onu gözleri yuvalarından fırlayana kadar nasıl kanını akıttığını. Bir insan, iyileştirdiği kadar çok insanı öldürürken, yaptığı işten nasıl gurur duyabilir ki?

Putman, "Woodhaven'da yaptığınız iyi işler için size teşekkür ederiz," diyor.

Dr. Shaylor başını salladı. "Ben Tanrı'nın işini yapıyorum." Bunu özellikle benim yönüme bakarak söyledi.

"Lütfen Goodwife Hatch'in bakımı sırasında Bayan Eldridge ile olan ilişkinizi bana anlatabilir misiniz?"

“Elbette, yapabilirim.” Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. “Molly Howe tarafından Goodwife Hatch'in yatağının başına çağrıldım. Goodman Hatch, sanıktan beni getirmesini istedi, ancak o bunun yerine bilinen bir cadı olan Hitty Atkins'i çağırmaya çalıştı. Neyse ki, Hitty Atkins o zamana kadar çoktan tutuklanmıştı.”

Putman, sanki bu bilgi başlı başına suçlayıcıymış gibi irkildi. "Goodwife Hatch'e müdahale ederken ne oldu?"

Shaylor, "Onun vücut sıvılarının dengesiz olduğunu hemen fark ettim," diye hatırlıyor. "Bu yüzden onu tedavi etmek için biraz kan verdim. Ama bu, Bayan Eldridge'i çok mutsuz etti. Bana, Goodwife Hatch'i tedavi etmemi istemediğini, çünkü onun şeytanın malı olduğunu söyledi!"

Mahkeme salonunda bir şaşkınlık nidası yükseldi. Hiram'ın böyle bir şey söylemediğimi iddia edeceğini bekliyordum, ama o bunun yerine oturmuş, şapkasını elleriyle buruşturuyordu. Başımı çevirip Archie'ye baktım ve kaşları çatılmıştı.

“Sonra ne oldu?” diye soruyor Putman.

“Bayan Eldridge, Goodwife Hatch’te korkunç bir nöbete neden oldu,” diye hatırlıyor Doktor Shaylor. “Görmek bile dehşet vericiydi. Sonunda, Molly Howe’un yardımıyla Bayan Eldridge’i odadan kovduk ve ateşi kendi başımıza düşürmeyi başardık.” Kasaba halkına gülümsüyor. “Goodwife Hatch’in şeytanın pençelerinden kurtarıldıktan sonra sağlığının çok daha iyiye gittiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum.”

"Çok iyi iş çıkardınız, Doktor Shaylor," diyor Putman ciddi bir ses tonuyla.

Bu mahkeme salonunda söylenenlere inanamıyorum. Judith Hatch'i kurtaran *bendim* . Başucundan ayrılmayan ve ateşini düşürmek için ona serin bezler getiren *bendim* . Doktor Shaylor korkak gibi kaçtı!

Ama benim de şansım olacak. Bu saçma suçlamalara cevap vereceğim ve herkesin gerçeği öğrenmesini sağlayacağım.

Dr. Shaylor mahkeme salonundaki eski yerine geri dönüyor, ancak zarar çoktan verilmiş durumda. Özellikle toplumdaki saygın konumu nedeniyle ifadesi büyük önem taşıyordu. Ancak olay henüz bitmedi.

Hakim Putman söz alarak, "Şimdi de Molly Howe'un ifadesini dinlemek istiyorum" dedi.

52

GÜNÜMÜZ

JULIA

Büyükannem arka bahçemizde insan leğen kemiğini bulalı iki gün OLDU .

Büyükannemin kazdığı çukuru kürekle doldurdum ve küreği garaja koydum. Mick, Pemberton arazisinde yaptığı geziler sırasında toprağın alt üst olduğunu fark ettiyse de, bundan hiç bahsetmedi. Ethel de tek kelime etmedi. Hatta büyükannem bile, bu konuda ona sorduğumda olayın hiç yaşanmadığını tamamen unutmuş gibi görünüyor, ki bu bir nimettir.

Bu durumdan strese giren tek kişi benim.

Aslında bu pek adil değil. Henry de en az benim kadar bu durumdan rahatsız görünüyor. Sanki korkunç bir suçu örtbas ediyormuş gibi davranıyor ve kemiğin yüzlerce yıl öncesine ait olduğunu kanıtlayana kadar rahat edemeyecek. Dün bana arkadaşına bıraktığını ve sonuçlar çıktığında haber vereceğini mesajla bildirdi. Umarım polisi aramadan önce sonuçları bana bildirir.

EVP kayıt cihazı hala oturma odamızda çalışıyor. Dixon'ın daha sonra gelip alması gerekiyor, ancak sonuçları yorumlamak zaman alacak. Bir hayalet kayıt cihazının sonuçlarını yorumlamak ne kadar sürer? Hiçbir fikrim yok.

Yeni yatak odasına taşındığımdan beri, doğaüstü olaylara dair sadece birkaç olumsuz deneyim daha yaşadım. İki gece önce, birinin inlemesine

benzer bir ses duydum, ardından merdivenlerde ayak sesleri geldi. Ama Caroline'in odasındayken yaşadıklarım kadar kötü değil.

Yatağa hazırlanırken, üzerimdeki kıyafetlerin neredeyse bittiğini fark ediyorum. Eşyalarımın çoğunu Caroline'in odasında bırakmıştım ve onları almak için oraya geri dönmek hiç de hoşuma gitmiyordu. Özellikle de hava karardıktan sonra.

Ama gecelikimin garip bir kokusu var ve sabah giyecek iç çamaşırım da kalmadı. Bu yüzden eski yatak odama hızlıca gidip kalan kıyafetlerimi almam gerekiyor. Umarım Caroline anlar.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, eşyalarımı almak için sessizce yatak odasına geri döndüm. Odaya girdiğimde, makyaj masasının üzerinde dizilmiş mercan mavisi tarakları hemen fark ettim. Onları ilk bulduğumda boyutlarına göre düzenlemiş olduğumu hatırladım. Ama şimdi, bir şekilde, yerleri değiştirilmiş. Artık boyutlarına göre değil, küçük ve büyük taraklar sırayla dizilmiş durumda.

Ethel tarakları yeniden düzenledi mi? Ben kesinlikle düzenlemedim.

Çekmecelerden kalan kıyafetlerimi alırken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Gömleklerimi çıkarırken, tavan arasından çaldığım iki mektubu görüyorum; biri açık, diğeri hala kapalı. Onları kot pantolonumun arka cebine tıkıştırıyorum ve sonra tüm kıyafetleri yeni yatak odama taşıyorum.

Her şeyi yatağın üzerine yığıyorum, birdenbire hepsini ayıklamak için çok yorgun düşüyorum. Kıyafetleri küçük çekmecelere gelişigüzel atıyorum, sabah düzeltirim diye düşünüyorum. Ya da bir ara. Buraya geldiğimde bol bol boş zamanım olacağını sanıyordum ama Ethel bakmadığı zamanlarda evi temizlemek, Mick'in ihmal ettiği bahçeyle ilgilenmek, büyükanneme göz kulak olmak ve iş başvuruları yapmak arasında, elim kolum dolu.

Yataktan kıyafetleri kaldırdıktan sonra cebimden iki mektup çıkarıyorum. Açık olanı şifonyerin üzerine koyuyorum, sonra ikincisini elimde tutarak büyük büyükannemin adına yazılmış posta adresine bakıyorum.

O ilk mektubu okuduğumdan beri Ethel'e bunu sormayı düşündüm ama ona hiç çocuk evlatlık verip vermediğini sormanın incelikli bir yolunu bulamadım. Hamileydi, bunu biliyorum, ama sonrasında ne oldu? O zamanlar kürtaj yaptırmış olması pek olası görünmüyor. Bebeği evlatlık mı verdi? Bir aile üyesi mi aldı?

Kesin olan bir şey var: Ethel bana gerçekte ne olduğunu asla anlatmayacak. Ve büyükannem muhtemelen hatırlamıyor bile.

Bütün bu gizlilikten bıktım. Gerçeği öğrenmenin tek yolu bu ikinci mektubu okumak.

Ethel'in bunu okuduğumu asla bilmeyeceği de kesin. Mektubu yıllar önce yazmıştı. Hepimizin birlikte yaşamak zorunda olduğunu düşünürsek, bunu okumak onu daha iyi anlamama yardımcı olabilir. Ethel ile hiçbir zaman en iyi arkadaş olmadık ve belki bu mektup büyük teyzeme daha yakın hissetmeme yardımcı olur.

Bu yeterli bir gerekçe mi?

Her iki durumda da açıyorum.

53

Sevgili Anne,

Durumuma karşı duyarsız kalmanızdan dolayı son derece hayal kırıklığına uğradım. Başıma gelenlerin ideal olmadığını biliyorum, ancak daha destekleyici olmanızı umardım.

Eğer benimle telefonda bile konuşmayı reddederseniz, en azından Letty'nin desteğine sahip olduğum için minnettarım. O ve Celia bu zor dönemde bana inanılmaz derecede iyi davrandılar.

Yaklaşık iki ay sonra doğum yapacağım ve hastaneye gittiğimde bekar anne olmanın getireceği yargılamalarla karşılaşmak istemediğim için bebeği evde doğurmayı planlıyorum. Sanırım hem beni hem de Letty'yi evde doğurduğunuz için sorun olmayacak. Celia kısa bir süre hemşire yardımcısı olarak çalıştı ve doğum konusunda deneyimi var. Karnımın şekline bakarak erkek bebek beklediğimi söylüyor.

Gelecek planlarıma gelince, henüz karar vermedim. Bu çocuğu tek başıma büyütürsem önümdeki yolun zor olacağının farkındayım. Ama aynı zamanda, ondan vazgeçersem, her zaman pişman olacağıma da inanıyorum.

Eğer bu çocuğu tek başıma büyütmeye karar verirsem, umarım hayatında büyükanne ve büyükbabası olur. Umarım, benim hatırım için olmasa bile, torununuzun hatırı için düşüncelerinizi yeniden gözden geçirirsiniz.

Kızınız,

Ethel

Ağzım açık kalmış bir halde MEKTUBU BİTİRDİM .

Bu zarfı açtığımda ne beklediğimi bilmiyordum. Ama kesinlikle *bunu* beklemiyordum.

Mektubun içeriği bir öncekinden farklı. Mektupların her ne sebeple olursa olsun hiç gönderilmediği anlaşılıyor, ancak Ethel'in burada söylediklerine bakılırsa, hamileliği hakkında ailesine telefonla veya yüz yüze bilgi vermiş olmalı. Görünüşe göre ailesi bunu pek iyi karşılamamış.

Bu mektupta, önceki mektupta olmayan bir şey daha var: tarih.

Bu mektup, babamın doğum tarihinden iki ay öncesine tarihlenmiştir.

Gözlerim dönüyor, bakakalmışım. Ethel, babam doğmadan iki ay önce yedi aylık hamileydi. Ve mektupta Letty'nin de hamile olduğundan hiç bahsetmemişti. Bebek bekleyen *Ethel'di* . *Ethel* küçük bir erkek çocuğu bekliyordu.

İki ay sonra da küçük bir erkek çocuğu dünyaya geldi.

Aman Tanrım. Sanırım Ethel benim büyükannem olabilir.

54

1692

CAROLINE

Mahkeme salonundaki TÜM İNSANLAR ARASINDA , Molly'nin ifadesi en çok korktuğum ifade oldu. Diğerlerinin ifadeleri ne kadar ağır olsa da, onunkisi en kötüsü olacak.

Çünkü benden nefret ediyor.

Molly, en güzel elbiselerimden birini giymiş halde öne doğru geliyor. Yerimden fırlayıp elbiseyi sırtından yırtmak istiyorum. Ya da belki ona büyü yapıp kendi kendine çıkarmasını sağlayabilirim, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi! Ama elbette bunların hiçbiri olamaz. Burada, bileklerim birbirine kelepçelenmiş halde, kaderimi belirleyebilecek güce sahip olabilecek bu iğrenç kadına bakarak oturmalıyım.

Hakim Putman eski hizmetçime hitaben, "Molly Howe," dedi, "sanıkla nasıl tanışıyorsunuz?"

Güzelce gülümsüyor. "Onun evinde çalışıyorum."

"Sanığın sergilediği davranışlardan büyücülük olarak nitelendirebileceğiniz herhangi bir şey gözlemlediniz mi?"

“Ah evet!” diye yanıtladı Molly, yüzü asık ama sesi neşeliydi. “Şeytanla olan tanışıklığı herkesçe biliniyor. Hatta onu kendi evimizde bile ağırladı!”

Nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Yalancı olduğunu haykırmamak için dilimi ısırıyorum. Sıra bana da gelecek. Ve hatta ondan önce Archie beni savunacak.

Putman ona, "Şahit olduklarınızı tarif edebilir misiniz?" diye soruyor.

Molly, "Bayan Eldridge her sabah mutfağımızda şeytanı besliyor," diyor. "Ona Gideon diyor."

Artık buna daha fazla dayanamıyorum. "Bu sadece bir kedi!" diye bağırdım.

Putman uyarıcı bir ses tonuyla, "Bayan Eldridge," diyor.

“Kedi *şeklini* alıyor,” diye onaylıyor Molly. “Ve Bayan Eldridge onu memesinden besliyor. Ama ben yaratığın gerçek şeklini aldığını gördüm.”

“Bu nedir, Molly?”

Kadın ürperdi. "'Korkunç, tüylü bir yaratıktı. İnsan yüzü, maymun vücudu ve horoz bacakları vardı."

Odanın etrafına bakındım, kasaba halkının şaşkın ifadelerine hayret ettim. Gerçekten de mutfağımda insan-maymun-horoz kılığındaki şeytanı ağırladığıma nasıl inanabilirlerdi?

“Ve sonra,” diye ekliyor, “Bayan Eldridge ve şeytani yaratık beni şeytanın kanunlar kitabını imzalamaya ikna etmeye çalıştılar. Ama ben reddettim, çünkü ben Tanrı’nın bir kadınıyım!”

Putman, anlayışla, "Çok cesursun," diyor.

Molly göğsünden bir mendil çıkarıyor—üzerinde baş harflerim işlenmiş olan *benim* mendilim—ve gözlerini nazikçe siliyor. "Çok korkmuştum, Sayın Yargıç."

Mahkeme salonundaki uğultu neredeyse kulakları sağır edecek hale gelmişti. Putman, salonun kontrolünü yeniden sağlamak için tokmağını vurmak zorunda kaldı. Ben ise orada şaşkın bir şekilde oturmaktan başka bir şey yapamadım. Elbette, bu tuhaf yalanlara dayanarak beni cadılıkla suçlayamazlardı. Onlara olanları anlatma şansım olacak. Ve Archie de beni savunacak; benim savunmama gelecek ve tüm mahkeme salonuna Molly Howe'un sözlerinin tamamen yalan olduğunu söyleyecek. Eşimin güven verici bir bakışını umarak ona doğru baktım, ama o dümdüz ileriye bakıyordu.

Putman, Judith Hatch'in geçirdiği nöbetler hakkında bilgi almaya devam eder. Molly, Dr. Shaylor'ın anlattıklarını doğrulayarak, nöbetler başlamadan hemen önce Judith Hatch'e kötü bakışlar attığımı ve bir şeyler mırıldandığımı gördüğünü ekler. Judith'in sağlığına kavuşması ancak Dr. Shaylor'ın yorulmak bilmeyen çabaları sayesinde mümkün olmuştur.

Molly işini bitirdiğinde, Yargıç Putman'ın odayı kontrol altında tutmasından dolayı kendimi şanslı hissediyorum, çünkü eğer o kontrol

altında olmasaydı, kasaba halkı beni yakalayıp kendi elleriyle darağacına asardı. Ama neyse ki, Molly beni suçlayanların sonuncusu.

Bitti.

Putman Molly'yi gönderdiğinde, Molly oturduğu yerden kalkar ve bir an için omuzlarındaki şal kayar. Başka birinin fark edip etmediğinden emin değilim ama o elbiseyi çok iyi tanıyorum; kumaşın gerildiği orta kısımda bir kalınlaşma olduğunu açıkça görebiliyorum.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Molly ince kemikli, narin ve zarif bir kız. Bel çevresi her zaman ince olmuştur. Öyleyse kumaş neden karnına baskı yapsın ki?

Molly tekrar sıralara döner ama bu sefer kocamın yanına oturur. Ona iyice yaklaşır ve kısa, anlamlı bakışlar atarlar. Sonra elinin kısa bir an için dizinin üzerinde durduğunu görürüm. Neden ona bu kadar yakın oturuyor? Başını ona doğru çevirirken dudaklarındaki o gülümseme ne anlama geliyor?

Hayır. *Hayır.* Olamaz.

Bu mümkün değil.

“Bayan Caroline Eldridge’in suçlayıcılarının sonuncusunu da dinledik,” diyor Putman. Bakışlarını kocama dikiyor. “Archibald Eldridge, eşinizin karakterini savunacak sözler söylemek ister misiniz?”

İşte bunu bekliyordum. Archie'nin odanın önüne oturup herkese cadı olmadığımı ve suçlamalarının saçma olduğunu söylemesini bekliyordum. İnsanlar beni dinlemeyebilir, ama herkes Archie'yi dinler. Savunmamda onun sözlerini duymak için öne eğiliyorum.

Ama şaşırtıcı bir şekilde başını salladı. "Hayır, yapmam. Ben Tanrı'ya inanan biriyim ve karımın yaptıklarını bu mahkeme salonunda savunacak durumda değilim."

Ortalık şaşkın bir sessizlikle doluyor, ardından şok olmuş mırıltılar ve çığlıklar geliyor. Archie, bu sözleriyle—bu suçlamaları reddetmesiyle—beni mahkum etmiş oluyor. Gözlerine bakmaya çalışıyorum ama bana bakmıyor.

Bu baştan beri onun planı mıydı? Molly ile yattı ve şimdi Molly hamile kalınca benden kurtulmanın bir yolunu mu buldu? Ben asıldıktan sonra, yeni bir eş almakta özgür olacak. Molly ile evlenip, benim sağlayamadığım, hayalini kurduğu oğluna sahip olmakta özgür olacak.

"Sessizlik!" diye çıkıştı Putman, tokmağını defalarca vurarak. "Bu adliyede düzen istiyorum!"

Zaman alıyor ama sonunda dedikodular kesiliyor. Tüm suçlayıcılar konuştu. Tek potansiyel savunucum konuşmayı reddetti. Şimdi geriye tek bir şey kaldı.

Putman, "Bayan Caroline Eldridge, lütfen odanın önüne gelin," diyor.

Bu benim tek şansım.

55

GÜNÜMÜZ

JULIA

ETHEL BENİM BÜYÜKANNEM Mİ?

Onu ocakta, kahvaltı için yumurta çırparken izliyorum. Ethel buradayken, mutfağı her zaman ele geçiriyor. Babam, Ethel'den çok büyükanneme benziyor, ama eğer Ethel onun annesiyse, büyükannem de teyzesi demektir. Hepsi birbirine benziyor.

Babamı aradım ve olabildiğince sıradan bir şekilde Ethel ile çocukluk ilişkisi hakkında sordum, ancak kendi büyükanne ve büyükbabası tarafından sürgüne gönderildiği için onu çocukken neredeyse hiç tanımamıştı. Biyolojik annesini tanıma şansından mahrum kalmış olması bana çok üzücü geldi, ama sesim titreyince sadece büyükannem için endişeleniyormuş gibi davrandım.

"Eğer gerçekten güvende olmadığını düşünüyorsanız," dedi bana, "o zaman Pemberton'ı satmamız gerekiyor. Evimizin yakınındaki bakımevindeki hafıza bakım ünitesi ucuz değil, ama orada güvende ve mutlu olacak."

Bu konuda haklı olabilir. Aile mülkümüzü satmayı düşünmek bile beni üzüyor, ama eğer büyükannemin güvenliğini sağlamanın tek yolu buysa, başka seçeneğimiz yok.

Ama bundan önce, arka bahçeye gömülen kemiklerin kime ait olduğunu bulmamız gerekiyor.

"Yumurtalar pişti!" diye ilan etti Ethel.

Tavada pişen yumurtaların yaklaşık üçte birini büyükannemin tabağına, kalan üçte birini de kendi tabağına alıyor. "Teşekkür ederim, Ethel," diyor büyükannem.

Ethel'in bana kalan yumurtaları vermesini bekledim ama vermedi. Bunun yerine tepsiyi ocağa geri götürdü, lavabonun üzerindeki dolaba uzandı ve bir tuzluk aldı. Yumurtalarımı önce tuzla, sonra karabiberle tatlandırdı; ardından yumurtaları tabağıma koydu.

"Teşekkür ederim," dedim, şaşkınlığımı gizleyemeden.

Ethel bana neredeyse utangaç bir gülümseme gönderdi. "Senin gibi gençlerin tansiyonları veya böbrekleri konusunda endişelenmelerine gerek olmadığını unutuyorum. Biraz tuzun tadını çıkarabilirsiniz. Ben sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

Benim için *endişeleniyor* . Çünkü... o benim büyükannem? Mektupta okuduklarımın doğru olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum. Ama doğru olsa bile, bunun için doğru zaman değil. Kahvaltı masasında değil.

Üçümüz de yumurtalarımızı bitirdik; sonra büyükannem yorgun olduğunu ve biraz uyumak istediğini söyledi. Ethel tabağımı alıp yıkamak için lavaboya götürdü. Ama yıkamadan önce, her zaman yemeklerden sonra yaptığım gibi yardım etmek için sandalyemden fırladım.

Ethel, "İyi idare edebilirim Julia," diyor ama ilk yardım etme girişimimdeki kadar sinirli değil. "Sadece birkaç bulaşık."

“Yine de yardım etmek istiyorum.” Alt dudağımı ısırdım. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Aslında…” Ethel mutfağa göz gezdirdi. “Tezgahları silebilirsin.”

“Kesinlikle,” diye katılıyorum, işe alındığım için memnunum.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Yardımınız için minnettarım. Burada olmanız güzeldi, Julia."

Alistair Dixon ekipmanlarıyla geldiğinden beri Ethel bana karşı belirgin şekilde daha nazik davranıyor. Sanki Caroline'in Pemberton'daki varlığının gizemini çözmek konusunda aramızda bir bağ oluştu.

“Burada olmak güzeldi.” Lavabonun altındaki limon kokulu temizlik spreyinden birazını tezgahın üzerine sıktım. “Birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı bulamadığımız için hep üzüldüm.”

"Peki, kaç kişi büyük teyzesiyle yakın bir ilişkiye sahip?"

“Bazı insanlar öyledir.” Özellikle de o büyük teyze aslında büyükanneleriyse. “Keşke babamla daha yakın olsaydın diye hiç düşündün

mü?”

Tabakları durularken yüzünde tam olarak yorumlayamadığım bir ifade belirdi. "Bazen evet. Ama eminim biliyorsunuzdur, ailemle iyi geçinemiyordum, bu yüzden aile toplantılarından kaçınıyordum."

“Böyle bir aranın bozulması çok zor olmalıydı,” diye kabul ediyorum. “Onlarla hiç barıştınız mı? Ölmeden önce yani?”

Ethel son tabağı da kurutma rafına yerleştirdi. Bana bakmak için döndüğünde, ifadesi şüpheye dönüşmüştü. "Neden bu kadar soru soruyorsun Julia?"

Omuzlarımı hafifçe silktim. "Hiçbir sebep yok. Sadece seni merak ettim."

“O deyim neydi yine?” Ellerini beline koydu ve üzerimizdeki ışıklar titredi. “ *Merak kediyi öldürür müydü?* ”

Ona bakıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum. Evet, ona birkaç soru sordum ama sınırları aşan bir şey değildi. Ve aradan çok uzun yıllar geçti. Neden hâlâ ailesiyle yaşadığı anlaşmazlık hakkında konuşmaktan bu kadar çekiniyor? Belki de bunu konuşmak onun için rahatlatıcı olurdu.

Ama gözlerinden anlıyorum ki şu an bu konuyu konuşmak istemiyoruz. Ve eğer şansımı zorlarsam, beni dışarı atacak.

"Özür dilerim," dedim hızla. "Meraklılığımı bozmak istememiştim..."

"Öyleyse yapma," diyor sert bir şekilde.

Bu sözlerle arkasını dönüp mutfaktan çıktı. Sağ elimde hâlâ nemli bir kağıt havlu ve silinmesi gereken bir tezgah var.

Tamam. Ethel bu konuda konuşmak istemiyor. Ve büyükannem geçmişi doğru bir şekilde anlatacak durumda değil. Üstelik, eminim ki en son isteyeceği şey, bunca yıldır oğluna yalan söylediğini itiraf etmek olacaktır.

Ama sonra fark ediyorum ki bu evde gerçeği bilen başka bir kişi daha var. Hizmetçileri Celia belki başka bir yere taşınmış olabilir, ama erkek arkadaşı Mick hâlâ burada.

56

Mick'i yalnız YAKALAMAM LAZIM . Hem Ethel'in hem de büyükannemin ikisinin de etrafta olmadığı bir zamanda.

Neyse ki, iki gün sonra Ethel markete gideceğini söyleyince ve büyükannem de uyumak için yukarı çıkınca fırsat doğdu. Ethel kahvaltıdan hemen sonra ayrıldı ve Mick sandalyesini geriye çekip ayağa kalkarken ben de ayağa fırladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona, olabildiğince rahat bir tavırla.

"Bahçeye biraz malç serpiyorum sadece."

“Kulağa eğlenceli geliyor,” diye yalan söylüyorum. “Yardımcı olabilir miyim?”

İlk başta, yardım teklif ettiğim için beni azarlayacağını, benim bebekliğimden beri çuvallar dolusu malç taşıdığını söyleyeceğini düşündüm. Ama bunun yerine yüzünde bir gülümseme belirdi. "Julia, çalışırken bana eşlik etmen çok iyi olur."

“Harika!” Ellerimi birbirine sürdüm, yakında malçla (her neyse o) kaplanacaklarından şüpheleniyordum. “Ne yapabilirim?”

"Neden depodaki bir çuval malç alıp arkada benimle buluşmuyorsun?"

Çizmelerimi giyip arka bahçenin en ucundaki küçük kulübeye doğru yürüyorum. Yatak odamın penceresinden sarkan o ilmeği gördüğüm ağacın yanından geçmek zorundayım ve içim ürperiyor. Bunu mutlaka hayal etmiş olmalıyım; tek mantıklı açıklama bu.

Bahçeden gördüğüm ama hiç girmediğim küçük ahşap bir kulübe burası. Sallanan kapıyı açıp içeri giriyorum. Elektriği olmayan, klostrofobik

bir alan burası; tek ışık kaynağı kulübenin iki yanındaki küçük pencereler.

Köşede kahverengi toprak dolu çuvalları görüyorum; daha önce hiç görmemiş olsam da, onları tanımak şaşırtıcı derecede kolay. Birine doğru yürümeye başlıyorum, ancak yerdeki bir çamur yığınına neredeyse bastığım için kendimi durduruyorum.

Ama bu bir çamur yığını değil. En azından tam olarak değil. İki tane yoğun, çamurlu ayak izi.

Ayak izlerine şaşkınlıkla bakıyorum. Kulübenin zemininde bir çift ayak izi görmek aslında tuhaf bir şey değil. Ama beni düşündüren birkaç şey var. Birincisi, bu kulübeye giren tek kişi Mick, ama bu izler onun devasa ayaklarından çok daha küçük; neredeyse kesinlikle bir kadına ait. Ayrıca, sadece malç torbasının hemen yanında iki iz var; oysa biri çamurlu ayakkabılarla bu alandan geçiyor olsaydı, kapıdan itibaren tüm ayak izlerinin olması gerekirdi.

Yerdeki iki gizemli işarete bakakalmış bir halde dururken, aniden soğuk bir hava dalgası hissettim. Kollarımı göğsüme bastırıp titremeye başladım.

Buradan çıkmam lazım.

Ayak izlerinin üzerinden geçip, talaş dolu torbalardan birini kaptım. Torbayı kollarıma doldurup dışarı çıktım ve anında derin bir rahatlama hissettim. Mick'in iki kürekle evden çıktığını görünce, kulübenin büyükannemin o kemiği çıkardığı yere ne kadar yakın olduğunu fark ettim.

“Merhaba Julia!” diye neşeli bir şekilde selamladı Mick beni, ama sonra yüzümdeki ifadeyi gördü. “Her şey yolunda mı?”

"Pekala," diye mırıldandım.

Çuvalı yere bırakıyorum, nefes nefese. Az önce gördüklerimden aklımı dağıtmak için biraz fiziksel aktivite yapmayı dört gözle bekliyorum.

"Caroline içeride miydi?" diye soruyor.

Doğruluyorum. "Ne?"

“Bazen Caroline’ı kulübede duyuyorum.” Mick, üç yüz yıllık bir hayaletle etkileşim kurmanın hiç de önemli bir şey olmadığını düşünerek omuz silkti. “En sevdiği yerlerden biri orası.”

Oturma odamızda hala çalışan o EVP kayıt cihazını düşünmeden edemiyorum. Acaba ne kaydediyor ya da Caroline'ın bizimle iletişim kurma ihtimali var mı? Eğer kurarsa, eminim büyük büyük büyük büyükannem Molly hakkında söyleyecek çok şeyi vardır ve bunların hiçbiri hoş şeyler değildir.

Ama bu, Molly'nin soyundan gelenlere zarar vereceği anlamına gelmez. Öyle mi?

Mick eğilip talaş torbasını almaya çalıştı. Hemen ben de uzandım. "Hey, bırak ben alayım onu!"

"Saçmalama," diyor.

Bütün vücudu kırk beş derecelik bir açıyla yana yatmış halde, o devasa torbayı taşırken hemen arkasından gidiyorum. Hem onu hem de torbayı her an yakalamaya hazırım. Bahçenin ortasına geliyoruz ve o da torbayı gelişigüzel bir şekilde yere bırakıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Mick, küreğiyle malçın içine dalıp toprağı rastgele yere atarak cevap veriyor. Hala ne yaptığımızı ya da neden yaptığımızı bilmiyorum ama onun hareketlerini taklit edip ben de malçı yere fırlatmaya başlıyorum. Gerçekten iş aramamı hızlandırmam gerek.

"Mick," diyorum.

"Evet?"

Ayaklarımın arasında ağırlığımı kaydırıyorum. O kulübede gördüklerim beni çok sarstı, ama burada olanlar hakkında onunla konuşma fırsatını kaçıramam. Şimdi yapmazsam, onu bir daha ne zaman yalnız yakalayacağım kim bilir? Ama akıllıca davranmalıyım. Ethel'in hamileliği hakkında doğrudan soru soramam çünkü kesinlikle her şeyi inkar edecektir.

"Burada daha önce çalışan Celia adında bir kadını hatırlıyor musunuz?" diye sordum ona.

Mick, küreği savururken donakalmış bir halde, aniden yukarı baktı. "*Ne?*"

“Büyükannem ondan bahsediyordu,” diyorum. “Sanırım eskiden burada çalışıyordu…?”

Yüzümü o kadar uzun süre inceliyor ki, utanıyorum. "Hayır, o isimde birini hatırlamıyorum."

“Aslında,” dedim, “Büyükannem senin ve Celia'nın nişanlı olduğunuzu söyledi.”

Şimdi yüzündeki ifadeyi yanlış anlamam mümkün değil. Acı ve belki biraz da özlem dolu bir ifade. Mick'i tanıdığım bunca yıl içinde ondan hiç bu kadar duygu görmemiştim.

Celia kim olursa olsun, onu seviyordu.

“Hayır.” Bu heceyi zar zor söyleyebiliyor ama sakinliğini korumakta zorlanıyor. “Büyükannen yanılıyor.”

"Ancak-"

“ *Yanılıyor* .” Sesi şimdi sertleşmişti. “Celia adında birini hiç tanımadım.” Boğazını temizledi. “Şu anda işiniz olmadığını biliyorum, ama benim var. Kış gelmeden önce yapmam gereken çok işim var. Bana yardım etmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

"Yardım edeceğim," diyorum, oysa tam olarak ne yaptığımızdan hala emin değilim.

Sessizce bir yük daha malç çıkarıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Celia, Mick'in kayıp aşkı olabilir, ama şu anda onu tanıdığını bile kabul etmek istemiyor.

Ya onu bulabilseydim?

Ama bunu nasıl yapacağım ki? Kimse bana o kadın hakkında tek kelime bile söylemiyor. Soyadını bile bilmiyorum, bu da onu aramayı son derece zorlaştırıyor.

Ethel ve Mick benden bir şey saklıyorlar. Bahse girsem, Ethel'in gerçek büyükannem olduğunu söylerdim. Ama bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum ve Celia'nın da çıkmaz sokak gibi olduğunu hissetmeye başladım.

Ailemdeki tüm sırlardan bıktım. Caroline Eldridge'in hayaletinin bize ne anlatmaya çalıştığını asla öğrenemeyebilirim, ama Ethel ve büyükannem hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıyım.

57

1692

CAROLINE

Mahkeme salonunun önüne doğru ilerlerken BACAKLARIM BENİ ZAR ZOR TAŞIYOR . Salondaki herkesin gözü üzerimde. Artık hepsi benim suçlu olduğuma ikna olmuş durumda ve asılmamı istiyorlar. Ama benim sadece birini ikna etmem gerekiyor: Yargıç Putman'ı.

Bacaklarım dayanamayıp oturmadan hemen önce rahatsız tahta sandalyeye oturmayı başardım. Putman bana öfkeyle baktı, kasaba halkının geri kalanı gibi benim suçlu olduğuma ikna olmuş görünüyordu.

"Bayan Caroline Eldridge mi?" diye gürlüyor.

"Evet, Sayın Yargıç," dedim neredeyse tiz bir sesle. "Benim."

"Bayan Eldridge," diyor, "hangi kötü ruhla aşinalığınız var?"

"Hiçbiri," diye kekeledim.

“Hiç mi?” O gür kaşlar yukarı doğru kalktı. “Şeytanla ne zaman anlaşma yaptın?”

“Şeytanla hiçbir anlaşmam yok!” Suçlu olduğumu varsayan soruları beni çok kızdırdı. “Ben Tanrı'ya hizmet ediyorum!”

“Hangi Tanrı'ya hizmet ediyorsunuz?”

“Göğü ve yeri yaratan Tanrı!”

"Hitty Atkins'le ateşin etrafında neden tezahürat yaptınız?"

“Ben öyle bir şey yapmadım!”

“Şeytan neden evinize gelir ve memenizden beslenir?”

“Ben…” Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdim ki? “Şeytanı tanımıyorum, Sayın Yargıç.”

Hakim Putman bana inanmıyor. Bunu gözlerinden anlıyorum. Şeytanın bir kuklası olmadığımı ona nasıl ikna edebilirim? Bu adama iyi, Tanrı'dan korkan bir kadın olduğumu nasıl kanıtlayabilirim?

Sonra Jonas'ın bana söylediklerini hatırladım. Putman'ın hayaletvari kanıtları kabul ettiğini, bunun bir hukuk mahkemesinde standart bir uygulama olmadığını. Burası onun mahkemesi olabilir, ama bu onun istediği kuralları uygulayabileceği anlamına gelmez.

“Bu suçlamaları kabul edemezsiniz,” diye sert bir dille söylüyorum. “'Bunlar hayali deliller ve mahkemede hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

Putman, benim bu cesaretime şaşırmış gibi göz kırptı. Bir an cevap veremez gibi görünüyordu, ama sonra mahkeme salonunun içinden bir ses bizi böldü.

"Bayan Eldridge aleyhinde somut kanıtlarım olduğuna inanıyorum!"

Kalabalığa doğru bakıyorum. Ayakta duran adam Yardımcı Şerif Strickland ve yüzünde saf bir kötülük ifadesi var. Tüylerim diken diken oluyor—küstahlığım için beni cezalandırmak için fırsat kolluyordu ve görünüşe göre bu an gelmişti.

Putman, "Eğer böyle bir kanıtınız varsa, lütfen öne çıkın ve sunun" diyor.

Strickland kalabalığın arasından sıyrılıp içeri giriyor ve kalbim şiddetle çarpıyor. Strickland benim asılmamı istiyor; bu, hücremdeyken onun emirlerini yerine getirmeyi reddettiğim için intikamı.

Strickland odanın önüne vardığında Putman'a doğru döndü. İki adamın da gözlerindeki ifadeyi beğenmedim.

Strickland şöyle başlıyor: "Bayan Eldridge hapishanemize geldiğinde, Şerif Bixby ve ben, cadılık suçlamalarında standart uygulama olduğu üzere, onu cadı memesinin belirtileri açısından inceledik. Molly Howe'a göre, Bayan Eldridge bu memeyi kullanarak şeytanı bir kedi şeklinde besliyordu."

“Peki, memeyi bulabildin mi?”

Strickland, "Evet, yaptık," diye doğruluyor. "Kolunda yazılı."

Putman, sanki başka bir şey beklemiyormuş gibi zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Bayan Eldridge, lütfen bize işaretinizi gösterin."

Hem Putman hem de Strickland üzerime eğilmişken, yün elbisemin kolunu geri çekerek yanığı ortaya çıkardım; kaşıntılı kumaş yüzünden yanık

daha da kızarmış ve tahriş olmuştu.

“Basit bir yanık.” Dişlerimi gıcırdatıyorum. “Sıcak çorbadan.”

Strickland, "Öyle diyor," diyor, "ama izin verirseniz, Sayın Yargıç Putman, bunun basit bir yanık olmadığını kanıtlayabilirim."

Böyle bir şeyi nasıl kanıtlayabilir ki? İmkansız! Ama Putman meraklanmış görünüyor ve başını sallıyor. "Devam edin."

Strickland, mahkeme salonuna hitap ederken yüzünde canlı bir ifadeyle sözlerine şöyle devam etti: "Gördüğünüz gibi, herkes bir cadının memesinin şeytanın işareti olduğunu ve bu nedenle, iğneyle delinse bile insan eti gibi kanayamayacağını bilir."

Putman, "Yanınızda iğne var mı?" diye soruyor.

"Evet, sayın yargıç. Eşimin dikiş sepetinden aldım."

Strickland cebine uzanıp bir mendil çıkarıyor. Mendilin içinden minik bir iğne çıkarıyor. İrkilip geri çekiliyorum.

"Bununla ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

Putman sabırsızca, "Bayan Eldridge," diyor, "eğer gerçekten Tanrı'dan korkan bir kadınsanız, masumiyetinizi kanıtlamak için Yardımcı Şerif Strickland'ın bu basit testi yapmasına izin vereceksiniz."

O iğneyle beni batırırsa kanamayacağımı hayal edemiyorum. Ama bu gerçekten masumiyetimi kanıtlayacak mı? Kanarsam eve gitmeme izin verilecek mi? Ve kendi kocam cadı olduğuma inanırken hangi eve gidebilirim ki?

Ama bu konuda pek bir seçeneğim yok, bu yüzden hâlâ kelepçeli olan kollarımı uzatıyorum. Hitty'nin davasında böyle bir şey duymadım, ama Strickland özgürlüğümü sağlayacak bir kanıt sunmayacak. O bana yardım etmek için burada değil. O, beni darağacına götürmek için burada.

Strickland iğnenin sivri ucunu kolumdaki yanığın üzerine yerleştiriyor. Keskin iğnenin batmasını beklerken nefesimi tutuyorum ve bir an için gözlerimi kaldırıyorum. Gözlerim Strickland'ınkilerle buluşuyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görüyorum. Sonra iğneyi koluma saplıyor.

Cildimde bir baskı hissediyorum, ancak iğne ucunun yüzeye batmasının keskin acısını hissetmiyorum. Cildim iğneye direndi. Kan yok, tıpkı bir cadı olsaydım bekleneceği gibi.

Hayır. *Hayır,* olamaz.

Gözlerimi indiriyorum ve işte o zaman iğnenin ucunun o kadar aşınmış olduğunu, işe yaramaz hale geldiğini fark ediyorum. Derimi delemedi

çünkü bunu yapacak kadar keskin değil. Strickland bunu biliyor, ama mahkeme salonunda başka hiç kimse körelmiş ucu görebilecek kadar yakın değil. Putman bile göremiyor.

“Kan akmıyor!” Strickland, tüm odanın görmesi için iğneyi kanıt olarak havaya kaldırdı. “O bir cadı! Kanıtlandı!”

Mahkeme salonunda bir anda haykırışlar ve gürültü koptu, benim tekrar tekrar "İğne kördü!" diye bağırmalarım duyulmaz oldu. Putman beni duyuyor gibiydi ama sözlerimi önemsemedi. Sanırım kör bir iğne, aramızdaki bir cadıdan çok daha az ilgi çekici.

Mahkeme salonunun karşısında, en iyi duchesse saten takım elbisesini giymiş Archie'nin oturduğu yere baktım. Bu sefer gözleri aşağıda değildi ve doğrudan bana bakıyordu. Ve sanki benim gibi biriyle bir zamanlar ilişki kurduğuna inanamıyormuş gibi başını sallıyordu.

Ve onun yanında da Molly var. O da gülümsüyor.

“Dillerinizi kesin!” Putman tokmağını o kadar şiddetle vuruyor ki, tokmağın ucu çatlıyor ve sonra ikiye ayrılıyor. “Sessiz olun da kararımı vereyim!”

Sözleri, mahkeme salonunun sesini kısmaya yeter. Birbirlerine söyledikleri, Putman'ın kararından çok daha az ilgi çekici.

"Bayan Caroline Eldridge," diyor. "Ayağa kalk."

Ellerim hâlâ önümde metal prangalarla bağlı halde ayağa kalkıyorum. Bacaklarım korkunç bir şekilde titriyor, ama bu odadaki hiç kimseye ne kadar korktuğumu bilme zevkini yaşatmak istemiyorum.

"Bayan Eldridge, bu saygıdeğer mahkeme sizi büyücülük gibi iğrenç bir işten suçlu ilan ediyor," diyor Putman. "Cezanız yarın infaz edilecek olan asılarak idamdır."

Tüm olumsuz tanıklıklara, Archie'nin benim için kefil olmaya isteksizliğine ve yardımcının yaptığı numaraya rağmen, o ana kadar hakimin beni suçlu bulacağına gerçekten inanmamıştım. Ben cadı değilim. Hiçbir zaman büyü yapmadım veya iksir hazırlamadım. Hitty sadece bir arkadaşımdı, ama ona da inanmadılar.

Yarın ben de öleceğim. Tıpkı onun gibi.

Ve *çok öfkeliyim* .

58

GÜNÜMÜZ

JULIA

ALİSTAİR DİXON, EVP KAYIT CİHAZINI ALMAK İÇİN BUGÜN ÖĞLEDEN SONRA GELECEK .

Kanepede oturmuş, büyük duvar saatinin hipnotik tıkırtısını dinlerken bir roman okuyorum. Kayıt cihazı, buraya geldiğinden beri şöminenin üzerinde duruyor ve sürekli dinliyor.

O ses kayıt cihazında bir mesaj mı var? Caroline Eldridge bizimle iletişim kurmaya mı çalışıyor?

Yoksa Henry'nin dediği gibi, bunların hepsi sadece bir saçmalık mı?

Şöminenin üzerindeki yağlı boya tabloya bakıyorum. Dixon'ın en çok paranormal aktivite tespit ettiği yer orasıydı. Doğaüstü bir varlık hissetmişti, ama sadece bu değil. *Öfkeli* bir varlık hissetmişti.

Sanırım eğer cadılıkla suçlanarak öldürülseydim ve beni suçlayan kişi ben öldükten sonra kocamla evlenseydi, ben de kızardım.

Kapı tokmağının çalmasını bekliyordum, bu yüzden sehpanın üzerindeki telefonun çalması beni şaşırttı. Uzandım ve telefonu aldım.

“Julia?” Hattın diğer ucunda Henry Ziegler’ın sesi var. “Vay, sana ulaşmayı beklemiyordum.”

Telefonu şaşkınlıkla inceledim. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

“Bu, büyükanneniz için kayıtlı olan numara,” diyor. “Size ulaşabileceğimden emin değildim, ama birkaç mesaj gönderdim ve yanıt

vermediniz. Arkadaşımın karbon-14 analizinin sonuçlarını yarın alacağını size bildirmek istedim.”

“Ah…” Bu sonuçları ne kadar beklemiş olsam da, gerçeği öğrenme düşüncesi midemde kötü bir his uyandırıyor. “Teşekkür ederim.”

"İsterseniz müzeye gelip kemiği alabilirsiniz, ben de onun bana anlattıklarını size aktarırım. Sonra ne yapacağımıza birlikte karar veririz."

"Sağ…"

Kemik sandığımdan daha yeni çıkarsa ne yapacağım? Ailem Pemberton'ı satmak istememesinin başka bir sebebi olabilir mi? Bu fikri aklım almıyor bile.

“Julia?” Henry’nin sesi uzaktan geliyor. “İyi misin?”

“Tam olarak değil…” Boğazımı temizledim. “Uzun bir hafta oldu, biliyorsun?”

"Konuşmak isterseniz dinlemekten memnuniyet duyarım," diyor. "Çok iyi bir dinleyici olduğum söyleniyor."

İstemsizce gülümsüyorum. İçimdekileri biraz olsun dışa vurmak güzel olurdu. "Belki..."

"Bu akşam seni yemeğe almaya gelsem nasıl olur?" diye öneriyor. "Ben ısmarlayacağım. Ve söz veriyorum, Pemberton hakkında seni hiç rahatsız etmeyeceğim."

Tereddüt ediyorum, neredeyse hiç tanımadığım bir adama içimi dökmek isteyip istemediğimden emin değilim. Öte yandan, bu evin dışındaki herkesten daha çok aile sırlarımı biliyor. Eğer biri beni anlayacaksa, o da odur.

“Elbette, neden olmasın?” Katılıyorum.

"Harika." Her şeyden çok memnun görünüyor, bu da evet dediğime sevinmemi sağlıyor. "Seni saat altıda alayım mı?"

Kapı tokmağının sesiyle düşüncelerim bölündü. Dixon'dı. "Kulağa hoş geliyor."

Telefonu kapatıp aceleyle ön kapıya koştum. Kapıyı açtığımda Dixon orada durmuş, kükreyen ayı figürlü kapı tokmağını hayranlıkla inceliyordu.

"İşçilik inanılmaz," diyor bana.

Erkeklerin o göğüs ucuyla olan ilişkisi nedir? "Dürüst olmak gerekirse, beni çok korkutuyor."

"Şey," diyor, "burası kesinlikle ruhlar tarafından mesken tutulmuş."

Bunu bilmek güzel.

Dixon eve girer, yanımdan hızla geçerek oturma odasına gider. Şöminenin üzerine bıraktığı kayıt cihazına doğru yürür ve inceler. Dışarıdaki kulübedeki olaydan beri Caroline hakkında bazı cevaplar almak için çok istekliydim, umarım bu tamamen bir fiyasko olmaz.

“Görünüşe göre iyi bir kayıt elde ettik. Bunu bir hafta içinde analiz ettireceğim.” Duraksıyor. “Ayrıca, Venmo ile ödeme kabul ediyorum.”

"Tamam aşkım…"

Bana gülümsüyor. "Bu arada, web sitemde bir indirim var. Bağlantı kurduğumuz her içki için ücret alıyoruz, ancak ilk ikisinden sonra üçüncüsünü yarı fiyatına alıyorsunuz."

"Şey, biz aslında sadece Caroline hakkında bilgi edinmek istiyoruz."

“Doğru, ama…” Etrafına bakınıyor. “Burası gerçekten çok eski bir ev. Ruhlarla dolu. Muhtemelen yüzlerce.”

Yarı fiyatına satılsa bile bunun bana ne kadara mal olacağını hayal bile edemiyorum. Caroline Eldridge'in bu evde hayalet olarak dolaşıp dolaşmadığını bilmiyorum ama Alistair Dixon'ın gizli niyetlerinden şüphe duymaya başladım.

Dixon arkasını dönüp gitmek üzereyken, gitmeden önce tabloya son bir kez bakar. Sanki bakışları duvara yapışmış gibi donakalır. Bir anlığına, büyükbaba saatinin hipnotize edici tıkırtıları arasında öylece durur.

Tik tik tik tik…

“Sana söylemeliyim Julia,” diyor, “bu tablo beni gerçekten çok korkutuyor. Daha önce hiç…”

Düşüncesini tamamlamasını bekliyorum ama kelimeler ağzından çıkmıyor. "Hiç ne yapmadın?"

Ve sonra, K2 göstergesi çatladığında yüzünde beliren o kısacık korku ifadesi tekrar belirdi. Şöminenin üzerinden bir adım geri çekildi ve kafasını silkeledi, sanki zihnini temizlemek istercesine.

"Sadece dikkatli ol," diyor. "Onu kızdıracak hiçbir şey yapma."

Hayır, yapmadım. Şey, Caroline'in kemiklerinden birini arka bahçeden çıkardık... ki ben onu sadece toprağa geri gömmekle kalmadım, aynı zamanda araziden tamamen kaldırdım. Analiz edilmesi için bir *laboratuvara* gönderdim.

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum.

59

1692

CAROLINE

YARDIMCI ŞERİF STRİCKLAND BENİ TEKRAR HAPİSHANEYE GÖTÜRÜYOR .

Son kez, dik ve sallanan merdivenlerden aşağıya, karanlık mahzene iniyorum. Geçtiğimiz hafta burada kalmaktan ne kadar nefret etmiş olsam da, yarın beni darağacına götürürlerken burayı özleyeceğim.

Jonas saman yatağında yatıyor, ama ayak seslerimizi duyunca hızla ayağa kalkıyor. Bana bakıyor ama duruşmayla ilgili bir şey sormuyor. Burada olmam, işlerin umduğum gibi gitmediği anlamına geliyor.

Strickland beni hücreme geri götürüyor. Tartışmadan içeri giriyorum ve kapı gürültüyle kapanırken, yüzüme güneşi bir sonraki kez hissettiğimde bunun idam yolculuğumda olacağını anlıyorum.

"Bu gece yemeğinizle döneceğim," diyor bana. "Son yemeğiniz." Bana o kendini beğenmiş sırıtışıyla bakıyor. "Eğer uslu durursanız belki size özel bir şey de getirebilirim."

Ona bakmak için döndüm. İnce, beyaz-sarı saçları kafasına yapışmıştı ve gözleri memnuniyetle parıldıyordu.

"Neden yaptın?" diye sordum ona kısık bir sesle. "Mahkemeye sahte deliller getirmeseydin belki de suçsuz bulunabilirdim."

Burun kıvırarak, "Senin masum olduğun asla kanıtlanamayacaktı," dedi.

“Olabilirdim.” Kollarımı göğsüme bastırıp, odayı saran cereyana karşı titredim. “Ama Putman’ın beni suçlu bulması için çok uğraştınız. Bu

yüzden sormam gerekiyor: Neden?”

Dudaklarındaki gülümseme yavaşça kayboldu. "Neden?" diye tekrarladı. "Bana neden diye mi soruyorsun?"

Sonra uzanıp sağ eliyle saçlarımı okşamaya çalıştı. Dokunuşunu hissetmeden önce, hızla geri çekilip onun erişemeyeceği bir yere gittim.

“ *İşte bu* yüzden,” diyor. “Burada kalışınızı keyifli hale getirmek için çok uğraştım, ama siz nankörlük ettiniz. Cezalandırılmayı hak eden küstah bir kızsınız. Yarın sizi asılırken izlemek benim için bir zevk olacak.”

Sonra başını hızla çevirip, hücresinin parmaklıklarında boş boş hiçbir şeye bakmayan Jonas'a baktı. Elmacık kemiği, Strickland'ın copla vurduğu yerden hâlâ morarmıştı ve şimdi koyu siyah bir renge bürünmüştü.

Strickland, Jonas'a, "Ya *sen* ?" diye sesleniyor, her kelimesinde dudaklarından salyalar fışkırıyor. "Bu hafta senden de kurtulduğuma çok sevinirim. Umarım kafan kesilir! Kafanın hasır bir sepette, kanlar içinde yattığını görmek istiyorum."

Jonas tek kelime etmiyor. Sanki Strickland göremediği ve duyamadığı bir hayaletmiş gibi, gözlerini önünde dikmiş duruyor. Strickland bir yanıt beklerken dudaklarını büzüyor, ama bir yanıt alamayacağını biliyor olmalı.

Strickland ikimize de bakıp, daha fazla bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyor gibiydi. Sonunda, "İkiniz de hak ettiğinizi biçeceksiniz," dedi.

Bu sözlerle arkasını dönüp merdiven boşluğuna doğru kayboldu. Adımları gittikçe yumuşadı ve ardından mahzenin kapısı gürültüyle kapandı. Ancak bundan sonra Jonas'ın gözleri bana odaklandı.

"Özür dilerim," diyor.

"Böyle olacağını biliyordun," diye hatırlatıyorum ona.

“Evet,” diye onaylıyor. “Ama bu yine de büyük bir haksızlık.”

“Belki, ama yapacak bir şey yok.” Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. “Yarın tıpkı Hitty gibi asılacağım.”

Jonas buna hiçbir şey söylemez. Sadece durur, hücresinin parmaklıklarına tutunur ve derin düşüncelere dalmış gibi bakar.

60

GÜNÜMÜZ

JULIA

HENRY ve ben Roxie'nin evine geri döndük.

Beni başka bir yere götürmeyi teklif etti ama gerçek şu ki, yine o hamburgeri özlemiştim. Zaten yemek o kadar da önemli değil. Önemli olan, bunca zamandır büyük teyzem sandığım kadının sandığım kişi olmaması. Ve eğer bu doğruysa, babama Ethel'in biyolojik annesi olduğunu nasıl söyleyeceğim?

Henry şimdi mektupları okuyor, siyah gözlüklerinin ardından örümcek ağına benzeyen yazılara dikkatlice bakıyor. Ona mektupları nasıl bulduğumu, Ethel ve Mick'ten bilgi alma girişimlerimin başarısızlığını anlattım ve büyükannemin bana bir şey anlatamayacak kadar kafasının karışık olduğunu da kabul ettim. İkinci mektubu bitirdiğinde bana baktı.

"Vay canına," diyor.

"Sağ?"

"Ve bu tarihlerin babanızın doğum tarihiyle örtüştüğünü söylemiştiniz, değil mi?"

“Sanırım öyle. Ethel mektupta kız kardeşinin hamile olduğundan hiç bahsetmiyor ve eğer hamile olsaydı mutlaka bir şey söylerdi.” Elinden ikinci mektubu alıp hızlıca tekrar okudum. “Keşke Celia'yı bulabilseydim. Pemberton'da yaşayan herkes geçmiş hakkında konuşmaya pek istekli görünmüyor, ama eminim onu bulursam konuşmaya razı olur.”

"Olabilir."

“Ama onu nasıl bulacağım? Kimse bana soyadını bile söylemiyor.”

Ben bunları düşünürken garson siparişlerimizi getirdi. Kıyma aromasının sorunlarıma bir çözüm getireceğini umarak hamburgerime saldırdım.

Henry, peçeteyle dudaklarını silerken, "Bak," dedi. "Belediye binasına gidip en azından adını öğrenebilirim."

"Gerçekten mi?"

“Söz veremem.” Elini kaldırıyor. “Ama eğer Pemberton'da yasal olarak çalışıyorsa, muhtemelen bir kayıt vardır. Kayıtları kontrol etmek için zaman zaman Belediye Binasına gidiyorum, bu yüzden dosya memurunu ikna edip benim için bulmasını sağlayabilirim.”

"Gerçekten çok memnun olurum." Pipetimle diyet kolamdaki buz küplerini karıştırıyorum. "Buradan ayrıldığımda sana beş tane iyilik borçlu olacağım."

Şaka yapıyordum ama yorumum Henry'nin yerinde kıpırdanmasına neden oldu. "Gidiyor musun? Ne zaman?"

“Şey…” Yeni hazırladığım içeceğimden bir yudum alıyorum. “Eninde sonunda. Sonsuza kadar burada kalıp büyükannemin sırtından geçinemem. Ayrıca Woodhaven'da pek iş imkanı olduğunu da sanmıyorum.”

"Aslında," diyor, "aklıma bir fikir geldi. Bir iş hakkında yani."

"Neden bahsediyorsun?"

"Eğer müze Pemberton'ı satın alırsa," diyor, "evin düzenlenmesini, arazideki inşaatları ve her şey tamamlandıktan sonra yönetimi denetleyecek birine ihtiyacımız olacak. Bence siz mükemmel bir aday olursunuz."

Pemberton'ı satarsak Woodhaven'a asla geri dönmeyeceğimi varsaymıştım. Ama itiraf etmeliyim ki, bu fikir beni cezbediyor. Ailemin mülkünü satmak zorunda kalırsak, en azından bu şekilde onun bir parçası olmaya devam edebileceğim. "Böyle bir şeyle ilgili hiç tecrübem yok."

“Sorun değil. O evi herkesten daha iyi tanıyorsun. Sana işin inceliklerini gösterebilirim.”

Hamburgerimden bir ısırık daha alıp bu teklifi düşünüyorum. "Caroline bu konuda ne düşünür acaba?" diye kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum.

“Caroline?” Dudaklarının sol kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Yine mi o hayalet olayı?”

“Evet, yine *hayalet meselesi* .” Başımı sallıyorum. “Biliyorum, bunlara inanmıyorsun ama inan bana, o evde bir varlık hissettim. Ve açıklayamadığım çok şey gördüm.” Çatı penceresindeki o tavus kuşu mavisi parıltıyı düşünüyorum. “Caroline Eldridge olduğundan emin değilim ama o evde doğaüstü *bir* varlık olduğunu düşünmüyor musun?”

Uzun süre bana baktı, sanki kelimelerini dikkatlice tartıyordu. "Sanırım öyle *düşünüyorsunuz* ."

"Yani bu kesinlikle hayır."

“Özür dilerim,” diye iç çekti. “Dar görüşlü olmaya çalışmıyorum ya da benzeri bir şey. Sadece bir insan öldükten sonra ruhunun ortalıkta dolaştığına inanmakta zorlanıyorum.”

“Peki, öldükten sonra ne olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Doğmadan önce olan şeyin aynısı. Sadece… yok oluyorsunuz. Artık var olmuyorsunuz.”

"Bu kulağa korkunç geliyor."

“Öyle mi?” Gözlüğünü burnunda düzeltiyor. “Bana korkunç gelen bir şey biliyor musun? Öldüğünde, toprağa gömülüp huzur bulmak yerine, sevdiklerinin seni özlediğini ve senin için ağladığını izleyerek havada süzülmek zorunda kalmak, onlarla iletişim kuramamak, hatta onlara orada olduğunu bile söyleyememek.” Çenesi seğiriyor. “Öldükten sonra başına gelmesini gerçekten istediğin şey bu mu? Çünkü bana göre bu cehennem gibi.”

Henry'nin şüpheci olduğunu biliyordum, ama sesindeki bu ani öfke beni şaşırttı. Neredeyse kızgın gibi konuşuyor.

“Pekala,” diyorum. “Anladım.”

Omuzları düştü. "Özür dilerim. Ben sadece..."

Bana başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra vazgeçiyor. Bunun yerine, hamburgerinden bir ısırık daha alıyor ve yavaşça çiğniyor.

"DNA testi yaptırmalısınız," diyor.

"Ne?"

“Bir DNA testi,” diye tekrarlıyor. “Kendinizden bir örnek, Ethel'den de bir örnek alın. Bir DNA testi, birçok rahatsız edici soru sormanıza gerek kalmadan onun büyükanneniz olup olmadığını size söyleyecektir.”

"Ethel'in ağzından örnek almamı isteyeceğini sanmıyorum."

“Yanak sürüntüsü almanıza gerek yok,” diyor. “Her türlü akıl almaz yerden DNA örneği alabilen bir laboratuvarımız var. Eğer bana Ethel'in

kökü sağlam bir saç teli getirirseniz, sizin için testi gönderirim.”

Haklı. Gerçeği öğrenmenin en kolay yolu DNA testi olacaktır.

“Saç fırçasından biraz saç al.” Ağzına bir patates kızartması attı. “Kemiklerini sana geri verdiğimde yarın müzeye getirebilirsin.”

Bunu yapmak bir ihlal gibi geliyor. Ama öte yandan, Ethel tüm hayatımız boyunca babama (ve dolayısıyla bana) yalan söylemiş olabilir. Pemberton'da çok fazla sır var ve şimdi bunu açıklamak zorunda kalabileceğimiz için gerçeği öğrenmek için can atıyorum.

“Pekala,” diyorum. “Hadi yapalım.”

61

HENRY BENİ EVE GÖTÜRÜRKEN , ilk kez beni almaya geldiğinde dinlediğimiz aynı şarkıcı radyoda çalıyordu. Frank Sinatra mıydı yoksa Dean Martin miydi? Sormaya neredeyse korkuyorum. Emin olduğum tek şey, Henry'nin fötr şapka takmadığı konusunda çok ısrarcı olmasıydı.

Ay ışığıyla aydınlanmış yüzüne bakıyorum. Başını müziğin ritmine göre sallıyor ve bu beni güldürüyor.

"Bu, sanki birilerinin büyükanne ve büyükbabasının dinleyeceği türden bir müzik gibi," diye yorum yapıyorum.

Henry bana şöyle bir baktı ve sırıttı. "O halde, birilerinin büyükanne ve büyükbabasının harika bir zevki varmış."

"Dans edilemeyen müzikleri nasıl dinleyebiliyorsunuz anlamıyorum."

"Bu tarz müzikle kesinlikle dans edebilirsiniz."

"Gerçekten mi? Çünkü Frank Sinatra'nın arka planda çaldığı çok fazla üniversite partisi hatırlamıyorum."

"Frank Sinatra'nın çoğu şarkısına foxtrot dansı yapabilirsiniz."

"Foxtrot mu?" diye tekrarladım gülerek. " *Tilki* dansı mı bu?"

Henry bana ters bir bakış attı ve aniden arabayı yol kenarına çektiğinde yerime tutunmak zorunda kaldım. Arabayı park konumuna aldı ve ben de gerginleşmeye başladım.

"Frank Sinatra'yı sevmediğim için beni arabadan atmıyorsun, değil mi?" diye takılıyorum, ama bunun şaka olup olmadığından yüzde yüz emin değilim.

“Hayır,” diyor sabırla. “Ama size foxtrot'un ne olduğunu açıklayabilmem için arabadan inmeniz gerekecek.”

"Ciddi misin?"

“Kesinlikle ciddiyim. Hadi gel Julia. Eğlenceli olacak, söz veriyorum.”

Henry'ye beş tane iyilik borcum olduğu için arabadan inip eteğimi düzeltiyorum. Nispeten boş bir sokaktayız ve kaldırıma ışık veren tek bir sokak lambası var. Henry tüvit ceketini çıkarıp arabanın kaputuna koyuyor. Sonra telefonunu çıkarıp bir müzik uygulaması yüklüyor gibi görünüyor.

"Hmm, bunu plak üzerinden dinlememiz gerekmez miydi?"

"İdeal olarak," diyor, "ama plak çalarım evde, bu yüzden Spotify kullanacağız."

Bir saniye sonra, arabadan gelen aynı ses Henry'nin telefonundan da duyuldu. *"Bu geceki görünüşünle* ilgili bir şey..." Arabada tam olarak hoşuma gitmiş miydi bilmiyorum ama burada, sokakta, ses her tarafımızda yankılanıyor ve bunda neredeyse büyülü bir şey var.

Henry sol elinin parmaklarını sağ elimle kenetliyor. Daha önce sadece birkaç kez balo dansı denemiş olmama rağmen, sol elimi omzuna koymam gerektiğini biliyorum ve o da sağ elini sırtımın alt kısmına yaslıyor. Henry'nin üzerinde patates kızartması, hamburger ve dışarı çıkmadan önce sürmüş olması gereken hafif bir nane kokusu var.

"Tamam," diyor. "Sadece ayaklarıma bakın ve ne yaptığımı takip edin."

Onun önderliğinde elimden geldiğince hareket etmeye çalışıyorum, ki bu da görünüşe göre dört ayrı adımdan oluşuyor, ancak elinin sırtımda olması beni biraz dikkatimi dağıtıyor. Beni çok sıkı tutuyor—standart bir fokstrot için ihtiyaç duyacağından çok daha sıkı.

"Harika," diyor cesaretlendirici bir şekilde. "Mükemmel iş çıkarıyorsun."

Dört adımı birkaç kez tekrarlıyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten de ritme uygun hareket ediyoruz. Henry haklıymış. Bu şarkıyla dans *edilebilir* . Ve biz ritme göre adımlarımızı atarken, onun da kısık sesle mırıldandığını duyuyorum.

Bu geceki görünüşün tam da böyle...

"Doğuştan yeteneklisin," diyor.

"Teşekkürler," diye gülüyorum. "Sen de oldukça iyisin. Nerede öğrendin?"

“Çok uzun zaman önce. Lisemizde balo dansı dersi vardı.”

" *Lisenizde* balo dansı dersi var mıydı?"

Buna karşılık vermedi, sadece sağ elimi daha sıkı tuttu ve sonra dört adımlı dansa devam ederken beni nazikçe çevirdi. Bu kadar çevik olduğunu tahmin edemezdim.

Ve sonra şarkı bitiyor. Sıraya başka bir şarkı koymamış, bu yüzden sessizce orada duruyoruz, olmayan müziğe göre hafifçe sallanıyoruz.

"Julia," diye mırıldandı.

Yavaşça, şakağımdaki beyaz saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bir kaşını kaldırdı ve ben de başımı sallayarak dudaklarımı onunkine bir santimden daha az bir mesafeye getirdim. Sonra dudaklarını benimkine indirdi ve beni orada, ay ışığında öptü; parmaklarımız birbirine kenetlenmişti, eli hala sırtımdaydı. Öpüşme nazikti, sadece üst dudağındaki ve çenesindeki hafif kılların bana değdiğini zar zor hissedebileceğim kadar sertti. Beni öperken, kendi kendime sadece eski zamanlarda erkeklerin böyle öpüştüğünü düşünebildim.

"Başka bir şarkı daha söyleyelim mi?" diye soruyor usulca.

Sessizce başımı salladım.

Beş altı şarkı sonra mıydı bilmiyorum ama sonunda kollarında sallanıyordum ve müzik çalarken beni bir kez daha öptü. Hiç romantik biri olmadım, ay ışığında bir erkekle dans eden kızlardan hiç olmadım. Ama bu çok, çok güzel.

"Bir ara dansa gitmeliyiz," diyor. "Seni de götürmeyi çok isterim."

Kaşımı kaldırıyorum. "Woodhaven'da insanların fokstrot dansı yaptığı bir yer var mı?"

Bana sırıttı. "Woodhaven'da değil, hayır. Ama..." Saatine baktı. "Neyse, geç oluyor. Seni eve bırakayım."

Biraz daha kalmaya itiraz etmezdim ama haklı. Sonsuza kadar burada duramayız. Beni evine davet edebilirdi ve belki de kabul ederdim. Ama centilmenlik gereği beni eve bırakması gerekirdi ve o her zaman centilmen biridir.

62

Rüyalarımda tavan arasından bir hayaletin çıkıp beni öldürmesindense, hoşlandığım bir adamı görmek güzel bir DEĞİŞİKLİK .

Çok güzel rüyalar gördükten sonra, sabah ilk işim telefonumdan eski şarkılar çalmak ve elimden geldiğince mırıldanmaya çalışmak oluyor. Bugün kesinlikle şarkı söyleme modundayım.

Evet, birazcık etkilendim. Ya da Henry'nin dediği gibi, ona *çok kapıldım* . Gerçi "çok etkilendim" dediğini de hayal edebiliyorum.

Yatağımdan kalktım, komik Sevgililer Günü kartları hakkında mırıldanıyordum. Şifonyerimin yönüne doğru yürüdüm, ama birkaç adım sonra ayağımın tabanı bir şeye çarptı ve yüksek bir çatırtı duydum. Ne üzerine bastığıma bakmak için eğildim ve kalbim yerinden oynadı.

Bu, Caroline'in mercan mavisi taraklarından biri. Nedense odamın zeminindeydi ve üzerine basınca kırıldı.

1930'ların müzikallerine dair tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp, kırılmış tarak parçalarını topladım. Bu tarak odamda ne arıyordu? Eminim ki önceki gece orada değildi. Diğer odadaki taraklardan o kadar korkmuştum ki, içlerinden biri yeni odama taşınsaydı kesinlikle fark ederdim.

Tarak elimde paramparça olmuş durumda. Süper yapıştırıcıyla bile tamir edilmesi muhtemelen mümkün değil.

Caroline *çok sinirlenecek* .

Henry ile geçirdiğim geceye dair tüm güzel anılar, harap olmuş tarağı bir çekmeceye tıkıştırdığım anda uçup gitti. Caroline'ı kızdıracak bir şey

daha yaptığıma göre, diğerini de düzeltmem gerek; Henry'den o kemiği geri almalıyım. Ve sonra onu ait olduğu yere, toprağa gömmeliyim.

Müzeye arabayla gitmem gerekiyor; bana bu sabah alacağını söyledi ve bana ne söyleyeceğini merak ediyorum. Ama konuşmadan polise teslim etmeyeceğine eminim.

Müzeye gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha var elbette:

Ethel'in saçından bir örnek almam gerekiyor.

Bu göründüğü kadar kolay değil. Banyomuzun her yerinde saç var ama bir gri saç telini diğerinden ayırt edemiyorum. Eğer farkında olmadan büyükannemin saçından bir tel alırsam, bu bilgi pek işime yaramaz. Hayır, kesinlikle Ethel'e ait olan saçı almalıyım ve saçını kafa derisinden koparmak bir seçenek değil.

Bu da demek oluyor ki onun yatak odasına gitmem gerekiyor.

Onun gün içinde dışarı çıkmasını bekliyorum. Nereye gittiğini ya da ne kadar süreyle uzakta kalacağını bilmiyorum, ama bir saç teli bulmam çok uzun sürmez, değil mi? Hatta yanımda götürmek için mutfaktan plastik bir sandviç poşeti bile aldım.

Ethel'in yatak odası benimkinden koridorun sonunda. Arabasının motorunun çalıştığını duyar duymaz, odasına gitmek için merdivenleri tırmanıyorum. Mick yine bahçede, büyükannem de uyuyor. Yani evde neredeyse tamamen yalnızım.

Odasının kapı koluna elimi koydum, kilitli olmasını bekliyordum ama değildi. Kol döndü ve içeri girebildim. Anlaşılan, kilitli tuttukları tek yer çatı katıymış.

Evin büyük bir kısmı bakımsız görünse de, Ethel'in odasının neredeyse acı verici derecede düzenli olması şaşırtıcı değil. Yatağı toplanmış, yastıkları kabartılmış ve havada temiz bir limon kokusu var. Bu odanın tamamında tek bir kir parçası bile bulsam şok olurdum.

Peki saç bulabilecek miyim?

İlk kontrol ettiğim yer yastıklar. Tam önümdeler ve tüm gece üzerlerinde yattıktan sonra mutlaka birkaç saç teli kalmış olmalı diye düşünüyorum. Ama iyice yaklaşıp kumaşı aradım ve hiçbir şey bulamadım. Saç teli yok, hatta bir tüy parçası bile yok.

Bir fırça ya da tarak bulmalıyım, en iyi çözüm bu. Ama bu o kadar kolay değil. Etrafta kesinlikle bir tane bile yok. Banyoda da görmedim, yani bir yerlerde mutlaka vardır. Yani, kadının çok uzun saçları var ve onları kusursuz bir topuzda tutuyor. Mutlaka bir şekilde tarıyor *olmalı* .

Çekmeceleri olabildiğince hızlı açmaya başlıyorum. Caroline'in yatak odasındakiyle çok benzer bir makyaj masası var ve en üstteki çekmeceyi açtığımda—işte buldum!—bir fırça var.

Fırçayı çıkarıp kıllarını inceliyorum. Vay canına, hayatımda gördüğüm en temiz fırça bu. Bunu beş dakika önce mi aldı acaba? Haftalarca, aylarca kullandığı bir fırçaya bakıyorum ve üzerinde tek bir kıl bile yok. İmkânsız gibi görünüyor.

Bu umutsuz bir durum. Bu kadın hiçbir iz bırakmadığına göre nasıl DNA testi yaptıracağım? Belki de uyurken ağzından örnek almaya çalışsam daha iyi olur.

Tam pes etmek üzereyken, gözüm makyaj masasının altındaki küçük bir çöp kutusuna takıldı. Kapıya bir göz attım, sonra dizlerimin üzerine çöküp içeriye baktım.

Saç! İnanamıyorum! Sepetin tam ortasında, fırçadan yeni çıkarılmış, küçük bir saç tutamı var. Saçı almak için sepete uzanıyorum ve tam uzandığım sırada merdivenlerden ayak sesleri duyuyorum.

Bok.

Kopmuş saç tutamını hızla plastik poşete tıkıştırdım ve hepsini kapüşonlu kazağımın cebine koydum. Aniden ayağa kalkmaya çalışırken, kafamı makyaj masasının yüzeyine çarptım, neredeyse beyin sarsıntısı geçirecektim. Kendi kendime küfredip masanın altından sürünerek çıktım, başımın arkasını ovuşturuyordum.

Ayak sesleri giderek daha da yükseliyor. Ya burada saklanıp, sadece büyükannem olduğunu ve geçip gideceğini umabilirim ya da sessizce dışarı çıkmaya çalışabilirim. Eğer Ethel odasından bir şey almaya geliyorsa, burada olmamı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Belki de kim olursa olsun merdivenlerin tepesine ulaşmadan önce gizlice dışarı çıkabilirim.

Ethel'in yatak odasından olabildiğince sessizce çıktım. Kapıyı arkamdan kapattım, tam Mick merdivenlerin tepesine ulaştığı sırada. Beni görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Julia," diyor, sanki ben *onu* bir şey yaparken yakalamışım gibi suçlu bir ses tonuyla, oysa tam tersi olmalıydı. "Dışarıda olduğunu sanıyordum."

“Birazdan çıkıyorum,” diyorum. “Odamdan bir şey almam gerekiyordu.”

Mick omzunun üzerinden koridora doğru baktı, odam oradaydı. Odamdan daha uzakta olamazdım herhalde.

"Ve tuvalete gidin," diye ekliyorum.

Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Umarım bunu Ethel'e söylemez, ama söylese bile, burada ne yaptığımı bilmeyecek zaten. Saçı DNA testi için Henry'ye vereceğim ve böylece, istese de istemese de, tüm gerçeği öğrenmiş olacağım.

63

1692

CAROLINE

Akşam karanlığı çöktükten sonra yukarıdan ayak sesleri DUYUYORUZ .

Akşam yemeği için geç kaldık, ama bu artık alışılmış bir durum. Güneş saatler önce battı ve midem acı verici bir şekilde gurulduyor. O kadar açım ki, Strickland'ın bana sunduğu yemeği yiyebilmek için ne isterse yapmaya mecbur kalacağım gibi görünüyor. Sanırım bizi bekletmesinin sebebi de bu; umutsuzluğu artırmak umuduyla.

Meşalenin ışığında, Jonas'ın yatağında oturduğu yerden gözlerinin gökyüzüne doğru kalktığını görebiliyorum. "İşte o, yardımcı şerif," diye belirtiyor.

"Evet."

Jonas gülümsediğinde, gözlerinde buraya geldiğim günden beri görmediğim bir kötülük var. Ayağa kalkıp hücresinin parmaklıklarına doğru yaklaşırken birdenbire huzursuz oldum.

"Hitty Atkins'le ne konuştuğumu sana hiç anlatmadım," diyor.

Konuşmayı hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum. "Benden bahsettiğini söylemiştin."

"Evet," diye doğruluyor. "Bana sizin arkadaşlığınızdan bahsetti. Ama bana sizin hakkınızda anlattığı tek şey bu değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Sonra duyuyoruz. Bir üst kattaki mahzen kapısının açılma sesi. Polis memuru her an yemeklerimizle burada olacak. Polis memurunun meraklı kulakları araya girmeden önce Hitty'nin ne dediğini duymak için birdenbire çok istekliyim.

Jonas, sesinin yüksekliği yüzünden neredeyse onu susturmak için azarlayacaktım, "Bana senin hakkındaki gerçeği anlattı," dedi. "Bana gerçekte kim olduğunu söyledi."

"Gerçekte ben kimim?"

“Evet!” Artık tehlikeli derecede yüksek sesle konuşuyor; adımları yaklaştıkça polis memurunun kolayca duyabileceği kadar yüksek sesle. “Bana senin cadı olduğunu söyledi!”

Sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Hayır, bu doğru olamaz. "O... o sana söyledi..."

“Bana ikinizin birlikte kasaba halkına nasıl büyü yaptığınızı anlattı!” diye devam ediyor, gözleri kocaman ve samimi. “Elias Fenn’in etini nasıl bozduğunuzu, birlikte şeytanla nasıl yattığınızı anlattı.”

“Hayır! Bunların hiçbirini yapmadım! Bu bir yalan!”

Sesi uğursuz bir hırıltıya dönüştü. "Ayrıca bana insanların nasıl nöbet geçirmesine sebep olduğunu da anlattı. Şeytanın, kitabını imzalamayı reddederlerse bunu yapmanı söylediğini belirtti. Senin yeteneğine ve büyücülüğüne büyük hayranlık duyduğunu ve senden çok daha güçlü bir büyücü olduğunu söyledi."

“Bu tamamen saçmalık!”

Ben bu sözleri haykırırken, Yardımcı Şerif Strickland elinde akşam yemeğimizin iki tabağıyla mahzene girdi. Jonas'ın bana bağırdığını ve solgun yüzümü gördü. Elbette Jonas'ın suçlamalarını o da duymuştu.

“Sen bir cadısın!” Jonas titreyen parmağıyla beni işaret etti. “Herkes bunun doğru olduğunu biliyor! Neden itiraf etmiyorsun?”

Gözlerim yaşlarla doldu. O mahkeme salonundaki olaylar zaten yeterince korkunçtu, ama Jonas'ın bana bu suçlamaları bağıra bağıra söylemesi daha da kötüydü, çünkü gerçekten inanıyor gibiydi. Arkadaşım Hitty gerçekten de ölümünden önceki gece ona bunları itiraf etmiş miydi? Eğer öyleyse, Jonas diğer gün neden bana yardım etti? Benden *korktuğu* için miydi acaba? O an öyle görünmemişti.

“Ben cadı değilim!” diye güçsüzce itiraz ettim. “Bu bir yalan!”

“Yardımcı Şerif Strickland.” Jonas’ın gözleri kocaman ve korkuyla dolu. “Bayan Eldridge bana büyüler mırıldanıyor. İkimizi de büyülemek

istiyor!”

Yardımcının büyücülüğe inanıp inanmadığı bilinmese de, Jonas'ın yüzündeki korku gerçek. Strickland, bu suçlamaya nasıl yanıt vereceğinden emin değilmiş gibi tereddüt ediyor. "Ne dedi?"

Jonas nefes nefese, "Şeytanı çağırıyor," dedi. "Şöyle dedi..."

Ve sonra Jonas, sanki bir trans haline girmiş gibi donakaldı. Ben bir adım geri çekildim, başım zonluyordu. İkimiz de izlerken, tüm vücudu kaskatı kesildi.

Bu, Judith Hatch'in yatağının başına koştuğum o korkunç günün tekrarı. Jonas kaskatı kesildi, sonra vücudu donuk bir sesle yere düştü. Sanki görünmez bir varlık vücudunu sallıyormuş gibi titremeye başladı.

Strickland başını hızla çevirip bakışlarını bana dikti, gözlerinde Jonas'ın yüzünde gördüğüm aynı korku vardı. "Bunu derhal durdur!" diye emretti.

Ama titreme durmuyor. Gitgide daha da şiddetleniyor ve sanki tüm oda titriyor. Korkudan vücudum uyuşmuş durumda. Judith Hatch'in başına gelen de tam olarak buydu. Titremeleri ateşinin tetiklediğine kendimi inandırmıştım, ama yanılıyor muydum? Judith'in o korkunç nöbetlerini geçirmesine ben mi sebep olmuştum?

Hitty, Jonas'a benim cadı olduğumu söyledi. Haklı olma ihtimali var mı?

Jonas'ın nöbeti korkunç ve artık bunun doğaüstü bir nedenden kaynaklandığına dair hiçbir şüphe yok. Strickland tabaklarımızı yere düşürdü ve kemerindeki anahtarlığa uzanırken elleri şiddetle titriyordu. Büyülenmiş adama yardım etmek amacıyla Jonas'ın hücresinin kapısını açtı.

Sonra, başladığı kadar aniden, Jonas'ın nöbeti sona erdi. Vücudu bir anlığına hareketsiz kaldı, sonra sağ eliyle uzanıp, çizmesinin tokasıyla kazarak yerden çıkardığı büyük bir taşı aldı. İşte o zaman geceleri ne yaptığını anladım.

Jonas aslında kaçış yolu açmaya çalışmıyordu. Sadece kendine bir silah, keskinleştirilmiş bir taş yapmaya çalışıyordu. Ve şimdi o silahı Strickland'ın kafasına indiriyor.

Yardımcı şerif yere yığılır, başının yanından kan damlıyordu. Jonas hiç vakit kaybetmez. Strickland'ın parmaklarından düşen anahtarlığı kapar, hücresinden çıkar ve kapıyı arkasından kilitleyerek Strickland'ı içeride hapseder.

Sonra arkasını dönüyor, asi saçları yüzüne dökülüyor. Sakalı neredeyse dudaklarını örtüyor ama gülümsediğini görebiliyorum, iliklerime kadar

ürperten bir sırıtış bu.

Gece Orakçısı ücretsizdir.

64

GÜNÜMÜZ

JULIA

Öğleden sonra ARABAYLA MÜZEYE GİDİYORUM .

O kadar endişeliyim ki, yanlış bir yola sapıp Woodhaven'ın büyük bir bölümünden geçen manzaralı bir rotayı izleyerek bir sonraki kasabaya varıyorum. Sonunda tamamen kaybolduğumu fark edip ucuz bir motelin otoparkına yanaşıyorum ve telefonumdaki GPS'i çalıştırmaya çalışıyorum. Ne yazık ki, tüm bölgenin çekim gücü çok kötü görünüyor.

Arabamdan inip telefonumu kaldırarak haritanın yüklenmesini sağlamaya çalışıyorum. Massachusetts'teki yollar neden bu kadar saçma? Daha önce birkaç kez gittiğim bir yere umutsuzca kaybolmadan gidebilmem gerektiğini düşünüyorum. Bu eyaletteki yolların hepsinin inek patikalarına dayalı olduğuna dair bir söylenti duydum ve buna inanıyorum. Aptal inekler.

GPS'imi açmaya çalışırken, motelin otoparkına göz attım. Otoparkta sadece birkaç araba vardı ve bunlardan biri beyaz bir Buick'ti.

Aslında, Ethel'in arabasına tıpatıp benziyor.

Ama bu hiç mantıklı değil. Ethel neden bir kasaba ötedeki köhne bir motelin otoparkında park etmiş olsun ki? Bunun için makul bir açıklama hayal bile edemiyorum.

Daha yakından bakmak için yürümeye başladım, ama harita aniden telefonumun ekranına belirdi. Çok şükür, işime geri döndüm. Ethel'in

arabasının ikizini araştırmayı bırakıp kendi Ford'uma geri bindim. Müzeye gidip Henry'nin arka bahçemizdeki iskelet kalıntıları hakkında ne öğrendiğini anlamam gerek.

Gün neredeyse bitiyor, bu yüzden müze girişine vardığımda hiç sıra yok. Aynı kız orada; işini internette gezinmek için bahane olarak kullanan kız. Ona yaklaşıyorum ve kısa bir an için bakışlarını telefonundan ayırıp, gözlerini siyah eyeliner ile iyice belirginleştirerek bana bakıyor.

"Yarım saat sonra kapanıyoruz," diyor bana.

"Aslında Henry'yi arıyorum," diyorum.

Bana boş boş bakıyor.

“Henry Ziegler,” diye açıklıyorum. “Küratör.”

Kız burnunun kenarındaki pırlanta küpeyi kaşıyor. "Burada o isimde kimse çalışmıyor."

Sinirden dişlerimi sıkıyorum. Resepsiyon için gerçekten daha iyi birini işe almaları gerekiyor. "Henry Ziegler. Onunla birkaç kez görüştüm. Kesinlikle burada çalışıyor."

Kız düşünceli bir şekilde bana baktı. "Aslında, uzun zaman önce burada çalışan, o isimde bir küratör vardı."

Kafası karışmış olmalı. "Ne kadar zaman önce?"

"Mesela, bilmiyorum, *on yıllar* önce," diyor. "1952'de müzede büyük bir yangın çıktı. Personelden birkaç kişi öldü - itfaiye araçları gelmeden önce diri diri yandılar - ve o da onlardan biriydi."

Ne? Hayır…

“Birkaç kişinin onu gece geç saatlerde müzenin etrafında dolaşırken gördüğünü duydum.” Gözle görülür şekilde ürperiyor. “Bu hikayeler beni biraz ürpertti ama hiçbir zaman gerçekten inanmadım.”

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. "Ah..."

Kaşlarını kaldırarak, "Onu gördüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu.

“Ben… ben yaptım. Yani…”

“Askılı pantolon ve tüvit ceket mi giyiyordu?” Kız öne eğildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Hep öyle giydiğini söylüyorlar.”

Başım dönüyor. Kesinlikle kafası karışmış *olmalı* . Üç kez görüştüğüm adam çok gerçekti. Birlikte dans ettik, beni kucakladı, *öptü* . Kesinlikle 1952'de *ölmedi* . İmkansız.

Hariç…

Henry Ziegler gibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmadım. Çok... eski kafalı. Askıları, saç kesimi, hatta ayakkabıları bile çok eski zamanlarda

yaşamış birine aitmiş gibi duruyor. Bir de on yıllar öncesinin müziğine olan hayranlığı ve eski dans parçalarına dair bilgisi var. Bunun sebebinin büyükanne ve büyükbabasının onu bu işe yönlendirmesi olduğunu söyledi, ama ben sormaya kalkınca sustu.

Ve sonra, ölümden sonra yaşayanların dünyasına dönmenin ne kadar korkunç olacağından bahsettiğinde bir öfke patlaması yaşandı. Yaşayanların arasında yürümek, onlardan biri olmadığınızı bilmek ne kadar acı verici olurdu. Bir bakıma, bunların hepsi korkunç bir tür—

"Ne oluyor Lina?"

Başımı hızla kaldırdım ve Henry'nin neredeyse koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Dudakları büzülmüş, saçları ise alışılmadık bir şekilde biraz dağınık görünüyordu. Kız yerinden fırladı, işaret parmaklarını birbirine kenetleyip onu uzaklaştırmak istercesine önünde tuttu.

"Defol git, kötü ruh!" diye bağırıyor, ama şimdi kıkırdıyor.

Henry, masasının önünde durdu ve ona öfkeli bakışlarla baktı. "Julia'ya ne dedin?"

“Ah, harikaydı! Ona senin 1952'de korkunç bir müze yangınında öldüğünü söyledim!” Kız, Lina, kahkahalara boğuldu. “Ve *inandı* !”

Henry gözlerini bana çevirdi, biraz tedirgin görünüyordu. "Gerçekten mi?"

“Evet, yaptı!” diye ısrar ediyor Lina. “Çok korkmuştu! Sana daha iyi bir saç kesimi yaptırman gerektiğini *söylemiştim* Henry! Yirmi birinci yüzyıla girmenin zamanı geldi, anlıyor musun?”

Ona ters bir bakış attı. "Vay, tavsiyen için teşekkürler."

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Ben… ben gerçekten inanmadım…”

Bana parmağını bükerek, "Hadi ama. Konuşmamız gerek." dedi.

Müzeye girerken Lina hâlâ kıkırdıyordu, ama Henry pek de eğlenmiş görünmüyordu. *Aslında* onun bir hayalet olduğuna inanmadım. Tamam, belki bir an için bunun bir olasılık olduğunu düşündüm. Son birkaç haftadır çok tuhaf şeyler gördüm ve belki de zihnimi biraz *fazla* açtım.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Pemberton'a taşındığımdan beri işler biraz tuhaf gidiyor."

Yüzyıllar öncesinden kalma, duvara monte edilmiş bir halıya benzeyen şeyin tam önünde aniden yürümeyi durduruyor. "Gerçekten hayalet olduğumu düşünmediğini söyle bana."

“Ben… ben yapmadım.”

“Aman Tanrım.” Gözlerini sıkıca kapattı. “Yaptın.”

"O kız çok inandırıcı."

“Julia, *öpüştük* .”

“Şey,” dedim, “bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin. Öpüşme o kadar güzeldi ki, hiçbir *erkeğin* bunu yapabileceğini düşünmemiştim.”

Henry bunu bir iltifat olarak algılamıyor gibi görünüyor.

"Bak," dedim, "sana hayatım ve ailem hakkında bütün bunları anlattım, ama ne zaman kendinle ilgili bir şey sorsam, susuyorsun. Ayrıca, doğaüstü bir konu ne zaman gündeme gelse çok tuhaf davranıyorsun."

"Etrafımızda ölü insanların dolaşmadığını düşünmek *tuhaf* değil mi?"

“Peki, madem öyle diyorsun…”

Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından birkaç saniye boyunca bana baktı. Sonunda omuzları düştü. "Benim hakkımda bir şey öğrenmek mi istiyorsun?"

"Evet ediyorum."

“Sekiz yaşındayken anne ve babam bir trafik kazasında öldüler,” diyor. “Bu yüzden beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü. Ve hayatım boyunca insanlar bana sürekli, *‘Annen ve baban seni yukarıdan izliyorlar’* gibi şeyler söylediler. Liseden mezun olduğumda büyükannem bana, ‘ *Annen ve baban bizimle birlikte seyirciler arasındaydı, seni izliyorlardı’ dedi. ”* Kaşları çatık bir şekilde duraksıyor. “Ama bu *saçmalık* , Julia. Anne ve babam öldü ve hayatım boyunca peşimden gelip, bir şey başardığımda benimle gurur duymadılar. Herkesin beni teselli etmeye çalıştığını biliyorum, ama hayatımın en önemli iki insanını sonsuza dek kaybettiğimi görmezden gelmeleri beni sinirlendiriyor.”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ama o bana bakıyor, bir yanıt bekliyordu ve söyleyebildiğim tek şey "Üzgünüm. Bu gerçekten çok kötü." oldu.

"Evet, öyle," diye onaylıyor.

"Ve... senin bir hayalet olabileceğini düşündüğüm için de özür dilerim."

Sözlerim sonunda onun sakinliğini bozmayı başardı. Kendini küçümseyen bir gülümsemeyle, "Sanırım *biraz* komikti," dedi.

"Çok çevik ve *hızlıydınız* ," diye belirtiyorum.

Bu sefer kahkaha attı. Sonra uzanıp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle kenetledi. "Şu kemiği sana geri vereyim."

Onu, diğer gün konuştuğumuz odaya kadar takip ediyorum. Bu sefer, leğen kemiği bir çeşit numune torbasının içinde masanın üzerinde duruyor,

bu da her şeyi son derece resmi kılıyor. Onu masanın üzerinden bana doğru kaydırırken midem hafifçe kasılıyor.

"Arkadaşım yaşını yaklaşık üç yüz yıl olarak tahmin etti," diyor. "Yani polisi çağırmamıza gerek yok gibi görünüyor."

Oh, çok şükür. "Demek ki Caroline Eldridge'miş."

O halde her şey doğruymuş. Cadılık suçundan idam edilmesi, kocasının onu arka bahçeye gömmesi ve şimdi de...

“İlla ki öyle değil.” Henry masaya yaslandı ve örnek torbasına yan gözle baktı. “İşin aslı şu. Arkadaşımla konuştuğumda, görünüşü hakkında bir tartışmamız oldu. Bazı şüphelerim vardı ve o da düşündüklerimi doğruladı.”

"Ne demek istiyorsun?"

“Şey…” Çantayı eline alıyor. “Ortadaki bu açık alanı görüyor musunuz? Ona pelvik giriş denir. Kadınlarda doğum için yer açmak amacıyla çok daha geniştir. Ayrıca, kasık açısı, iki kasık kemiğinin alt kısımlarının birleşmesiyle oluşan açıdır. Kadınlarda genellikle en az yetmiş beş derecedir. Ama bu elli beş derece.”

“Bunun için sözüne inanmak zorundayım.” Omuzunun üzerinden eğilip, işaret ettiği pelvisin alt kısmına bakıyorum. “Yani ne demeye çalışıyorsun?”

“Demek istediğim şu,” diyor, “bu kemik büyük olasılıkla bir erkeğe aitti.”

65

1692

CAROLINE

Bu, olabilecek en kötü şeydi.

Yardımcı Şerif Strickland kötü niyetli bir adamdı, ama en azından kanunlara uyan bir vatandaştı. Şimdi dört kadını öldüren adam serbest bırakıldı ve kötülüklerini tekrar tekrar işlemeye devam edecek. Ve bana söylediği sözler kafamda yankılanıyor:

Özgürlüğüme kavuştuğumda alacağım ilk can seninki olacak.

Jonas, sağ elinde sallanan anahtarlıkla hücremin kapısına doğru yaklaşıyor. Geri çekiliyorum, bir an sonra duvara çarpacağımı biliyorum. Bu kafeste kapana kısılmışken kaçacak yerim yok. Ve onun gibi kendime bir silah kazacak kadar da zeki değilim.

“Hayır,” diye fısıldıyorum. “Lütfen yapmayın…”

Sonra anahtar hücremin kilidinde. Dönerken yüksek bir tık sesi geliyor.

"Lütfen…"

Hücremin kapısı kilitli değil ve o kapıyı iterek açıyor. Parmaklarının boğazımı kavramasına hazırlanıyorum. Ama belki de böyle daha kolay olur; tüm kasabanın gözü önünde teşhir edilmektense, bu hapishane hücresinde sessizce ölmek.

Ama boğazımı sıkmadı. Bunun yerine bana elini uzattı. "Hadi gidelim," dedi sesi aceleyle. "Çabuk. Zamanımız az."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Affedersiniz?"

“ *Gitmeliyiz* .” Sabırsızca elini salladı. “Bütün gece yolculuk edersek, arasalar bile bizi asla bulamayacakları kadar uzaklaşmış oluruz.”

" *Sizinle* gelmeyeceğim !"

Bana bıkkın bir bakış attı. "İşlemediğin bir suç yüzünden darağacında ölmeyi mi tercih edersin?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hitty'nin bana cadı olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Cadılar gerçek değil." Başını salladı. "Bunu biliyorsun."

“Peki Hitty benim hakkımda ne dedi?”

Hücremden çıkmayacağımı anlaması biraz zaman alıyor. Soruma cevap verene kadar yerimden kımıldamayacağım.

"Bana sadece şunu söyledi," diyor, "eğer kaçarsam seni de yanımda götürmem gerektiği. Öyleyse sözümü tutayım ve *gidelim* ."

Bu adamın peşinden gitmek istemiyorum. Ama alternatif ne? Kalıp asılmayı mı göze almalıyım?

Çok az seçeneğim var. Jonas'ı takip edeceğim, ancak ilk fırsatta ondan kaçıp kendi yoluma gideceğim.

Hücremden dışarı çıkıyorum. Hapiste geçirdiğim bu kadar kısa süreye rağmen, bu tür bir özgürlüğe sahip olmak garip geliyor. Jonas'a şüpheyle bakıyorum ama o bana dikkat etmiyor. Nedenini anlamasam da, hücreme girmek için beni itip geçti.

Yardımcı Şerif Strickland bilincini geri kazanıyor. Yerde inliyor, başını tutuyor. Belli ki sersemlemiş durumda, ama nerede olduğunu ve ne olduğunu fark edince birden doğruluyor.

"Bunun anlamı nedir?" diye soruyor.

Jonas'a baktım, o ise polis memuruna hiç aldırış etmiyordu. Yatağımdaki samanları kollarının arasına topluyordu.

“Reeve!” diye bağırdı Strickland. “Beni hemen buradan çıkarın!”

Jonas buna cevap vermiyor, ama elindeki saman dolu kolu hücremden çıkarıp dışarıdaki yere bırakırken kıkırdıyor. Sonra biraz daha almak için içeri geri dönüyor.

"Bayan Eldridge!" Strickland bunun yerine bana seslenmeye karar verdi. "Bir katilin hapishaneden kaçmasına izin vermeyeceksiniz, değil mi?"

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Açıkçası denesem bile onu durdurabileceğime inanmıyorum.

“Sen cadı değilsin!” Strickland’ın sesi umutsuz bir tona bürünmüştü. “İkimiz de cadı olmadığını biliyoruz. Eğer bana yardım edersen—eğer beni serbest bırakırsan—Yargıç Putman ile görüşeceğim. Ona yanıldığımı söyleyeceğim. Ona senin cadı olmadığını ve kasaba halkının suçlamalarında yanıldığını ikna edeceğim.”

Jonas, sinir bozucu bir kesinlikle, “Öyle bir şey yapmayacak,” diyor. “Onu o hücreden çıkarırsanız, yarın asılmanız için elinden gelen her şeyi yapacak.” Yere bir yığın daha saman bırakıyor ve anahtarlığı havada sallıyor. “Ayrıca, ona özgürlüğünü vermek isteseniz bile, anahtarlar *bende* .”

Strickland, Jonas'a bağırarak, "Seni bulacağız!" dedi. "Kendini saklayabileceğine mi inanıyorsun? Hayır! Seni bulana kadar ülkeyi didik didik arayacağız ve yaptığın her bir yanlışın hesabını senden soracağız."

Jonas, " *Onlar* beni bulabilirler," diye kabul ediyor. "Ama *sen* bulamayacaksın."

Bu sözlerle duvara monte edilmiş meşaleyi alıyor. Meşaleyi, hücremin dışında oluşturduğu saman yatağına doğru indiriyor. Olanlardan dehşete kapılarak bir adım geri çekiliyorum.

Strickland da Jonas'ın ne yapmayı planladığını anlayınca gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hayır!" diye bağırdı. "Bunu yapma! Beni bağışla!"

Jonas bir an duraksadı, sağ elinde meşaleyi sıkıca tutuyordu. "Neden seni bağışlayayım ki? Yalanlara dayanarak Bayan Eldridge'in ölüm fermanını burada imzalamaya *razıydın* ."

“Özür dilerim!” Strickland dizlerinin üzerine çökerken gözlerine yaşlar doldu. “Tövbe edeceğim! Yemin ederim!”

Jonas, "Bunun için artık çok geç," diyor.

“Bayan Eldridge!” Strickland artık tüm umudunu bana bağlamış, parmaklarını birbirine kenetleyerek bana yalvarıyor. “Bunu yapmak istemezsiniz. Bu adam bir katil, ama siz değilsiniz. Siz erdemli, Tanrı'dan korkan bir kadınsınız ve bu tehlikeli yola girmek istemezsiniz.”

Söylediklerinin arasında en doğrusu bu. Jonas'ın bu adamı öldürmesine nasıl izin verebilirim? İnandığım her şeye aykırı. Strickland'ın bana yaptıklarından sonra bile, bu düşünülemez.

“Lütfen ona zarar verme,” diye yalvardım Yunus’a. “Gerçekten günah işledi. Ama bu bize onun canına el koyma hakkı vermez. Biz Tanrı değiliz.”

Jonas doğruldu, elindeki meşaleyi indirdi. Gözlerinde daha önce gördüğüm o kötücül parıltı yoktu. Bunun yerine, yorgun ama kararlı

görünüyordu.

"Onu öldürmeyeceğim," diyor, "çünkü günah işledi."

"Teşekkür ederim, efendim," diye nefes nefese söyledi Strickland. "Tanrı'nın izniyle doğru olanı yapıyorsunuz."

Jonas, Strickland'ı görmezden gelerek gözlerini benimkine dikti. "Onu öldüreceğim çünkü eğer öldürmezsek, Caroline, asla özgür kalamayacağız. Eğer bu hapishaneyi o içerideyken yakarsak, kasaba halkı burada da öldüğümüzü düşünecek."

Bu sözlerle meşalesini saman yığınına doğru indirir ve meşale anında alev alır. Saniyeler içinde tüm mahzenin alevler içinde kalacağı açıktır.

“Yardım edin!” diye haykırıyor Strickland. Tekrar ayağa kalkmış, kafesin parmaklıklarını sanki muazzam gücüyle bükebilecekmiş gibi sıkıca tutuyor. “Beni bu hücreden kurtarın!”

“Benimle gel, Caroline.” Jonas’ın sesi alçak ve telaşlıydı. “ *Şimdi* . Kaybedecek vaktimiz yok.”

Strickland, hızla yayılan yangından dolayı muhtemelen ısınan parmaklıkları açtı. Alevler metali yalarken hücrenin köşesine sindi. Çok geçmeden alevler onu alt edecek.

Onu kurtarmak istesem bile, bunu yapamazdım.

“ *Gitmeliyiz* .” Jonas kolumu tuttu ve bunun onun gerçek panik ifadesi olduğunu anladım. Daha önce beni cadılıkla suçlarken gördüğüm şey bir oyunmuş. “Hitty'ye seni de yanımda götüreceğime yemin etmiştim.”

İki seçeneğim var. Ya bu mahzende kalıp Strickland'ın acı çığlıkları arasında can vereceğim, ya da en az dört kadının canını boğarak alan kötü bir adamın peşinden gidip yaşayacağım.

Ben de Jonas'ın peşinden merdivenlerden yukarı çıktım.

Tepeye vardığımızda, Yardımcı Şerif Strickland'ın çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Ama sonra çığlıklar boğuklaştı ve Jonas birinci kata çıkan kapıyı iterek açtığında çığlıklar tamamen kesildi. Omzumu çevirip baktığımda, tüm mahzenin alevler içinde olduğunu gördüm. Jonas arkasından mahzenin kapısını kapattı.

Strickland öldü. Onu Jonas öldürdü.

Hayır, *biz* onu öldürdük.

Bugüne kadar hiçbir suçtan suçlu değildim. Ama bugün, bir adamın canını almaya ortak oldum. Strickland hapishanede yanarak ölebilir, ama Jonas ve ben cehennemde yanacağız.

Jonas, ebedi ruhuyla ilgili en ufak bir endişe duymuyor gibi görünüyor. "Gitmeliyiz," diyor daha da aceleci bir şekilde.

Aşağıdaki yanmış cesedi düşünerek titrek bir nefes aldım. "Kaçarsak bizi görecekler. Belediye binasına çok yakınız."

Başını salladı. "Bu saatte etrafta kimse yok. Meşaleyi geride bırakıp ay ışığını takip edeceğiz. Dolunayla karşılaştık."

Hapishanenin birinci katındaki pencereden dışarı bakıyorum; ay, gece gökyüzüne uğursuz bir parıltı veriyor. Haklı, etrafta kasaba halkı yok. Karanlığa karışmak oldukça kolay olacak.

“Caroline.” Kolumdan tuttu ve beni çıkışa doğru çekiyor. “Gitmeliyiz. *Şimdi* .”

Tanrım bana yardım et, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Bu adamı hapishaneden dışarı, gecenin karanlığına kadar takip ediyorum. Meşaleyi arkasında bırakıyor, ama gitmeden önce masaya yaslanmış tüfeği aldığını fark ediyorum.

66

GÜNÜMÜZ

JULIA

Bir erkek mi?

Bu açıklama karşısında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Caroline'in arka bahçemize gömüldüğünü kabullenmeye hazırdım. Kimse orada yabancı bir adamın da gömüldüğünden hiç bahsetmemişti. "Bundan emin misin?"

“Kesinlikle hayır,” diyor Henry. “Ama ben sadece bana nasıl göründüğünü anlatıyorum. Üstelik kayıtlarda Caroline Eldridge'in kazıkta yakıldığı belirtiliyor, dolayısıyla kalıntılarının büyük kısmı külden oluşmalıydı. Yüzyıllar sonra tamamen sağlam bir leğen kemiği bulunamazdı.”

Derin bir nefes aldım. "Belki de yanılmışlardır. Belki de onu da diğerleri gibi asmışlardır."

"Olabilir."

Ama numune torbasına bakışından bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündüğünü anlayabiliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum.

"Neyse," diyor, "bunu size geri vereceğim. Eğer ruhlara ya da her neyse inanıyorsanız, bunu diğer kalıntıların yanına koymanızı öneririm. Eğer mülkü satın alırsak, oraya vardığımızda hallederiz, ama üç yüz yıllık cesetleri mezardan çıkarma alışkanlığımız yok."

Haklı. Bahçeye kürekle çıkıp bunu gömmek fikri bana pek cazip gelmese de, bunun bulunduğu yere geri dönmesi gerektiğine dair derin bir

hissim var.

Ama kemiğin kime ait olduğunu hala bilmiyorum. Caroline Eldridge'e mi aitti? Yoksa yıllar önce Pemberton'da tarih kitaplarına geçmeyen başka bir şey mi oldu?

“Hey,” dedim, “Celia denen kadını araştırma fırsatın oldu mu?”

Bana sırıttı. "Aslında, eve dönerken belediyeyi aradım. Pemberton'da çalışan Celia Caine adında bir kadın vardı. Sanırım aradığınız kişi o."

“Evet!” Aniden Henry'ye sarıldım. O da güldü ve bana sarıldı. “Bunu nasıl çözdüğüne inanamıyorum.”

"Fazla heyecanlanma," diye uyarıyor beni. "İşlerinden ayrıldıktan sonra Woodhaven'da Celia Caine'e dair başka bir kayıt yok. Hızlı bir Google araması yaptım, o da pek bir şey ortaya çıkarmadı. Gerçi kadın muhtemelen seksenli yaşlarında ve internette pek bir varlığı olmayabilir. Ya da yıllar önce ölmüş olabilir."

Kahretsin. Bu kadar kolay olamayacağını biliyordum. "Neyse, yine de teşekkürler."

Bir parmağını kaldırarak, "Ama bir ilginç bilgi daha var." dedi.

"Ah evet?"

Başını salladı. "Celia Caine'in Pemberton'da çalışmadan önce sabıkası vardı."

Tamam, *bu* ilginç. "Gerçekten mi?"

"Çok heyecan verici bir şey değil." Özür dilercesine omuz silkti. "Hırsızlıktan kısa bir süre hapse girdi. Topluma olan borcunu ödedi ve sonrasında ilk işi Pemberton'da oldu."

Bu, Celia Caine hakkında ilginç bir bilgi olsa da, bana pek yardımcı olmuyor. Muhtemelen Celia, acı bir ders aldıktan sonra kendini beladan uzak tutmuştur, yoksa Henry bunu bilirdi.

"Saç örneğini aldın mı?" diye soruyor bana.

Kot pantolonumun cebine uzanıp iki küçük poşet çıkardım; biri benim saçım, diğeri Ethel'in saçıydı. En iyi örnekleri bulmak için saçlarının arasından biraz seçmiştim, böylece Henry'ye kocaman bir saç yumağı vermemiş olacaktım. "Umarım işe yarar."

"En kısa sürede sizin için temin edeceğim," diye söz veriyor.

"Bunu takdir ediyorum."

“Ve ne olursa olsun,” diye ekliyor, “Woodhaven’da kalma teklifimi değerlendirmenizi umuyorum. Bence harika olurdu.” Elimden tutuyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. “Birçok sebepten dolayı.”

"Evet," diyorum. "Öyle olurdu."

67

Bu kemikle ne yapacağımı TAM OLARAK BİLMİYORUM .

Onu en kısa sürede bulduğum yere geri gömmem gerekiyor. Ya da daha doğrusu, büyükannemin bulduğu yere. Ama Mick son zamanlarda arka bahçede çok vakit geçiriyor, her yere rastgele malç atıyor ve etrafta olmayacağından emin olduğum sağlam bir zaman dilimi ayırmak zor. Gündüz saatlerinde neredeyse imkansız.

Yani pratikte bunu yapabileceğim tek zaman gece vakti. Ve gece yarısı bir iskelet parçasıyla o arka bahçeye *asla* girmeyeceğim. Orada gördüklerimden sonra asla.

Bu arada, onu odamda saklayacak bir yer bulmam gerekecek.

Yalan söylemeyeceğim, Caroline'in iskeletinin çıkarılmasına kızarsa, kemiğin odamda olması beni hedef haline getirebilir diye endişeleniyorum. Öte yandan, Henry'ye göre, bu kemiğin Caroline'in iskeletine ait olmama ihtimali de yüksek.

Eğer durum böyleyse, gazabına uğrayabileceğim başka bir ruh var mı acaba?

Müzeden Pemberton'a döndüğümde, örnek torbasını Henry'nin bana verdiği müze çantasına koymuş olacaktım. Ayrıca DNA testini hemen göndereceğine ve muhtemelen bir hafta içinde geri alabileceğimden söz vermişti.

Eve girdiğimde birinci kat bomboştu. Odama doğru çıktım ve kapıyı açtığımda sanki bir kasırga vurmuş gibiydi. Her yere kıyafetler saçılmıştı.

Sahip olduğum her şey odanın zemininde veya yatağın üzerindeydi. Gömleklerim ters çevrilmişti ve çoraplarım açılmıştı.

Burada neler oldu böyle?

Çantamı göğsüme bastırıyorum ve yatak odamdaki dağınıklığın arka bahçemizdeki mezarın kazılmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Dixon'ın ziyaretinden beri bunu merak ediyorum.

Ama eğer Caroline veya başka bir ruh bunu yaptıysa, bu onun davranışlarında büyük bir artış anlamına gelir. Bu, tavan arasında beliren bir tavus kuşu mavisi parıltısından veya her gece duran bir büyükbaba saatinden çok daha kötü.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi.

Şifonyerin üst çekmecisini hızla açtım. Giysiler yırtılmış ve yerlere saçılmıştı. Çekmecenin içinde hiçbir şey kalmamıştı.

Tavan arasından gelen iki mektup da dahil.

Başım zonkluyor, şifonyere yaslandım. Birileri odamı alt üst etmiş, bir şey arıyormuş ve sanırım aradığımı bulmuş olabilirler.

Ama bence o kişi Caroline Eldridge değildi.

68

1692

CAROLINE

Ayın dolunay olması BİR ŞANS .

El fenerinin ışığı olmadan yolumuzu bulmak zor olurdu, ama ay ışığı ormanın derinliklerine kaybolma korkusu olmadan girmemize yetiyor. Jonas ormanı benden daha iyi biliyor, karanlıkta bile tereddüt etmeden yolunu buluyor.

Şehir Meydanı'ndan ne kadar uzaklaşırsak, korkum o kadar artıyor. Korkarım ki, darağacındaki sonumu, Jonas Reeve'in acımasız ellerinde çok daha kötü bir kaderle takas ettim.

Jonas'tan kaçmalıyım. İlk fırsatta ondan uzaklaşacağım. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama şeytan tarafından ele geçirilmiş bir adamın yanında olmaktansa yalnız olmak daha iyidir. Ruhumu kurtarmak için ondan kaçmalıyım.

Olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyerek ilerliyoruz. Jonas yön bulmada benden daha iyi olabilir, ama her adımda Pemberton'a biraz daha yaklaştığımızı fark ediyorum. Archie muhtemelen şimdiye kadar evde olacak, mum ışığında kitap okuyacak veya uykuya hazırlanıyor olacak.

Ve Molly de orada olacak.

Archie beni düşünüyor mu? Beni savunmak için konuşmadığı için pişmanlık duyuyor mu? Yoksa benden kurtulduğu için rahatlamış mı? Sonuçta, kısır olduğumu kanıtladım. Onun özlediği çocuğu veremem.

Bensiz daha iyi olacak. Yangın o hapishaneyi küle çevirecek ve o da benim öldüğüme inanacak. Molly ile ya da kimi seçerse onunla evlenmekte özgür olacak ve yeni eşiyle mutlu bir hayat yaşayacak.

Ne kadar zamandır yolculuk yaptığımızdan tam emin değilim, bir dala takılıp düşüyorum. Dengemi sağlamaya çalışıyorum ama açlık ve yorgunluktan o kadar bitkinim ki dizlerimin üzerine düşüyorum, ellerimi yere sürtüyorum. Jonas bana yardım etmek için dönüyor, keşke beni unutsa ve kendi başına devam etse diye düşünüyorum.

“Caroline.” Yüzü endişeyle buruştu, elmacık kemiğindeki morluk ay ışığında bile koyu görünüyordu. “Yaralandın mı?”

“Dinlenmeye ihtiyacım var,” diyorum, ki bu doğru. Devrilmiş bir kütüğün üzerine oturuyorum. “Lütfen, bensiz yolculuğunuza devam edin. Sizi geride tutmak istemiyorum.”

Ama hayal kırıklığına uğradım, Jonas önden gitmeye devam etmedi. Bunun yerine, kütüğün üzerine yanıma oturdu.

"Biraz dinlenebiliriz," diyor. "Bekleyeceğim."

Düşmekten ağrıyan dizlerime ellerimi sürüyorum. "Beklemenizi istemiyorum."

Hemen cevap vermiyor. Sadece yıldızlarla dolu gökyüzünde yüksek ve parlak olan aya bakıyor. Seçeneklerini değerlendiriyor. Ben dinlenirken beni beklemeli mi? Tek başına devam etmeli mi? Yoksa parmaklarını boğazıma dolayarak her şeye hemen son mu vermeli? Daha çok korkmalıyım, ama bunca şeye katlandıktan sonra, ne karar verirse versin, bir an önce kararını verip işi bitirmesini diliyorum.

Sonunda, "Leonora'yı ben öldürmedim," diyor.

Gözlerimi ona çevirdim, ama o şimdi ellerine bakıyordu. Yüzünde o kederli ifade yeniden belirmişti.

"Leonora'yı sen öldürmedin," diye tekrarlıyorum.

“Hayır,” diye doğruluyor. “Ben… ben onu sevdim.”

Ne?

“Şehirden geçerken, ek iş bulmak için uğradığım sırada onunla tanıştım,” diye açıklıyor. “New York'ta bir gazete kurmuş olan kuzenime katılmayı planlıyordum. Ama Leonora ile tanışınca planlarım değişti.” Gözleri yaşlarla doluyor. “Ona evlenme teklif ettim ve kabul etti. Ama ailesinin beni onaylamayacağını veya New York'a gitmesine izin vermeyeceğini biliyorduk, bu yüzden şehirde saygın bir iş bulana kadar, ona bakabileceğimi kanıtlayana kadar onlara söylemeyi bekledik.”

Gerçekten buna inanmamı mı bekliyor? Aptal değilim. Yakalanma koşullarının farkındayım. "O öldükten sonra seni onunla birlikte buldular."

“Evet.” Kelimeyi söylerken sesi titriyor. “Kaybolduğunda onu aramaya gittim. O göletin kenarında oturmayı sevdiğini, orayı huzurlu bulduğunu biliyordum. Bu yüzden onu orada aradım ve buldum… Ama çok geçti.” Hızlıca göz kırpıyor ve gözleri nemli. “Şerife söyleseydim beni suçlayacaklarını biliyordum. Kaçmam gerektiğini biliyordum ama onu bırakmaya dayanamadım. Bu yüzden onunla biraz daha kaldım ve… çok uzun kaldım…”

Ve şimdi yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Sevdiği, karısı olmasını umduğu, şimdi toprağa gömülmüş olan kız için bir gözyaşı.

Veya…

Bu da başka bir performans mı? Tıpkı Yardımcı Şerif Strickland için sergilediği gibi mi? Hapishanede bir kriz geçirdiğine kesinlikle inanmıştım. Bu adamın ağzından çıkan hiçbir söze güvenemem.

“Sen bir katilsin,” diyorum. “Hapishaneyi ateşe verdin ve görevliyi diri diri yaktın. Bunu inkar edemezsin, çünkü kendi gözlerimle gördüm.”

“Evet.” Başını öne eğdi. “Gerçekten de öyle. Ama sana yemin ederim Caroline, o ana kadar hiçbir insana kötülük yapmamıştım. Sadece bizi oradan kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım.”

Acımasızca gülüyorum. "Müdür Yardımcısı Strickland için hiç gözyaşı dökmedin."

“Evet,” diyor tekrar. Bakışları hâlâ yere doğru, sayısız genç kızın –hem bizim kasabamızdan olanların hem de kim bilir başka yerlerdekilerin– canını sıkmış olan kalın nasırlı büyük ellerine dikilmiş. “Ölmeyi hak etti.”

“Bu söylenmesi çok korkunç bir şey! Şeytanın sözleri!”

“Bu doğru.” Başparmağını pürüzlü avucuna sürtüyor. “Masum olduğunuz ve bunu bildiği halde sizi öldürtecekti. Ona yaptıklarımdan zevk almadım, ama gözyaşı da dökmedim.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Ayrıca, Yardımcı Şerif Strickland için gözyaşı döktüğümü de iddia edemem.

“Dinlenebiliriz,” diyor Jonas. “Ama seni burada bırakmayacağım. Gece geç saatlerde bir kadının ormanda dolaşması güvenli değil.” Sesi tehditkar bir tona bürünüyor. “ *O* hâlâ dışarıda olduğu sürece asla.”

O, Gece Orakçısı'ndan bahsediyor. Eğer bu suçlardan masum olduğunu iddia ediyorsa, o zaman katilin hala serbest olduğu sonucu çıkar. Belki de şu anda bizi izliyor ve saldırmak için doğru zamanı kolluyor.

Ama bundan çok şüphe duyuyorum, çünkü Jonas'ın hâlâ suçlu olduğuna inanıyorum.

“Benimle kalmanıza gerek yok,” diyorum kararlı bir şekilde. “Buraları biliyorum. Evim buradan çok uzak değil.”

"Bunun farkındayım," diyor Jonas.

Gece havasında kaşlarımı çattım ve titredim. "Bunu nereden biliyorsun?"

“Archibald Eldridge varlıklı bir tüccardır. Herkes onun nerede yaşadığını bilir.”

Evimin yakınından geçen bir yola girmemizin tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi Jonas'ın bu rotayı planladığını anlıyorum. "Neden buradayız?" diye soruyorum ona.

Uzun bir iç çekişle, koyu renk saçları gözlerinin önüne düştü. “Güvenliğe ulaşmak uzun bir yolculuk olacak. Mümkünse, kocanızın evinden para almalıyız. Ya da mücevherlerinizden. Ne varsa, kolayca taşınabilecek ve kenara ayrılabilecek bir şey. Muhtemelen eksikliğini hissetmez, değil mi?”

“Sen delirmişsin. Onun haberi olmadan asla eve giremeyeceğim.”

“Hayır mı?” Kaşını kaldırıyor. “Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Kaçmadan önce birkaç şey kapabileceğini düşünmüyor musun?”

Haklı. Bu yolda devam edersek, Pemberton'a vardığımızda çok geç olacak. Archie çoktan uyumuş olacak. Çok derin uyuyor ve pencereden girip çıkmamın farkına bile varmayacak.

Ve doğru, eğer Woodhaven'dan ayrılıyorsak, üzerimizdeki kıyafetlerden daha fazlasına sahip olmamız daha iyi olur. Archie için bol miktarda bulunan para son derece faydalı olacaktır.

Tek endişem Molly. Ama o, kendi eşyalarımı geri almamı engelleyemez.

"Yapacak mısın?" diye ısrar ediyor Jonas. "Deneyecek misin?"

Evimden para getirmemin bir başka sebebi daha var. Jonas'tan kurtulmayı umuyorsam, tek başıma pek ilerleyemem. Beş pound, yeni bir yerleşim yerinde ev bulmakla onun elinde ölmek arasındaki farkı yaratabilir.

"Deneyeceğim," diye onaylıyorum.

69

GÜNÜMÜZ

JULIA

CELİA CAİNE DİYE BİRİ YOK.

En azından, internette yaptığım birçok aramadan sonra o kadını bulamadım. Evet, aynı isimde birkaç kişi buldum. Bir yaşam koçu buldum. Teksas'ta bir amigo kız. YouTube'da kedilerinin sevimli videolarını paylaşan bir kadın. Ama bunların hiçbiri, Ethel'in hamile olduğu iddia edildiği sırada Pemberton'da çalışan kadının yaşına uygun değil.

Henry ile bu akşam yemek yedik ve bu konuyu konuştuk. DNA testinin sonuçlarını hala bekliyoruz, ancak Celia Caine'in Woodhaven bölgesinde hâlâ yaşıyor olma ihtimalinin son derece düşük olduğunu söyledi. Eğer yaşıyor olsaydı, Belediye Binası'ndaki arama sırasında onu bulurdu. Yemek bittikten ve beni Pemberton'a giden karanlık yoldan geri götürürken bile, bu konu hakkında konuşmayı bırakamıyoruz.

"Peki nereye gitti?" diye sordum ona. "Öylece ortadan kaybolmadı."

"Belki de büyükannenize sormalısınız."

“Hiçbir şey hatırlamayacak,” diye homurdanıyorum. “Adımı bile zar zor biliyor.”

Kaşlarını çattı ve bana büyükbabasının hafıza sorunlarından bahsettiğinde söylediği endişeli sözleri hatırladım. "Yirmi dört saat bakım olmadan evde iyi durumda olduğundan *emin* misin?"

Tereddütle başımı salladım. "Neredeyse her zaman orada biri var."

“Her zaman mı yoksa *neredeyse* her zaman mı? Biliyorsunuz, bir şeylerin ters gitmesi için sadece bir dakika yeterli…”

Ona yalan söyleyip, kızının yirmi dört saat boyunca birinin yanında olduğundan emin olduğumu söyleyemem. Bu konuda en kısa zamanda ailemle konuşmam gerekiyor. "O iyi," diyorum, hissettiğimden daha fazla bir güvenle.

Henry, Pemberton'ın önünde durdu. İçgüdüsel olarak ön camdan dışarı, tavan arasına baktım. Gözlerimi kaldırırken nefesimi tuttum, o tavus kuşu mavisi parıltıyı görmekten korkuyordum. Neyse ki, pencere karanlıktı.

“Hey.” Henry’nin sözleri beni tekrar arabaya çekti. “Bu gece çok eğlendim.”

"Ben de."

Bana doğru eğilip öpüyor ve işler olabildiğince ateşli bir hal alıyor; gerçi büyükannemin evinin önünde bir Lincoln Town Car'ın içinde oturduğumuzu düşünürsek, bu pek de fazla ateşli sayılmaz.

“Sen…?” Eve doğru baktım. Çatı katı karanlık olabilir ama oturma odasında birileri uyanık. “İçeri gelmek ister misin?”

“Hem de çok, hem de çok.” Çenesi kasıldı. “Ama o evin kapısından içeri girersem kahraman gibi karşılanacağımı sanmıyorum.” Uzandı ve saçımın bir tutamıyla oynadı. “Ve bana eski kafalı diyebilirsiniz ama işleri yavaş yavaş yapmaktan çekinmem. Yeter ki yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğinize söz verin.”

İlk geldiğimde çok uzun süre kalmayı planlamamıştım. Sadece büyükannemi ziyaret edip yeni bir iş bulmak için. Ama şimdi New York'taki iş başvurularımın hiçbirinden yanıt almadığıma sevindim, çünkü ayrılmak için acelem yok. Pemberton'ı satmazsak, büyükannemin bana ihtiyacı var; satarsak da, tüm eşyalarımızı bu eski evden çıkarmak büyük bir iş olacak. Henry'nin malikaneyi yönetme teklifini giderek daha çok düşünüyorum. Anlaşılan, Pemberton'ı geride bırakmak o kadar kolay olmayacak.

"Beni arar mısın?" diye soruyorum.

"Beni durdurmaya çalış."

Henry beni bir kez daha öptü ve sonra arabasından indim. Ethel'in arabası ortada yoktu, bu da oturma odasındaki ışığın büyük olasılıkla büyükannemden geldiği anlamına geliyordu. Belki de haklıdır. Belki de yardımcı olabilecek bir şeyi hatırlayacaktır.

Eve girdiğimde, büyükannem oturma odasındaki kanepede sessizce örgü örüyordu. Bu tam bir büyükanne işi. Çocukken de sürekli örgü ördüğünü hatırlıyorum. On dört yaşındayken bana o kadar güzel bir kazak örmüştü ki, lise boyunca giydim.

DNA testinin ne göstereceğini merak ediyorum. Eğer gerçekten büyükannem değilse...

"Hey, büyükanne," diyorum. "Ne yapıyorsun?"

Büyükannem kucağında biriken ipliği kaldırıyor. Şimdi anlıyorum ki, desen tamamen karışmış. Şal mı, atkı mı yoksa başka bir şey mi yapmak istediğini bilmiyorum ama deliklerle ve kaçmış ilmeklerle dolu. Eğer örmeyi bırakırsa, her şey sökülebilir.

"Emin değilim..." diyor tereddütle.

"Endişelenme." Yanına oturup dizine hafifçe vurarak onu rahatlattım. "Aslında seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

Gram örgüsünü bırakmaktan memnun görünüyor. Bana bakıp gülümsüyor. "Tabii. Ne oldu Julia?"

Bana doğru isimle seslendi. Bu, iyi bir gün geçirdiğinin işareti. "Burada daha önce Celia Caine adında bir kadın çalıştı mı?"

Yüzündeki gülümseme anında kayboldu. "Celia?"

"Doğru. Sizin için çalışıyordu, değil mi?"

“Ben… Bunu söylememeliydim…”

"Mick'le nişanlıydı, değil mi?" diye soruyorum ona.

“Evet. O… onu çok seviyordu.” Kendi sözlerine şaşırmış gibi, sulanmış gözlerini kırpıştırdı. “Ama hayır. Yapamam…”

“Celia'nın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.” Gram başını şiddetle salladı, yanakları titredi. “Celia hakkında konuşamam.”

"Neden?"

“Ben… ben konuşmamalıyım.” Kırışık eli yüzüne gitti. “Bana Celia hakkında *asla* konuşamayacağımı söyledi. Adını bile anmamamı söyledi.”

“Bunu kim söyledi?”

Gram daha bir cümle kuramadan, ön kapının açılma sesi ve ardından Ethel'in parke zemindeki ağır adımlarıyla sözümüz kesildi. Kendi kendime küfrettim. Çok yakındım…

Ethel, kazağından görünmez tüyleri silkeleyerek oturma odasına girer. Beni ve büyükannemi oturma odasında birlikte otururken görünce yüz ifadesi asılır.

"Bu çok hoş bir sohbet," diye yorumluyor.

Büyükannemin yüzünde tam bir dehşet ifadesi var. Kalbimin gümbür gümbür atışını umursamadan zoraki bir gülümseme takınıyorum.

Koltuktan fırlayıp Ethel'e döndüm. "Büyükannem bana örgüsünü gösteriyordu."

Ethel bana, "Arazinin dışına çıkarken yanından geçtiğim araba Henry Ziegler'in arabası mıydı?" diye sordu. "O çocukla çıkmıyorsun, değil mi Julia?"

"Bir bakıma öyle," diye itiraf ediyorum.

Tiksintiyle başını salladı. "Aslında senden *hoşlanmadığının* farkındasın. Sadece Pemberton'a kirli ellerini uzatmak için seni manipüle ediyor."

Onun yorumu karşısında irkildim. Ethel her zaman böyle miydi? Hep bu kadar... acımasız mıydı?

“Dinle,” dedim sessizce, Ethel’i kolundan tutup büyükannemin duymayacağı bir yere çekerek, “Büyükannemi artık evde yalnız bırakmayacağımıza dair anlaşmıştık sanırım. Dışarı çıkma planın olduğunu söyleseydin, gitmezdim.”

Homurdanarak, "Neden bu kadar endişelisin? Mick yukarıda." dedi.

“Ama o *burada* değil.”

"Bu yüzden?"

“Böylece kendi başına dolaşabilir.” Örgüsüne geri dönmüş olan büyükanneme baktım. “Artık yalnız kalması güvenli değil.”

“Tanrım, Julia!” diye haykırarak ellerini çaresizlik içinde havaya kaldırdı. “Tıpkı babana benziyorsun. Ne kadar da endişeli birisin.”

Gram'ı o gün arka bahçede ne yaparken bulduğumu ona anlatmak istiyorum ama anlatırsam, bunu Pemberton'ı satamamamızın bir başka nedeni olarak kullanacak. Yine de Gram'ı yalnız bırakmak güvenli değil. Bir şeyler yapılmalı.

Durumun ciddiyetini nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalışırken telefon çalmaya başladı. Ethel telefonu açmaya çalıştı ama ben daha yakındaydım ve o gelmeden telefonu kapmayı başardım.

"Merhaba? Julia Barlow mu?" diye soruyor hattın diğer ucundan sert bir ses.

Merakla bana bakan Ethel'e şöyle bir baktım. "Evet..."

"Bu Alistair Dixon."

“Ah!” O hayalet kayıt cihazını kafamdan atmayı başarmıştım ama şimdi her şey tekrar aklıma geliyor. “Neler oluyor? Kaydı yorumlamayı bitirdin

mi?”

"Yaptım."

"Ve?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor. "Aslında, yanınıza gelip kendiniz dinlemenizi istiyorum."

"Nedir?"

"Gerçekten de," diyor, "kendiniz duyarsanız daha iyi olur."

Ethel ve büyükannemin bana baktığının farkında olarak telefonu daha sıkı tutuyorum. "Şimdi gelebilir misin?"

"Üzgünüm. En erken yarın sabah gelebilirim."

Yarın mı? Hayal kırıklığımı gizleyemiyorum. İşte bunu bekliyordum. O kaydın içeriğinin, arka bahçemize gömülü iskeletin kime ait olduğu konusunda bana bir ipucu verip vermeyeceğini merak ediyorum. "Bunu bana telefonda dinletebilir misiniz?"

"Hayır," diyor. "Söz veriyorum, bunu bizzat duymanız *gerekiyor* ."

70

O GECE yatakta uzanırken, Alistair Dixon'dan gelen telefon görüşmesini düşünmeden edemedim. Kayıtta şüpheli bir şey olabileceğini düşünmüştüm, ama duyduklarının bundan daha fazlası olduğu anlaşılıyor.

Bunu bizzat kendiniz duymanız gerekiyor.

Belki Henry haklıdır. Belki de bir dolandırıcıdır ve bu onun drama yaratma yöntemidir. Kesinlikle işe yarıyor.

Odamın içinde rüzgar yüksek sesle ıslık çalıyor. Akşamın erken saatlerinde yağmur yağıyordu, ama şimdi pencereye vuran yağmur damlalarının sesi kesildi. Yine de odaya rahatsız edici bir esinti giriyor ve şimdi pencerenin hafifçe çatlamış olduğunu görebiliyorum.

Üşüyerek yataktan kalkıp pencereyi kapatıyorum. Diğer yatak odam gibi, bu pencere de arka bahçeye bakıyor. Dışarıdaki toprak yağmurdan ıslak, çimenler çiğli ve ay ışığında parıldıyor. Ama orada başka bir şey daha var.

Parlayan bir şey.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bahçede, çamurlu ayak izlerini gördüğüm kulübeden gelen bir ışık var, o kulübede hiçbir aydınlatma armatürü olmamasına rağmen. Bu, o gece kapıyı denediğimde kilitli olduğunu gördüğüm çatı katından gelen aynı ürkütücü parıltı.

Ve sonra bir ses duyuyorum. Neredeyse şuna benziyor...

Merdivenlerden yukarı çıkan biri.

Birileri teker teker basamaklara ağırlık verdikçe basamaklar gıcırdıyor, her adımda ses daha da yükseliyor. Korkudan donakalmış bir halde odamın

kapısına bakıyorum. Caroline'in yatak odasını boşalttığımdan beri odamın dışından bu kadar çok ses duymamıştım, ama sanki Dixon'dan gelen telefon bir şeyleri tetiklemiş gibi.

Belki Caroline o kaydı duymamızı istemiyor.

Yer döşemelerinin gıcırtıları giderek daha da şiddetleniyor, sanki kapımın dışından geliyormuş gibi. Ve şimdi başka bir şey daha duyuyorum.

Kapımın hemen dışında birinin *nefes alış verişine* benziyor.

Yatak odasının ortasında, kıpırdayamadan duruyorum. Bir süre sonra sesler tekrar başlıyor, bu sefer daha yumuşak bir şekilde, sonunda tamamen kayboluyorlar.

Ne oluyor be?

Gece yarısı olmasına rağmen hayatımda hiç bu kadar uyanık olmamıştım. Yatağa geri dönüp uykuya dalmamın imkanı yok. Koridoru kontrol edip kimsenin olmadığını teyit etmeden uyuyamam.

Ve eğer orada biri varsa…

Hayır, o ihtimali düşünemiyorum bile.

Odanın karşısına, kapıya doğru sessizce ilerledim. Kapı koluna elimi koydum, kapıyı açmak için kendimi hazırladım. Sesler kesilmişti. Ve içeride biri olsa bile, bana zarar veremezdi.

Yapabilir mi?

Tek bir hızlı hareketle kapıyı hızla açtım. Koridorun karanlık ve boş olması hiç de şaşırtıcı değil. Burada bir şey ya da biri varsa, gitmiş.

Üzerimdeki gerginlik azalıyor. Belki de sonunda uyuyabileceğim.

Sonra bakışlarım yere düşüyor ve bu gece uyuyabilme ihtimalimin hiç olmadığını anlıyorum.

Kapımın hemen önünde, tam kadın ayakkabısı büyüklüğünde, çamurlu iki ayak izi var.

Ayak izleri merdivenlerden veya koridordan aşağıya doğru değil. Sadece bir çift ayak izi, tam kapımın önünde, sanki orada durup beni bekliyorlarmış gibi.

71

1692

CAROLINE

Pemberton'a vardığımızda AY gökyüzünde oldukça yüksekteydi.

Pemberton'da geçirdiğim zamanlar hayatımın en mutlu yıllarıydı. Archie bana karşı nazikti ve karılık görevlerimi yerine getirmekte başarısız olsam da beni hâlâ seviyordu. Kasaba halkının bana sırt çevirmesi onun suçu değil. Eğer benim adıma konuşsaydı, yine de suçlu bulunurdum, ama o da şeytanla işbirliği yapmakla suçlanabilir ve babasının inşa ettiği evi kaybedebilirdi. Kendini kurtardığı için onu suçlayamam. Ben Hitty'yi savundum ve bu beni mahvetti.

Molly ile olan ilişkisine gelince, ne kadar çok düşünürsem, aralarındaki yakınlığı hayal ettiğimden o kadar emin oluyorum. Bu sıkıntılı dönemde hizmetçimizden nazik sözler aramasının şaşırtıcı olmadığını düşünüyorum, ancak artık bunun ötesinde bir şey olduğuna inanmıyorum. Sonuçta, Molly dikişlerini zorlayacak kadar uzun süre hamile kaldıysa, Archie cadılık suçlamalarından çok önce onunla birlikte olmuş olmalı. Elbette, böyle bir şey yapmazdı.

Pemberton'da yaşadığım zamanlarda, kapıdaki o tokmak bana bir teselli kaynağı olurdu. Ayı benim koruyucumdu, beni davetsiz misafirlerden koruyordu. Ama şimdi, davetsiz misafir benim ve girişi koruyan ayı fikri kalbimi korkuyla dolduruyor.

Jonas ve ben evin yanındaki çalılıkların arasında çömeldik. Gözleri keskin ve kurnazca ön kapıya bakıyordu. "Benimle gelmeni ister misin?" diye sordu.

"Ben değillim."

"Güvenlik için," diye ekliyor.

"Kendi evimde güvende olacağım," diye belirtiyorum.

"Mısın?"

“Benimle gelirsen, Archie kesinlikle uykusundan uyanır. Sadece bir dakika içinde döneceğim.”

Jonas tereddütlü görünse de sonunda başını sallayarak kabul ediyor.

Ben yavaşça kapımıza doğru yürürken o arkada kaldı. Geçerken pencerelerden birini kontrol ettim, evin içerisinin karanlık olduğundan emin oldum—Archie ve Molly ikisi de derin uykudaydı. Sonra bir taş alıp pencerenin camlarından birini kırdım. İçeri uzanıp pencerenin kilidini içeriden açtım, sonra menteşesinden dışarı doğru çektim. Tam açıklıktan içeri tırmanmaya başlayacakken çalılıkların arasında bir hışırtı duydum.

"Jonas?" diye fısıldadım.

Hiçbir yanıt yok, ama hışırtı giderek daha da şiddetleniyor. Nefesim kesiliyor—gerçekten de bu gece kötü güçler mi var? Benim için mi geliyorlar?

Tam planımdan vazgeçip ters yöne doğru kaçmak üzereyken, tanıdık karanlık figür çalılıkların arasından belirdi. Kalbim yavaşladı, korkunun yerini sevinç aldı. "Gideon!"

Siyah kedi bana sürtünüyor. Onu gördüğüme o kadar sevindim ki, nefret etmesine rağmen onu kucağıma alıp sarıldım. Onu yere bıraktığımda, umutla bana bakıp acıklı bir miyavlama *sesi* çıkardı.

"Az kalsın beni büyük bir belaya sokacaktın!" diye azarladım onu.

Gideon sarı gözlerini kırpıştırıyor.

“Ama bence bu senin suçun değil,” diyorum. “Cadı memesinden doğmuş gibisin!”

Bir kez daha *miyavladı* ve ıslak burnunu elime sürttü.

"İçeride sana yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım," diye söz verdim ona.

Çalıların arasında kimsenin saklanmadığını bildiğime göre, Gideon'ı açık pencereden içeri sokup, ardından ben de içeri tırmanıyorum.

Eski evimin zeminine ayaklarımın çıkardığı boğuk sesle yere basıyorum ve bir anlığına et suyu, kül suyu ve mısır ununun tanıdık kokularını içime

çekiyorum. Şöminede ısınmayı çok isterdim ama bunun için zaman yok. Archie, salonda, bir çekmecede kilitli bir miktar para saklıyor. Bu paraları alıp kaçmak çok kolay olacak.

Ancak ilk durağım mutfak. Eskiden burada yaşadığım zamanki kadar iyi donanımlı değil, ama biraz peynir bulmayı başarıyorum ve Gideon için yere koyuyorum. Çok aç olmalı, çünkü peyniri bir çırpıda yiyor. Yokluğumda başka biri onu beslemiş mi acaba diye düşünüyorum—muhtemelen hayır. Ama sanırım fare ve kuş yakalamayı biliyor.

Salona sessizce girerken ayaklarımın altındaki tahtalar gıcırdıyor. Archie'nin masası odanın köşesinde ve olabildiğince sessizce oraya doğru ilerliyorum. Parasını sakladığı çekmece sağ alt köşede. Elbette kilitli tutuyor, ama anahtarı nerede sakladığını da biliyorum: çekmecenin yanındaki kitaplıkta bulunan Cenevre İncili'nin bir kopyasında.

Parmak ucumla İncil'i kitaplıktan çıkarıyorum. Sayfaları karıştırıp Özdeyişler bölümüne geliyorum ve anahtarı orada buluyorum.

Elimdeki İncil'i yere bıraktım ve masaya döndüm. Anahtarı kilide takmaya başlarken bir şey beni durdurdu ve kanım dondu.

Bu bir kadının çığlığı.

72

GÜNÜMÜZ

JULIA

O ÇAMURLU AYAK İZLERİNİ KEŞFETTİKTEN SONRA, sonraki iki saat boyunca bir o yana bir bu yana döndüm durdum. Sonunda bayıldım ve güneş doğduktan sonra soğuk terler içinde uyandım. İlk işim, ayak izlerinin hala kapımın önünde olup olmadığını kontrol etmek oldu ve kaybolduklarını görünce biraz midem bulandı. İkinci işim ise telefonumu kontrol etmek ve Dixon gelmeden önce duş alıp kendimi toparlamak için yarım saatten az zamanım kaldığını fark etmek oldu.

Yatak odamdan giyinmiş bir şekilde çıktığımda, büyükannemi koridorda kaybolmuş bir halde dururken buldum. Üzerinde yine bir gecelik vardı ve saçları dağınık görünüyordu. Onu her gün duşa girmeye ikna etmeye çalışıyorum ama saçlarını düzeltmek imkansız.

"Büyükanne," dedim, "bugün öğleden sonra saçını kestirmeye ne dersin?"

Büyükannemin yüzü aydınlandı, bu da onu daha genç gösterdi; tıpkı ben küçük bir kızken olduğu gibi. "Ah, evet!"

Onu odasına geri götürüp giyecek birkaç kıyafet seçtiğimde, Dixon'ın gelmesine bir dakikadan az zaman kalmıştı. Aşağıya aceleyle indim ve Ethel'i sakin bir şekilde kanepede oturmuş, elleri ve bacakları katlanmış halde buldum. Sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi görünüyordu. Tabii ki, gece yarısı kapısının önünde çamurlu ayak izleri *bulmamıştı* .

"Julia." Oturma odasına girdiğimde Ethel'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seni kurtarmak için bir ekip göndermem gerekeceğini düşünmeye başlamıştım."

Cevap bile veremiyorum. Kız kardeşinin her sabah ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunun farkında değil gibi görünüyor.

Bakışlarım kısa bir an için Archibald ve Molly Eldridge'in resmine takılıyor. Dixon, o garip ölçüm aletiyle en çok paranormal aktiviteyi orada bulmuştu, bu yüzden kayıt cihazını oraya yerleştirmişti. Resme bakarken, Molly'nin de bana bakıp gözleriyle alay ettiğini hissediyorum.

Caroline'in ölümünden o sorumludur. Eğer Caroline bu evde hayalet olarak dolaşıyorsa, bunun sebebi odur.

Bahçede bulduğumuz kemiğin hâlâ yatak odamda durduğunu da söylemeden geçmeyeyim.

Ön kapıya gelen yüksek sesli bir vuruş beni düşüncelerimden sıyırdı. Başımı sesin geldiği yöne çevirdim, ama ayağa kalkıp kapıyı açmaya giden Ethel'di. Hemen arkasından gittim.

Alistair Dixon, hayalet avı malzemeleriyle dolu spor çantasını omzuna asmış, alnı kırışmış bir şekilde ön kapıda duruyor. İçeri girmek konusunda neredeyse isteksiz görünüyor.

“Ben… ben uzun süre kalamam.” Gerçekten de her an gitmeye hazır gibi görünüyor. “Ama bu kaydı dinlemenizi istiyorum.”

Ethel, "Neden oturma odasında bir araya gelmiyoruz?" diye öneriyor.

“Oturma odası değil.” Kaydedicinin son bir haftadır ses kaydettiği odaya endişeli bir bakış attı. “Mutfak sorun olmayacak.”

Üçümüz mutfağa girdik ve Dixon, üzerimizdeki ışıklar titrerken telefonunu masanın ortasına koydu. Ekrana birkaç kez dokundu, ben ise midemdeki kelebekler uçuşarak bekliyordum.

“Duyduğum sesleri iyileştirmek için bir uygulama kullandım,” diyor. “Açıkçası, bunların çoğu kendi konuşmanızdı. Bir kısmı da sadece beyaz gürültüydü.” Telefonunun ekranına gözlerini kısarak bakıyor. “En fazla aktivite geceydi.”

Bu sözlerle telefonunda bir düğmeye basıyor. Duyduğumuz ses biraz cızırtılı ama anormal bir şeye benzemiyor. Diğer odadaki büyükbaba saatinin tıkırtısını tıpkı şu an olduğu gibi duyabiliyorum. Dixon'a sorgulayıcı bir bakış atıyorum ve o da beklemem gerektiğini belirten bir parmağını kaldırıyor.

Sonra tıkırtı aniden duruyor. Onun yerine başka bir ritmik ses geliyor. Neredeyse şöyle bir şeye benziyor…

Ana ritimler.

"Bu da neyin nesi?" diye nefes nefese kaldım.

“Daha fazlası da var.” Dixon telefonuna birkaç kez daha dokunuyor. “Tamam, şimdi dinleyin.”

Ve şimdi, burada kaldığım ilk gece duyduğum aynı sesi duyabiliyorum. Kadının hıçkırıkları. Sessiz olmalıydı, ama şu anda odayı dolduruyor gibi geliyor. Ve sonra zar zor tek bir heceyi seçebiliyorum:

HAYIR .

Ve daha sonra:

Durmak.

Dixon bize doğru bakıyor, bacağı masanın altında sallanıyor. "Konuşan ikinizden biri miydi? Yoksa salondaki başka biri mi?"

Ethel ile bakıştık. Ben başımı salladım, o da aynısını yaptı.

"Emin misiniz?" diye ısrarla soruyor. Cevabın evet olmasını umuyormuş gibi görünüyor.

"Biz yapmadık," dedim güçsüzce. "Ve kesinlikle büyükanneme de benzemiyor."

"Neyse," diyor, "dahası da var."

Kayıt tekrar çalıyor. Yine bir kadın sesi, daha önce duyduğumuza benzer. Ama bu sefer farklı bir kelime söylüyor.

Tekrar tekrar.

Bakın…bakın…bakın…bakın…

Kalbim boğazıma kadar geldi. Çocukken duyduğum aynı ses—saçlarımın kalıcı olarak beyazlamasına neden olan ses. Aynı kelime, bu sefer kayda alınmış. Bunu Dixon'a hiç *anlatmadım* bile—bu bir dolandırıcılık değil.

Gerçekti.

Ethel, "'Görmek' ne anlama geliyor?" diye soruyor.

“Bir dakika bekle.” Dixon tekrar telefonuna dokundu. “Biraz daha yavaşlatayım. O zaman ne demek istediğini anlayacaksın.”

Kayıt yeniden başlıyor. Kadının sesi tekrar kasetten geliyor ve şimdi anlıyorum ki "görmek", "deniz" ya da "C" bile demiyordu. Tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Celia…Celia…Ceeeeelia…

Ethel o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki oturduğu sandalye devrildi. Genellikle sakin olan gözleri parıldıyordu. "Bu bir tür dolandırıcılık ya da şaka mı?" diye ona öfkeyle sordu.

Dixon ayağa kalkıp onun karşısına dikildi. "Sizi temin ederim, öyle değil. Ben sadece kayıtta olanı aldım ve—"

Ethel, "Sen bir dolandırıcısın!" diye haykırdı. "Ve seni hemen şimdi evimden çıkarmak istiyorum!"

“Ethel—” diye söze başlıyorum.

“Hemen şimdi!” Yüzü korkunç bir mor renge büründü. “Evimden defolup bir daha asla geri dönmeni istiyorum!”

Dixon bana doğru bir bakış attı, ama ben çaresizce omuz silkebildim. Telefonunu masadan alıp cebine geri koydu. "Memnuniyetle."

Ethel, onu kapıya kadar takip ederken hâlâ söylenmeye devam ediyor ve neredeyse onu dışarı itiyor. Kapıyı yüzüne çarpıyor ve ancak o gittikten sonra nefes alışverişi normale dönüyor.

"O adamın ne cüretkarlığı!" diye öfkeyle haykırıyor. "Bizi kandırıp o kayıtların evimizdeki bir tür hayalet olduğuna inandırmaya çalışıyor!"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Buraya geldiğim ilk gece bana Caroline'ın Pemberton'da olduğuna inandığını söyleyen Ethel'di. Dixon'ı işe almaktan benden daha çok heyecanlanmıştı. Ve şimdi birdenbire ona dolandırıcı diyor ve onu kovuyor? Bu mantıklı değil. Özellikle de ona zaten parasını ödediğimiz halde.

Burada anlamadığım bir şeyler oluyor. Ethel canı pahasına bir sır saklıyor ve gerçeği kimsenin öğrenmemesi için her şeyi yapmaya hazır gibi görünüyor.

73

GRAM, ETHEL VE MİCK'E YENİ SAÇ KESİMİNİ GÖSTERMEK İÇİN SABIRSIZLANIYOR .

Kuaför ona kraliçe gibi davrandı. Gram "her yerinin kesilmesini" istedi ve kız ona çok tatlı bir kısa bob kesimi yaptı, ne kadar güzel göründüğüne hayran kaldı. Gram her şeye bayıldı. Eve dönüş yolculuğu boyunca, Ethel'in onu tanımayacağına dair bir okul kızı gibi kıkırdadı durdu.

Buraya gelmek konusunda şüphelerim vardı ama bu kararı verdiğime sevinmeye başladım. Büyükannemin bana ihtiyacı var. Ve büyükannem için endişelenmediğim zamanlarda, düşüncelerimin giderek daha çok Henry Ziegler'la meşgul olduğunu fark ettim. Onun gibisini hiç tanımadım ve ayrıca, *vay canına* , çok iyi öpüşüyor. Hayalet olmadığına çok sevindim. Woodhaven'dan ayrılmak zorunda kalsaydım, onu gerçekten özlerdim.

Belki de gitmeme gerek yok. Belki de kalabilirim.

Ön kapının kilidine anahtarımı takarken büyükannem heyecandan neredeyse havaya uçuyordu. Ona doğru gülümsedim, neşesi bulaşıcıydı. Ancak kapıyı açıp Ethel'in orada bana ters ters baktığını görünce mutluluğum söndü.

“Julia.” Yüzü kıpkırmızı. “Konuşmamız gerek. Hemen şimdi.”

“Ethel!” Gram heyecandan adeta ışıldayarak yanımdan geçti. “Julia beni saçımı kestirmeye götürdü. Beğendin mi?”

Ethel kız kardeşini görmezden geldi, bakışları tamamen bana odaklanmıştı. "Yukarı çık, Letty. Julia ile konuşmamız gerekiyor."

"Ancak-"

“ *Yukarıda!* ”

Gram'ın çenesi titriyor ama Ethel'in emrine uyuyor. Yavaşça yanımızdan geçip ikinci kata çıkan merdivenlerden yukarı çıkıyor. Gitmemesini söylemek istiyorum çünkü Ethel'in bundan sonra ne söyleyeceğini bilmek istemediğim bir his var içimde.

Gram'ın duyma mesafesinden uzaklaşınca, Ethel tam yüzüme yaklaşıp alçak sesle, "Nasıl *cüret edersin* ?" diye tısladı.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Nasıl cüret ederim... ne?"

“Yetişkin Koruma Hizmetlerini aradınız.”

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. "Ne? Hayır, yapmadım."

"Yalan söyleme!" diye tısladı bana. "Sen yokken buradaydılar ve yarın soruşturmalarına devam etmek için geri dönecekler. Ve sadece senin bilebileceğin her türlü şeyi biliyorlardı. Mesela onun tostları yakması veya sürekli gecelikle dolaşması gibi."

“Ben… ben onları aramadım,” diye kekeledim. “Aramadım! Yemin ederim!”

Bana alaycı bir şekilde baktı. "Sen yapmadıysan, kim yaptı?"

Bir an için tamamen şaşkına döndüm. Yetişkin Koruma Hizmetlerini kimin aramış olabileceğini bilmiyorum. Babamın bana söylemeden bunu yapacağından şüpheliyim. Tost ve gecelikler hakkında bilgi sahibi olan tek kişi ise…

Henry.

“Henry Ziegler olmalı,” diye zar zor konuşabiliyorum. “Ona… ona bazı şeyler anlattım ve… o da…”

Bunun hafifletici bir etken olacağını ummuştum, ama Ethel'i daha da öfkelendirmiş gibi görünüyor. "Müzedeki o adi herife özel işlerimizi mi anlattın?"

“Ben sadece…” Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. “Yetişkin Koruma Hizmetlerini arayacağını bilmiyordum!”

“Evet, yaptı.” Dişlerini sıktı. “Sana aslında seninle ilgilenmediğini ve sadece mülkü istediğini söylememiş miydim? Ve şimdi senin yüzünden dileği gerçekleşecek ve Pemberton'ı alacak!”

“Ama Ethel—”

“Evimizden çıkmanı istiyorum.” Titreyen parmağını yüzüme doğru uzattı ve sonra kapıyı işaret etti. “Şanssız olduğun bir dönemde sana iyilik olsun diye seni yanımıza aldık ve sen de bize böyle mi karşılık veriyorsun!

Artık burada istenmiyorsun. Yarın sabah ilk iş olarak buradan gitmeni istiyorum.”

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama söyleyeceğim hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağını anlıyorum. Gitmemi istemesinde onu suçlayamıyorum bile. Benim yüzümden, büyükannem bildiği tek evden zorla alınabilir. Bu düşünce boğazımda kocaman bir yumru oluşturuyor.

Henry'nin bana böyle ihanet ettiğine inanamıyorum. Ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı sanıyordum, ama Ethel haklıymış; benden istediği tek şey bu evdi.

Şimdi öğrendiğime sevindim, yoksa onun için buraya taşınmak gibi aptalca bir şey yapabilirdim.

74

BİR SAAT SONRA, kıyafetlerimi spor çantamın içine tıkıştırmakla meşguldüm.

Ethel'in evinden defolup gitmem için bana bağırmasından beri o kadar mutsuzum ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Büyükanneme bile gideceğimi söylemedim çünkü saçını kestirdiğinden beri çok mutlu ve onu üzmek istemiyorum. Çıkarken söylerim. Böylece daha kolay olur.

Gömleklerimi çantaya tıkıştırmadan önce katlayıp katlamamayı düşünürken, alt kattaki sabit hatlı telefon çalmaya başladı. Bu evde benden başka kimsenin telefonu açmaya tenezzül etmesi nadir olduğundan, yarım yamalak paketleme girişimimi bırakıp aşağı indim. Kim arıyorsa, ben cevap vermeden önce pes edeceğini neredeyse bekliyordum, ama son anda yakalamayı başardım.

"Merhaba?" dedim, sesim sabırsızlıkla doluydu.

Telefonun diğer ucundan Henry'nin neşeli sesi duyuldu: "Julia!"

Bana ulaştığı için çok heyecanlı görünüyor. Ne yaptığını bilmeseydim, samimi olduğuna yemin ederdim. Beni gerçekten seviyor muydu, yoksa Pemberton'ı ele geçirmek için bunca zamandır benimle oyun mu oynuyordu?

"Hey," diye mırıldandım, parmaklarımı telefon kablosuna dolayarak.

“Dinle bakalım.” Telefonun diğer ucundan gülümsediğini duyabiliyorum. *Kahrolası herif* . “Yarın akşam yan kasabadaki bir kulüpte balo gecesi var. Çoğunlukla swing dansı olacak ama kesinlikle biraz foxtrot

da olacak. Bence çok eğlenceli olacak. Tekrar yapmak istediğini söylemiştin, değil mi?”

Henry ile dans etmek gerçekten çok eğlenceliydi. Hayatımın en romantik gecelerinden biriydi—en azından ben öyle sanıyordum. O yalancı herif. "Sanmıyorum."

“Ah.” Sesi titredi. “Özür dilerim, seni—”

"Henry, Yetişkin Koruma Hizmetlerini aradın mı?"

Telefonun diğer ucundaki uzun sessizlik bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"İnanılmaz!" diye bağırdım ona. "Sana kişisel bilgilerimi emanet ettim ve sen... sen bunları büyükannemi evinden çıkarmak için *kullandın* ."

“Ne?” diye kekeledi. “Julia, arama sebebim bu değildi! *Endişelendiğim* için aradım. Bunu büyükbabamla da yaşadım ve yaşlı bir insanın sizin verebileceğinizden daha fazla yardıma ihtiyacı olduğunda bunu kabullenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Büyükannen kendine zarar verme tehlikesi taşıyor. Belki sen göremedin ama ben görebiliyordum.”

"Kendisi için mi yoksa Pemberton için mi bir tehlike?" diye karşılık veriyorum.

Yine o sessizlik. *Kahrolası herif* .

"Bak," diyor, "dans etme havasında olmadığını anlıyorum. Ama lütfen, yarın akşam buluşalım da bu konuyu konuşalım."

"Yapamam."

"Neden?"

“Çünkü Ethel beni kovuyor,” dedim sert bir şekilde. “O raporu hazırlamak için sana verdiğim bilgileri kullandığını biliyor ve bana gitmemi söyledi. Şu anda eşyalarımı topluyorum ve sabah ilk iş olarak buradan ayrılacağım.”

"Ne?" diye patladı. "Bunu yapamaz! Ev onun değil, büyükannenizin adına kayıtlı!"

"Burası onun evi," diyorum sessizce. "Benden gitmemi istedi -haklı bir sebeple- ve buna saygı duymak zorundayım."

“Ama…” Sanki söyleyecek söz bulamamış gibi yine sustu. “Julia, gerçekten gitmeyeceksin, değil mi?”

"Şey, evet. 'Teyzem beni evden kovuyor' cümlesinin hangi kısmını anlamadınız?"

“Ama öylece *çekip gidemezsiniz* ,” diye itiraz ediyor. “Peki ya *biz* ?”

Burun kıvırdım. "Biz mi? Yani büyükannemi bu evi sana satması için ikna etmemi sağlamak amacıyla beni sevmiş gibi *davranmanızdan* mı bahsediyorsun?"

"Gerçekten de bunları yaptığıma inanamıyor musunuz!"

Telefon kablosunu o kadar sıkı tuttuğumu fark ettim ki avucum ağrımaya başladı. Bıraktığımda, spiralin izi avucumda kaldı. "Zekama hakaret etme, tamam mı Henry?"

“Julia.” Adımı söylerken sesi titriyor. “Hiçbir zaman numara yapmadım. Bunu nasıl düşünebildiğini anlamıyorum. Ben… seni gerçekten çok seviyorum. *Çok* . Uzun zamandır kimseden bu kadar hoşlanmamıştım.” Cevap vermemi bekleyerek duraksıyor ve cevap vermeyince birden, “Lütfen gitme Julia. *Lütfen* .” diye patlıyor.

Çok içten konuşuyor. Ne iş yaptığını bilmeseydim, şu an gerçekten çok duygulanırdım.

"Özür dilerim," diyorum.

Henry Ziegler'ı bir daha asla göremeyeceğimden şiddetle şüpheleniyorum.

75

Gitmeden önce yapmam gereken SON ŞEY , o kemiği büyükannenin bulduğu yere geri koymak.

Bu evde bir tür gizem olduğuna gerçekten inanıyordum. Ethel'den yıllar önce gelen o mektuplar çok garipti. Ve Mick'in nişanlısı Celia Caine'e ne oldu? Sadece birkaç gün önce her şey çok önemli görünüyordu, ama şimdi kendimi aşağılanmış hissediyorum ve tek istediğim buradan ayrılmak. Tekrar ayaklarımın üzerinde durana kadar ailemin yanında kalacağım.

Her iki durumda da kemiği yerine koymam gerekiyor. Sahibi -Caroline olsun ya da olmasın- mezarının rahatsız edilmesini hak etmiyor. Bu, ayrılmadan önceki son eylemim olacak.

Alarmımı sabah saat birde uyanmak üzere kurdum. Evdeki herkes uyuyana kadar beklemem gerekiyor. Ama ayrıca, sabah 3:41'de büyük duvar saatini durduran şeyin ne olduğundan emin değilim ve öğrenmek de istemiyorum, bu yüzden çok daha önce bitirmeyi planlıyorum. Amacım arka bahçeye çıkıp, makul büyüklükte bir çukur kazmak ve bu kalıntıları bulduğumuz yere geri koymak.

Gece serin, bu yüzden ceketimi giyip kalça kemiğimi içeriye saklıyorum. Odamdan çıktığımda, ikinci katın koridoru boş ve karanlık. Bugünün başlarında mutfaktan bir el feneri almıştım ama evden çıkana kadar açmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, gözlerimin alışması için bir dakika bekliyorum ve işte o zaman odamın dışındaki duvarda bir şey görüyorum.

Neredeyse yazı gibi görünüyor…

Gözlerimi kısarak bakıyorum ama harfleri seçmek için çok karanlık, bu yüzden telefonumun fenerini açmaya karar veriyorum. Titrek, kırmızımsı kahverengi yazıya ışık tutuyorum; sanki biri işaret parmağıyla duvara boyamış gibi. Harfler silik, her vuruş bir çaba gerektirmiş gibi. Mesajı okurken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor:

JULA HEMEN OT'YE ULAŞ

Korkudan donakalmış bir halde kelimelere bakakalıyorum. Bu evde yaşadığım her şey arasında, bu, evin içindeki ruhun benim buradan ayrılmamı istediğinin ilk açık işareti. Ölüler ve yaşayanlar arasındaki bariyeri kırıp bana bu mesajı veriyorlar.

Bu kemiği gömmem ve buradan def olup gitmem lazım. Güneş doğar doğmaz gideceğim.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde aşağı iniyorum. Gram kemiği ilk kazdığında küreği garaja koyduğumda orada iki kürek vardı. Biri daha büyük, diğeri biraz daha küçük. Daha büyük, daha hantal küreği mi yoksa daha küçük olanı mı almalıyım diye bir an tereddüt ediyorum. Sonunda, o kadar derine kazmam gerekmediğini düşünerek küçük olanı alıyorum.

Sonra el fenerimle arka bahçeye çıktım.

Büyükannemin kazdığı çukur, arazinin en öbür ucundaydı. Bugün erken saatlerde yağmur yağmıştı ve spor ayakkabılarım toprağa batarak her adımda şapırdayan bir ses çıkarıyordu. Olumlu yanı şu ki, ıslak toprakta kazmak daha kolay olabilir.

İpin asılı olduğunu gördüğüm ağacın yanından geçip yürümeye devam ediyorum, ta ki arazinin en ucuna, o kulübenin yakınına, ormanın hemen dışına ulaşana kadar. Çamurlu spor ayakkabılarıma bakıyorum ve yaklaşık dikdörtgen şeklinde bir alanda çimlerin çıkmadığını fark ediyorum. Gömülü bir iskeletin çimlerin büyümesini engellemesi için hiçbir sebep yok, ama bu noktada yaşamaya çalışan her şeyi öldüren bir şey olduğu açıkça belli.

Kazmaya başlıyorum.

Küçük kürek toprağa kolayca giriyor. Bir kürek dolusu, sonra bir kürek dolusu daha toprak çıkarıyorum. Çok geçmeden toprakta oldukça büyük bir çukur açmış oluyorum.

Çukura bakıyorum, yeterince büyük olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Caroline'ın (ya da her kimse) iskeletinin huzur içinde olduğunu hissetmesini istiyorum. Bunun için ne kadar derin kazmam gerekiyor? İki

ayak mı? Üç ayak mı? Cesetlerin altı ayak derinliğe gömülmesi gerektiğini biliyorum ama altı ayaklık bir çukur kazmaya niyetim yok, hele de gecenin bir yarısı.

Ne yapacağımı düşünürken, telefonum cebimde titredi. Sabahın neredeyse ikisinde birinin mesaj atması değil, daha çok akşam saatlerinde, telefonumun çekmediği bir zamanda gönderilmiş ve şimdi gelen mesajlar olması daha muhtemel.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum. Beklendiği gibi, Henry'den saat dokuz civarında gönderilmiş iki yeni sesli mesaj var. Beni ihanetinden sonra kalmam için son bir çaba mı gösteriyordu acaba? Bunun olma ihtimali çok düşük.

Ama sonra şu mesajı görüyorum:

Bunu aldığınızda beni arayın.

Sonraki birkaç saat boyunca daha fazla kısa mesaj göndermeye devam etti. Son mesaj gece yarısından hemen sonra gönderildi ve tamamen büyük harflerle yazılmış iki kelimeden oluşuyordu:

ARA BENİ!!!!!!!

Bu… tuhaf. Ne hakkında konuşmak istediğini söylemedi ama ondan daha önce hiç bu kadar acil bir durum hissetmemiştim. Bu sadece yarın şehirden ayrılmamla ilgili olamaz, değil mi? Hayır, olamaz. Başka bir şey olmalı.

İki sesli mesajı da dinleyerek bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Birincisi kısa ve öz: “Julia. Beni ara. Bunu alır almaz.” İkincisi daha da öz, sadece hayal kırıklığı dolu tek bir kelime: “ *Julia…* ” Sonra telefonu kapattığını gösteren bir tık sesi geliyor.

Telefonumdan saate baktım. Sabah 1:45. Kesinlikle uyuyordur. Bana söylemek istediği her şey yarın sabaha kadar bekleyebilir. Özellikle de arka bahçenin ortasında, bir kemiği gömmek için çukur kazarken ve bir an önce yatağıma dönmek isterken.

Hariç…

Bana gönderdiği mesajları saydım. İki sesli mesaj ve toplam on kısa mesaj. Bana ne söylemek istiyorsa, çok acil bir şeydi. O kadar acildi ki, onu aramazsam, ne söylemek istediğini merak ederek uykusuz kalacağım. O kadar acildi ki, o da uykusuz kalabilir.

Fazla düşünmeden telefonumdan numarasını tuşluyorum.

76

1692

CAROLINE

Çığlığı duyunca başımı HIZLA kaldırdım.

Pemberton'a dönmenin tehlikeli olacağını biliyordum. Risklerin farkındaydım ve bu yüzden Jonas'ın beni ikna etmesi oldukça zor oldu. Çekmeceye ulaşmaya çalışırken Archie veya Molly'nin salona girebileceği ihtimali olduğunu tahmin ediyordum. Ama bir çığlık beklemiyordum.

Ya da ikinci çığlık.

Yukarı kattan, muhtemelen kocamla paylaştığım yatak odasından geliyor. Bana ilk gösterdiğinde sesinde hafif bir gurur tonu olduğunu hatırlıyorum. *"Bu senin için, Caroline." demişti.* Babamla paylaştığım o daracık kulübeden sonra çok mutluydum. Archie beni çok mutlu ediyordu. Birlikte olacağımıza inanıyordum ta ki—

Bir çığlık daha. Bu sefer sesin arasına bir hırıltı da karışıyor.

Artık yukarıdan gelen çığlıkları görmezden gelemem. Kendi güvenliğimi riske atıyorum ama önemli değil. Masa çekmecesinin anahtarını bırakıp olabildiğince hızlı bir şekilde merdiven boşluğuna koşuyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, acelemden neredeyse tökezliyorum. Çığlıkların bir kadından geldiğinden emin olsam da, endişem kocam için. En üst kata vardığımda, Archie ile paylaştığım yatak odasının

kapısı kapalıydı, ancak altından bir fenerin ışığı sızıyordu. Eğer Archie uyuyor olsaydı, ışığı söndürürdü. Bu da demek oluyor ki…

Hâlâ uyanık.

Kapıyı açarsam, oyun ortaya çıkacak. Archie, o yangında ölmediğimi anlayacak ve kanunlara bağlı bir insan olarak doğasına uygun olarak beni şerifin bekleyen kollarına teslim edecek.

O çığlıkları hayal etmiş olabilir miyim? Belki de aklım bana oyun oynuyor. Yapılacak en akıllıca şey arkamı dönüp çekmeceden parayı almak ve olabildiğince hızlı ve uzağa koşmak olurdu.

Ama sonra tekrar duyuyorum.

Bu sefer çığlık değil, hırıltılı, *boğulma* sesiydi. Sanki bir insan son nefesini veriyormuş gibi. İşte o zaman kaçamayacağımı anladım.

Ben de elimi kapı koluna koyup çevirdim.

İçeri girdiğimde gördüklerim beni dondurdu. Molly Howe'du. Ve tamamen çıplak bir şekilde, karyolamızın üzerinde yatıyordu.

Mahkeme salonunda karnındaki şişkinliği gördüm. Hamile olma ihtimali olduğunu düşündüm. Ama şimdi onu çıplak görünce kesinleşti. En az üç aylık hamile. Bunu görünce şok oldum. Bu fahişe kocamla ne kadar zamandır yatıyor? Altı ay mı? Bir yıl mı? Daha uzun mu?

Fakat bu aldatmacaya duyduğum öfke, kocamın ellerinin kadının boğazını sıktığını, nefesini kestiğini görünce dehşete dönüştü.

Boğulma sesleri kesildi. Molly'nin ağzı, boğularak ölmenin onu şaşırtmış gibi açık kalmış. Daha önce küçük olan gözleri yuvalarından fırlamış, dudakları ise maviye çalan bir renk almıştı.

“Archie!” diye bağırdım. “Hemen durdur şunu!”

Ama Archie beni hiç umursamıyor. Dikkatini tamamen çıplak hizmetçisinin boğazını sıkan ellerine vermiş. Gittikçe daha da sıkılaştırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Üç yıllık birlikteliğimiz boyunca onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Sanırım bugün ancak neyden gerçekten zevk aldığını anlayabildim.

“Archie!” Bu sefer ona doğru koşuyorum, onu Molly'nin bedeninden ayırmaya çalışıyorum. Onu ayırmaya çalışıyorum ama boynuna sıkıca yapışmış durumda. “Onu bırak, Archie!”

Bir an sonra, sanki kendinden geçmiş bir haldeymiş gibi, boynundaki tutuşunu gevşetti. Ellerini havada tuttu, sanki elleri kadının kanıyla kaplıymış gibi. Hâlâ iç çamaşırlarıyla, yüzü solgun bir halde, üzerinden sürünerek uzaklaştı.

Ama artık çok geç. O gitti. Dudakları mosmor, göğsü kıpırdamıyor.

"Sen... sen onu öldürdün!" diye nefes nefese kaldım.

Archie yatağın kenarına yığıldı, elleriyle başını tuttu. "Biliyorum. *Biliyorum* . Kendime engel olamadım. *Asla* kendime engel olamayacağım."

Kendime asla engel *olamıyorum* .

Molly'nin boynundaki kıpkırmızı izlere bakıyorum. İşte o anda gerçeği anlıyorum:

Jonas masum. Kocam Gece Ölüm Meleği.

77

GÜNÜMÜZ

JULIA

TELEFON ÇALIYOR. Çalıyor, çalıyor, çalıyor.

Yanımdan hafif bir esinti geçti ve ceketimi göğsüme bastırdım. Dört kez çaldıktan sonra, telefonu açmasının imkansız olduğuna ikna oldum. Muhtemelen telefonu Rahatsız Etme modunda, derin bir uykudaydı. Ama tam umudumu kaybetmek üzereyken, hattın diğer ucundan bir öksürük sesi duydum.

“Merhaba?” Bu Henry, sesi uykudan boğuk çıkıyor. “Julia?”

“Evet,” dedim. “Çok özür dilerim. Geç aradığımın farkındayım. Ama bir sürü mesaj bırakmıştınız ve—”

“Evet, aradım.” Birdenbire tamamen uyanık bir ses tonuyla konuştu. “Aradığına sevindim. Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Peki ya?”

Avlunun öbür ucundan, evin girişinden, bir hareket parıltısı yakaladım. Birdenbire, durduğum yere doğrultulmuş bir el fenerinin ışığını gördüm. Ve sonra ikinci bir ışık huzmesi de ilkine katıldı.

Kahretsin. Birini uyandırdım.

"Dün gece müzeden ayrılmadan hemen önce, DNA test sonuçlarını posta kutumuzda buldum," diyor. "Sonuçlar geldi."

"Ve?"

"Hiçbir eşleşme yoktu."

Eşleşme yok.

Bu da demek oluyor ki Ethel aslında büyükannem değilmiş. Sorduğum tüm sorular boşunaymış. Eğer mektuplar doğruysa, hamileymiş ama bebeği vermiş olmalı. Ya da kaybetmiş. Hepsi tamamen tesadüf. Henry'nin dün gece bana bunu neden bu kadar aceleyle söylediğinden emin değilim, ama belki de test sonuçlarını bana vermenin beni kalmaya ikna edeceğini umuyordu. Etmeyecek.

"Teşekkür ederim haber verdiğin için," diyorum. "Sanırım Ethel gerçekten de büyük teyzemmiş."

“Hayır, anlamıyorsunuz.” Sesi biraz alçalıyor. “ *Hiçbir* eşleşme yoktu.”

Uzaktan, el fenerinin ışıkları büyüyor. Işıklar gözlerimi kamaştırdığı için zor görüyorum ama sanırım Ethel ve Mick. "Ne demek istiyorsun?"

“Yani,” diyor, “Ethel sizinle akraba değil. Eğer büyükannenizin kız kardeşi olsaydı, raporda ikiniz arasında yaklaşık %12,5 oranında ailevi DNA eşleşmesi olduğu belirtilirdi. Ama *belirtilmedi* . İkiniz, sokakta birbirinize hiç benzemeyen iki yabancı kadar benziyorsunuz. Kim olduğunu bilmiyorum ama o kadın sizin büyük teyzeniz *değil* .”

“Anlamıyorum. Bu nasıl olabilir?”

Henry hattın diğer ucunda bir şeyler söylüyor ama sesi titriyor. Buradaki telefon bağlantısı çok zayıf ve sanırım sinyal kaybettik.

"Merhaba?" diye telefona seslendim. "Henry?"

Ama sesi gitti. Bağlantımız kesildi.

Telefonumu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve kalan tek sinyal çubuğu da kayboluyor. Ekranda bir mesaj beliriyor:

Hizmet yok.

Sonra yukarı baktım. İki el fenerinin ışığı artık çok yakındı. Dev meşe ağacını geçmişlerdi. Birkaç saniye içinde Ethel ve Mick burada olacaklardı.

Ethel'in sizinle bir akrabalığı yok.

DNA yalan söylemez. Eğer test Ethel'in büyük teyzem olmadığını gösterdiyse, o zaman doğru olmalı. Bizimle aynı evde yaşayan kadın bir yabancı.

Ve şimdi doğruca bana doğru geliyor.

78

“JULIA!”

Ethel'in sesi, el fenerinin parıltısının ardından geliyor. Solunda daha iri bir figür var—kesinlikle Mick. Elindeki el fenerinin ışığı titreyerek, hemen arkasında duruyor.

Tabii ki, bu gerçekten Ethel değil. Ethel, büyükannemin kız kardeşiydi. DNA testine göre, bu kadın o değil.

Peki o kim?

"Julia!" diye tekrar sordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Sol elimdeki el fenerine ve sağ elimdeki küreğe bakıyorum. Üç yüz yıllık leğen kemiği ayaklarımın dibinde yatıyor. Keşke uyanmadan önce kazdığım çukura atsaydım.

"Sadece biraz temiz hava alıyorum," diyorum, ses tonumu olabildiğince rahat ve neşeli tutmaya çalışarak.

"Temiz hava mı?" Ethel eğlenmiş bir ses tonuyla sordu. "Sabah saat ikide mi?"

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Sol elimdeki telefona bakıyorum. Hala "servis yok" diyor. Servis yokken 911'i arayabilir miyim? Eminim arayamam.

"Julia, burada gerçekten ne yapıyorsun?" diye ısrarla soruyor.

Orada durup neler olup bittiğini açıklamaya çalışırken, Ethel'in el fenerinin ışığı vücudumun üzerinden geçerek ayaklarımda durdu. Aşağı baktığımda, ışığın büyükannemin yerden çıkardığı kemiğe odaklandığını fark ettim. Ethel'in gözleri o kemiğe kilitlendiğinde yüzündeki ifade

rahatsız ediciydi ve farkında olmadan bir adım geri çekilip kaygan toprakta hafifçe tökezledim.

"Evet," diyor Ethel. "Anlıyorum."

"Özür dilerim," dedim aceleyle. "Bunu kastetmedim... biliyorsun..."

“Evet, ben de üzgünüm.” Işın demetini aniden yüzüme doğrulttu, beni geçici olarak kör etti. “Keşke Ethel'i bulmasaydın.”

Ne?

“Celia.” Bu sefer Mick’in sesi, alçak ve biraz titrek. “Hadi içeri girip bunu konuşalım.”

Celia mı? Neden ona Celia dedi ki? Celia... Şey, nerede olduğunu bilmiyorum. Pemberton'da çalıştıktan sonra ortadan kaybolmuş gibiydi. Ama kesinlikle...

El fenerini tutan kadın—görünüşe göre Celia—kararlı bir sesle, “İçeri girmeyeceğiz,” diyor. “Bunu şimdi halledeceğiz.”

Yerdeki leğen kemiğine tekrar bakıyorum. Onun üç yüz yıllık olduğunu bilmiyor. Bahçede başka bir şey, çok daha yeni bir şey bulduğumu, buraya *gömdüğü* bir şey olduğunu düşünüyor.

Ya da *birisi mi* demeliyim?

Celia, "Buraya gömülü kemiklerden nasıl haberdar oldunuz?" diye soruyor.

Sesinde bir suçlama tonu ve bunun altında yatan bir öfke var. Bu arka bahçede ne gömülü olursa olsun, onu bulmamı istemiyordu. Ve şimdi bulduğuma göre…

Büyükannemi arka bahçede leğen kemiğini tutarken bulduğum günü hatırlıyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyordu. *Çok üzgünüm, Ethel!*

Bana Ethel diye seslenip durduğu için benimle konuştuğunu sandım. Ama benimle konuşmuyordu. Görünüşe göre yıllar önce arka bahçeye gömülmüş olan kız kardeşiyle konuşuyordu. Gerçek Ethel'in fotoğrafını hiç görmedim ama eskiden ona benzediğimi hissediyorum. İşte bu yüzden büyükannem çok şaşırdı.

Ve şimdi, içten içe bir kesinlikle anlıyorum ki, Celia adını tekrar tekrar söylediğinde bana değil, şu anda karşımda duran kadına sesleniyordu.

"Onu siz öldürdünüz," diye kekeledim inanmazlıkla. "Sen ve büyükannem kız kardeşini öldürdünüz."

Celia tek kelime etmiyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

“Eğer bu seni rahatlatacaksa,” diyor, “büyükannenin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen benim fikrimdi.” Mick'e bakıyor. “Aslında, *ikimizin* de fikriydi.”

Kaşları çatık olan Mick'e baktım. Sonra Celia'ya döndüm. "Onu öldürmekten ne kazanabilirsin ki?"

“Benim kazanacağım ne yoktu ki?” diye karşılık veriyor. “Benim sabıkam vardı, eğitimim yoktu ve cebimde neredeyse hiç param yoktu. Ama Ethel'in her şeyi vardı – tabii ki kocası hariç. O yokken, hayatına hiç aksama olmadan girebilirdim. O zamanlar biraz birbirimize benziyorduk, o kadar ki pasaportunu ve ehliyetini kullanarak şehirden, onu tanıyan herkesten uzaklaşabilirdim.”

Başım dönüyor. Teyzem sandığım kadının bunca zamandır yabancı biri olduğuna inanamıyorum. "Bunu nasıl başardın?"

“Çok kolaydı!” Gururla gülümsüyor. “Letty ve Ethel'i, tecrübem varmış gibi yaparak bebeği evde doğurmama izin vermeleri için ikna ettim. Baban doğduktan sonra Ethel'i yastıkla boğdum.” Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. “Doğumdan dolayı çok güçsüzdü, bu yüzden çok kolay oldu.”

Onun bana anlattıklarından iğrenerek elimi dudaklarıma kapattım.

“Büyükannen elbette çok üzülmüştü.” Celia hafifçe güldü. “Ona Ethel’in doğum sırasında öldüğünü ve eğer herkes başına gelenleri öğrenirse anısının lekeleneceğini söyledim. O sırada kederden hasta olmuştu ve bir çocuk sahibi olmak için çok istekliydi. Biraz ikna etmem gerekti ama sonunda Ethel’in ölümünü örtbas etmenin ve onu bahçeye saklamanın hem onun anısını hem de anne babasının kederini hafifleteceğine onu ikna ettim.”

“Anlamıyorum,” diye mırıldandım. “Anne babasının öğrenmesini nasıl engellediniz?”

“Elbette, o küçük anlaşmazlık yüzünden.” Elindeki el feneri kısa bir an titriyor, ama sonra sabitliyor. “Maalesef, Letty yıllar boyunca sırrını sakladığım için bana bolca para vermiş olsa da, Ethel'i vasiyetten bu şekilde çıkaracaklarını tahmin etmemiştim.”

Ethel'in bebeğini kız kardeşine verdiğinin sır olduğunu sanıyordum. Ama sır hiç de bu değildi. Korkunç gerçek beni bir anda şok etti: Celia, Ethel'in kimliğini ele geçirmek için onu öldürdü ve bebeğini büyükanneme verdi. Sonra da bu sırrı yarım yüzyıldan fazla bir süre boyunca paylaştılar.

“Tabii ki, o zaman bizimle kalmak *zorundaydın* .” Celia tiksintiyle gözlerini devirdi. “Tek düşündüğüm şey, seni Pemberton'dan bir an önce

nasıl çıkaracağımdı ve Letty'yi o iyi kalpli Henry Ziegler'e satmaya ikna etmene izin vermemekti. Ama sonra Letty'nin Pemberton'ın perili olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırladım ve işte bu yüzden bu fikri edindim…”

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne yaptın?"

“Ah, çok fazla bir şey gerekmedi.” Sevgiyle gülümsüyor. “Mick, odanızın dışında ağlayan bir kadının birkaç kaydını çaldı ve gece yarısı havalandırma deliklerinden soğuk hava üfledi. Birkaç çamurlu ayak izi bıraktık. Arka bahçedeki ağaca o ilmeği astık. Duvara yazılar yazdık. Aslında oldukça *eğlenceliydi* .”

Kulaklarıma inanamıyorum. Caroline'in işkence görmüş ruhuyla uğraştığımı sanıyordum, ama her şey Mick ve Celia'nın işiymiş. "Peki ya büyükbaba saati?"

Mick, "Her gece kalkıp durduruyordum," diye yanıtlıyor. "Sonra da sabah tekrar başlatıyordum."

“O şarlatan Alistair Dixon’ı eve getirdiğinizde işler daha da iyi oldu.” Anıyı hatırlarken kendi kendine kıkırdıyor. “Elektromanyetik alan ölçerler hakkında bilgi edindim ve yağlı boyanın arkasına ve saate koymak için mıknatıslar aldım. Özellikle seni hep çok ürküten o tablonun yakınında, oturma odasında olumlu bir sonuç alacağımızdan emin oldum.”

Yüzüm yanıyor. O resimde doğaüstü bir şey olduğuna çok inanmıştım ve Dixon'ın aletlerinin de bunu doğruladığını düşünmüştüm. Ama bir mıknatıs beni kandırmış.

Başımı hızla yana çevirip Mick'e baktım; o da el fenerimin ışığında karanlık bir gölge gibiydi. "Neden buna razı oldun?"

Mick her zaman iyi bir insan gibi görünmüştü ve Ethel'in cinayetini örtbas etmekten hiçbir fayda görmemişti. Neden böyle bir şey yapsın ki? Cevabını bekliyorum ama gelmiyor. Sadece orada duruyor, Celia'ya bakıyor, sanki onun yerine cevap vermesini umuyormuş gibi. İkisi de bir şey söylemeyince, cevap aklıma geliyor.

“Onu *seviyorsun* .” Bu tamamen mantıklı. Ethel mektubunda Celia ve Mick'in nişanlı olduğunu yazmıştı. Celia kimliğini değiştirmiş olabilir, ama Mick'in duyguları değişmemişti. “İşte bu yüzden sana söylediği her şeyi yapıyorsun.”

Düşününce, hep aynı anda evden kayboluyor gibiydiler, ama asla birlikte ayrılmadılar. Ve o köhne motelde gördüğüm beyaz Buick... Aman Tanrım, ben evde kalırken orada *buluşuyor* olmalılar!

Celia, "Mick çok sadık biri," diyor. "Ondan istediğim her şeyi yaptı."

Mick usulca, "Senin için her şeyi yaparım, Celia," diyor.

"Şey," diyor, "en azından yakın zamana kadar öyleydi."

Sözleri bir an için ikisi arasında havada asılı kaldı.

“Celia…?” Mick’in sesi el fenerinin ışığının ardından geldi. “Ne yapıyorsun—”

Cümlesinin tamamını bitiremeden, geceyi yırtan yüksek bir çatırtı sesi duyuldu. Mick'in bedeni yere yığıldığında ancak Celia'nın elinde bir silah olduğunu ve ona ateş ettiğini fark ettim.

“Ah, Julia,” diye iç çekti Celia. “Keşke sana söylediğim gibi odana kilitli kalsaydın. Bu işin sonu çok daha mutlu olurdu.”

79

1692

CAROLINE

"NASIL YAPABİLDİN?" diye kekeledim.

Şimdi ağlıyor. Archie'nin daha önce hiç ağladığını görmemiştim ve bu görüntü beni tiksindiriyor. "Kendimi tutamıyorum Caroline, içimden geliyor. Engelleyemiyorum."

Başımı salladım. " *Bana* asla dokunmadın."

Şişmiş, kızarmış gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sen benim karımsın. Karım boğularak öldürülmüş bulunsa nasıl olurdu? Özellikle Temperance'ın başına gelenlerden sonra."

Archie, ilk karısının zamansız ölümünden nadiren bahseder ve ben bunun hassas bir konu olduğuna inanıyorum. "Ne demek istiyorsun? Temperance ateşten öldü, değil mi?"

O sessiz.

Ve böylece Archie'nin ilk karısının da öldürüldüğünü öğreniyorum.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Bu olamaz…”

“Anlamalısın,” diyor. “Sana dokunamazdım, ama Molly bir hizmetçi kız. Daha da kötüsü, benim çocuğuma hamile ve evlenmemizi bekliyordu. Bir hizmetçi kızla evlenemezdim! Ölümünden sonra, konumuma daha uygun başka bir genç kız bulmayı planlıyordum.”

Archie başka bir kadınla yattı. Beş kadını öldürdü. Jonas'ı şeytan olmakla suçladım, ama apaçık ortada ki, eğer birisi şeytanın kılığına girmiş

hali ise, o da karşımda duran adamdır.

Ama sonra Archie gözlerini kaldırır ve yüzündeki ifade suçlayıcıdır. "Burada ne *yapıyorsun* Caroline? Hapishanede olman gerekmiyor mu?"

"Özgürlüğümü kırdım."

Yatağından kalktı, yüzünde sevinçli bir ifade vardı. Beni mahkeme salonunda asılmaya terk etmesine rağmen, beni tekrar gördüğüne sevinmiş olabilir mi?

"Molly'yi ben öldürmedim," diye iddialı bir şekilde söylüyor. "Molly'yi *sen* öldürdün. Beni büyüledin ve bu yüzden yaptığımı yaptım."

"Seni büyüledim mi?" diye şaşkınlıkla sordum. "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?"

“Ama gerçek bu,” diye ısrar ediyor Archie. “Ne yaptığımı bilmiyordum! Şeytanın kitabını imzalamayı reddettim, bu yüzden beni büyüleyip bu zavallı kızı öldürmemi sağladınız.”

“Kimse bu yalanlara inanmayacak!” Ona öfkeyle bakıyorum, bu adama nasıl olup da bir zamanlar önem vermiş olabileceğimi merak ediyorum. “Kasaba halkı cadılardan nefret edebilir, ama sen asla suçsuz kurtulamayacaksın! Benim yanıma asılacaksın.”

Fenerden gelen ışığın titreyerek yüzünü hareketli gölgelere dönüştürmesi karşısında Archie bir an bunu düşündü. Sonunda açık mavi gözlerini kaldırdı.

"Haklısınız," diyor. "Buna inanmayacaklar."

Omuzlarım biraz gevşedi. "Mantıklı düşünmenize sevindim."

"Öyleyse," diyor, "seni de öldürmeliyim."

Ne?

Bir adım geri çekildim, keşke paraları alıp gitme girişimimi gerçekleştirseydim diye düşündüm. Neden yukarı koştum ki? Molly'yi kurtarmak için çok geç kalmıştım ve bu zayıflık anım şimdi kendi hayatıma mal olacak. "Archie..."

“Özür dilerim, Caroline.” Bana doğru bir adım attı. Doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten pişman görünüyordu. “Sana acı çektirmek istemedim. En azından bu şekilde değil. Ama bu tek yol. Eminim bunu anlıyorsundur.”

Bir adım daha geri çekildim, bir tabureye takılıp sendeledim ve yere düştüm. Sakarlığım daha kötü bir anda olamazdı. Archie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ve üzerime atıldı. Parmakları bir anda boynumdaydı ve

güçlü olduğunu bilmeme rağmen, bu ana kadar ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim.

“Archie…” diye idare ediyorum.

Ama artık beni dinlemiyor. Boğazımdaki tutuşu demir gibi sağlam ve ben de karşılık vermek için yüzünü tırmalarken, neredeyse hiç fark etmiyor gibi. Gözleri çok yoğun ve suçlamaların doğru olduğunu anlıyorum. Şeytan gerçekten de evimizdeydi. Ama bu benim değil, kocamın içindeydi.

Boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama sadece bir cıyaklama çıkıyor. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyor. Dudaklarımın Leonora'nınki gibi, diğer kızların ve birkaç metre ötede ölü yatan Molly'nin dudakları gibi maviye döndüğünü hissediyorum.

Eskiden genç yaşta öleceğime inanıyordum. Ama Archie ile Pemberton'a yerleştikten sonra, hayatımda daha fazlası olabileceğine dair hayaller kurmaya cesaret ettim. Seyahat edebileceğimi, çocuklarım olabileceğini ve bir gün yaşlanabileceğimi düşündüm.

Ama bu artık olmayacak.

Burada, bu yatak odasında, Archie'nin parmak izleri boğazımda kalacak şekilde öleceğim. Ve işi bittiğinde, cesedimi buradan çok uzaklara taşıyacak, böylece kimse beni öldürenin o olduğunu öğrenmeyecek.

80

GÜNÜMÜZ

JULIA

TAMAMEN DONAKALDIM.

Celia az önce Mick'i vurdu. Yerde yatıyor, bacağı son bir kez seğiriyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Çok net görünmese de, onu göğsünden vurduğundan oldukça eminim. El fenerinin ışığını onun yönüne doğru tutmaya çalışıyorum ama Celia önüne geçiyor.

Celia, "Sakın aptalca bir şey yapma Julia," diyor. "Ciddi söylüyorum."

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir ses çıkmıyor. Sesim yok. Çığlık atsam bile ne faydası olur ki? Issız bir yerdeyiz.

Celia başını çevirip Mick'e bakıyor. El fenerinin ışığında kızgın mı yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyorum. Belki de ikisinin de birazı.

"Neden yaptın bunu?" diye soruyor ona garip bir sakinlikle, oysa artık cevap verecek durumda değil. "Sadece ağlayan kadının sesini ve at ayak seslerini kayıt cihazına kaydetmen gerekiyordu. Neden oraya *Celia* adını yazdın? Ve Ethel'den gelen o mektupları onun bulması için bıraktın?" Sesi ismini söylerken titriyor. "Neden bana böyle ihanet ettin?"

Mick başını sallıyor ve bir şeyler söylemeye çalışıyor, ama ağzından sadece boğuk bir hırıltı çıkıyor. İşte o zaman dudaklarından kan damladığını fark ediyorum.

Ölmek üzere.

Bir an Celia'yı izliyorum, dikkati Mick'e yönelmiş durumda. Silah sağ elinde sıkıca tutulmuş ve acaba onu elinden alabilir miyim diye düşünüyorum. Bu kadın en az seksen yaşında, gerçi artık tam yaşından emin değilim ve teorik olarak on yıl daha genç de olabilir. Yine de ben ondan çok daha gencim, bu da daha çevik ve çok daha güçlü olduğumu düşündürüyor.

Öte yandan, onu hafife almak da istemiyorum. Celia sert bir kadın ve silahlar harika bir dengeleyici unsur. Tek yapması gereken tetiği çekmek ve bu benim sonum olur.

“Onu gömmemiz gerek.” Kazdığım çukura doğru silahı salladı. “Daha büyük kaz.”

Sonunda sesimi buldum. "Celia, yapamayız—"

" *Kaz* dedim."

Elinde silah olan bir kadına hayır diyemezsin, bu yüzden el fenerimi yere bırakıp tekrar toprağı kazmaya başladım. Mick iri yapılı biri değil ama onu sığdırmak için çok daha büyük bir çukur açmamız gerekecek.

Peki sonra ne olacak? Celia benden sırrını saklamamı bekleyemez herhalde. Letty üzerinde kozu var ve Mick ona aşıktı, ama benim üzerimde hiçbir kozu yok. Bana silah doğrultmadığı anda polise gidip her şeyi anlatmayacağımdan emin olamaz.

Bu da beni korkutuyor.

Celia, ben ıslak toprağı kazarken silahı başıma doğrultmuş duruyor, zihnim karmakarışık. Çok yaklaşmadan beni izliyor, ama el fenerini çukurun derinliklerine doğru tutuyor; çukur giderek rahatsız edici derecede derinleşiyor. O kadar derin ki, kazmaya devam etmek için içeri tırmanmam gerekiyor, bu da beni huzursuz ediyor.

“Julia.”

Celia'nın dudaklarından ismimin dökülmesi beni ürpertti. Omuzumun üzerinden bir toprak yığını fırlattım ve hiçbir şey söylemedim.

“Bunu kime anlattın Julia?”

Alnımdaki teri silmek için duraklıyorum. "Ne?"

"Müzedeki çocuğa söyledin mi? Eminim ikiniz çok konuşuyorsunuzdur."

Midem bulanıyor. Neden bana bu konuda bilgisi olan birini soruyor? Aklıma tek bir sebep geliyor ve bu hiç de iyi bir sebep değil.

“Henry her şeyi biliyor,” diyorum. Bu tamamen yalan değil. “Ona bildiğim her şeyi anlattım.”

Celia bir an sessiz kalır, bunu düşünür. "Her şeyi yeni öğrendiğin halde ona nasıl anlatabildin?"

“Sandığınızdan daha fazlasını çözdüm.”

Toprağı tekrar kazıyorum, keşke daha büyük bir kürek alsaydım diye düşünüyorum. Ya da daha küçük bir kürek, çünkü kazdığım çukur tamamlandıktan sonra başıma neler gelebileceğinden korkuyorum.

"Pekala," diyor, "gerekirse Henry Ziegler'la başa çıkabilirim."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama iyiye işaret değil. Bu geceden sonra ortadan kaybolursam Henry ne düşünür acaba? Özellikle DNA testinden öğrendiklerinden sonra endişelenir. Ama ona zaten şehri terk edeceğimi söyledim, yani beni arayacak gibi bir durum yok. Haberlerden duymadığı sürece ortadan kaybolduğumu fark etmeyebilir bile.

Peki ya kazmaya başlarsa, Celia ona ne yapardı?

Celia ışığı tekrar deliğin içine tuttu. Başını yana eğdi, sonra onayladı. "Tamam, sanırım yeterince derine indim."

"Harika."

Çukurdan çıkmaya başlıyorum ama Celia boğazını temizliyor. "O kadar hızlı değil, Julia."

Arkamı döndüm, içimi korkunç bir his kapladı. Celia silahı önünde tutuyordu, doğrudan göğsüme doğrultmuştu.

"Lütfen," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim."

"Hadi ama. Ben dün doğmadım."

“Bunun yanına nasıl kalacağını düşünüyorsun?” Küreği yere bırakıp terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. “Ailem burada olduğumu biliyor. Beni arayacaklardır.”

“Doğru.” Bunu düşünmüş gibi başını salladı. “Ve onlara sabahın köründe ayrıldığını ve ondan sonra ne olduğunu bilmediğimi söyleyeceğim. Son zamanlarda çok kayıp ve yönsüzsün—iş bile bulamıyorsun—bu yüzden belki de kendini bulmak için ülkeyi gezmeye karar verdin.” Omuzunu silkti. “Ne bilirim ki? Ben sadece yaşlı bir kadınım. Sanki sen bana her şeyi anlatıyormuşsun gibi değil.”

Kendim için kazdığım mezarın kenarına doğru geri çekiliyorum. Celia daha önce de öldürmüştü; öz büyükannemi öldürmüştü, şimdi de sevdiği adamı öldürdü; üçüncü kez tetiği çekmesi çok kolay olurdu.

Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Ama ne yapabilirim ki? Sahip olduğum tek silah şu küçük kürek. Ve ona vurmayı denemek için bile

çok uzaktayım.

Ulaşabileceğim tek şey toprak. Hem de çok çok toprak.

Celia sözlerine şöyle devam ediyor: "Ve ne tesadüf ki, seni gömeceğim çukurda zaten bulunuyorsun." Gülümsüyor. "Sevgili büyükannenin hemen yanına."

Parmaklarım bir avuç taze toprağı kavradı. Elimden geldiğince sert bir şekilde Celia'ya fırlattım, çukurdan çıkarken her yere küçük toprak parçaları saçıldı. Celia sinirli bir şekilde bağırdı. Onu durdurmaya yetmedi ama yere basacak kadar uzun süre sendelemesini sağladı. Çukurdan çıktım ve şimdi koşabilirim. Eğer beni öldürüp cesedimi gömmek istiyorsa, biraz uğraşması gerekecek. Başka bir Eldridge'in bu malikanede ölüp gömülmesine izin vermeyeceğim.

"Hemen dur!" diye bağırdı Celia. "Yoksa ateş ederim!"

Bahçenin karşısına olabildiğince hızlı koştum, ama Celia şaka yapmıyordu. Silahı ateşledi ve merminin kulağımın yanından vızıldadığını neredeyse hissettim. İki santim sola, bu benim sonum olurdu. Hava karanlıktı ve o da usta bir nişancı değildi, ama şimdi bana yetişmek için koşuyordu. Hızlı adımlarını ve hafif nefes alışverişini duyabiliyordum. Dayanıklılığı sandığımdan daha iyiydi.

Daha da uzaklaşıyorum ve evin arka kapısı fırlatma mesafesinde. Son birkaç metreyi de ani bir enerji patlamasıyla katediyorum. Artık evin arka tarafına ulaştım ve Celia beni durduramayacak kadar geride kaldı. Tek yapmam gereken evin içinden ön kapıya koşmak, sonra da arabama atlayıp en yakın polis karakoluna gitmek.

Nefes almak için bir saniyem bile yok. Eve giden kapı kolunu sıkıca kavradım. Artık özgürüm.

Hariç…

Kapı kolu dönmüyor.

“Kilitledim.” Celia’nın sesi arkamdan geliyor ama giderek yükseliyor. “Küçük bir önlem aldım ve aldığım için çok memnunum.”

Hayır.

Kaçış yolumun önündeki tek engelin bu aptal kapı olduğuna inanamıyorum. Kilidin kırılmasını umarak vücudumu kapıya doğru atıyorum.

“Bunu yapma Julia.” Celia’nın sesi şarkı söyler gibi bir tona bürünmüştü. “Bu kapı evin orijinalinden kalma ve *çok* iyi yapılmış. Dedikleri gibi, artık böylelerini yapmıyorlar.”

Gözlerim yaşlarla dolarken bedenimi tekrar kapıya çarptım. Omzum acıdan kıvranıyordu ama söz verildiği gibi kapı yerinden oynamadı. Arabama ulaşmak için evin yanından dolaşabilir miyim diye düşündüm ama çok uzaktı ve Celia da çok yakındı.

"Dön arkana Julia," diyor Celia bana. "Ama yavaşça, ellerini havaya kaldırarak. Birini arkadan vurmaktan nefret ederim, çok sportmenliğe aykırı. Ama gerekirse yaparım."

Talimatlara uyarak ellerimi havaya kaldırdım ve yavaşça arkamı döndüm. El fenerimi kaybettim ama Celia'nın sağ elinde silahla, doğrudan bana doğrultulmuş silüetini seçebiliyorum. Koşarken, düzgünce topladığı saçlarının bir kısmı bozulmuştu. Her zamankinden daha dağınık görünüyor, ki bu benim her zamankinden daha derli toplu olduğum anlamına geliyor.

“Böyle bitmek zorunda kaldığı için üzgünüm,” diyor. “Ethel’i öldürdüğüm gibi seni de öldürmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Ve senin adına, o saçma hayalet olaylarının hiçbirinin gerçek olmaması için daha da üzgünüm. Bu tetiği çektikten sonra, Pemberton’ı perili hale getirmek için geri dönmeyeceksin. Tıpkı büyükannen ve Caroline Eldridge gibi, ölüp kimsesiz bir mezara gömüleceksin.”

Ölümden sonra ne olduğunu hep merak etmişimdir. Ruhunuzun geride kaldığına ve hayatta sizin için önemli olan insanları koruduğuna gerçekten inanmaya başlamıştım. Ama şimdi Celia'nın muhtemelen haklı olduğunu düşünüyorum ve Henry de aynı fikirde olurdu. Öldüğünüzde, sadece ölmüşsünüzdür.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, silahın patlamasını bekliyorum. Göğsümde patlayacak acıyı ve ardından... karanlığı bekliyorum.

Ve sonra onu duydum: yüksek bir gürültü.

Beklemek.

O bir silah sesi değildi.

Gözlerimi açtım, Celia'nın az önce olduğu gibi orada ayakta durduğunu görmeyi bekliyordum. Ama onun yerine, yerde uzanmış, şakağında bir yara vardı. Bilincini kaybetmiş gibi görünüyordu; silah sağ elinden düşmüştü.

Ve onun başında duran kişi büyükannem. Hayır, büyükannem değil, Letitia Barlow. Garajdan aldığı ve o kemiği çıkarmak için kullandığı büyük küreği tutuyor.

Gram, baygın haldeki kadına, "Bir daha asla değer verdiğim kimseyi öldürmeyeceksin," diyor.

Sonra da onun yüzüne tükürür.

81

1692

CAROLINE

"HOŞÇA KAL CAROLİNE," diye fısıldadı Archie kulağıma. "Ruhlarına sahip olduğum tüm genç kızlar arasında, sen her zaman en sevdiğim oldun..."

Gözlerimi kapatıyorum, Rabbin beni almasına hazırlanıyorum. Hazırım. Tüm hayatım boyunca bu günü bekleyerek hazır oldum.

Ama Tanrı ruhumu almadan önce, yüksek bir patlama sesi gözlerimi irkiltti. Karşımda kocamın yüzünü gördüm, ağzı koyu kırmızı bir kan patlamasıyla parçalanmıştı. Archie'nin vurulduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Boğazımdaki tutuşu anında gevşedi. Yere düşmeden hemen önce gözleri şaşkınlıkla doldu. Kulaklarım hâlâ silah sesinden çınlarken ondan hızla uzaklaştım. Yere yığılmadan bir an önce altından kurtulmayı başardım.

Nefes nefese kalmış ve öksürüyordum. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek derin, şükran dolu nefesler aldım. Gözlerimi kaldırdığımda Jonas'ın odanın girişinde durduğunu, sağ elinde Yardımcı Şerif Strickland'ın tüfeğini tuttuğunu gördüm.

"Dışarıda beklemekten bıktım," diyor kısaca.

Jonas bana şoktan kurtulmam için biraz zaman veriyor. Ama böyle bir şeyden nasıl kurtulabilirim ki? Kurtulamayacağım.

Ne yazık ki, daha fazla oyalanamayız. Güneşin doğmasına çok az zaman kaldı. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz.

Molly'nin mavi dudakları ve karnındaki bebeğin kıvrımlarıyla, Archie'nin ise yüzünün ortasındaki delikle yan yana durmaya dayanamadığım için salona çekiliyoruz. Jonas ile mutfaktaki masada, aramızda bir mumla oturuyoruz. Yüzünde ciddi bir ifade var.

“Şerifi çağırmalıyız,” diyorum. “Eğer Archie o kızları öldüren kişi ise, adınız temize çıkacak. Özgürlüğünüze kavuşacaksınız.”

Jonas sakalını ovuşturdu. "Ve sizce onlar, hüküm giymiş bir cadının ve şüpheli bir katilin sözüne mi inanacaklar?"

"Onu Molly'yi boğarken bulduk!"

"Bunu sadece sen gördün," diye belirtiyor. "Şerif, ikisini de bizim öldürdüğümüze karar verebilir."

"Ancak-"

“Woodhaven’da adaletin yerini bulacağına sizi inandıran nedir?” Jonas bana sert bir bakış attı. “Burada kalırsak ikimiz de asılacağız.”

Haklı. Şerif asla bizim hikayemize inanmayacak. İnansa bile, içeride polis memuru varken hapishaneyi yakmaktan yine de suçluyuz.

"Öyleyse ne yapmamızı önerirsiniz?" diye soruyorum.

Jonas ikinci kata çıkan merdiven boşluğuna baktı. "Kimse onların öldüğünü bilmiyor. Sadece sen ve ben."

"Evet," diye tereddütle de olsa katılıyorum.

“Peki ya ölmemişlerse?” diye devam ediyor.

Kafamı şaşkınlıkla salladım. "Öldüler, Jonas. Archie'nin yüzünde bir delik var."

“Hayır,” diyor, “ *biz* öldük. Yangında yanarak öldük. Ama Archie Eldridge ve Molly Howe hâlâ yaşıyorlar. Bildiğimiz kadarıyla.”

"Anlıyorum…"

“Ya şöyle olsaydı…?” Mum titriyor ve bir an için Jonas’ın gözleri kedi gözleri gibi turuncu oluyor. “Ya Archie ve Molly, Archie’nin karısının cadılıkla suçlanmasının utancından kaçmak için kasabayı terk etmeye karar verselerdi? Ve tabii ki, Archie artık evli olmadığı için evlenmiş olurlardı. Sonra yeterince uzaklaştıklarında, Woodhaven’a bir haberci gönderip bir süreliğine, *uzun* bir süreliğine, ortadan kaybolacaklarını ve endişelenmemelerini söylerlerdi.”

“Peki,” diye başlıyorum, “Archie ve Molly Woodhaven'dan ayrıldıktan sonra ne yapacaklar?”

Jonas, “İstedikleri her şeyi yapabilirler,” diyor. “Büyük miktarda paraları var ve kimliklerini kanıtlayan belgeleri de yanlarında taşıyorlar.

İstedikleri herhangi bir yerleşim yerinde ev satın alabilirler.” Duraksıyor. “Elbette, insanların onları tanımadığı herhangi bir yerde.”

“Jonas…”

“Archie ve Molly çok şey yaşadılar,” diyor. “Güvendikleri insanlar tarafından ihanete uğradılar. Haksız yere suçlandılar. Bana kalırsa mutlu, sakin bir hayatı hak ediyorlar.”

“Ama biz Archie ve Molly değiliz!”

"Kimse bunu nasıl bilecek ki?" diye meydan okuyor bana. "Belgeleri bizde. İnsanlar ikimizi aramaya başlasalar bile, Archie Eldridge ve Molly Howe'u aramayacaklar."

Haklı. Archie'nin evde bizim portrelerimiz bile yok, çünkü her zaman poz verecek kadar vakti yoktu. Woodhaven'dan uzakta, yeni bir kasabada, gerçekte kim olduğumuzu kimse bilmeyecek.

Bu fikir cazip geliyor. Yarın hayatımın son günü olacaktı, ama Jonas bana yeni bir hayat sunuyor. Bana ikinci bir şans veriyor.

Bunu almamak aptallık olurdu.

“Peki ya cesetler?” diye soruyorum. “Birisi buraya gelecek ve onları yukarıda ölü bulacak.”

Jonas, "Eğer onları gömersek, hayır," diyor.

82

GÜNÜMÜZ

JULIA

HATTA polisi aramamıza bile gerek kalmadı, çünkü bağlantımız kesildikten hemen sonra Henry polisi aradı.

Görünüşe göre, benim tehlikede olabileceğim gerçeğini göz ardı etmeye hiç niyeti yoktu. Bağlantımız kesildikten hemen sonra ev telefonunu aradı ve birkaç denemeden sonra kimse cevap vermeyince 911'i arayıp bildiği her şeyi anlattı. Ama eğer büyükannem müdahale etmeseydi, beni kurtarmak için yeterince erken gelemediler.

Polis, Mick'in cesedini arka bahçede buldu. Mick çoktan ölmüştü, ancak Celia hâlâ hayattaydı, sadece beyin sarsıntısı geçirmişti. Polis onu kelepçelemek üzereyken tam zamanında uyandı.

Şu anda Gram ile kanepede oturmuş, Simpson adında bir kadın polis memuruyla konuşuyoruz. Başlangıçta sadece iki erkek gelmişti, ancak arka tarafta ceset bulunduktan sonra, Pemberton birdenbire polislerle dolup taşmış gibiydi. Kendini kucaklayıp şiddetli bir şekilde titreyen Gram'ın yanında duruyorum. Zor bir geceydi.

Simpson bana, "Yani Ethel'in bahçıvanı vurduğunu gördün mü?" diye soruyor.

“Evet,” diye onaylıyorum. “O çukuru kazdırdı bana, beni de öldürecekti.” Büyükanneme bakıyorum, gerçi aslında büyükannem değil

sanırım. Bütün bunları babama nasıl anlatacağım bilmiyorum. “Hayatımı kurtardı.”

Büyükannem hayatımı kurtardı. Ve Ethel'in ölümünü örtbas etse de, bunu sadece kendi onurunu korumak için yaptı. Celia'nın kız kardeşinin doğum sırasında ölmediğini, aslında öldürüldüğünü söylediğini duyduğunda yıkılmıştı. Bu gece, buraya geldiğimden beri büyükannemin en açık konuştuğu an ve bu kalbimi kırıyor. Keşke kız kardeşinin doğal nedenlerden ölmediğini hiç bilmeden mezara gitseydi diye düşünüyorum.

Simpson, Gram'e "Celia ile aynı anda mı evden çıktınız?" diye soruyor.

Gram tereddüt etti, yüzü tıpkı bir şeyi hatırlamaya çok çalıştığı zamanlardaki gibi buruşmuştu. "Hayır," dedi sonunda. "Ethel'di. Ethel beni uyandırdı, küreği alıp dışarı çıkmamı söyledi."

"Celia'yı kastediyorsunuz," diye düzeltiyor polis memuru.

Gram bir an tereddüt etti, ama sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, Ethel'di. Kız kardeşim."

Polis memuru Simpson bana onaylayıcı bir bakış attı, sanki " *Evet, kafası karışık yaşlı kadına müsamaha göstereceğiz" der gibiydi.* Ama onun kafası karışık olduğundan pek emin değilim. Celia, Mick'i o kayıtta adını söylediği için suçladığında, Mick başını salladı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, onun böyle bir şey yapacağını hayal edemiyorum. Celia'yı incitecek hiçbir şey yapamayacak kadar çok seviyordu.

Yıllar önce o geceyi hatırlıyorum. Kulağıma fısıldanan sözleri.

Bakın…bakın…bakın…

Celia.

Ama tüm bunları bir kadın polise söyleyemem, aklımı kaçırdığımı düşünecek. Bu yüzden zoraki bir gülümseme takınıyorum. "İlk silah sesini duymuş olmalı."

"Evet, muhtemelen öyleydi."

Belki de doğrudur. Belki de Gram'ı uykusundan uyandıran gerçekten de silah sesiydi. Ya da belki de ölmüş kız kardeşinin kulağına fısıldadığı, tek torununu kurtarması için yalvaran sesiydi.

"Teşekkür ederim, büyükanne," diye fısıldadım.

Büyükannem uzanıp dizimi sıktı. Ona aslında konuştuğum kişinin o olmadığını söylemeye bir türlü cesaret edemedim.

83

1692

CAROLINE

JONAS İYİ BİR KAZICIDIR.

Bir şekilde onun öyle olacağını biliyordum. Sonuçta, sadece metal çizme tokasını kullanarak hapishanenin zemininden taş çıkarmayı başarmıştı. Ben de kazmaya yardım ediyorum ama büyük toprak yığınlarını yerden kaldırıp omzunun üzerinden atan o.

Neyse ki, arka bahçemizde sadece bir çukur kazmamız gerekiyor. İçeride hem Molly hem de Archie için yer var.

Kısa bir süre sonra, iki cesedin de sığabileceği kadar derin bir çukur kazdık. Jonas yanına bir fener getirmişti ve ışığından yeterince yer olduğunu görebiliyorduk. İkisi de hala üst kattaki yatak odasındaydı ve onları almamız gerekecekti. Bu düşünce oldukça rahatsız ediciydi ve kısa süre sonra kocamın isimsiz mezarı olacak çukurun karanlığına bakarken birdenbire bayılacak gibi oldum.

“Caroline?” Jonas’ın kaşları çatıldı. Strickland’ın copundan yediği dayaktan dolayı kaşları hâlâ morarmıştı. “Seni ne üzüyor?”

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimle toprağa tutunuyorum. Başım dönüyor ve aklımı başımda tutmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapabilirim. Bunu *yapmalıyım* .

Tek yol bu.

“Caroline?” Jonas şimdi açık mezarın yanında, yanımda çömelmiş durumda. “Yardım etmek zorunda değilsin, eğer edemiyorsan. Geri kalanını kendim halledebilirim.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Onları aşağıya taşımak için yardımıma ihtiyacın var."

"Ben değillim."

Gözlerimi açıp Jonas'ın yüzüne bakıyorum. Hapishaneye ilk geldiğimde, kömür rengi gözleri, dağınık saçları ve bakımsız sakalı beni korkutmuştu. Ama şimdi sadece iyilik ve ilgi görüyorum. Bu iyi bir adam.

“Jonas?”

"Evet?"

“Woodhaven’dan ayrıldıktan sonra Molly ve Archie’nin evleneceğinden bahsetmiştiniz, değil mi?” diye sessizce soruyorum.

Bir anlığına Jonas'ın teni pembemsi bir renk aldı. Onu daha önce hiç böyle kızarırken görmemiştim ve bu beni rahatlattı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren büyük bir özgüvene sahipti, ancak bu soru onu birdenbire utangaç gösterdi.

“Evet,” diyor yavaşça. “Hitty’ye ölümünden önce, senin iyi bakılmanı sağlamak için elimden geleni yapacağımı söylemiştim. Bu sözümü tutmaya niyetliyim.”

“Ya ben senin bu sözünü tutmanı istemezsem? Ya kendi yoluma gitmek istersem?”

"Caroline," diyor usulca.

Sözler ormandaki konuşmamıza benziyor, ama şimdi her şey farklı. Jonas'tan daha önce gitmesini istememin sebebi, onun bir katil olduğuna inanmamdı. Ve evet, bir adamı, hatta iki adamı öldürdü, ama bu yapması gereken bir şeydi.

O bana asla zarar vermezdi. Beni *kurtardı* . Strickland'ın dikkatini dağıttı ve benim yerime dayak yedi. Ölümün kesin olduğu bir anda beni hapishaneden kurtardı. Ve Archie'nin hayatımı almasına saniyeler kala onu vurdu.

“Caroline,” dedi tekrar. “İstemediğin hiçbir şeyi yapmaya seni zorlayamam. Ama izin verirsen, sana iyi bir hayat vereceğim. Ben…” Kaygılı gözleri bana dikildi. “Sana iyi bir hayat vermeyi çok isterdim.”

"Anlıyorum…"

Elimi tutuyor. Bu gece hava çok soğuk olmasına rağmen, onun eli sıcacık ve benimkini tamamen saracak kadar büyük.

"Bunu yapmama izin verir misin, Caroline?" diye soruyor bana.

Gideon evden çıkıyor. Avucuma sürtünüyor, sarı gözleriyle bana bakıyor ve biliyorum ki nereye gidersek gidelim, onu da yanımızda götüreceğiz. Ardından Jonas'a yaklaşıyor ve Jonas dalgın dalgın onu okşuyor, gözleri bir an bile yüzümden ayrılmıyor.

"Yapacağım," diyorum.

Ve işte böylece, öldürdüğümüz kocamızın mezarı başında müstakbel kocamın evlilik teklifini kabul ediyorum.

SON SÖZ

BİR YIL SONRA

JULIA

CENAZE TÖRENİ YAPILMADI.

Bir insanın ölümünden üç yüz yıldan fazla bir süre sonra cenaze töreni düzenlemek zordur. Sanırım yapılabilir, ama kesinlikle tipik bir durum değil. Yine de, eğer yapılmış olsaydı, eminim kasabanın yarısı gelirdi.

Her iki durumda da, Caroline Eldridge'in üç yüzyılı aşkın bir süre sonra Woodhaven'da nihayet bir mezar taşına sahip olmasından mutluyum.

Henry bugün Caroline için çiçek getirmek üzere benimle mezarlığa geldi. Bu mezarlık uzun yıllardır yeni definlere kapalıydı, ancak Caroline için bir istisna yaptılar. Archibald ve Molly Eldridge'in de gömülü olduğu aynı mezarlık burası ve şimdi Caroline nihayet aile mezarlığında bir yere sahip oldu.

Mezarının yanında diz çökerken, kot pantolonum toprağa batarken Henry'ye, "Umarım burayı sevmez," dedim. "Molly ile sonsuza dek birlikte olma fikrini seveceğinden emin değilim."

Her zaman şüpheci olan Henry, "Bence bu şekilde çalışmıyor," diyor.

Henry, Pemberton'da yaşanan tüm hayalet olaylarından Celia Caine ve Mick Wheeler'ın sorumlu olduğuna inanıyor. Hatta Mick'in odasından çatı katına çıkan gizli bir tuzak kapısı bile vardı ve bu sayede Mick, kimseye

görünmeden ve fazla ayak izi bırakmadan bu kadar hızlı ve kolay bir şekilde yukarı çıkabilmişti. Her şey açıklanabilirdi.

Kayıtta duyduğumuz fısıltılı sözler dışında:

Celia…Celia…Ceeeeelia…

Yerel bir mezarlıkta sessizce gömülen Mick'in aksine, Celia Pemberton'daki o kader gecesinden sağ kurtuldu ve iki adet birinci derece cinayet suçundan mahkum edildiği bir duruşmaya katıldı. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek, ancak bunun ne kadar süreceği henüz belli değil. Ailemizden hiç kimse "Büyük Teyze Ethel"i ziyaret edemeyecek.

Gerçek büyük teyze Ethel'e gelince, bu ailemiz için atlatılması zor bir durumdu. Babam, yıllarca annesi sandığı kadının, kendisini doğuran kadının kız kardeşi olduğunu öğrenince çok sarsılmıştı. Letitia'nın Ethel'i sevdiğini ve sadece onun onuruna saygı duyup çocuğuna iyi bir yuva vermek istediğini bilmek bir nebze teselli oldu. Ancak Letitia Barlow'un olanları sadece belirsiz bir şekilde hatırlaması nedeniyle bu duyguları çözmek zor. Ethel'in ölümünü örtbas ederek teknik olarak bir suç işlemiş olsa da, elli yıldan fazla bir süre önce işlenmiş bir suçtan dolayı kafası karışık yaşlı bir kadını yargılamakla kimse ilgilenmedi.

Gerçek Ethel için bir cenaze töreni düzenledik elbette. Kalıntıları Caroline'in evinin çok yakınında, arka bahçede bulundu; büyükannemin neden kafasının karıştığını anlıyorum. Ailesinin yanına, yani büyük büyük anne ve büyük babalarının yanına yeniden gömüldü. Ailesi, en küçük kızlarının kendilerine kızgın olduğuna inanarak öldü ve bir daha onlarla konuşmadan şehri terk etti.

Henry bunun tamamen benim hayal ürünü olduğunu söylerdi ama Ethel'in cenazesinden sonra, Pemberton'da hep hissettiğim o garip varlığın bir şekilde ortadan kaybolduğunu hissettim. Bunu kanıtlayamam ama gerçek Ethel'in huzur bulmasına yardımcı olduğumuza inanmak istiyorum.

“Umarım ayçiçeklerini seversiniz,” diyorum.

Onları Caroline'in mezar taşının önüne koydum. Mezar taşında adı, Caroline Eldridge, ardından yaşadığı yıllar, 1672-1692 yazıyor. Öldüğünde sadece yirmi yaşındaydı, ama benim zihnimde her zaman çok daha yaşlı görünüyordu. O yağlı boya tabloya bakılırsa, Archie ve Molly zavallı Caroline'den çok daha uzun yaşamışlar.

“Ayçiçekleri sömürge döneminde Amerika'da çok popülerdi.” Henry konuşurken gözlüklerini burnuna doğru itiyor. Her zaman bilgi dolu bir insan. “Eğer hayatta olsaydı, eminim ki ayçiçeklerinden çok hoşlanırdı.”

“Güzel.” Parmaklarımı taşın üzerindeki oyma yüzeyinde gezdiriyorum. “Ve Caroline, söz veriyorum, evine çok iyi bakacağız.”

Müze, soruşturma tamamlandıktan sonra Pemberton'ı resmen satın aldı. Celia artık ortadan kalkınca, babam evlatlık annesi üzerinde vekalet yetkisi kazandı ve parayı onun bakım masraflarını karşılamak için kullanmak üzere satmayı kabul etti. Ben de Henry'nin Pemberton'ı müzenin bir parçası haline getirme teklifini kabul etmeye karar verdim ve o zamandan beri canımı dişime takarak çalışıyorum. Aile geçmişimi onurlandırmanın, onu Amerikan tarihinin bir parçası haline getirmekten daha iyi bir yolu olmadığını düşünüyorum.

Üstelik bu bana bir gelir sağladı ve Woodhaven'da kalmak için bir bahane oldu. İyi ki de öyle oldu, çünkü Henry ile iki ay önce birlikte yaşamaya başlamıştık. Oturup bana büyükbabasıyla son yıllarında yaşadığı her şeyi ve Celia'nın sorunun varlığını kabul etmeyi reddetmesinden duyduğu hayal kırıklığını anlattıktan sonra, Henry'nin neden Yetişkin Koruma Hizmetlerini arama ihtiyacı duyduğunu anladım. Benimle konuşmadan bunu yaptığı için çok özür diledi, ama bunu sadece Letitia için endişelendiği için yapmıştı. Onu affettim.

“Hey.” Henry, dikkatlice saatine bakıyor. “Yakında yola koyulsak iyi olur. Yarım saat sonra dersimiz var.”

Evet, bir de birlikte balo dansı dersleri alıyoruz, foxtrot da dahil. Yarışmaya katılmak istiyorum çünkü oldukça iyiyiz. Hatta Frank Sinatra'yı bile sevmeye başladım. Ve Henry haklı, plaklarda daha iyi geliyor sesi.

Evet, trilby şapka ile fedora şapka tamamen farklı.

“Pekala.” Ayağa kalkmakta zorlanıyorum. Henry, her zamanki gibi centilmen bir tavırla, elini uzatıyor. “Hadi gidelim.”

“Harika. GPS'e göre trafik sakin.”

Mezardan el ele uzaklaşıyoruz. Henry, Frank Sinatra'nın bir başka şarkısı olduğunu tanıdığım bir parçayı mırıldanıyor: "Witchcraft." Kolonyal mezarlığın geri kalanına kıyasla şaşırtıcı derecede yeni ve cilalı görünen taşa son bir kez omzumu çevirip bakıyorum. "Hoşça kal Caroline. Bir dahaki sefere görüşürüz."

Tam olarak açıklayamadığımız bir şey var. Polis, insan kalıntıları aramak için arka bahçeyi kazdığında, bulmayı bekledikleri iki iskelet yerine üç iskelet buldu. Biri elbette Ethel'e aitti. Diğer ikisinin ise yaklaşık üç yüz yaşında olduğu tahmin ediliyor. Bu ikisinden birinin erkek, diğerinin ise kadın olduğu düşünülüyor.

Muhtemelen kadın iskeleti Caroline'e aitti. Peki ya erkek kimdi? Pemberton'ın arka bahçesinde neden başka bir kişi daha gömülüydü? Ve onu kim öldürüp toprağa gömdü?

Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz.

1717

CAROLINE

Pemberton'a son ayak basışımdan bu yana yirmi beş yıl GEÇTİ .

Hayatımın ilk yirmi yılını geçirdiğim kasabaya doğru faytonla giderken, buraya geri dönmekle hata mı yapıyorum diye düşünüyorum. Sonuçta, Woodhaven kasabası sakinleri Caroline Eldridge ve Jonas Reeve'in öldüğüne inanıyor. Yokluğumuz gerçeğin ortaya çıkmasını engelledi, ancak bizi canlı olarak gördüklerinde bu durum değişebilir.

Arabada yanımda oturan kocama bakıyorum. Woodhaven'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, küçük bir kilise töreniyle evlendik. Daha doğrusu, Archibald Eldridge ve Molly Howe evlendi. Molly diye çağrılmaya alışmak zor oldu, tıpkı Jonas'ı ölen kocamın adıyla çağırmanın zor olması gibi. Bunca yıl geçmesine rağmen, zihnimde hala Jonas. Ve yalnız kaldığımızda—özellikle dört çocuğumuz büyüyüp evlendikten sonra—bana Caroline diyor.

Bunu yapabilen tek kişi o.

Jonas, atların dizginlerini sıkıca elinde tutarak arabayı yönlendirirken bana, "Bizi tanımayacaklar," diyor. "Bizi tanıyanların çoğu çoktan öldü."

Bu doğru. Hiram ve Judith Hatch'in yıllar önce öldüğünü öğrendik. Şerif Bixby, biz ayrıldıktan sadece beş yıl sonra aniden yere yığılıp bir daha uyanmadan öldü. Beş yıl sonra, Woodhaven'ı özellikle sert vuran bir grip salgını oldu ve kasaba halkının neredeyse yarısı hayatını kaybetti. Bu salgından sonra bir gün Woodhaven'a dönebileceğim bir ihtimal olabileceğini düşündüm, ama o zamana kadar ilgilenmem gereken küçük çocuklarım vardı.

Ama şimdi en küçük kızım Susanna'nın bile kendi kocası ve ailesi var, Jonas ve ben evde yapayalnız kaldık. Gençliğimizde marangozluk yapıyordu, ama şimdi işleri çok az ve seyrek. Özellikle hizmetçi tutmayı

reddettiğim için evde her zaman bitmek bilmeyen işler var, ama çocuklar büyüdükten sonra durum çok farklı. Günlerim boş geçiyor.

Jonas, Pemberton'a duyduğum özlemin de farkında. Orası yetişkin bir kadın olarak ilk evimdi ve son evim olacağına da inanıyordum. Orada kendimi güvende hissediyordum; hâlâ kapıdaki vahşi ayının Jonas'ı beni kurtarmaya çağırdığına inanıyorum. Orada yaşlanmayı hep çok istedim.

Şimdi acaba bir hata mı yapıyoruz diye düşünüyorum.

"Orada çok fazla anı var," diyorum.

“İyi mi, kötü mü?”

Kocama bakıyorum, profilini inceliyorum. Tutuklanıp hapishaneye getirildiği günden çok farklı görünüyor. Woodhaven'dan kaçtığımızda ben yirmi yaşındaydım, o ise yirmi üç yaşındaydı. Şimdi ikimiz de neredeyse yarım asırlık bir yaştayız ve yıllar önceki halimize pek benzemiyoruz; bu da geri dönüşümüzü yaparken kendimizi güvende hissetmemizin sebeplerinden biri. Bir de Caroline Eldridge ve Jonas Reeve'in yangından sonra öldükleri haberini almamız da etkili oldu; söylentilere göre Caroline cadılık suçundan kazıkta yakılmıştı.

Jonas'ın kaşlarının arasında derin bir çizgi ve gözlerinin ve ağzının etrafında ince çizgiler var. Grileşen saçlarını kısa kesiyor ve hâlâ sakalı olmasına rağmen, onu düzgünce kırpıp bakımlı tutmaya özen gösteriyor. Şimdi Archie'nin kendisine benzer, son derece saygın bir havası var. Archie Eldridge rolünü oynamaya olan bağlılığını çok ciddiye alıyor çünkü bir hatanın hayatlarımıza mal olabileceğini biliyor.

“Hem iyi hem de kötü anılar, diye düşünüyorum,” diyorum. “Peki ya sen?”

“Pemberton’a sadece bir kez ayak bastım,” diyor. “Ve bir adamı yüzünden vurdum. Bu yüzden anılarımın oldukça kasvetli olduğunu söyleyebilirim.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun,” diye hafifçe şaka yaptım. “*Woodhaven’la* ilgili anıların.”

Jonas bir an sessiz kalıyor. Benim gibi o da bu kasabada aşık olmuş ve aşkı trajik bir şekilde sona ermişti. Leonora'dan asla bahsetmiyor. Ama kendi tecrübelerimden biliyorum ki, bu duygular asla kaybolmaz.

Sonunda, "Yeni anılarımızı tercih ediyorum," diyor.

Pemberton nihayet görünür hale geldi ve Jonas endişeli bakışlarla bana baktı. Ev, buraya son geldiğimiz zamankiyle neredeyse aynı görünüyordu. Archie'nin babasının kendi elleriyle inşa ettiği aynı iki katlı ev. Kükreyen

ayı kapı tokmağı hala ön kapıda, eskisi kadar korkutucu ve koruyucu bir şekilde duruyordu.

Arabayı tam ön kapının önüne kadar getiriyor. Arabadan atlıyor ve sonra diğer tarafa geçip koltuğumdan kalkmama yardım ediyor. Gerçekten de tam bir beyefendi olmuş. Ama bana bir hanımefendi gibi davranmaktan hoşlanıyor, bu yüzden onu bundan mahrum etmiyorum.

Woodhaven'dan kaçtığımız gün Jonas Reeve'e aşık değildim. Beni Archie'nin elinden kurtardıktan sonra iyi bir adam olduğunu anladım, ama onu sevmedim. Bir gün seveceğimi umuyordum, ama çoğu kadın için aşk evlilik için şart değil. Bana iyi davranırdı ve bu yeterliydi.

Evlendiğimizde, ki bu çok kısa bir süre sonraydı, ben hala onu sevmiyordum. O zamana kadar o beni sevmeye başlamıştı. Bunu düğün günümüzde bana bakışından anladım. Onunla birlikte uzandım ve o, olması gerektiği gibi nazik, istekli ve tutkuluydu.

İlk kocamın beni boğmaya çalıştığı gün, içimdeki sevgiyi hissedebilen yanımın sonsuza dek kırılıp kırılmadığını merak etmiştim.

Fakat Jonas'la evlendikten altı ay sonra adetim gecikti. Archie ile bunca yıl denedikten sonra, bunun olabileceğine dair umudum kalmamıştı. Ama bir ay daha adetim gecikince ve karnım şişmeye başlayınca, hayalimin gerçekleştiğini anladım.

Jonas'a baba olacağını söylediğim gün, beni kucağına aldı ve küçük evimizin etrafında birlikte dans ettik. Onun da benim kadar büyük bir heyecanı vardı. Ve sonrasında birlikte uzandığımızda, her şey farklıydı—özeldi.

O gün ona aşık oldum. O günden beri de aşkım hiç geçmedi.

Jonas bavulumuzu arabanın arkasından çıkarıyor. İstediğimiz kadar kalabileceğimiz kadar giysi ve malzeme getirdik. Jonas, Archie'nin bıraktığı yerden tüccarlık işine devam edebilir ve bu, ailemizi geçindirmek için fazlasıyla yeterli olacaktır. Tıpkı bir zamanlar planladığım gibi, Pemberton'da yaşlanıp ölebiliriz.

O tanıdık, vahşi ayı figürlü kapı tokmağı bana bakarken ön kapıya doğru yürürken, neredeyse Gideon'ın çalılıkların arasından fırlayıp geleceğini bekliyordum. Ama elbette gelmedi. Kaçarken Gideon'ı da yanımızda götürdük ve on yıl sonra kollarımda öldü, tüm çocuklarım onu çok sevdi. Lucky ise ondan sonra beş yıl daha yaşadı.

Uzun yıllar boş kaldığı için nemli ve tozlu olan evin kapısını açıyorum. Köşeler örümcek ağlarıyla kaplı, mobilyalar harap görünüyor, ama ev yirmi

beş yıl önceki kadar sağlam duruyor. Üç dört yüz yıl daha ayakta kalabilir.

“Merhaba?” diye seslendim evin içine, gerçekten boş olduğundan emin olmak için. Karşıma sadece kendi sesimin yankısı çıktı. Büyükbaba saatinin tıkırtısı bile sustu, ama kurduktan sonra tekrar çalışacağından eminim. O saat sağlam; bir gün çocuklarıma devrettiğimde hâlâ gürül gürül çalışıyor olacağını umuyorum, ancak bundan daha uzun süre dayanmasını bekleyemem.

Jonas bavulumuzu sürükleyerek arkamdan geldi. "Korktuğum kadar kötü değilmiş."

“Hayır, aslında… hâlâ oldukça güzel.”

Jonas'la paylaştığımız, çocuklarımızı büyüttüğümüz o küçük evi çok seviyordum ama asla bunun gibi değildi. Jonas sürekli evi tamir ediyordu ve yaşlandıkça bu onun için daha da zorlaştı. Eğer tekrar Pemberton'da yaşarsak, çocukların aileleriyle görüşmeleri daha kolay olacak çünkü kalabilecekleri çok fazla alan var. Ve o grip salgınında kasabanın birçok üyesini kaybettikten sonra, yeniden inşa edilecek çok şey var.

Kaşını kaldırarak, "İstersen burada tekrar yaşayabiliriz, biliyorsun." dedi.

Burada tekrar yaşayabilir miyiz? Pemberton'a olan o anlık bağı ve bu evin beni koruyacağı hissini hala duyuyorum. O gece beni Archie'den kurtaran Jonas'tı, ama yine de evin beni güvende tutan şey olduğu hissi devam ediyor.

Belki çocuklarımız da yakınımızda yaşamaya gelirler. Oğlum William'ın siyasi hedefleri var ve yerel yönetimde iş bulup bulamayacağını merak ediyorum. Ona her zaman harika bir belediye başkanı olacağını söylerdim.

Jonas gözlerinde bir parıltıyla, "Öyleyse, duvara asabileceğimiz bir şeyim var," diyor.

Ona sorgulayıcı bir bakışla bakıyorum. Bavulu yere koyuyor ve açmak için eğiliyor. Ben izlerken, kollarını zorlayacak kadar büyük, çerçeveli bir tablo çıkarıyor. Tabloyu koruyan örtüyü çıkardığında ise sevinçten çığlık atıyorum.

Jonas ve ben bu tablo için birkaç ay önce poz verdik. Tuval üzerindeki yağlı boya fırça darbelerine bakıyorum, sanatçının yeteneğine hayran kalıyorum. Bana ve eşime olan benzerlik inanılmaz. Ama daha da dikkat çekici olan şu ki, eğer biri yirmi beş yıl önce gerçek Archie ve Molly'yi görmüş olsaydı ve bir sanatçıdan gelecekte nasıl görüneceklerini hayal

etmesini isteseydi, muhtemelen bu portreyi ortaya çıkarırdı. Tablo biziz, ama aynı zamanda onları da, çünkü biz onlara *dönüştük* .

"Tamamlandığını bilmiyordum!" diye haykırıyorum.

“Sürpriz olmasını istedim.” Resmi duvara dayadı. “Ne düşünüyorsun Caroline? Resmimizi nereye asmak istersin?”

Salonun bir köşesini işaret ediyorum ve Jonas onaylayarak başını sallıyor. Pemberton'ı yeniden hayata döndürmeyi, kötü anıları silmeyi ve onu tekrar bizim yapmayı şimdiden hayal edebiliyorum. Çocuklarımızı buraya getirmeyi.

Ve elbette, evin arkasına ne gömdüğümüzü kimsenin asla keşfetmemesini sağlamak.

SON

TEŞEKKÜRLER

Birçoğunuzun bildiği gibi, ben üretken bir yazarım. *Cadı* , bu takvim yılında yazdığım dördüncü kitabım (her şey planlandığı gibi giderse). Bu da *çok* sayıda teşekkür yazısı yazdığım anlamına geliyor.

Ve her zaman aynı insanlara teşekkür ettiğim için, teşekkür bölümünün önceki teşekkür bölümlerinin kopyala yapıştırı olmaması için yollar bulmam gerekiyor. Bunu yapmanın bir yolu da, bir yılda dört ayrı teşekkür bölümü yazmanın ne kadar zor olduğundan bahsetmek gibi görünüyor.

Anneme, beş kez düzeltmeden geçmesine rağmen gözden kaçan ve kesinlikle sosyal medyada yayılacak olan son derece utanç verici bir yazım hatasını yakaladığı için teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, bana olan inançlarından asla vazgeçmeyen menajerim Christina Hogrebe'ye ve tüm JRA ekibine çok teşekkür ederim.

Sourcebooks'a ve çalışkan editörlerim Jenna Jankowski ve Samantha Smith'e teşekkür ederim. Ve tabii ki, muhteşem pazarlama uzmanlarım Mandy Chahal ve Molly Waxman'a da. Bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan tüm editörlere, kapak tasarımcılarına ve perde arkasındaki herkese teşekkür ederim.

Kitabımı sabırla okuyan ve hiç şikayet etmeyen birçok beta okuyucuma teşekkür ederim: Jenna, Maura, Beth ve Rebecca'ya. Düzeltme konusunda yardımcı olan Val'e de teşekkürler.

Laura Galen-Wells'e duyarlılık üzerine yazdığım derinlemesine okuma için teşekkür ederim. Geri bildirim için çok minnettarım.

Her zaman olduğu gibi, Facebook grubumun tüm moderatörlerine—Emily, Daniel, Nancy, Carrie ve Nikki—sosyal medya konusunda bana yardımcı oldukları için teşekkür ederim, böylece yazmaya daha fazla zamanım oluyor!

Bir kez daha, hem çevrimiçi okuyucularıma hem de bilgisayarı olmayanlara çok büyük bir teşekkür borçluyum. Desteğiniz için minnettarım!

Ve bu kitap büyükanneler hakkında olduğu için, ithaf bölümünde bahsettiğim iki büyükanneyi özellikle vurgulamak istiyorum. Büyükanne Edna ve Büyükanne Louise, ikisi de okumayı *seven* muhteşem kadınlardı ve ilk kitabımı yayınladığımı göremedikleri için çok üzgünüm. Henry Ziegler bunu söylememden nefret etse de, torunlarının bir yazar olduğunu bilmelerinin bir yolunun olduğunu içtenlikle umuyorum.

SON SÖZ

"Cadı"yı okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, bültenime abone olabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeler alabileceğiniz web sitemi de ziyaret edin:

http://www.freidamcfadden.com/

Ayrıca doğrudan bültenime de abone olabilirsiniz. Yeni yayınlar hakkında güncellemeler almak için lütfen beni Amazon'da takip edin ! Beni Bookbub'da da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okuyucu grubum Freida McFans'e katılın!

Şimdi de lütfen *Boşanma adlı* kitabımın kısa bir bölümünün tadını çıkarın…

BOŞANMA

Polis geldiğinde evdeki cesetleri nasıl açıklayacağım?

Tek bir ceset olsa açıklamak daha kolay olurdu. Sonuçta insanlar ölür, yaşam döngüsü, vs. vs. Ama birden fazla ceset söz konusu olduğunda işler daha karmaşıklaşıyor. Bu konuda çok fazla tecrübem yok ama bu sadece sağduyu meselesi. Bir kişi kaza sonucu ölebilir. Birden fazla ölüm... işte o zaman polis *cinayet* gibi şeyleri düşünmeye başlar.

Ayrıca, polise diğer şeyleri açıklamak çok zor olacak. Mesela o cesetlere ölmeden *önce* ne olduğu gibi. Birçok kişinin kaşlarını çatacağını tahmin ediyorum. Muhtemelen kelepçelenecekler.

Bu arada, siren sesleri çok yüksek çıkmaya başladı. Her an gelebilirler.

Bir rüzgar esintisi, yanmış et kokusunu burnuma üflüyor. Vücudumdaki her molekül, hâlâ yapabiliyorken kaçmam için bana bağırıyor. Polis gelmeden önce çok az zamanım var. Arabama atlayıp kaçabilirim. İlk başta 911'i arayan meraklı komşu belki onlara doğru yönü gösterebilir ama daha fazlasını değil. Beni asla bulamayacakları bir yere gidebilirim. Bir hayalete dönüşebilirim.

Ama tamamen ortadan kaybolmak zor olacak. Çünkü nereye gidersem gideyim yalnız olmayacağım. Sonuçta, bunların hiçbirini kendim için yapmadım. Hepsini *onun* için yaptım.

Siren sesleri saniye saniye daha da yükseliyor. Gelmelerine bir dakikadan az zaman kaldı. Eğer ortadan kaybolmak için bir fırsat varsa, onu kaçırdım. Çok yakında herkes bu evde yaşanan akıl almaz olayı öğrenecek. Ve öğrendiklerinde, cevaplanması gereken sorular olacak.

Polis arabası önce geliyor, kaldırıma çarpık bir şekilde fren yaparak duruyor. Polis memuru sürücü koltuğundan inerken, ellerimi onun görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum.

Hayatım sonsuza dek değişmek üzere.

Boşanma belgesini şimdi alın!

AYRICA FREIDA MCFADDEN TARAFINDAN YAZILMIŞTIR

Bir sırrı öğrenmek ister misiniz?

Boşanma

Sevgili Debbie

Davetsiz Misafir

Kiracı

Kaza

Erkek Arkadaş

Öğretmen

İş arkadaşı

D Koğuşu

Asla Yalan Söyleme

Mahkum

Ev Hizmetçisi

Hizmetçinin Sırrı

Hizmetçi İzliyor

Hizmetçinin Düğünü

Hatırlıyor musun?

Rahatsız etmeyin

Kilitli Kapı

Tek tek

Üst kattaki eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne

Beyin Hasarı

Ölü Med

YAZAR HAKKINDA

New York Times , *USA Today* , *Washington Post* , *Publishers Weekly* ve *Sunday Times'ın* uluslararası çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan yazar Freida McFadden, beyin hasarı konusunda uzmanlaşmış bir doktordur. Freida, hem En İyi Orijinal Cep Kitabı dalında Uluslararası Gerilim Yazarları Ödülü'nü hem de En İyi Gerilim Romanı dalında Goodreads Seçim Ödülü'nü kazanmıştır. Romanları kırktan fazla dile çevrilmiştir. Freida, ailesi ve gri kedisiyle birlikte okyanusa bakan yüzyıllar öncesine ait üç katlı bir evde yaşamaktadır.